

Giới thiệu Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa

Truyện Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa là một truyện khá hấp dẫn, dù là một truyện còn rất mới nhưng đã thu hút được sự quan tâm của đông đảo bạn đọc. Ngay khi vừa ra mắt đã tạo nên một cơn sốt mới, dù không phải là một truyện quá đặc sắc nhưng chính lối viết nhẹ nhàng và thông điệp tác giả mang lại làm cho truyện trở nên hấp dẫn hơn. Đọc truyện đôi khi bạn sẽ bật lên tiếng cười một cách tự nhiên, đôi lúc lại thấy thật vui, thật thoải mái, một phương thuốc giải trí hữu hiệu. Truyện ngôn tình này là lời tự sự, là chuyện thường nhật hàng ngày về cuộc sống của hai vợ chồng. Chỉ một câu đơn giản thôi, cuộc sống hài hước và quá trình tạo baby của một đôi vợ chồng. Quen nhau, yêu nhau, cưới nhau rồi có những đứa con đó là lẽ thường tình, nuôi dưỡng và duy trì một mối quan hệ dài lâu, tạo nên hạnh phúc thường nhật vẫn là câu hỏi mà nhiều bạn trẻ đặt ra hiện nay. Bạn có tin rằng hai người kết hôn không phải vì tình yêu có thể sống hạnh phúc bên nhau không? Bạn có tin không những sống hạnh phúc mà hai người họ còn yêu nhau và có những đứa con xinh đẹp không? Đây là câu chuyện về một cô gái truyền thống, trầm tĩnh, ít nói, thích trẻ con và đang làm việc trong một vườn trẻ, cùng một anh chàng được gọi là thiên tài IT nhưng lại là một chàng “trạch nam” chính hiệu, không biết cách cư xử với người khác phái. Khi hai tổ hợp xa lạ và không có điểm chung này kết hợp với nhau thì xảy ra chuyện gì? Cô, 24 tuổi, sau những thương tổn mà mối tình đầu để lại, nhận lời kết hôn với anh qua một buổi xem mắt, chỉ vì anh là người thích hợp nhất để làm bố của con mình. Anh, 26 tuổi, ngoài bà mẹ của mình ra thì chưa bao giờ thân mật với những người khác phái, nhưng từ lần đầu gặp cô, anh nhận ra một điều, cô có thể không phải là người phụ nữ xinh đẹp nhất, nhưng lại là người phụ nữ tốt nhất để lấy làm vợ và làm mẹ. Và rồi, hai người họ kết hôn. . . Cuộc sống gia đình bình thường như những gia đình yêu rồi mới kết hôn khác, cũng ngọt ngào và ấm áp, cũng có những giây phút ghen tuông, giận hờn, hiểu lầm nhau, nhưng qua mỗi lần như vậy, trái tim hai người lại gần nhau hơn, thấu hiểu nhau hơn. Những tình tiết trong truyện rất dễ thương, nhẹ nhàng, không có những tình tiết quá gay cấn, chỉ là những va chạm nhỏ nhất trong cuộc sống vợ chồng, cách cả hai người mở lòng với nhau để thấu hiểu nhau hơn. Nguyễn Thần bỏ qua những suy nghĩ, ám ảnh trong lòng mình, chủ động quan tâm, thấu hiểu chồng mình hơn, Triệu Thiên Cảnh cũng hiểu cho những suy nghĩ của vợ mình, ở bên cô, cho cô một mái ấm hạnh phúc. Câu chuyện nhỏ này, có người thích nhưng cũng có người không thích, nhưng với mình nó không chỉ là một câu chuyện, còn là một bài học nhỏ về cuộc sống gia đình sau này, về cách cư xử giữa vợ và chồng, cũng để biết rằng, giữa vợ chồng không phải chỉ yêu và thương mà còn là cảm thông và thấu hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

1, Số lần hài hoà (chỉnh sửa nhỏ)

Ghét nhất nửa đường bị cắt ngang —— By chuyên gia hài hoà nào đó

[Bạn muốn con không —— sách học mang thai cấp tốc]

[Người mẹ tương lai —— 108 cách dễ dàng mang thai nhất]

[Tin vui cho các cặp vợ chồng —— sách hướng dẫn tạo người mạnh nhất]

--

Nguyễn Thần chống cằm ngẩn người nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, thời đại internet đúng là tuyệt vời, chỉ có hai từ khóa “Mang thai” thôi mà có thể tra ra nhiều thông tin như vậy.

Cô cúi đầu gõ gõ bàn phím máy tính xách tay, khi thì đắm chiêu suy nghĩ, khi thì mỉm cười, lôi kéo sự chú ý của một nữ đồng nghiệp bên cạnh.

Nữ đồng nghiệp nhiều hơn Nguyễn Thần vài tuổi, đã kết hôn được hai năm nhưng vẫn chưa có con, nhìn lướt qua màn hình ra vẻ am hiểu mà hỏi: “Tiểu Nguyễn vừa mới tân hôn mà mẹ chồng đã muốn bé cháu rồi sao? Mẹ chị cũng vậy đấy, mỗi tuần đều gọi điện thoại tới hỏi, dù không muốn những vấn cứ đưa mấy thang thuốc cổ truyền nọ kia đến. . .”

Nguyễn Thần ngẩng đầu lên cắt ngang lời chị kia: “Không phải, là em muốn nhanh có con một chút.”

Nữ đồng nghiệp tươi cười: “Em còn trẻ, cùng chồng hưởng thụ cuộc sống hai người không tốt sao? Đến lúc có con, phải lo ngày lo đêm thì không được an nhàn như thế này nữa đâu.”

Nguyễn Thần lắc đầu, đóng máy tính xách tay lại, thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan tầm: “Nếu chồng và con cùng bị rơi xuống nước thì chị sẽ cứu ai trước?”

Nữ đồng nghiệp sững sờ: “Sao?”

Nguyễn Thần hùng hồn nói như chém đinh chặt sắt: “Tất nhiên là con rồi, chồng có thể đổi, nhưng con do mình chín tháng mười ngày vất vả mang nặng đẻ đau nha.”

Nữ đồng nghiệp bất ngờ, bắt đầu cảm thấy thương cảm cho người chồng mới cưới kia của Nguyễn Thần.

Nguyễn Thần mang theo túi xách ra khỏi văn phòng, vừa mới đi ra thì gặp cô nhân viên thực tập Tiểu Quế, mặt mày rạo rực tay cầm một tờ tạp chí chạy đến, nhìn thấy cô thì vội chào hỏi: “Chị Nguyễn, tạp chí “Thời Thượng” số mới nhất, nhân vật trang bìa là Triệu Thiên Cảnh, nhân tài trẻ tuổi của ngành Công nghệ thông tin, năm nay mới hai mươi sáu tuổi, hai năm trước thành lập một công ty IT trong nước.”

Tiểu Quế đưa tờ tạp chí lên phía trước, trên mặt bìa là hình một người đàn ông trẻ tuổi, mặc âu phục đi giày da, mỉm cười đầy tự tin ngồi trước bàn làm việc, cử chỉ ung dung trầm tĩnh, ánh mắt màu hổ phách hơi nheo lại, đôi môi mỏng khẽ mỉm, thoát nhìn đã biết là nhân vật thông minh cơ trí, trên người như phát ra ánh sáng không thể che giấu được.

Nguyễn Thần chỉ liếc nhìn một cái rồi nhanh chóng dời tầm mắt.

Tiểu Quế thấy cô không hào hứng, lấy lại tờ tạp chí, vẻ mặt đầy tiếc nuối: “Chỉ tiếc trai đẹp nổi tiếng là danh hoa đã có chủ, đầu tháng này đã kết hôn, không biết tiểu thư nhà giàu nào lại có may mắn được lấy người đàn ông tốt như thế.”

Cô nàng đang cảm thán đàn ông tốt luôn của những người phụ nữ khác, thì đột nhiên lấy lại tinh thần hỏi: “Chị Nguyễn cũng kết hôn tháng này mà, khi nào thì đưa anh về đến cho bọn em nhìn một cái?”

Nguyễn Thần sau khi tốt nghiệp vào làm ở “vườn trẻ Giai Giai” cũng đã gần một năm, tính cô hiền lành thân thiết, đối xử với nhân viên thực tập và giáo viên có kinh nghiệm bình đẳng như nhau, cô nàng Tiểu Quế này đã sớm xem Nguyễn Thần như chị gái, có chuyện gì cũng muốn chia sẻ với cô.

Nguyễn Thần sờ sờ mũi, vờ đánh trống lảng: “Sẽ có cơ hội...”

“Anh đã về.” Người đàn ông sau vào nhà, nói lỏng cà vạt, tiện tay ném cặp tài liệu lên ghế sofa.

Nguyễn Thần cảm lấy áo khoác của anh, hiếm khi đứng im một chỗ mà nhìn anh như vậy.

Người đàn ông kia cảm thấy thú vị, nhún mày hỏi: “Có chuyện gì sao? Anh hôm nay có gì lạ hả?”

“Nhân viên thực tập ở vườn trẻ vừa mua tạp chí ‘Thời Thượng’,” Nguyễn Thần xoay người đem áo khoác của anh treo lên, ngập ngừng một lát rồi mới nói: “Không nhận ra là anh còn phong độ như vậy.”

Triệu Thiên Cảnh mỉm cười, cô vợ mới cưới này của anh ngoại trừ lúc xem giấy khám sức khỏe của anh thì mới tỏ vẻ khen ngợi ra ngoài, đây coi như là lần đầu tiên cô khen anh.

“Anh rất vui, ngoại trừ thân thể anh, em cũng hài lòng với khuôn mặt của anh.”

Hai mươi sáu năm qua, cuộc sống xem như là miễn cưỡng thuận buồm xuôi gió của Triệu Thiên Cảnh rốt cuộc cũng đón nhận cảm giác bị thất bại liên tiếp từ một người, mà người này không phải ai khác ngoài Nguyễn Thần.

Việc kiểm tra sức khỏe toàn diện khiến người ta xấu hổ này, anh thật là muốn quên thì cũng khó mà làm được.

Nguyễn Thần vừa mới tắm xong, đang ngồi trước bàn trang điểm thoa kem dưỡng, hai cánh tay Triệu Thiên Cảnh từ đằng sau thân mật ôm lấy eo cô.

Triệu Thiên Cảnh cúi đầu, chóp mũi khẽ hít vào, mùi sữa tắm nhân nhạ trên người cô cùng mùi với anh.

Mùi hương cơ thể của hai người giống nhau, thoang thoảng nhân nhạ, khiến cho Triệu Thiên Cảnh không tránh được mà động tình.

Những nụ hôn nhỏ nhẹ nhàng rơi xuống gáy Nguyễn Thần, bàn tay to nhanh chóng từ cổ áo xâm nhập vào bên trong lại quen thuộc mà cọ xát ở những nơi mẫn cảm. Lòng bàn tay cảm nhận được sự mềm mại cùng cảm giác ấm áp làm cho thân thể anh dần dần nóng lên.

Nguyễn Thần không có thân hình quyến rũ, cũng không có bộ ngực mê người, lại càng không có thân thể mềm mại linh hoạt như rắn nước, cũng chỉ cao hơn 1m6 mà thôi.

Nhưng ngược lại cô lại có làn da trắng mịn, khuôn mặt trái xoan, mắt phượng, trên lưng có một vết sẹo lồi nhỏ mềm mại, khi ôm vào lòng mềm nhũn mang theo mùi hương cơ thể. Triệu Thiên Cảnh thích nhất là đôi chân thon dài thẳng tắp và hai bàn chân trắng trẻo hồng hồng của Nguyễn Thần.

Mỗi khi cô không tự chủ được mà vòng chân ngang hông anh, đôi chân trắng nõn thẹn thùng mà co lại làm máu trong người anh như sôi trào, muốn hưng hăng đem Nguyễn Thần hòa vào lòng ngực mình.

Triệu Cảnh Thiên liếm vành tai xinh xắn, mắt anh nhìn thấy một màu hồng nhạ từ gáy lan đến hai má cô, bên tai là âm thanh nức nở đầy cam chịu, giọng nói anh mang theo dịu dàng cùng kiên nhẫn: “Chúng ta lên giường nhé?”

Nguyễn Thần ngẩng đầu lên thở hổn hển, đang muốn gạt đầu thì chợt nhớ ra cái gì đấy, cô đẩy tay anh ra, tránh khỏi vòng tay đang ôm ấp của Triệu Thiên Cảnh, cô đến ngồi cạnh tủ đầu giường, cầm lấy quyển sổ tay cá nhân.

Cô lật một tờ giấy khế nói: “Chúng ta tối hôm trước vừa mới... trong sách nói phải hạn chế số lần mới dễ dàng thụ thai, cần chất lượng chứ không cần số lượng, đây mới là tinh hoa.”

Trong lòng Triệu Cảnh Thiên trống không, chán nản bị gạt sang một bên, giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ hận không thể lôi tác giả cuốn sách kia ra mà đánh cho một trận, làm cho hắn ta về sau không thể cần chất cũng không thể cần lượng.

Là đàn ông, ai có thể chịu được cảnh đang khí thế bùng bùng nhưng giữa chừng lại bị đánh gãy?

Anh nhìn Nguyễn Thần, biết cô rất ngoan cố, bản thân anh không chỉ một lần muốn xé nát quyển sách kia, vứt vào bồn cầu rồi giặt nước cho trôi đi nhưng lúc này không còn cách nào khác đành phải nghe theo lời cô: “Vậy trong sách nói có thể làm bao nhiêu lần?”

Nguyễn Thần lật lật quyển sách, nghiêm mặt mà trình trọng trả lời: “Trong sách viết mỗi tuần chỉ có thể hai lần. Chúng mình tuy còn trẻ nhưng tối đa cũng không được quá ba lần. Hôm trước là thứ hai, tuần này chỉ còn được một lần nữa thôi đấy.”

Cô vừa nói xong thì quyển sách trong tay cũng bị lấy đi, bay một vòng trên không rồi rơi tọt vào một xô xinh nào đấy.

Ngay sau đó, Nguyễn Thần hoảng sợ kêu lên bị Triệu Thiên Cảnh ôm ngang người chỉ vài ba động tác đã lột sạch áo ngủ, đặt cô toàn thân trống trơn lên giường.

Triệu Thiên Cảnh cúi xuống tìm môi cô, hung hăng hôn một cái, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve xương quai xanh rồi chậm chậm lướt theo đường cong dần xuống phía dưới, đôi mắt không hờn không giận nheo lại: “Chỉ còn một lần thôi sao? Vậy thì đêm nay chúng mình phải cố gắng mà tận hưởng, không thể để lãng phí được.”

“Đúng lúc ngày mai em được nghỉ mà. Giờ vẫn còn sớm, chúng mình còn nhiều thời gian lắm...”

Những lời nói còn lại Nguyễn Thần đã mơ màng không còn nghe được, chỉ biết để mặc đôi bàn tay như có ma lực của Triệu Thiên Cảnh mon trón toàn thân cô, mang đến từng đợt run rẩy nối tiếp nhau, tê dại cùng nóng rực khiến cô không thể chống cự.

Đến giữa trưa ngày hôm sau, Nguyễn Thần tỉnh lại thì cũng đã gần mười hai giờ, cổ họng khô rát, tay chân mềm nhũn không còn sức lực.

Rèm cửa sổ của phòng ngủ đã được thả xuống, chắn đi ánh sáng chói mắt từ bên ngoài, trên tủ đầu giường đã để sẵn một cốc giữ nhiệt bằng inox, cô bò dậy, uống một hớp nước, rót cuộc thì cũng có cảm giác cổ họng dễ chịu hơn nhiều.

Tối hôm qua lúc mới bắt đầu, cô còn có thể cố gắng cắn chặt môi, ngẫu nhiên mới hừ hừ vài tiếng. Nhưng cuối cùng không thể chịu đựng được sự xâm nhập của Triệu Thiên Cảnh mà chìm vào từng đợt sóng khoái cảm, hé miệng phát ra những tiếng rên rỉ làm người khác phải ngượng ngùng.

Nguyễn Thần đỡ thắt lưng bước xuống giường, tối qua bị anh mạnh mẽ ép buộc, cũng may đây là ngày cuối cùng trong tuần, cô còn có thể nghỉ ngơi được bốn ngày.

Nếu như có thể có thai, cô chỉ hận không thể mỗi ngày đều nằm trên giường, nghỉ đủ mười tháng.

Kỳ thật cô cũng không hiểu rõ, Triệu Thiên Cảnh là một nhân tài IT, cả ngày làm việc với máy tính, dùng đầu óc suy nghĩ, hao tâm tổn sức vậy mà buổi tối lại còn thừa nhiều tinh lực như vậy, không khác gì hổ sói?

Người phụ nữ trong gương có sắc mặt tái nhợt, còn lộ ra cả hai quầng thâm dưới mắt.

Nguyễn Thần thờ dài, lục tìm hộp đựng đồ trang điểm rồi trang điểm nhẹ nhàng.

Hôm nay tuy được nghỉ, nhưng hôm trước cô đã nhận lời giúp đỡ hiệu trưởng, không thể không đi.

Cô chọn trong tủ quần áo hồi lâu, cuối cùng cũng chọn được một bộ váy liền màu vàng nhạt cao cổ, vừa đủ che đi những dấu hôn mà Triệu Cảnh Thiên lưu lại trên cổ, rõ ràng là tối qua bị cô từ chối một lần, có thù tất báo, lại đùa dai, ở những chỗ dễ nhìn lưu lại dấu vết, đúng là nhỏ mọn.

Đến khi Nguyễn Thần ăn mặc ổn thỏa thì cô phát hiện trong phòng bếp có cháo thịt và hai đĩa dưa cải nhỏ trong nồi giữ nhiệt, thầm khen Triệu Thiên Cảnh cũng xem như là có lương tâm, ăn uống qua loa vài miếng, thu dọn xong rồi mới ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hải Hoà Về Canh Tắm Bỏ...

Mẹ chồng nhiệt tình nấu canh bỏ dưỡng, phải uống cẩn thận để tránh tự tìm phiền toái – BY Nguyễn Thần bị ăn sạch sẽ lần nữa.

“Tiểu Nguyễn, bây giờ con đi ra ngoài hả? Hiếm có một ngày nghỉ ngơi, con nên ngủ thêm chút nữa.”

Nguyễn Thần vừa mới ra cửa thì gặp ngay Ngô Vận, mẹ chồng của cô.

Cô vội bước lên: “Mẹ, sao mẹ đi lên mà không nói trước với con một tiếng?”

Trước đây, lúc Triệu Thiên Cảnh mua nhà thì đã ưng ý khu chung cư được thiết kế theo kiểu một tầng hai căn hộ này, ngay tức khắc mua ngay hai tầng lầu liền nhau, còn muốn sửa lại cho hai tầng này thông với nhau.

Sau khi kết hôn hai vợ chồng ở tầng mười sáu, còn bố mẹ Triệu Thiên Cảnh thì ở tầng mười lăm.

Nguyễn Thần vốn lo lắng, Triệu Thiên Cảnh là con trai độc nhất, hai người sẽ phải ở cùng bố mẹ của anh. Cho dù quan hệ mẹ chồng nàng dâu tốt như thế nào đi nữa, ở chung trong thời gian dài cũng khó tránh xung đột mà nảy sinh mâu thuẫn. Hơn nữa tai vách mạch rừng, buổi tối nếu hai người có chuyện gì thì cũng bất tiện...

Nhưng không ngờ trước khi kết hôn Triệu Thiên Cảnh đã chuẩn bị kế hoạch kỹ càng, vừa lưu lại được không gian riêng tư cho hai người sau khi kết hôn, vừa thuận tiện chăm sóc bố mẹ, đúng là một công đôi việc.

Ngô Vận cười cười: “Thiên Cảnh sáng nay có hội nghị, vội vội vàng vàng bảo mẹ lên đây. Thấy con ngủ sâu như vậy, mẹ không nỡ thức con dậy.”

Nguyễn Thần vừa nghe thấy vậy thì mặt đỏ bừng lên, chỉ hận không thể đào hố tại đây mà tự chôn mình.

Nghĩ đến cảnh bữa bộn ở phòng ngủ, Ngô Vận chắc chắn sẽ biết tối qua hai người phóng đảng đến mức nào.

“Vợ chồng mới cưới đều như thế, có gì mà xấu hổ!”

Ngô Vận cười tủm tỉm nhìn Nguyễn Thần: “Đúng là Thiên Cảnh rất sốt ruột, thuận theo tự nhiên là được rồi, mẹ với bố con còn trẻ, không muốn nhanh như vậy đã được ôm cháu đâu.”

Nguyễn Thần ngượng ngùng cúi đầu, màu đỏ trên mặt lan dần xuống cổ, lồm bồm không nói nên lời.

Bị Ngô Vận nhìn thấy như thế, Nguyễn Thần xấu hổ, chật vật mãi mới ra khỏi khu chung cư, vuốt vuốt hai má còn đang nóng bừng, hít một hơi thật sâu.

Đồng nghiệp đã kết hôn thường xuyên oán giận mẹ chồng trong nhà đối xử với các cô vô cùng hà khắc, thích sai bảo các cô làm việc nhà, chỉ một chút việc nhỏ cũng cảm râm mấy ngày, còn liên tục thúc giục các cô nhanh sinh con.

Ngô Vận thì ngược lại, bà không những quan tâm cô, sợ Triệu Cảnh Thiên không chăm sóc chu đáo, còn lo lắng con trai ức hiếp cô. Bất kể chuyện gì, bà luôn đứng về phía Nguyễn Thần.

Thế nhưng Ngô Vận nhiệt tình như vậy lại làm cho Nguyễn Thần thường xuyên cảm thấy khó xử.

Nói cho cùng, chỉ vì bố mẹ Nguyễn Thần là người có tính cách lãnh đạm, cho nên cô mới không quen.

Thay hiệu trưởng giải quyết xong xuôi công việc của vườn trẻ, bên trung gian phát sinh ra một vấn đề nhỏ, chờ Nguyễn Thần giải quyết xong thì đã gần đến năm giờ chiều.

Cô và Triệu Thiên Cảnh thay phiên nhau nấu cơm, ai tan tầm trước thì phải đi mua đồ ăn.

Nguyễn Thần làm việc ở vườn trẻ, bình thường thời gian tan tầm của cô sẽ không quá năm giờ, nên đồ ăn trong nhà thường do cô nấu.

Cô chậm chạp đi trên đường, đang suy nghĩ xem nên mua những thứ gì thì nhận được điện thoại của Triệu Thiên Cảnh.

“Em đang ở chỗ nào?”

Nguyễn Thần nhìn xung quanh rồi báo lại địa chỉ, sau đó anh nhanh chóng dừng xe trước mặt cô.

“Hôm nay anh tan ca sớm hả?”

Triệu Thiên Cảnh gật đầu: “Mẹ bảo chúng ta về sớm một chút, đến nhà mẹ cùng nhau ăn tối.”

Tay nghề nấu nướng của Ngô Vận vô cùng xuất sắc, cách vài ngày bà lại gọi hai vợ chồng xuống ăn cơm, Nguyễn Thần cũng không lấy làm lạ.

Triệu Thiên Cảnh nghiêng người giúp cô thắt dây an toàn, anh cúi đầu lướt nhẹ trên môi cô hôn một cái: “Mẹ nói hầm canh cho con dâu bồi bổ thân thể.”

Sắc mặt Nguyễn Thần lúng túng, Ngô Vận còn bảo là không sốt ruột, buổi sáng hai người vừa gặp nhau, buổi tối đã hầm canh cho cô bồi dưỡng thân mình.

Đúng là một bát canh lớn mà...

Nguyễn Thần nhìn Triệu Thiên Cảnh, ánh mắt mang theo tia cầu cứu, Triệu Thiên Cảnh vừa muốn múc một ít cho vào bát của mình thì bị Ngô Vận vỗ

vào tay.

“Đây là canh hầm riêng cho Tiểu Nguyễn, không cho con uống trộm.”

Triệu Thanh ngồi một bên nói chậm chậm: “Mẹ con đặc biệt đi chợ mua ba ba còn tươi sống, buổi chiều hầm lửa nhỏ hơn hai tiếng đồng hồ, con còn có ý giành ăn với vợ con?”

Triệu Thiên Cảnh sờ sờ mũi, nhìn Nguyễn Thần bằng ánh mắt “lực bất tòng tâm”.

Nguyễn Thần coi thường cái chết mà bung bát canh ba ba có hương vị kỳ quái kia lên uống sạch, cô còn bị Ngô Vận sốt sáng thức giục ăn nốt con ba ba đã bị hầm như kia. Cuối cùng cả một bàn thức ăn thơm phức cô chỉ có thể nhìn mà không thể ăn.

Nguyễn Thần mang theo một bụng đầy nước canh cùng Triệu Thiên Cảnh về nhà, cuối cùng không thể cố gắng được nữa mà ngã xuống ghế sofa nằm cứng đơ.

Triệu Thiên Cảnh buồn cười nhìn cô, anh bước vào phòng lấy một cái chăn mỏng đắp lên đùi cô rồi mới vào thư phòng, sửa lại một số lỗi sai ở phần mềm mới của công ty.

Đợi đến khi Triệu Thiên Cảnh sửa xong số liệu cuối cùng, anh ngẩng đầu nhìn từ khe hở của thư phòng thấy TV ở phòng khách vẫn chưa bật, anh không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Nguyễn Thần thích xem chương trình thiếu nhi vào lúc tám giờ tối, mỗi ngày đều kiên trì đúng giờ ngồi trước ti vi.

Nhưng lúc này đã tám giờ rưỡi rồi mà cô vẫn chưa mở ti vi lên.

Triệu Thiên Cảnh có phần lo lắng, anh lưu lại phần mềm đã chỉnh sửa vào thư mục của nó, rồi đẩy cửa thư phòng đi ra ngoài.

Nguyễn Thần nằm trên ghế sofa mơ mơ màng màng, dần dần cảm giác cơ thể đang nóng bừng lên.

Cô kéo kéo cổ áo của chiếc váy liền, cảm thấy miệng lưỡi khô nóng nên ngồi dậy uống một cốc lớn nước lạnh. Khô nóng trên người giảm xuống một chút nhưng lại nhanh chóng quay trở về.

Nguyễn Thần dứt khoát tháo ba cái khuy cài trên cổ áo, một cước đá chăn xuống sàn nhà, nằm trên cái ghế sofa chật chội dành cho hai người mà cọ xát.

Triệu Thiên Cảnh đi ra ngoài, nhìn thấy một màn xuân sắc trên ghế sofa.

Chiếc váy liền áo của Nguyễn Thần là loại váy cao cổ, vốn toàn bộ khuy cài trên cổ áo đều được cài lại, che kín dấu vết đêm qua lưu lại trên cổ cô. Vừa chỉnh tề lại đoan trang, nhưng mang theo hương vị cấm dục.

Lúc này cô tháo khuy cài ra, không chỉ có cổ áo bị mở rộng, mà còn lộ ra dấu vết ái muội của đêm qua, áo ngực ren màu đen cũng lộ ra hơn một nửa.

Làn váy vốn dĩ dài quá đầu gối, chỉ vì Nguyễn Thần vừa cọ xát mà bị xốc lên tận đùi, hai chân trắng nõn thon dài giờ đã phồng hồng, quần lót màu đen ở dưới váy như ẩn như hiện.

Mái tóc dài của Nguyễn Thần xõa tung ở trên sofa và vai cô, mấy sợi tóc đen dính trên gương mặt, đôi môi đỏ hồng lộ ra vẻ mê người.

Một tay cô kéo cổ áo đến ngực, nhìn thấy Triệu Thiên Cảnh ngây ngốc, hai má như được nhuộm một lớp đỏ ửng: “Nóng quá...”

Giọng nói trầm thấp mà ní non như lời mời mọc, Triệu Thiên Cảnh rốt cuộc hiểu được dụng ý của bát canh hầm kia của Ngô Vận, anh cởi khuy áo của chiếc áo sơ mi dài tay, rồi xoay người ôm Nguyễn Thần vào phòng ngủ.

Lòng ngực hơi lạnh của Triệu Cảnh Thiên dán lên cô, vừa đúng lúc có thể hãm con nóng đang dâng lên trong cơ thể cô.

Nguyễn Thần thoải mái rên lên một tiếng, không tự chủ được mà càng khát khao cảm giác mát lạnh kia nhiều hơn, hai tay cô ôm lấy cổ Triệu Thiên Cảnh, hai chân cũng theo bản năng vòng qua thắt lưng gầy gò của anh.

Cô bất ngờ chủ động làm cho Triệu Thiên Cảnh thiếu chút nữa không kìm nén được.

Anh vừa cảm thán mẹ mình quả nhiên là gừng càng già càng cay, vừa suy nghĩ trong đầu đem mấy tư thế lần lượt thực hiện, ai bảo lúc Nguyễn Thần tỉnh táo, bởi vì xấu hổ mà không chịu làm.

Buổi sáng ngày hôm sau, tinh thần Triệu Thiên Cảnh vẫn sáng khoái như trước, còn Nguyễn Thần thì lại khóc không ra nước mắt.

Cô không ngờ bát canh ba ba hầm kia lại có tác dụng rõ ràng như vậy, uống vào toàn thân như bốc khói, bản thân cô còn hồn nhiên không biết lại ôm lấy Triệu Thiên Cảnh đắp lửa...

Vì vậy lại bị anh ăn sạch sẽ không còn mẩu vụn.

Nguyễn Thần đứng dậy, lấy quyển sổ tay trong ngăn kéo, cô cầm bút cúi đầu thật lâu.

“Em sao thế?” Hai tay Triệu Thiên Cảnh ôm lấy cô từ phía sau, nhẹ nhàng hôn xuống tai Nguyễn Thần.

Nguyễn Thần xoa đầu, ấp úng nói: “Hôm trước là lần cuối của tuần này rồi, không bằng tính tới hôm qua đến tuần tới đi?”

Nghĩ đi nghĩ lại chỉ còn dùng cách này để giải quyết.

Cả đêm xuân sắc khôn cùng, về mặt thỏa mãn của Triệu Thiên Cảnh vì câu nói này mà lập tức đen thui như đất nòi.

Ngoại trừ Nguyễn Thần, có lẽ chẳng có ai lại đem chuyện này tính toán rõ ràng như vậy...

Triệu Thiên Cảnh bỗng nhiên mỉm cười: “Được, nghe lời em, tính cho tuần tới đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Hải Hoà Về Tiểu Biệt...

Trên có chính sách, dưới có đối sách – BY Triệu Thiên Cảnh

Mới sáng sớm, nụ cười rực rỡ của Triệu Thiên Cảnh làm cho cả người Nguyễn Thần phát lạnh, cô hiếm khi dậy sớm nấu bữa sáng, cùng anh chào hỏi mấy câu rồi chạy nhanh như chớp ra khỏi nhà giống như có phía sau có hồ đuổi theo con thỏ.

Lúc này không gặp phải Ngô Vận, Nguyễn Thần thở dài nhẹ nhõm.

Tối hôm qua chắc chắn mẹ chồng lập kế hoạch từ trước.

Nguyễn Thần đứng ở cửa vườn trẻ, cười tủm tỉm đi đến chào hỏi bạn nhỏ và phụ huynh, rồi mới quay về phòng làm việc, mở máy tính lên thì nhìn thấy.

Canh ba ba đủ loại –

Công dụng: Bồi bổ, tráng dương, bổ âm không thể không dùng!

Nguyễn Thần cảm thấy đầu mình đầy hắc tuyến, tráng dương bổ âm, tối qua cô uống một bát canh lớn, thảo nào miệng lưỡi khô khan, cả người nóng như lửa cháy lan ra đồng cỏ, thiếu chút nữa thì bị đốt cháy...

Tất nhiên, đến cuối cùng là bị Triệu Thiên Cảnh ép khô.

Hiệu trưởng vừa lúc đi ngang qua, nhìn thấy màn hình thì mỉm cười.

“Tiểu Nguyễn vừa mới kết hôn được mấy ngày, đã chuẩn bị nấu canh bồi bổ cho chồng sao?”

Bà nghe nói chồng Nguyễn Thần hơn cô bốn tuổi, năm nay cũng chỉ hai mươi sáu, chẳng lẽ đã “bất lực”?

Nguyễn Thần vội vàng thu nhỏ trang web tìm kiếm, về mặt xấu hổ, lại không thể nói cho hiệu trưởng biết, tối hôm qua người uống canh này là cô, chứ không phải Triệu Thiên Cảnh.

Bây giờ, lại còn bị hiệu trưởng nghi ngờ cô quá lạnh nhạt, phải mượn đến lực tác động bên ngoài để chuyện phòng the được thuận lợi – thật đúng là mất mặt muốn chết!

Hiệu trưởng thấy Nguyễn Thần xấu hổ đỏ mặt nên không lên tiếng, không cần tiếp tục đụng chạm vào nỗi đau của người khác, bà liền tự nhiên chuyển đề tài nhắc đến chuyện ngày hôm qua cô đã làm.

Nguyễn Thần tốt nghiệp khoa giáo dục mầm non hệ chính quy, hiệu trưởng rất coi trọng cô, nên vừa vào vườn trẻ dạy học không bao lâu thì được cất nhắc lên làm thư ký hiệu trưởng, hỗ trợ xử lý công việc, không cần giống như các giáo viên khác lên lớp chăm sóc các bạn nhỏ.

Thật ra, trước đây Nguyễn Thần chọn ngành nghề sư phạm ít được chú ý này là do thích trẻ con. Cô nằm mơ cũng muốn chơi với những đứa bé trắng trẻo, mập mạp lại đáng yêu, còn muốn chăm sóc chúng, mỗi ngày nghe giọng nói trẻ con mềm mại yếu ớt gọi “Cô ơi”.

Thật vất vả mới ra trường, thật vất vả nhận lời mời làm giáo viên của một vườn trẻ có quy mô không nhỏ, ai ngờ hiện tại được hiệu trưởng quyết định thăng chức.

Nghĩ đến bàn tay trắng nõn nhỏ bé cứ như vậy mà rời xa cô, Nguyễn Thần lại âm thầm rơi lệ...

Vì vậy, mỗi buổi sáng cô đi theo các giáo viên khác đứng trước cửa vườn trẻ. Nhìn bọn nhỏ đáng yêu hồn nhiên tươi cười, bên tai lắng nghe thanh âm non nớt xem như thỏa mãn con thèm muốn.

Hiệu trưởng cùng các giáo viên khác đối với thái độ làm việc của Nguyễn Thần khen ngợi không ngừng, ai biết được thật ra cô chỉ muốn ở cùng với bọn nhỏ thêm một lúc?

Nguyễn Thần vừa bước ra khỏi văn phòng hiệu trưởng thì nhận được điện thoại của Triệu Thiên Cảnh.

Anh rất ít khi gọi điện thoại trong giờ làm việc, chắc chắn là có việc gấp.

Quả đúng là vậy.

“Anh vừa tới sân bay, tạm thời phải đến thành phố G công tác, tối mai mới về. Anh vừa nói với mẹ, hai ngày tới em xuống lầu dưới ăn cơm nhé?”

Nguyễn Thần vừa nghĩ đến bát canh ba ba kia lại thấy buồn bực, Triệu Cảnh Thiên không ở nhà, đến lúc ấy cô đi đâu tìm bình chữa cháy chứ?

“Không cần, cũng chỉ đêm nay thôi mà, em cùng các giáo viên khác ra ngoài ăn vậy.”

Triệu Cảnh Thiên nghe thấy giọng nói giả vờ bình tĩnh của cô liền biết tối qua đã bị bát canh hầm của Ngô Vận làm cho chết khiếp, khóe miệng anh hơi cong lên, giọng nói mang theo ý cười.

“Trước bữa tối ngày mai anh sẽ về, em đói bụng thì ăn trước, không cần đợi anh.”

Triệu Thiên Cảnh dặn dò thêm vài câu, trước lúc lên máy bay mới vội vàng tắt máy.

Bên cạnh có một nữ giáo viên ngưỡng mộ tình cảm đậm thắm của bọn họ: “Mới sáng sớm mà đã không muốn xa nhau, chồng em gọi điện thoại đến sao?”

“Anh ấy tạm thời phải đi công tác, gọi điện báo cho em biết một tiếng.” Nguyễn Thần bị Triệu Thiên Cảnh liên tục ép buộc hai buổi tối, hôm nay có thể một mình chiếm chiếc giường lớn mà ngủ, trong lòng cảm thấy rất thoải mái.

Giáo viên nữ kia trêu chọc cô: “Đi công tác thôi mà, nói một hai câu thì xong, nói lâu như vậy, chắc là anh ấy không nhớ xa cô?”

Nói đến đàn ông, trong văn phòng có vài người nổi lên hứng thú, chị một câu em một câu.

“Hai người quen nhau thế nào?”

“Năm trước biết nhau qua xem mắt.”

Trong phòng làm việc, có vài giáo viên lớn tuổi đã xem mặt không dưới ba lần liền âm thầm nắm tay, Mr. R quả nhiên xuất hiện cho thế hệ trẻ!

“Chồng Tiểu Nguyễn làm công việc gì vậy?”

“Chơi máy tính.” Ở trong đầu Nguyễn Thần, IT = chơi máy tính.

Trong đầu các cô giáo nảy lên một loạt dấu chấm hỏi, cái này là mê muội internet hay là viết phần mềm, hoặc là... một hacker?

(*Hacker: Hacker là người có thể viết hay chỉnh sửa phần mềm, phần cứng máy tính bao gồm lập trình, quản trị và bảo mật. Những người này hiểu rõ hoạt động của hệ thống máy tính, mạng máy tính và dùng kiến thức bản thân để làm thay đổi, chỉnh sửa nó với nhiều mục đích tốt xấu khác nhau.)

Tiểu Quế gờ tay giành hỏi: “Chồng chị Tiểu Nguyễn đáng về thế nào, đẹp trai lắm không?”

“Tạm được,” Nguyễn Thần suy nghĩ một chút lại bổ sung thêm một câu, “Đáng người rất tốt.”

Triệu Cảnh Thiên thoát nhìn rất gầy, nhưng bởi vì thường xuyên luyện tập nên tầm vóc không tồi. So với các thầy dạy thể hình thì kém hơn nhưng anh vẫn có cơ ngực.

Có vài cô giáo đỏ mặt, Nguyễn Thần còn trẻ, nhìn đơn thuần, nhưng không ngờ nói chuyện lại táo bạo như vậy.

Gạt hình ảnh không thích hợp cho trẻ em trong đầu ra, Tiểu Quế mặt ửng đỏ hỏi tiếp: “Chị Nguyễn có lên lút kiểm tra tin nhắn và nhật ký trò chuyện trong điện thoại di động của chồng chị không?”

Nguyễn Thần lạnh nhạt liếc mắt nhìn cô ta một cái: “Em xem phim truyền hình nhiều quá rồi...”

Cô mua điện thoại di động được ba năm, ngoại trừ gọi điện thoại, nhắn tin và làm đồng hồ báo thức, thì cho đến bây giờ cũng không hiểu rõ các công

năng khác. Bảo mình đi kiểm tra Triệu Thiên Cảnh, người hiểu biết rất rõ về cái thứ di động công nghệ cao kia, với Nguyễn Thần mà nói mức độ khó khăn thật sự rất cao.

Tiểu Quế vẫn chưa hết hy vọng hỏi tiếp: “Vậy việc nhà thì sao?”

Chỉ cần Triệu Thiên Cảnh ở nhà, chuyện cơm nước chủ yếu đều là do anh làm. Tiền lương của Nguyễn Thần gửi thẳng vào tiền riêng, chi tiêu trong nhà cô không phải bỏ ra một đồng, vì thế liền gặt đầu.

Các cô giáo trong lòng thâm than vãn, đàn ông xem mắt hoặc là tướng mạo vô cùng thô thảm hoặc là keo kiệt đến mức hẹn hò cũng phải tính toán đến hai con số sau dấu phẩy, hoặc là có bệnh kín không tiện nói ra.

Chịu khó kiếm tiền, yêu thương bà xã, còn có tính phúc, sao Nguyễn Thần lại có số mệnh tốt như vậy, trong biển rộng vớt được một người đàn ông xuất sắc thế này!

Có người không phục hỏi: “Bao giờ thì em đưa chồng đến đây cho bọn chị gặp mặt?”

Đàn ông như vậy, nếu chính xác như những gì Nguyễn Thần nói, dùng để xem mặt sao?

“Vừa đúng lúc hai ngày nữa là sinh nhật của cô giáo Lương, bữa cơm tối nhớ đưa vị kia của nhà em đến nhé?”

Trong lòng Nguyễn Thần vô cùng không tình nguyện, Triệu Thiên Cảnh cũng không phải là con khi, lại còn phải đưa ra ngoài tán bộ cho người khác nhìn ngắm.

Mặc kệ các giáo viên khác được người kia nhắc đến chuyện ăn uống mà sôi nổi đồng ý, hay Tiểu Quế vẫn đang luyện thuyền không dứt, từ đầu đến cuối cô vẫn không nói một lời.

Ăn cơm cùng Tiểu Quế xong, Nguyễn Thần dúi đưa lẳng nhằng đến gần mười giờ mới về đến nhà.

Mở cửa, nhìn căn phòng vắng vẻ tối om, nó khiến cô cảm thấy không quen.

Nửa tháng trước, Nguyễn Thần còn ở một mình, mỗi lần tan tầm trở về, mở cửa ra cũng vừa tối vừa vắng vẻ như vậy.

Không nghĩ đến nửa tháng sau, cô lại bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

Nguyễn Thần ôm gối ngồi trên sofa, không chịu nổi im lặng trong phòng cô bèn bật ti vi lên. Giọng nói xúc động của người dẫn chương trình, tiếng vỗ tay của người xem dưới khán đài truyền đến làm cho phòng khách coi như là có chút hơi người.

Cô vẫn để cằm trên gối ôm, không tập trung nhìn vào màn hình.

Nguyễn Thần đem hai chân đang đặt trên ghế cuộn tròn lại, buồn chán đến ngáy người.

Mỗi ngày Triệu Thiên Cảnh luôn về nhà trước, sau khi hai người ăn cơm xong, cô luôn chờ xem chương trình truyền hình lúc tám giờ. Anh cũng sẽ ngồi trên sofa, đôi khi cùng nhau xem, có lúc lại đọc tạp chí, thỉnh thoảng còn mở máy tính xách tay ra.

Cả hai không quấy rầy nhau, chỉ cùng nhau ngồi trên ghế sofa dành cho hai người.

Bây giờ bên cạnh bỗng nhiên thiếu đi một người, Nguyễn Thần cảm thấy thật trống vắng.

Nguyễn Thần đứng dậy vào phòng tắm ngâm mình trong nước ấm, rồi tắt ti vi chui vào trong ổ chăn. Giường đôi thiếu mất một người, đúng là rộng rãi giống như trong tưởng tượng của mình vậy.

Nguyễn Thần lăn hai vòng, mở to mắt lại không có cảm giác buồn ngủ.

Cô buồn bực cắn góc chăn, chẳng lẽ cô lại có khuynh hướng tự ngược bản thân, không bị Triệu Thiên Cảnh ép buộc một hồi thì không ngủ được?

Ổ trên giường đôi lộn lộn một lúc đã thấy trời hừng sáng, Nguyễn Thần eo đau lưng mỏi mới bắt đầu ngủ, lúc tỉnh lại đã qua bữa sáng và bữa trưa, có thể dùng luôn trà sau khi ăn cơm trưa được rồi.

Cô ôm chăn, bấm ngón tay tính toán.

Triệu Thiên Cảnh nói về nhà trước bữa tối, có nhanh nhất cũng phải đến bảy giờ, bây giờ mới có hai giờ, còn năm tiếng nữa...

Cả đêm không ngủ ngon, Nguyễn Thần cực kỳ bực bội.

Điện thoại di động vừa đổ chuông, cô đã nhảy dựng lên cầm lấy: “A lô, Thiên Cảnh?”

Đầu dây bên kia nở nụ cười: “Tiểu Nguyễn, xuống nhà cùng làm văn thẩn với mẹ?”

Nguyễn Thần xấu hổ đỏ mặt, hóa ra là Ngô Vận.

Đã biết cô không đợi được mà muốn Triệu Thiên Cảnh trở về, chắc chắn sẽ bị mẹ chồng trêu chọc...

Nguyễn Thần vừa đặt điện thoại xuống, tiếng chuông lại vang lên.

“Ai vậy?” Nguyễn Thần không dám hấp tấp, cẩn thận hỏi.

Người ở bên kia im lặng một chút: “... Nhớ anh không?”

Là giọng nói của Triệu Thiên Cảnh.

Nguyễn Thần ngẩn người, có chút không vui: “Anh còn chưa về sao?”

Lời này có hơi chua chát, cô ngượng ngùng mà sờ mũi.

“Mẹ bảo em xuống nhà làm văn thẩn sao?”

Nguyễn Thần vừa nói vừa bước về phía cửa: “Em xuống chỗ mẹ, lúc nào thì anh về...”

Cô mở cửa, thấy Triệu Thiên Cảnh đang đứng bên ngoài cầm điện thoại di động nhìn cô mỉm cười, cô cảm thấy kinh ngạc.

Nguyễn Thần bước lên ôm lấy cánh tay anh, vẻ mặt trở thành vui mừng ngạc nhiên!

“Sao về trước mà không nói với em?”

“Anh nhớ em...” Tim nhảy lên một cái, Nguyễn Thần choáng váng bị Triệu Thiên Cảnh ôm vào phòng.

Chờ cô tỉnh táo lại, nút áo đã được cởi ra toàn bộ.

Nguyễn Thần vội vàng đẩy người đang vui đùa trước ngực mình: “Chờ, chờ một chút, tuần này đã làm ba lần, chúng ta không thể...”

Triệu Thiên Cảnh đem người ôm lên giường, trong nháy mắt cởi quần dài của cô và áo sơ mi của mình: “Không sao, lần này coi như là tuần sau đi.”

Hai tay Nguyễn Thần đang che lại cái quần lót nhỏ màu hồng phấn đang bị kéo ra, cô giật dỗi, không cho phép bất nạt người khác như vậy, lại còn dám ghi sô nọ.

Triệu Thiên Cảnh nhũn mày, hai mắt có ý cười: “Ăn mặc... cũng rất có ý tứ, hóa ra em thích như vậy?”

Nguyễn Thần hấp hối giấy dựa: “Em đã nhận lời mẹ xuống dưới lầu làm văn thẩn...”

“Xuống kịp giờ cơm tối là được, mẹ sẽ không để ý.” Triệu Thiên Cảnh dễ dàng lột mảnh vải cuối cùng trên người cô ném xuống giường, anh cười tủm tỉm bắt đầu suy nghĩ xem bắt đầu hôn xuống từ chỗ nào.

Nguyễn Thần cả người mềm nhũn dựa vào người anh, không dám vươn đầu ngón tay ra tính toán.

Cô bỗng nhiên nhớ đến, buổi tối hình như thường đến bảy giờ rưỡi Ngô Vận mới dọn cơm...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Hải Hòa Về Xích Mịch

Cổ áo chữ V sâu hun hút mặc trên người ai cũng được, chỉ trừ bà xã nhà mình -- BY Triệu Thiên Cảnh.

Ngày hôm sau lại ngủ quên, Nguyễn Thần nhìn đồng hồ báo thức đã chỉ đến một giờ chiều.

Cô ôm chăn cười khổ, không ngờ Triệu Thiên Cảnh thoải mái đồng ý hạn chế số lần mỗi tuần như vậy, hóa ra là đã sớm hạ quyết tâm quyết nọ.

Cứ tiếp tục như thế này, không phải chính cô cũng chắc chắn bị xoi tái sao?

Nguyễn Thần nhìn chằm chằm lên trần nhà, giống như nhìn thấy cánh tay trắng mềm của con cô càng ngày càng rời xa cô.

Hay là cô nên đề nghị hiệu trưởng cho mình đi công tác một tuần, ra ngoài trốn vậy?

Triệu Thiên Cảnh nấu xong cơm trưa, lôi Nguyễn Thần từ trong ổ chăn ra.

Nguyễn Thần ngáp một cái, thoáng nhìn một nôi vắn thần đầy ụ trên bàn, sắc mặt vừa trắng lại vừa hồng.

Tối hôm qua cô đã nhận lời với Ngô Vận xuống lầu làm vắn thần, bởi vì người nào đó hứng thú hứng hực, cuối cùng làm cô mê man trên giường, còn Triệu Thiên Cảnh lặng lẽ xuống lầu mang vắn thần lên.

Mẹ và bố chồng không cần nghĩ cũng biết hai vợ chồng bọn họ ở trên lầu làm gì mà không xuống...

Nguyễn Thần uất ức đập đầu lên mặt bàn, Triệu Thiên Cảnh đứng là khinh người quá đáng!

Triệu Thiên Cảnh nhìn đáng vẻ vừa thẹn vừa giận của cô, khuôn mặt ửng đỏ vô cùng đáng yêu, anh nhìn không được mà dịch sát lại ôm Nguyễn Thần vào lòng, hôn lên trán cô.

“Yên tâm, tiểu biệt thắng tân hôn, mẹ sẽ không để ý việc em không xuống lầu giúp mẹ làm vắn thần đâu.”

Nguyễn Thần thật bức bối, Ngô Vận không ngại, là cô để ý được chưa...

Ăn lưng bụng, cô chột nhó lại.

“Hôm nay sinh nhật cô giáo Lương ở vườn trẻ, buổi tối có liên hoan, anh về chỗ mẹ ăn cơm nhé?”

“Vừa đúng lúc có bạn anh từ nước ngoài về, anh hẹn cậu ta buổi tối gặp mặt,” Triệu Thiên Cảnh lại hỏi, “Em ăn ở chỗ nào? Ăn xong anh đón em về.”

Nguyễn Thần dứt khoát lắc đầu: “Không cần, ở đó không tiện đỗ xe.”

Cô mới không muốn Triệu Thiên Cảnh làm khi dễ cho người ta nhìn ngó.

Triệu Thiên Cảnh phát hiện cô vừa nhũm mày, lại vừa cắn môi dưới, vẻ mặt không tình nguyện lộ ra sự cổ quái, anh âm thầm ghi nhớ trong đầu.

Quà tặng đã chuẩn bị tốt từ trước, là nước hoa lúc Triệu Thiên Cảnh đi Hong Kong về tặng cho cô.

Có tất cả hai lọ, dù sao Nguyễn Thần không hay dùng nước hoa, mùi hương nhàn nhạt ấm áp này rất hợp với tính cách của cô giáo Lương.

Cô tự tay gói lọ nước hoa thật cẩn thận, thay bộ âu phục màu vàng nhạt, cổ áo được thiết kế theo kiểu cổ chữ V xẻ sâu, vừa vặn hợp với một cái vòng cổ ngắn. Chất vải mềm mại vừa vặn ôm sát thân mình, chiếc váy chữ A lưng cao dài đến trên đầu gối. Có thể thấy được eo nhỏ tinh tế, lại đi đôi giày cao gót màu trắng, hai chân càng thêm thon dài gợi cảm.

Nguyễn Thần đứng trước gương nhìn qua một vòng, hài lòng mỉm cười.

Bà Nguyễn là người vô cùng chú ý đến vẻ bên ngoài, bà thường nói một cô gái xinh đẹp chỉ có ba phần dung mạo, nhưng lại dùng đến bảy phần trang điểm ăn mặc. Từ nhỏ cô đã mưa dầm thấm đất, ở phương diện này càng noi gương thành trò giỏi hơn thầy.

Triệu Thiên Cảnh đứng ở sau lưng Nguyễn Thần, tầm mắt hướng theo hai cánh tay trắng nõn lộ ra ngoài bộ váy không tay, lại nhìn tới khe ngực nhỏ ẩn hiện bên trong cổ áo rộng, “Buổi tối lạnh, em không mặc thêm áo khoác sao?”

Nguyễn Thần chỉ chỉ vào áo choàng ngắn ở trên ghế, vừa ôm lấy eo nhỏ, lại không che khuất cảnh đẹp trước ngực.

Triệu Thiên Cảnh nhũm mày.

Cái áo khoác ngắn này không những khó có thể giữ ấm, lại còn vẽ rõ ràng điểm mất tôn lên dáng người của cô càng thêm xinh đẹp.

Nguyễn Thần ăn mặc như vậy quả đúng là muốn làm người ta phạm tội mà, hiện tại Triệu Thiên Cảnh bắt đầu cảm thấy thân thể mình bắt đầu rục rịch...

Nguyễn Thần đánh son môi xong, quay đầu nhìn anh, bắn ra một ánh mắt quyến rũ.

“Chồng à, em đẹp không?”

“Rất đẹp.” Triệu Thiên Cảnh không keo kiệt mà khen ngợi, bà xã của anh sao lại có thể không xinh đẹp?

Bị hai mắt sáng quắc của anh nhìn chăm chăm, trong lòng Nguyễn Thần thực thỏa mãn, ý xấu trong mắt hiện lên, hai tay ôm chặt cổ Triệu Thiên Cảnh, dùng sức hôn mạnh lên mặt anh một cái.

Một dấu son môi màu đỏ in lên mặt Triệu Thiên Cảnh, Nguyễn Thần ôm lấy anh đắc ý mà cười thành tiếng.

Triệu Thiên Cảnh dờ khóc dờ cười nhìn dấu môi đỏ chót trên mặt mình ở trong gương, đành chịu mà ôm lấy Nguyễn Thần cười đến mức mặt mày đỏ

bùng, cách lớp vải mỏng manh, cảm giác mềm mại trước ngực, anh cúi đầu là có thể nhìn thấy cảnh xuân nho nhỏ kia.

Nguyễn Thần chỉ mãi cười, bỗng cảm thấy ngực nóng lên, nhìn thấy Triệu Cảnh Thiên đang cúi người hôn xuống ngực mình.

Cô cảm thấy bối rối, không phải chỉ là vui đùa một chút thôi sao, như thế nào mà anh lại có thể hóa thân thành sói rồi?

Nguyễn Thần nhanh tay đẩy anh: “Đừng... ngay cả tuần sau anh cũng đừng rồi.”

Đôi môi của Triệu Cảnh Thiên lưu luyến ở xương quai xanh và trên làn da lộ ra trên cổ áo rộng rãi của cô, giọng nói mơ hồ không rõ: “Vậy tính sang tuần sau sau nữa, ai bảo em lại dụ dỗ anh.”

Nguyễn Thần khóc không ra nước mắt, đây rõ ràng là vu cáo mà, cô dụ dỗ anh lúc nào?

Cô bắt đầu nôn nóng: “Đừng đùa nữa, năm giờ là buổi liên hoan bắt đầu rồi, em nếu không đi sẽ bị muộn...”

Triệu Cảnh Thiên ngẩng đầu một cách khó khăn, một tay vẫn ôm thắt lưng Nguyễn Thần như trước, nghe lời không làm tiếp.

Anh lấy chìa khóa xe trong ngăn kéo, mặc thêm áo khoác ngoài.

“Không sao, anh lái xe đưa em đi, bảo đảm đến kịp.”

Nguyễn Thần nhanh chóng sửa sang lại váy áo đang lộn xộn trên người, ai ngờ đứng trước gương nhìn thấy trước ngực là vài vết hồng – đủ đậm đủ nhạt, không cần nói cũng biết là do người nào đó mới lưu lại.

Một vết trên xương quai xanh, một vết bên ngực trái, một vết lại nằm ngay chính giữa ngực.

Nguyễn Thần muốn phát điên, Triệu Cảnh Thiên rõ ràng là cố ý.

Cô đành phải mở tủ quần áo, một lần nữa lấy ra cái váy liền màu xanh cao cổ để thay, thay đồ xong thì nhanh chóng cầm lấy túi xách chạy ra khỏi cửa.

Sau khi lên xe Nguyễn Thần nghiêng mặt qua một bên, nhìn chằm chằm cảnh vật bên ngoài cửa xe, cô bĩu môi không nói một tiếng.

Triệu Cảnh Thiên biết cô nổi giận, nhưng để cho Nguyễn Thần mặc như vậy đi ra ngoài, anh chỉ hận không thể lấy mảnh vải đen bịt kín ánh mắt của những người đi đường.

Không còn cách nào khác, đành dùng hạ sách buộc Nguyễn Thần thay bộ đồ khác.

Cách nhà hàng còn có một con phố, Nguyễn Thần đã xuống xe.

“Anh về đi, buổi tối nhớ đừng uống nhiều rượu...” Cô xoay người ngai ngừng dặn dò hai câu, rồi trừng mắt nhìn Triệu Cảnh Thiên một cái.

Thình thoảng Triệu Cảnh Thiên cũng đưa cô đến vườn trẻ, nhưng cũng cách một con phố hoặc ở chỗ rẽ thì xuống xe, giống như là sợ bị giáo viên khác nhìn thấy.

Lúc trước anh cũng nghĩ phía trước nhà trẻ đường phố rất nhỏ, không tiện quay đầu xe, Nguyễn Thần mới không cho mình đi vào.

Bây giờ xem ra là không phải như vậy.

Triệu Cảnh Thiên xuống xe giữ lấy cô, do dự một lúc nhưng vẫn không nói ra, chỉ nói: “Đừng ở trễ quá, về nhà sớm một chút.”

Nguyễn Thần không hiểu vì sao anh bỗng nhiên có chút không vui, chẳng nhẽ vừa rồi ở nhà cắt ngang hứng thú của anh làm anh thấy không thoải mái?

Trong lòng cô hơi áy náy, bước đến hôn nhẹ lên môi Triệu Cảnh Thiên một cái, có ý muốn vỗ về.

Nhìn Nguyễn Thần đi xa, anh xoa nhẹ vào môi mỉm cười, chút nghi ngờ trong lòng nhanh chóng tiêu tan thành mây khói.

“Chị Nguyễn đến muộn, tự phạt ba chén.” Tiểu Quế từ xa nhìn thấy Nguyễn Thần, vừa vẫy tay, vừa ồn ào reu chọc.

Cô giáo Lương cũng cười: “Tiểu Nguyễn luôn đúng giờ, hôm nay bị ai quán lấy mà đến muộn thế?” Nói xong còn nhìn Nguyễn Thần đầy mờ ám rồi nháy mắt.

Có mấy người đang ngồi nhìn ra bên ngoài, tò mò hỏi: “Ông xã Tiểu Nguyễn không đến à?”

Nguyễn Thần lắc đầu cười, nhận lấy ly rượu từ Tiểu Quế, phóng khoáng uống hết.

“Không tin được Tiểu Nguyễn còn ít tuổi mà tư lượng tốt như vậy.”

“Còn hai ly nữa, tiếp tục nào!”

Cô giáo Lương vươn tay thay Nguyễn Thần cản lại, sợ cô bụng rỗng uống rượu dễ say, vội giảng hòa: “Uống rượu không thì có gì vui, nhanh gọi phục vụ đi, tất cả mọi người ăn uống thoải mái nhé, tôi đi gọi thêm đồ ăn đến.”

Nguyễn Thần lấy quà tặng đưa đến: “Cô giáo Lương, sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn.” Cô giáo Lương không có thói quen mở quà ngay tại chỗ, tất cả quà tặng nhận được đều đặt vào một góc nhỏ trên bàn, nhưng lúc vừa đứng lên đã có người cản lại.

“Quà tặng của Tiểu Nguyễn, chúng tôi cũng muốn xem”

Về mặt cô giáo Lương xấu hổ, Nguyễn Thần vội bước lên giải vây, “Nếu cô giáo Trương muốn xem thì mở quà ra đi.”

Hộp quà vừa mới mở ra.

Tiểu Quế kêu lên: “Oa, nước hoa số lượng có hạn, có tiền cũng không mua được.”

Có người kinh ngạc: “Nước hoa này không có bán ở đây, là đặt mua trên mạng sao?”

Nguyễn Thần không hỏi qua giá tiền của lọ nước hoa, cũng không quan tâm đến nhãn hiệu: “Mua ở Hong Kong, mình nhớ là cô giáo Lương thích mùi hương này.”

Cô giáo Lương không nghĩ là Nguyễn Thần nhớ những lời mình vô tình nói ra, cười càng thêm thân thiết: “Không ngờ Tiểu Nguyễn còn nhớ, đúng là có lòng.”

Tiểu Quế vuốt ve lọ nước hoa yêu thích không buông tay, Nguyễn Thần nhìn có vẻ như không rõ giá cả, chắc chắn là người khác mua cho cô, trong lòng Tiểu Quế càng thêm ngưỡng mộ.

“Ông xã của chị Nguyễn thật tốt!”

Cô giáo Trương đẩy gong kính trên sống mũi, âm thầm khinh thường.

Chồng của Nguyễn Thần chỉ chơi đùa máy tính có thể có bao nhiêu tiền, tiền lương giáo viên ở vườn trẻ hơn nửa năm mới có thể gắng gượng mua lọ nước hoa tốt như vậy.

Lọ nước hoa số lượng có hạn này không biết là hàng nhái hay là mua với giá rẻ từ trong tay người khác đây...

Chỉ là sinh nhật đồng nghiệp lại tặng quà sang quý như vậy, Nguyễn Thần này không phải là muốn khoe khoang sao?

Cô giáo Trương không thích những cô gái có lòng hư vinh, Nguyễn Thần lại luôn che dấu chuyện của chồng mình, bây giờ vừa ra tay đã là nước hoa số lượng có hạn, trong lòng cô ta lại càng có ấn tượng không tốt với Nguyễn Thần.

Chúc cả nhà tuần mới tốt lành

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hải Hòa Về Hiếu Lâm...

Giao lưu ngôn ngữ không thông suốt sẽ ảnh hưởng đến giao lưu thân thể -- BY Triệu Thiên Cảnh đã hồi hận.

Nguyễn Thần không biết cô giáo Trương đang oán thầm, không nghĩ rằng lọ nước hoa này số lượng có hạn này, nhìn vẻ mặt của Tiểu Quế, đoán chừng là giá tiền cũng không ít, cô bắt đầu thấy hối hận tại sao không hỏi Triệu Thiên Cảnh rõ ràng mà đã lấy lọ nước hoa làm quà tặng.

Cho dù là nước hoa bình thường nhưng số lượng có hạn lại còn không có bán ở thành phố này, đây không phải là làm cho người ta hiểu lầm cô cố ý khoe khoang hay sao?

Nguyễn Thần nhớ một lúc lâu, lại thấy cô giáo Lương đang cười vui vẻ, thỉnh thoảng thay cô gấp thức ăn, cô nhanh chóng tự nhiên lại như trước.

Chỉ cần người được chúc mừng sinh nhật hôm nay vui vẻ, thì lần sau mình chú ý thêm một chút nữa là được!

Ăn uống hát hò, Tiểu Quế và vài giáo viên còn ít tuổi vui vẻ hoa chân múa tay hát đối, chơi rất vui.

Cô giáo Lương nhìn Nguyễn Thần im lặng ngồi một bên, kỳ lạ hỏi: “Tiểu Nguyễn, em không lên hát sao?”

Nguyễn Thần nhìn Tiểu Quế đứng trên bục vừa nhảy vừa múa, lẩm bẩm nói: “Không cần...”

Cô cũng không phải là trẻ con, là phụ nữ đã có chồng, sao có thể đi lên đấy xoay mông uốn lưng?

Cô giáo Lương thấy cô không tình nguyện nên cũng không khuyên nữa.

Đến chín giờ, có mấy giáo viên trong nhà có con nhỏ đều sốt ruột, cô giáo Lương dứt khoát để cho tất cả mọi người ra về.

Tiểu Quế hát hơn mười bài, xứng với tên “chủ karaoke” của tối nay, hai má đỏ bừng: “Chị Nguyễn, chồng chị lát nữa đến đón chị à?”

Cô giáo Trương đứng bên cạnh đang chuẩn bị đi vờ cúi đầu giả bộ sửa lại túi xách, lỗ tai dựng lên nghe ngóng.

Nguyễn Thần lắc đầu: “Chúng ta cùng đường, bên này có xe buýt chạy thẳng, em có đi cùng không?”

Trên mặt Tiểu Quế lộ vẻ thất vọng, không thể nhìn thấy ông chồng trong truyền thuyết của Nguyễn Thần, Tiểu Quế gật đầu ỉu xù.

Hai người đi ra khỏi nhà hàng, nhìn thấy một chiếc xe đang đỗ ở ven đường.

Hai mắt Tiểu Quế sáng lên, kéo Nguyễn Thần đi qua, chỉ hận không thể nằm úp sấp lên trên chiếc xe kia: “Chị Nguyễn, đây là Land Rover!”

Cô nàng vậy mà có thể nhìn thấy chiếc xe cao cấp nhất thế giới... chạm vào thân xe, về mặt Tiểu Quế đầy xúc động.

Nguyễn Thần không biết một tí gì về các dòng xe nổi tiếng, chỉ có thể tùy tiện gật đầu.

Không phải chỉ là một chiếc xe thôi sao, “Land Rover” hay là “Land Panther” thì có liên quan gì đến các cô?

“Nguyễn Thần?”

Từ trên xe một người đàn ông trẻ tuổi bước xuống, thấy cô và Tiểu Quế đứng ở ven đường, có vẻ như đang muốn tìm xe, anh ta liền nói: “Đến đây, để anh đưa em về.”

Nguyễn Thần không nghĩ đến có thể gặp được người quen, cô có chút do dự, Tiểu Quế đã muốn nhảy vào trong xe, nở nụ cười giống như đã quen biết: “Anh đẹp trai, nếu không ngại thì tiện đường đưa em về nhé?”

“Quên mất chưa giới thiệu, em là đồng nghiệp của chị Nguyễn, anh gọi em là Tiểu Quế là được rồi.”

“Đương nhiên là không có vấn đề gì.” Lâm Hường giúp Nguyễn Thần đóng cửa xe, Tiểu Quế bị nụ cười của anh ta làm cho lóa mắt, đã sớm không còn để ý đến bên trong chiếc Land Rover này như thế nào.

Đợi đến lúc tới chỗ của Tiểu Quế, lúc xuống xe cô nàng vẫn còn hoảng hốt.

Cho đến khi thấy chiếc Land Rover yêu quý của cô nàng đi xa, Tiểu Quế túm tóc hối hận vì đã không chịu nhìn kỹ.

Lại nhắc đến người đàn ông vừa rồi, nhìn qua có vẻ lớn hơn hai người vài tuổi, so với ông xã của Nguyễn Thần cũng không chênh lệch lắm, lẽ nào...

Cho đến lúc mắt thấy tai nghe gia thế của ông chồng Nguyễn Thần, Tiểu Quế suýt nữa học máu.

Quen biết người như vậy, Land Rover còn có thể xa vời sao...

Ngồi ở ghế phó lái bên cạnh, Nguyễn Thần chờ Tiểu Quế xuống xe rồi mới mở miệng hỏi: “Lâm sư huynh từ Mỹ trở về lúc nào vậy?”

Lâm Hường đánh tay lái, cười cười: “Về nước hai ngày trước, vừa lúc tối nay có việc ở gần đây.”

Trong lúc vô ý, Lâm Hường nhìn thấy ngón áp út bên bàn tay trái của Nguyễn Thần có đeo nhẫn kim cương, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc: “Em kết hôn lúc nào...?”

Thấy cô nhú mày, Lâm Hường mới phát hiện ra ngữ khí của mình có phần kích động, về mặt xấu hổ giải thích: “Tháng trước anh gặp Trác Linh ở Washington, không thấy cô ấy nhắc đến chuyện em kết hôn.”

“Đầu tháng này vừa đi đăng ký, cũng không tổ chức tiệc rượu gì.” Nguyễn Thần vuốt ve chiếc nhẫn kim cương trên bàn tay trái, cúi đầu nói tiếp: “Em đã nói rồi, sau khi tốt nghiệp một năm em sẽ đi lấy chồng mà.”

Giọng nói Lâm Hường mang theo một chút đắng chát, giẫm lên phanh xe, dừng lại ở ven đường, anh ta quay đầu nhìn cô hỏi: “Còn chưa tốt nghiệp được một năm, em...”

...Đã vội vàng kết hôn rồi sao?

Nguyễn Thần nhẹ nhàng cắt ngang câu nói của Lâm Hường: “Tìm được người thích hợp, không cần tốn thời gian một năm chẳng phải rất tốt sao?”

“Đưa em đến chỗ này là được rồi.” Cô mở cửa xe, ngoảnh đầu lại nói với Lâm Hường: “Sur huynh, tạm biệt.”

Lâm Hường muốn giữ chặt lấy Nguyễn Thần, nhưng cánh tay dừng giữa không trung, cho đến khi tiếng đóng cửa xe vang lên, cô cũng đã bước đi xa rồi. Anh ta không dám chạm vào cô, đã lâu như vậy, anh ta lấy tư cách gì để gặp mặt cô?

Lâm Hường lấy thuốc lá từ trong túi áo, đưa lên miệng, nhưng không tìm được bật lửa lại ném xuống dưới chân.

Nhấn chân ga một cái, Lâm Hường nhanh chóng đuổi kịp Nguyễn Thần chưa đi xa lắm, “Chỗ này khó tìm được xe, để anh đưa em về.”

Thấy cô chần chừ, anh ta cười khò: “Chúng ta không phải vẫn là bạn bè sao?”

Nói đến nước này, Nguyễn Thần đành phải lên xe một lần nữa.

Đứng dưới khu chung cư, Lâm Hường thay cô mở cửa xe: “Không mời anh lên uống chén trà sao? Anh cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc là người đàn ông nào may mắn như vậy.”

Nhớ đến Triệu Thiên Cảnh tối nay có hẹn, lúc này chắc chắn không ở nhà, Nguyễn Thần khéo léo chối từ: “Tối nay em rất mệt, để hôm khác đi.”

“Được.” Lâm Hường nhét tấm danh thiếp vào tay cô, cũng không truy hỏi đến cùng, “Lúc nào rảnh thì đi ăn cơm.”

“Ừ.” Nguyễn Thần bất đắc dĩ mà nhận lời, đưa lại danh thiếp của cô.

Lâm Hường nhận lấy danh thiếp, nhìn cô thật lâu, anh ta bỗng nhiên cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên mặt Nguyễn Thần: “Anh đi đây, ngủ ngon nhé.”

Nguyễn Thần bị hành động bất ngờ của anh ta làm cho hoảng sợ, cô trừng mắt nhìn xe của Lâm Hường rồi đi.

Lấy tay lau mạnh hai má bị hôn, sau khi đi vào thang máy, cô tính toán xem đêm nay nên rửa mặt mấy lần.

Nguyễn Thần ủ rũ mở cửa, phát hiện ra Triệu Thiên Cảnh còn về nhà sớm hơn cô.

Triệu Thiên Cảnh ngồi trên ghế sofa hỏi: “Tối nay chơi vui không?”

“Cũng được, cô giáo Lương chọn chỗ không tệ, nhưng nhà hàng và KTV thật ồn ào, đến bây giờ tai em còn cảm thấy ong ong.”

Tiểu Quế chọn bài hát không phải giai điệu nhanh thì cũng là bài hát cao quảng tám, bị đầu độc mấy tiếng đồng hồ, Nguyễn Thần cảm giác hai tai đã không còn là của mình.

Triệu Thiên Cảnh giống như bình thường, bước đến muốn hôn cô, Nguyễn Thần như cảm thấy cái hôn vừa rồi của Lâm Hường vẫn để lại cảm giác trên mặt mình, chỉ hận không thể ngay lập tức rửa sạch, cô theo bản năng đẩy anh ra.

Thấy sắc mặt Triệu Thiên Cảnh không tốt, Nguyễn Thần nhỏ giọng nói: “Bên ngoài nhiều bụi, để em đi tắm trước.”

Vừa vào phòng tắm, Nguyễn Thần dùng hai lần sữa rửa mặt, chà xát hai bên má, cho đến khi vừa đỏ lại vừa đau mới dừng lại.

Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của cô gái trong gương, cô làm cái mặt quỷ.

Chuyện đã qua, còn gì mà vương vấn?

Bây giờ mình đã là Triệu phu nhân, thế là đủ rồi.

Nguyễn Thần tắm thơm phức, đến lúc muốn đi ra thì phát hiện không thấy áo choàng tắm trong phòng tắm.

Cô gõ cửa phòng tắm, lớn tiếng hỏi Triệu Thiên Cảnh: “Anh có thấy áo choàng tắm của em không?”

Triệu Cảnh Thiên ở ngoài cửa đáp: “Lúc anh tắm không cẩn thận làm rơi áo choàng của em xuống sàn nhà, đều bị ẩm ướt nên anh phơi ở ban công rồi.”

Nguyễn Thần đành phải lấy khăn tắm quấn quanh người, nhưng chiếc khăn tắm này màu trắng, lại còn bị nước làm ướt một ít, thoạt nhìn hơi trong suốt như ẩn như hiện.

Nhưng mà kéo lên trên thì không che được bên dưới, hơn nửa mông lộ ra ngoài. Nếu kéo xuống phía dưới thì bên trên lộ ra hơn nửa ngực.

Cuối cùng cô chỉ còn cách chỉnh lại một chút, kéo chiếc khăn tắm nhỏ che phía dưới, hai tay ôm ngực, rón rén chạy ra khỏi phòng tắm, muốn dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến tủ quần áo lấy váy ngủ mặc vào.

Chỉ tiếc là Nguyễn Thần vừa chạy đến trước cửa phòng ngủ thì bị Triệu Thiên Cảnh chặn lại.

Cô đỏ mặt xấu hổ: “Anh, anh không phải ngồi xem ti vi ở phòng khách sao?”

Trên người Nguyễn Thần còn chưa lau khô, Triệu Thiên Cảnh nhìn chăm chăm vào giọt nước theo xương quai xanh chậm rãi chảy xuống ngực, khăn tắm dường như không che được khe ngực nhỏ.

Anh không cảm lòng nổi, yết hầu vừa chuyển động, liền kéo Nguyễn Thần ngồi lên giường: “Sấy khô tóc đã, đừng để bị cảm lạnh.”

Cô choáng váng bị Triệu Thiên Cảnh nhét vào trong ổ chăn, lại thấy anh nói bên tai: “Bỏ khăn tắm ra, quấn lên người lâu như vậy dễ bị cảm lạnh.”

Nguyễn Thần dùng chăn bọc kín người mình, một tay lôi khăn tắm xuống.

Triệu Thiên Cảnh ném khăn tắm sang một bên, cầm lấy máy sấy tóc cẩn thận sấy khô tóc cho cô.

Buổi tối Nguyễn Thần có uống một ít rượu, trên đầu lại có khí nóng vây quanh, cô ôm chăn, mắt híp lại buồn ngủ.

Không biết tiếng máy sấy tóc dừng lại lúc nào, Nguyễn Thần bị Triệu Thiên Cảnh ôm chặt nằm trên giường, lại bị một cái hôn nồng nhiệt ép chặt.

Cô đẩy Triệu Thiên Cảnh ra, tuần này đã vượt chỉ tiêu nghiêm trọng rồi: “Anh đừng quây nữa, ngày mai em còn phải đi làm...”

Động tác của Triệu Thiên Cảnh thô lỗ mà chưa từng thấy trước đây, môi Nguyễn Thần vừa đau lại vừa tê, người này thậm chí chưa có màn dạo đầu đã muốn chen vào trong người cô, Nguyễn Thần đau đến mức vành mắt đỏ hồng, nước mắt cũng chảy ra.

Anh mỗi lần đều rất dịu dàng, Nguyễn Thần ngẩng đầu nhìn đôi mắt đen trầm của Triệu Thiên Cảnh.

Tối nay anh đã gặp ai mà tâm tình lại kém như vậy?

Triệu Thiên Cảnh lấy lại tinh thần, phát hiện anh lại có thể làm đau Nguyễn Thần.

Anh hôn lên khoeo mắt đầm nước của cô, rồi rít xin lỗi, về mặt hối hận, anh chậm rãi rút ra ngoài, một lần nữa ôm lấy cô nằm trên giường, tay chân vụng về không biết làm thế nào.

“Anh xin lỗi, để anh nhìn xem em có bị đau không...”

Thấy Triệu Thiên Cảnh xoay người ngồi dậy, muốn xóc chăn lên, Nguyễn Thần vội ôm lấy anh, lắc đầu: “Không cần.”

Bình thường hai người có làm gì cũng chỉ bật đèn ngủ, hôm nay Triệu Thiên Cảnh quá nóng vội, ngay cả đèn phòng ngủ cũng không tắt đi.

Ánh đèn sáng như vậy, anh còn muốn nhìn phía dưới của cô sao...

Mặt Nguyễn Thần đỏ bừng, cảm thấy ý định này không tốt lắm.

Cô nhanh chóng xoay người, lấy chăn che kín đầu mình, buồn bực nói: “Nhanh tắt đèn, ngủ thôi.”

Trong lòng Triệu Thiên Cảnh hối hận, anh chán nản đi tắt đèn, nằm trên giường nhìn Nguyễn Thần quay lưng lại với mình, đêm nay biểu hiện của anh không tốt, Nguyễn Thần giận anh cũng đúng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hải Hòa Về Đồ Vợ

Mất ông xã là việc nhỏ, không có con là việc lớn BY Nguyễn Thần.

Buổi tối Nguyễn Thần trần trọc suy nghĩ rớt cuộc Triệu Thiên Cảnh đã xảy ra chuyện gì mà đột nhiên trở nên khác thường như vậy.

Chỉ tiếc rằng cho đến lúc trời hừng sáng, cô vẫn không có đầu mối.

Sáng dậy dưới mắt Nguyễn Thần lộ ra hai quầng thâm đen sì, tinh thần uể oải.

Hai người ngồi đối diện bên bàn, ăn cháo gạo kê hôm nay Triệu Thiên Cảnh nấu, trong lòng Nguyễn Thần đầy thắc mắc, cúi đầu nghĩ người thật lâu.

Thật ra cho dù bọn họ đã kết hôn, nhưng Triệu Thiên Cảnh vẫn có không gian riêng tư của anh, cô không nên can thiệp vào quá nhiều.

Suy nghĩ rõ ràng, Nguyễn Thần cũng buông thác mắc trong lòng xuống, ăn xong bát cháo thì ra ngoài.

Triệu Thiên Cảnh nhìn bóng lưng cô vội vàng rời đi, tâm tình thật phức tạp.

Nguyễn Thần từ đầu đến cuối vẫn không giận anh hôm qua thô lỗ, nóng nảy, lại càng không nhắc đến người đàn ông tối qua lái xe đưa cô đến dưới khu nhà là ai...

Đúng vậy, là một người đàn ông xa lạ.

Triệu Thiên Cảnh tối qua đứng trên ban công, nhìn thấy người đàn ông lái chiếc Land Rover đưa Nguyễn Thần về nhà, hai người bọn họ trước khi chia tay còn lưu luyến nắm tay không rời, tên đàn ông kia còn cúi đầu hôn cô.

Lúc ấy, trong lòng Triệu Thiên Cảnh kích động tới mức chỉ muốn xông đến trước mặt hai người, lớn tiếng chất vấn quan hệ của hai người bọn họ đến tột cùng là gì.

Nguyễn Thần cùng tên đàn ông kia bắt đầu qua lại từ lúc nào, hay là vẫn vương vương mà không dứt được?

Triệu Thiên Cảnh chỉ cảm thấy mình sắp phát điên, không biết dùng đến bao nhiêu cố gắng mới áp chế được lửa giận trong lòng, giả vờ như không có việc gì ngồi trong phòng khách chờ Nguyễn Thần về nhà.

Anh tin tưởng Nguyễn Thần không phải là loại phụ nữ thay đổi thất thường, nhưng buổi tối tận mắt chứng kiến cảnh tượng kia, lại không thể không nghi ngờ.

Triệu Cảnh Thiên rất mâu thuẫn, không dám đối mặt hỏi thẳng Nguyễn Thần, không muốn phá vỡ cuộc sống hòa thuận hiện tại của hai người.

Anh buồn bực kéo cà vạt trên cổ xuống, có lẽ là tự mình đã suy nghĩ quá nhiều...

“Cậu đúng là đã suy nghĩ nhiều quá rồi,” Bạn tốt Tần Lam hút thuốc, liếc mắt nhìn vẻ mặt buồn bực của Triệu Thiên Cảnh, “Nguyễn Thần là người rất bảo thủ, cậu không phải cũng hiểu rất rõ ràng sao?”

Tần Lam còn nhớ rõ lúc trước xem mặt, anh ta trốn ở bàn bên cạnh nghe lén, câu tuyên bố “Quan hệ trước khi cưới là chuyện đáng xấu hổ” của Nguyễn Thần thiếu chút nữa làm cho anh ta sặc cả phê mà chết.

Triệu Thiên Cảnh đương nhiên là nhớ rõ lần gặp mặt đó, lúc ấy anh cũng vài lần không nhịn được mà bật cười.

Nguyễn Thần có lẽ không phải là cô gái xinh đẹp nhất, nhưng lại là cô gái thích hợp nhất để lấy làm vợ. Cô là người bảo thủ, cô hiểu chuyện, có nguyên tắc của riêng mình, tuyệt đối không thỏa hiệp, cũng sẽ không bắt buộc người khác làm theo ý muốn của cô, là người thích hợp để cùng chung sống.

“Con người thì sẽ thay đổi...” Triệu Thiên Cảnh nói sâu xa.

Tần Lam nở nụ cười, đẩy một ly rượu Whisky đến trước mặt Triệu Thiên Cảnh: “Đừng có bày bộ dáng oán phụ ra đây, nếu đã lo lắng như vậy thì hỏi thẳng Nguyễn Thần. Hai vợ chồng còn có chuyện gì không thể nói?”

Triệu Thiên Cảnh đẩy ly thủy tinh ra: “Gần đây mình kiêng rượu.”

“Cậu thật nghe lời Nguyễn Thần, chuẩn bị muốn có con sao?” Tần Lam vươn tay cầm lấy cái ly lắc nhẹ, cái ly trong suốt dưới ánh đèn trong quán bar lóe ra những tia sáng đẹp mắt.

Triệu Thiên Cảnh trầm mặc một hồi rồi ào ào nói: “Mình luôn cảm thấy, chờ cho đến lúc đứa con được sinh ra, Nguyễn Thần sẽ đá mình một cước văng ra ngoài.”

Tần Lam phì cười: “Cậu nên sớm hiểu ra, Nguyễn Thần là vì muốn sinh con nên mới kết hôn.”

Quả đúng là như vậy, khi xem mặt Nguyễn Thần đã nói rõ ràng cho anh biết.

Cô muốn có con, cho nên mới cần đến ông bố hợp pháp cho đứa nhỏ...

Triệu Thiên Cảnh buồn bực: “Thì đúng là như thế, cô ấy nhìn trộm cơ thể khỏe mạnh, không có sở thích có hại và di truyền dòng dõi tốt của mình.”

Kết hôn còn chưa được một tháng đã muốn vụng trộm ở bên ngoài, chẳng lẽ Nguyễn Thần đã tìm được người khác thích hợp hơn để làm bố cho đứa con của cô ấy?

Ánh mắt của anh bắt đầu đánh giá cơ thể mình từ trên xuống dưới, mỗi tuần đều tập thể hình đều đặn...

Tần Lam không chịu nổi bộ dạng ai oán của bạn tốt, anh ta nhin cười mà khuyên nhủ: “Nói thật, với điều kiện của Nguyễn Thần, ngoại trừ cậu ra, không có tên đàn ông nào khác có thể đáp ứng.”

“Nói cũng phải.” Triệu Thiên Cảnh im lặng gật đầu, dù thế nào đi nữa, anh cũng là người đàn ông thích hợp nhất với Nguyễn Thần.

Ông chủ Tần Lam của quán bar nào đó không bao giờ có suy nghĩ muốn làm bác sỹ tâm lý miễn phí cho bạn tốt vừa kết hôn, anh ta khoát tay đuổi người: “Nghĩ thông suốt rồi thì về nhà ôm vợ sinh con đi.”

Triệu Thiên Cảnh ngồi ở quầy bar không chịu đi, ấp úng hồi lâu mới nói chuyện tới qua vì tức giận mà “cưỡng ép”.

Tần Lam sừng sốt trừng mắt, bạn tốt nổi tiếng lý trí này của anh ta vậy mà lại có lúc kích động như vậy.

“Đừng kiêu nữa, nhanh về nhà dỗ dành vợ cậu đi. Có người phụ nữ nào chịu được chuyện bị cưỡng ép, đây là phạm tội!”

Bị bạn tốt trách mắng, Triệu Thiên Cảnh chột dạ.

“Vậy phải dỗ dành như thế nào?”

Tần Lam biết Triệu Thiên Cảnh là IT trạch nam, trong đầu chỉ có các loại chương trình và số liệu, không hiểu làm thế nào để sống chung với người khác phái.

Đây cũng là lý do tại sao bản thân Triệu Thiên Cảnh điều kiện tốt như vậy, mà phải rơi vào cảnh xem mặt để kết hôn này.

Tần Lam ghé sát vào tai Triệu Thiên Cảnh thì thầm vài câu, anh liên tục gật đầu rồi vui vẻ mà rời đi.

Người phục vụ đứng sau quầy bar lau lại mấy cái ly, nhũn mày: “Ông chủ, anh lại nghĩ ra ý tưởng thối tha gì vậy?”

Tặng hoa và bánh ngọt, xem chừng nữ sinh trung học bây giờ cũng thấy chán ghét thực sự quá lạc hậu rồi!

Tần Lam ngồi uống Whisky, vô tình nhún vai: “Bà xã của cậu ấy không phải là người bình thường, tất nhiên không thể dùng cách bình thường được.”

Về phản hiệu quả hay không, anh ta cũng không dám chắc chắn.

Buổi tối cửa hàng bán hoa đều đóng cửa, Triệu Thiên Cảnh đi hết mấy con phố, đầu ra đầy mồ hôi, cuối cùng mới tìm được một cửa hàng sắp đóng cửa mua một bó hoa có chín đoá hồng.

Chủ cửa hàng hoa cười nói bó hoa hồng này mang ý nghĩa là hai người sẽ ở bên nhau mãi mãi, thế nên anh cũng không nhiều lời mà mua ngay bó hoa ấy.

Cửa hàng bánh ngọt cần phải đặt trước, những chiếc bánh ngọt được bày trong quầy đều được bán hết nên Triệu Thiên Cảnh chỉ có thể cầm lấy bó hoa, hứng chí đi về nhà.

Nguyễn Thần ra mở cửa, ngạc nhiên nhận lấy bó hoa hồng trên tay anh, vẻ mặt kỳ lạ hỏi: “Hôm nay không phải sinh nhật em, kết hôn cũng chưa được một năm...”

Hai người kết hôn còn chưa được một tháng cơ mà, ngay cả tròn tháng cũng không tính.

Chẳng lẽ là kỷ niệm ngày hai người quen nhau?

Nguyễn Thần không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn lấy bình ra cắm hoa vào.

Triệu Thiên Cảnh ôm cô từ phía sau, muốn xin lỗi Nguyễn Thần, nhưng sợ nhắc lại chuyện này thì phá đi bầu không khí tốt đẹp hiện tại, cuối cùng anh lại nói ra một câu.

“...Em ăn cơm tối chưa?”

Nguyễn Thần nhìn đồng hồ treo tường, đã mười giờ tối.

Triệu Thiên Cảnh nói buổi tối có hẹn, nên cô ăn tối một mình, lúc này không phải nên hỏi là ăn khuya sao?

Cô chẳng hiểu sao cả, cho đến trước lúc đi ngủ cũng chưa nghĩ ra.

Triệu Thiên Cảnh rốt cuộc là làm sao vậy?

Ở trong văn phòng, quan hệ của Nguyễn Thần và cô giáo Lương là tốt nhất, cô giáo Lương đã kết hôn được mấy năm, trong nhà cũng chưa có con, hoàn cảnh cũng tương tự như cô.

Qua ngày sinh nhật mấy hôm trước, quan hệ của hai người lại càng thêm thân thiết.

Giờ nghỉ trưa hôm nay, Nguyễn Thần đem vấn đề kim nén đã lâu ra thỉnh giáo cô giáo Lương.

Cô giáo Lương nghiêm túc nghe xong, vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Không có chuyện thì không nịnh bợ lấy lòng, không phải gian trá thì tức là vụng trộm! Đàn ông đột nhiên đối tốt với em, chắc chắn trong lòng có quái quỷ, có việc gạt em.”

Nguyễn Thần ngẩn người, hoàn toàn không theo kịp tốc độ tư duy của cô ta: “Gạt em chuyện gì?”

Cô giáo Lương nhìn xung quanh không có người, đến gần nhỏ giọng: “Ví dụ như giấu quỹ đen, ví dụ như... giấu tình nhân ở bên ngoài.”

“Giấu tình nhân?”

Hai người bọn họ mới kết hôn chưa đến một tháng, Triệu Thiên Cảnh có cần thiết phải ở bên ngoài vụng trộm nhanh như vậy?

Nguyễn Thần tỏ vẻ nghi ngờ.

Cô giáo Lương dùng giọng điệu của người từng trải, tận tình khuyên bảo: “Đừng nhìn đàn ông thành thành thật thật, vụng trộm cùng hồ ly tinh ở bên ngoài, ngay cả chính mình cũng khó mà biết được.”

Khi ông xã của cô giáo Lương ra ngoài xã giao liếc mắt đưa tình với người phục vụ trẻ tuổi, tuy rằng chưa kịp phát sinh ra chuyện gì đã bị cô giáo Lương chặt đứt, nhưng vương mắc trong đầu đến bây giờ vẫn chưa tiêu tan.

Cô giáo Lương cười khỏ: “Đàn ông có tiền liền hư hỏng, em phải chú ý một chút.”

Chồng của Nguyễn Thần chỉ đi công tác cũng đã tùy tiện mua nước hoa số lượng có hạn tặng cho cô ấy, làm công ăn lương chắc chắn không phải thuộc tầng lớp bình thường.

Nghe cô giáo Lương nói xong, Nguyễn Thần im lặng.

Cô vẫn cho rằng cuộc sống hôn nhân có ít nhất ba năm tốt đẹp, nếu không được thì tệ lắm là một năm rười, hóa ra là cô đã quá ngây thơ rồi.

Nghĩ lại đêm hôm đó Triệu Thiên Cảnh đột nhiên thô lỗ khác thường, ngày hôm sau lại lo lắng mua hoa tặng cô từ lúc hai người xem mặt cho đến lúc kết hôn, Nguyễn Thần chỉ nhận được bó hoa cô dâu mà anh tặng ở đêm tân hôn, nhưng vẫn là do Ngô Vận mua giúp.

Triệu Thiên Cảnh hiếm khi ra ngoài xã giao, mỗi đêm đều trở về nhà trước bảy giờ.

Bảy giờ mới một tuần ngắn ngủi đã hai lần ra ngoài, chưa quá mười giờ tối cũng không về nhà...

Vì vậy Nguyễn Thần rối rắm.

Suy nghĩ cả buổi mới ra một quyết định.

Cô nên đẩy nhanh kế hoạch tạo người, tránh cho sau này nếu thật sự có lộ ra chuyện gì, đến lúc đó mất ông xã mà lại không có con!

Mình lại tung hàng cho các bạn đây, liệu có bạn nào nghĩ đến việc Triệu Thiên Cảnh lại là trạch nam không ==))

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Hải Hòa Về Lờì Âu Yếm

Muốn nắm được một người đàn ông, trước tiên phải nắm được dạ dày của anh ta, rồi đến trái tim, mục tiêu cuối cùng mới là ví tiền của người đàn ông đó - BY Cô giáo Lương

“Anh đã về, muốn tắm trước hay là ăn cơm trước?”

Tối nay Triệu Thiên Cảnh về nhà, Nguyễn Thần tươi cười rục rờ, ân cần thay anh cầm lấy áo khoác, làm anh cảm thấy trong lòng mềm như bông.

“...Anh đi tắm trước.”

Nguyễn Thần nhón chân giúp anh cởi bỏ cả vạt trên cổ áo, rồi chạy nhanh vào phòng tắm, một lúc sau đi ra, cô cười tủm tỉm: “Nước ấm đã xả xong rồi, áo choàng tắm treo trên giá, anh muốn uống chút gì không?”

Thỉnh thoảng trong lúc ngâm mình, Triệu Thiên Cảnh hay uống một cốc sữa hoặc trà sữa, coi như là để thư giãn.

Nhưng tối nay Nguyễn Thần quá nhiệt tình, làm anh có chút không chống đỡ được.

“Không cần, anh sẽ nhanh ra ngoài thôi.”

Triệu Thiên Cảnh vội vàng vọt vào phòng tắm, lúc ngâm mình trong nước ấm, lông mày anh nhíu chặt.

Đêm nay Nguyễn Thần làm sao vậy?

Bình thường cô cũng biết quan tâm đến anh, nhưng chưa bao giờ bày tỏ rõ ràng như vậy.

Triệu Thiên Cảnh cúi đầu nhìn đáng người coi như cũng không tệ của mình, có lẽ Nguyễn Thần đã nhận ra người tốt nhất có thể làm bố của đứa nhỏ vẫn là anh?

Ngâm mình hơn mười phút rồi ra ngoài, Nguyễn Thần đã dọn đồ ăn lên bàn.

Có mặn có nhạt, bốn món mặn một món canh, vô cùng thịnh soạn.

Sắc mặt của Triệu Thiên Cảnh hoang mang, Nguyễn Thần nhiệt tình giúp anh gấp thức ăn mà anh thích, trong bát cơm đồ ăn vun đầy lên thành một ngọn núi nhỏ.

Cả bữa cơm này, anh ăn mà thực sự không cảm thấy mùi vị gì.

Trong lòng có chuyện, ăn cũng không được nhiều.

Nguyễn Thần nhìn qua có vẻ thất vọng, thậm chí có phải tay nghề nấu nướng của mình bị tụt hạng, nhưng cô vẫn nhanh tay thu dọn bàn ăn, sau đó khe khẽ hát bước vào phòng tắm.

Tiếng nước “ào ào” trong phòng tắm, lúc Nguyễn Thần đi vào hình như đã quên đóng cửa, lưu lại một khe hở hẹp.

Giữa bồn tắm và bồn rửa mặt dùng một lớp kính mờ để ngăn cách, ở phòng khách, Triệu Thiên Cảnh có thể nghe thấy tiếng nước chảy rồ rồ, quay đầu lại còn có thể nhìn thấy thân thể với những đường cong là lướt của Nguyễn Thần phản chiếu lên tấm kính.

Nửa kín nửa hở, so với lộ ra toàn bộ còn gọi cảm hơn gấp bội, làm lòng anh càng thêm ngứa ngáy.

Mấy hôm trước Nguyễn Thần sao có thể sơ ý mà quên đóng cửa, mỗi lần tắm đều phải rất cẩn thận, chỉ sợ Triệu Thiên Cảnh nhìn không được mà nhào tới lại làm vượt số lần trong kế hoạch.

Anh muốn tự mình đến đóng cửa, nhưng lại tiếc rẻ mỹ sắc hiếm khi có được, cuối cùng chỉ có thể mờ ti vi lên, ý định dời đi sự chú ý của mình.

Cũng may Nguyễn Thần tắm nhanh, từ đầu đến cuối cũng chỉ mười lăm phút.

Triệu Thiên Cảnh nhìn đến một đầu ra đầy mồ hôi, mỗi giây mỗi phút ngồi trên ghế sofa đều gian khổ, anh không thể làm gì khác ngoài cách lấy gối đặt lên bụng - có thể nhìn, không thể chạm vào, lại không thể ăn, loại tra tấn chậm chạp này đúng là muốn lấy mạng người!

“Nóng lắm sao? Anh có muốn hạ nhiệt độ xuống một chút không?”

Nguyễn Thần thấy đầu anh đầy mồ hôi, cúi người dùng chính khăn mặt của mình giúp Triệu Thiên Cảnh lau đi.

Lúc cô cúi đầu, tóc dài trên vai rơi xuống, tỏa ra mùi hương thơm mát.

Triệu Thiên Cảnh cả người căng thẳng, quyết đoán xoay người, một tay tóm lấy Nguyễn Thần kéo lên ghế sofa.

Nguyễn Thần hoảng hốt, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị môi lưỡi nóng bỏng của Triệu Thiên Cảnh áp lên miệng, cô chỉ kịp ôm lấy bả vai anh tránh cho bị ngã xuống ghế.

Bên trong áo choàng rộng rãi trống trơn, thứ gì cũng chưa mặc, Triệu Thiên Cảnh hài lòng ôm cô đặt lên ghế, chuẩn bị giải quyết ngay tại chỗ.

Ghế sofa đôi màu vàng nhạt này là hai người cùng đi mua ở trung tâm bán đồ gia dụng trước khi kết hôn, lúc đó Nguyễn Thần thích vì nó mềm mại, rộng rãi, hai người ngồi cũng không chật chội một chút nào.

Nhưng lúc này cô lại đang nằm trên nó, hai chân không còn chỗ để duỗi thẳng, ngượng ngùng bị Triệu Thiên Cảnh tách ra, một chân tựa trên lưng ghế, chân kia lại vươn hẳn ra ngoài chiếc sofa.

Nguyễn Thần chặt vật từ giữa luồng sóng nóng bỏng kia tìm lại được thanh âm của mình: “Đừng ở chỗ này...”

Triệu Thiên Cảnh nhìn người ở dưới thân mặt mũi đỏ hồng, đáng vẻ ngượng ngùng, hai má đỏ ửng, đôi mắt ướt át tựa như mang theo ý mời gọi không thể nhận ra, anh không khỏi cố tình xuyên tạc ý cô, đùa giỡn nói: “Không muốn ở chỗ này, chẳng lẽ em muốn ở chỗ đó?”

Cầm anh vừa nhếch lên, Nguyễn Thần quay đầu lại nhìn, sắc mặt vừa trắng lại vừa hồng.

Chỗ mà Triệu Thiên Cảnh chỉ không phải là phòng ngủ, mà là ban công lộ thiên ngoài phòng khách.

Khi mua căn hộ chung cư này, Nguyễn Thần thích nhất là đứng trên ban công có thể nhìn thấy một vùng rộng lớn xanh biếc. Buổi sáng thức dậy, hít thở không khí trong lành buổi sáng, lại tập yoga, nơi này là chỗ thích hợp nhất.

Tuy rằng đối diện vắng vẻ, chỉ có bể bơi bên ngoài và một mảng xanh ngắt, không có người nhìn thấy bọn họ làm gì.

Nhưng Nguyễn Thần chỉ cần nghĩ đến cảnh hai người ở trên ban công lộ thiên làm chuyện bí mật của vợ chồng phải đóng cửa mà làm, mặt cô cũng đỏ đến muốn xuất huyết.

“Anh, anh... Đáng ghét!” Nguyễn Thần lắp bắp, không biết phải nói gì, thân thể so với nói chuyện còn nhanh hơn, một cước đá rơi Triệu Thiên Cảnh xuống sofa.

Triệu Thiên Cảnh chỉ muốn vui đùa nho nhỏ để khai thông không khí, Tần Lam cũng nói qua hai vợ chồng đóng cửa nói chút truyện cười phòng the cũng rất bình thường chỉ là anh không nghĩ đến Nguyễn Thần lại tưởng thật, còn nổi giận với mình.

Nguyễn Thần trừng mắt lườm anh một cái, lấy áo choàng tắm khoác lên người, chạy vào phòng ngủ khóa cửa lại.

Triệu Thiên Cảnh sừng sốt, cổ nhin con đau ở mông, hơn nữa lòng tự trọng của đàn ông có phần bị tổn thương, anh kiên trì đứng ngoài cửa phòng ngủ cầu xin ai kia tha thứ.

Là sinh viên khoa Khoa học tự nhiên, lời ngon tiếng ngọt chẳng biết được bao nhiêu, lặp đi lặp lại cũng chỉ được vài câu.

Không còn cách nào khác, anh đành phải cầu xin sự giúp đỡ của bạn tốt Tần Lam.

Tần Lam nhận được tin nhắn của Triệu Thiên Cảnh thiếu chút nữa cười đến vỡ bụng, nhanh chân lên mạng tìm kiếm rồi gửi lại một mớ lời ngon tiếng ngọt kinh điển trên mạng internet.

Gã bồi bàn nhìn thấy bộ dáng ôm bụng cười trộm của ông chủ mình, xem ra không biết người nào đó lại sắp phải nhận xui xẻo rồi đây...

Triệu Thiên Cảnh nhận được tin nhắn vô cùng vui vẻ, quả nhiên là huynh đệ tốt, có nạn cùng chịu, giúp bạn không tiếc cả mạng sống, gọi lúc nào đến lúc đó.

Nhưng vừa đọc xong tin nhắn, anh lại thấy rối loạn.

Lý do là vì những lời tình cảm này thực sự rất buồn nôn, Triệu Thiên Cảnh căn bản là không thể nói thành lời.

“Em ấm áp như vậy, ngay cả lòng anh giống như plastic cũng bị em hòa tan.” Triệu Thiên Cảnh thấy buồn bực, đây là con gái nói sao, lòng anh sao có thể giống như plastic? Hơn nữa làm tan chảy cả plastic, anh cũng không phải là lò luyện cực nóng.

“Anh hy vọng em biết cách cứu sống người, bởi vì sắc đẹp của em làm anh ngừng hô hấp.” Ngừng hô hấp thì lập tức chết ngay, làm sao có thể cứu sống?

“Ánh mắt của anh nhất định là có vấn đề, tầm mắt anh không thể rời khỏi người em được.” Triệu Thiên Cảnh tức giận, ánh mắt mày mới có vấn đề, ánh mắt cả nhà mày đều có vấn đề!

“Hôm nay thật không suông sẻ, chỉ cần trông thấy cô gái xinh đẹp mỉm cười thì tâm tình anh sẽ tốt lên một chút, em có thể mỉm cười với anh không?” Bà xã của anh cũng không bán rẻ tiếng cười, đây là cái bẫy bả gì vậy?

“Nếu anh có thể sắp xếp bằng chữ cái tiếng Anh một lần nữa, anh sẽ đặt chữ U và chữ I đứng cạnh nhau.” Anh và Nguyễn Thần vốn luôn ở bên nhau, không cần phải làm việc thừa thãi như vậy.

“Em có một đôi mắt xinh đẹp, tựa như hai ngôi sao trên bầu trời: Một lớn một nhỏ, tựa như ánh trăng mười sáu, sáng rực mà ít thấy tối tăm.” Đây là hai mắt không bằng nhau, lại còn là mắt bị trợn trắng, cái này đúng là phóng đại, căn bản là lừa bịp, anh mà nói câu này xong, không chừng lại còn bị Nguyễn Thần đánh đòn...

Triệu Thiên Cảnh càng đọc càng thấy không vừa mắt, huynh đệ cái quái gì, chỉ có thể có phúc cùng hưởng không thể có nạn cùng chịu, đúng là lừa đảo!

Quả nhiên là cầu người không bằng cầu mình, chuyện đến nước này chỉ có thể tự dựa vào bản thân anh.

Triệu Thiên Cảnh háng giọng, chuẩn bị hát bài tình ca của anh, thì nhìn thấy Nguyễn Thần mở cửa phòng ngủ ra.

Triệu Thiên Cảnh vừa nhếch miệng tươi cười thì Nguyễn Thần đã ló đầu ra kiên quyết nói: “Tôi nay anh ngủ ở phòng khách đi, muốn vào đây ngủ không có cửa đâu.”

Nụ cười trên gương mặt Triệu Thiên Cảnh đông cứng lại, cửa phòng cũng “ầm” một tiếng rồi đóng chặt.

Anh ù rũ đi về phía phòng khách, cẩn thận từng bước một, chỉ tiếc là cửa phòng ngủ vẫn đóng chặt.

Xem ra tối nay đặc tội bà xã đại nhân, chắc chắn là một mình khó mà ngon giấc rồi...

Nguyễn Thần nằm ở trên giường, ôm gối mà chỉ hận không thể cắn thủng nó.

Buổi chiều, những lời sâu xa của cô giáo Lương đã dạy bảo Nguyễn Thần rất nhiều, cô rút cuộc đã phát hiện ra sai lầm của mình – vào thời điểm không nên từ chối lại đi từ chối người khác.

Theo như lời cô giáo Lương nói, đàn ông đều là loại động vật ba chân, lúc đang hăng hái nhiệt tình muốn phóng thích mà bị dội cho một gáo nước lạnh, không chỉ kiềm nén làm hại đến sức khỏe, hơn nữa từ chối bọn họ quá nhiều sẽ làm bọn họ mất hết hứng thú.

Nguyễn Thần nghiêm túc kiểm điểm bản thân, lẽ nào ý nghĩ chỉ cầu chất lượng không cầu số lượng của cô hoàn toàn sai lầm rồi?

Cô giáo Lương nhìn cô tinh ngộ, lấy vẻ mặt tươi cười của cô xem như là đã trải qua nghiêm túc dạy bảo.

Ở phương diện nào đó không được thỏa mãn, thì nên bù đắp lại ở một phương diện khác. Trước tiên là phải nắm được dạ dày của người đàn ông, sau đó là trái tim, mục tiêu cuối cùng mới là ví tiền của người đàn ông đó!

Chỉ cần nắm được quyền hành của toàn bộ tài chính, đàn ông làm sao có thể thoát khỏi năm ngón tay của phụ nữ các cô?

Nguyễn Thần bị nụ cười âm trầm của cô giáo Lương làm cho sợ hãi đến mức da đầu run lên, cô ngoan ngoãn ngồi một bên nghe thuyết giảng cả một buổi chiều.

Tổng kết như sau:

Thứ nhất, nấu một bàn toàn là đồ ăn mà Triệu Thiên Cảnh thích, lấp đầy dạ dày của anh.

Thứ hai, lúc đi tắm không cần phải đóng chặt cửa nhà tắm, làm cho anh phải mong chờ, làm tâm can ngứa ngáy, kích động ham muốn.

Thứ ba, sau khi tắm thì xịt một ít nước hoa mà anh thích hoặc để lộ làn da trơn bóng, hương thơm ngào ngạt đã dâng đến cửa, tú sặc khả xan*.

() tú sặc khả xan: sắc đẹp có thể ăn được*

Thứ tư, dục cụ hoàn nguyên, thỉnh thoảng gặp một chút chống cự cũng là một điểm tinh thú, đàn ông có nhiều lúc muốn thay đổi khẩu vị...

() dục cụ hoàn nguyên: già bộ phản kháng nhưng trong lòng đã muốn, thuận theo người ta.*

Thứ năm, lúc không khí đang tốt đẹp mà lăn lộn trên giường, muốn có đứa con trắng mềm chẳng phải là dễ như trò bàn tay sao!

Nguyễn Thần thực hiện từng bước một, không sai một bước nào, hiệu quả cũng rất tốt.

Nhưng đến bước thứ tư, cô giáo Lương tuy đã chuẩn bị tâm lý trước cho cô, nhưng Nguyễn Thần vẫn không thể chịu nổi khẩu vị nặng như vậy của Triệu Thiên Cảnh.

Phòng khách, phòng tắm cô có thể cố gắng đồng ý, thậm chí phòng bếp cô cũng có thể thấy chết mà như không, nhưng tại sao lại là trên ban công tắm nhìn rộng rãi!

Nguyễn Thần đau thương, đứa con trắng trời mềm mại cứ như vậy mà đi ngang qua cô...

Sau một thời gian chìm đắm trong các hố trọng sinh, bạn Cừu quyết định lấy hết sức nhảy ra khỏi hố, lý do đơn giản vì các bạn trọng sinh chỉ mãi đầu đá nhau, có yêu đương thiết thiết đến mấy thì cũng chỉ cầm chân cầm tay, có hôn thì cũng phơn phớt qua, XXOO thì cũng chỉ "trong phòng xuân sắc khôn cùng", "ánh nến lập lòe, màn che buông xuống" bla bla. Thịt thà không có làm bạn Cừu buồn đến mức không còn gì để nói

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Hải Hòa Về Giải Hòa

Chinh phục một cô gái phải bắt đầu từ cơ thể của người ta. Thân thể của cô ấy không rời xa được cậu, thì trái tim còn có thể xa được sao? BY cao thủ tình trường Tần Lam

Chọc giận bà xã đại nhân, hậu quả rất nghiêm trọng Hai ngày liên tục, Triệu Thiên Cảnh không thể về phòng ôm Nguyễn Thần mềm mại thơm tho để ngủ, anh buồn bực tiêu tụy.

Hoa hồng không có tác dụng, bánh chocolate ngon miệng Nguyễn Thần cắn bản không thèm nhìn, con búp bê xinh đẹp đáng yêu cô cũng chỉ liếc mắt một cái, búp bê trẻ sơ sinh mới được sản xuất cô cũng chỉ miễn cưỡng nhận lấy nhưng vẫn không quan tâm đến anh.

Triệu Thiên Cảnh hết cách, chỉ có thể mang theo hai vành mắt thâm đen đi tìm Tần Lam chỉ biết hại bạn bè hỏi ý kiến.

Tần Lam tự nhận là cao thủ tình trường, đã ra tay là không chệch một ly, trăm phát trăm trúng.

Anh ta nhìn Triệu Thiên Cảnh đang cúi đầu, chỉ hận không thể rèn sắt thành thép, đều là đàn ông, lại từng là thủ khoa ngành Khoa học tự nhiên, bây giờ còn là thiên tài IT, sao lại có thể biến thành bộ dáng thê nô như thế này?

Tần Lam hạ quyết tâm, nhất định phải cải tạo Triệu Thiên Cảnh trở thành nam tử hán đội trời đạp đất, đem bà xã thu phục.

Về sau Triệu Thiên Cảnh nói đi hướng tây, Nguyễn Thần không dám đi hướng đông mới được!

Cao thủ Tần Lam nâng cằm lên, đích thân giảng giải: “Bà xã không thể nuông chiều, nếu cậu để cho cô ấy lấn lướt mình, thì cậu phải cẩn thận có ngày cô ấy leo lên người cậu mà gào thét”

Triệu Thiên Cảnh đỏ mặt, trong đầu hiện lên hình ảnh Nguyễn Thần đang cười lên người anh, thì thầm nói: “Thật ra thì như vậy cũng không tệ...”

Khóe miệng Tần Lam khẽ co giật: “Chờ Nguyễn Thần có bánh bao trong bụng, mà thời điểm có bánh bao không phù hợp như lý tưởng của cô ấy, thì cậu ngồi một bên mà khóc nhé.”

(bánh bao ở đây ý chỉ là em bé)

Triệu Thiên Cảnh ngớ ngàng: “Bánh bao không phải đều giống nhau sao...”

Ngoại trừ phân biệt trai gái, chẳng lẽ bánh bao lại không có hai mắt, một mũi, một miệng?

Tần Lam cầm nín, tên gỗ mục này, bây giờ phải làm thế nào thì cậu ta mới hiểu được đây?

Không có cách, đành phải ra đòn sát thủ.

“Cậu còn nhớ rõ cái tên đi Land Rover đêm hôm ấy không? Cậu đừng quên, Nguyễn Thần là con gái một, cậu cũng là con trai độc nhất, nếu đối phương cũng vậy, có thể sinh ra đứa nhỏ thứ hai!”

Triệu Thiên Cảnh đen mặt.

Nói cách khác, nếu như đứa con của anh không phù hợp, Nguyễn Thần có thể tìm thêm một người khác làm bố đứa bé, sinh ra hai bánh bao cùng mẹ khác cha?

“Bây giờ mình phải làm thế nào?”

Tần Lam mỉm cười: “Rất đơn giản, vợ chồng đầu giường đánh nhau, cuối giường làm lành, chinh phục một cô gái phải bắt đầu từ thân thể. Thân thể cô ấy không thể rời xa cậu, thì trái tim còn có thể xa sao?”

Triệu Thiên Cảnh gật đầu, nhận lấy lời chỉ bảo kia.

Tần Lam vất vả thoát khỏi cảnh làm cố vấn hôn nhân cho IT trạch nam nào đó, nhẹ nhàng thở dài. Cả một buổi tối tốt đẹp như vậy, lại bị Triệu Thiên Cảnh kia thiếu chút nữa thì phá tan.

“Hi, một mình sao?” Một mỹ nữ tóc dài, mặc váy ngắn bó sát màu đen lại gần, hai mắt hẹp dài tự nhiên toát ra vẻ mị hoặc quyến rũ.

“Tất nhiên.” Tần Lam nhướng mày, đẩy ly rượu Whisky qua, “Người đẹp tối nay có rảnh không? Anh sẽ cho em giữ lại một buổi tối khó quên nhất.”

Người đẹp tóc dài dưới ngọn đèn mờ ảo của quán bar cười đến áy náy, khẽ chạm vào ly rượu của anh ta: “Em mời mắt trông chờ.”

Buổi tối, lúc Triệu Thiên Cảnh đi tìm giúp đỡ, Nguyễn Thần ở nhà lén lút chơi đùa với búp bê trẻ sơ sinh mới được sản xuất.

Con búp bê này, bất kể là cảm giác, tiếng khóc, các loại nhu cầu sinh lý đều giống như trẻ sơ sinh vậy.

Nguyễn Thần kim lòng không được mà vuốt ve bụng nhỏ, tưởng tượng không lâu sau có một đứa nhỏ trắng trắng mềm mềm từ đây được sinh ra, cô cũng có thể như vậy mà ôm ấp đứa bé, cầm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại, nhẹ nhàng hát ru – đây thật sự là cuộc sống mà cô mơ ước.

Tuy rằng cô buồn bực lời nói mấy hôm trước của Triệu Thiên Cảnh, nhưng thật ra là do cô da mặt mỏng, lại có phần không biết xuống nước thế nào, không biết làm sao để mở miệng giảng hòa.

Hoa hồng chỉ có thể bày được mấy ngày ngắn ngủi, chocolate ăn xong cũng sẽ không còn, quà tặng này nợ Nguyễn Thần đều chứng mất.

Nhưng Triệu Thiên Cảnh lấy ra con búp bê to như vậy, lại thêm búp bê trẻ sơ sinh giống như thật thấy anh dễ tâm như vậy, Nguyễn Thần đã muốn tha lỗi cho anh rồi.

Mất thấy gần mười giờ tối, nhưng Triệu Thiên Cảnh vẫn chưa trở về.

Nguyễn Thần ôm búp bê, ánh mắt âm trầm. Cho dù vật này cùng đồ thật có nhiều điểm giống nhau, nhưng ôm vào lòng không có độ ấm, cũng không đáp lại cô.

Nhìn quanh một vòng, trong phòng lạnh lẽo im ắng, im lặng đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng cô bỗng nhiên thấy hối hận, chọn khu nhà xa cách đường lớn như vậy, ngay cả chút tiếng người cũng không nghe thấy.

Nge thấy tiếng mở cửa chính, Nguyễn Thần nhảy xuống giường chạy ra khỏi phòng ngủ.

Triệu Thiên Cảnh nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của cô, hoảng sợ: "...Em làm sao vậy?"

"Em không sao." Nguyễn Thần xoay người, ngồi lên sofa, cân nhắc phải làm thế nào để giảng hòa với anh.

Không ngờ Triệu Thiên Cảnh đã vội vàng ngồi cạnh người cô, nhận lỗi trước: "Đêm đó là anh không đúng, em đừng giận nữa..."

Nguyễn Thần hít một hơi lấy thêm can đảm, bỗng nhiên cắt ngang lời anh: "Em cũng sai, không nên nổi giận, dù sao thì trên bàn công lộ thiên cũng không có ai nhìn thấy."

Triệu Thiên Cảnh ngẩn người, còn Nguyễn Thần thì chỉ hận không thể khâu miệng mình lại.

Nguyễn Thần vốn thầm nghĩ nói "Không sao, cô cũng có lỗi mà." Nhưng không hiểu tại sao một khi mở miệng liền lẩn lộn.

"Em đồng ý...?" Triệu Thiên Cảnh hoàn toàn bất ngờ, không nghĩ đến cô lại đồng ý: "Không sợ có người nhìn thấy sao?"

Nguyễn Thần xoay mặt qua một bên, dứt khoát cam chịu.

"Kính màu nâu sẫm của sân thượng, bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong"

"Không có giường." Hai người không thể nằm trên nền đá lạnh lẽo được, nó lại còn rất cứng.

Nguyễn Thần quyết tâm: "Có ghé nằm mà."

Ghé nằm có thể điều chỉnh chỗ dựa lưng, chính xuống một chút nữa có thể thành một cái giường nhỏ.

"Sẽ cảm lạnh."

Nguyễn Thần không nghĩ ngợi gì mà nói: "Bật điều hòa."

Lại còn bổ sung thêm một câu: "Có chăn mà."

Bọn họ nằm dưới chăn cũng không ảnh hưởng gì đến động tác, có ngã xuống thì cũng có chăn làm đệm giảm va đập.

Hai người mắt to mắt nhỏ trừng nhau, Triệu Thiên Cảnh do dự.

Nguyễn Thần ngượng ngùng bắt đầu cời khuy áo, tất nhiên là khuy áo sơ mi của Triệu Thiên Cảnh – nhân lúc bên ngoài trời tối cô hoàn thành mong muốn của anh, dù sao thì so với ban ngày mặt trời rực rỡ còn tốt hơn nhiều.

Khi đó xem chừng bụng nhỏ đầy thịt của cô, còn có vết sẹo trên đầu gối cũng bị nhìn thấy hết.

Chờ đến lúc Triệu Thiên Cảnh hồi phục tinh thần, khuy áo sơ mi đã cời ra toàn bộ, hai móng vuốt của Nguyễn Thần đang tấn công đến dây thắt lưng của anh.

Anh vội vàng che lại khoá cài của thắt lưng, hiếm khi thấy Nguyễn Thần nhiệt tình như vậy, trong lòng có chút phức tạp.

Triệu Thiên Cảnh bất lấy móng vuốt đang gây rối của cô, lời nói chính đáng: "Số lần của tuần này dùng hết rồi, tuần sau cũng không còn, chúng mình đi tắm rồi ngủ thôi."

Nguyễn Thần liếc nhìn anh một cái: "Vậy tính sang tuần sau nữa."

Triệu Thiên Cảnh buồn bực, cuộc nói chuyện này... sao tự nhiên lại trái ngược như vậy?

Nguyễn Thần lại lấy có trước kia của anh để bức bách lại anh, Triệu Thiên Cảnh cùng đường, gắng gượng cầm lấy thắt lưng giữ lại trở ngại cuối cùng.

“Đêm nay không tiện.”

Anh có chết cũng không dám thừa nhận bản thân mình bị nhiệt tình của Nguyễn Thần dọa sợ một con thỏ xấu hổ chỉ biết ăn cỏ bỗng nhiên biến thành một con hổ ăn thịt giương nanh múa vuốt, có ai lại không sợ?

Triệu Thiên Cảnh nhảy xuống ghế sofa, còn Nguyễn Thần không từ bỏ mà đuổi theo phía sau.

Vì bánh bao nhỏ trắng tròn mềm mại, đêm nay cô phải dùng bất cứ cách nào!

Bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa, trên mặt Triệu Thiên Cảnh lộ rõ vẻ vui mừng, lập tức bước ra mở cửa.

Nhưng thấy người đến, anh ngại ngùng cúi đầu: “Mẹ, sao mẹ lại lên đây?”

Ngô Vận thấy quần áo hai người không chỉnh tề, hơn nữa áo sơ mi của Triệu Thiên Cảnh đã bị cởi ra, lộ ra nửa người trên rắn chắc, bà cười tủm tỉm nói: “Tuy rằng hai tầng đều là người một nhà, nhưng cũng đừng ảm ỉ quá.”

Bà đang cùng ông chồng trò chuyện, vợ chồng hai đứa chắc đang cãi nhau kịch liệt, Triệu Thanh còn lo lắng hai người một câu bất hoà mà đã tranh cãi, nếu không thì sao có thể có tiếng động lớn như vậy, ông liền bảo Ngô Vận lên tầng trên nhìn xem.

Xem ra đã quấy rầy thú vui của vợ chồng trẻ, bà già như bà đúng là không thức thời.

“Mẹ.” Nguyễn Thần đỏ mặt, trốn sau lưng Triệu Thiên Cảnh lúng ta lúng túng.

“Không có việc gì, hai đứa tiếp tục đi, mẹ với bố con đi ngủ. Con cũng biết bố mẹ lớn tuổi, đã ngủ say thì cái gì cũng không nghe thấy.” Ánh mắt Ngô Vận đảo trên hai người một vòng nữa, hải lòng nhìn thấy hai người không hẹn mà vảnh tai ửng đỏ, lúc này bà mới vui vẻ xuống nhà.

Trước khi đi, bà còn không quên đóng cửa, để lại không gian riêng tư cho hai vợ chồng đang đứng ngẩn người.

Ngô Vận cười trộm, ông chồng thua cuộc, ngày mai xem ông ta còn dám quyết nợ rửa bát không?

Bị mẹ chồng nhìn thấy, bị mẹ chồng trêu chọc....

Nguyễn Thần và Triệu Thiên Cảnh nhìn nhau, cô vất vả gom hết dũng khí, bị Ngô Vận cười một cái, mặt sạch không còn sót lại chút nào.

Cô xoay người bước về phía phòng ngủ, Triệu Thiên Cảnh nhanh chóng vứt bỏ xấu hổ ra sau đầu, chạy theo sau Nguyễn Thần ôm lấy thắt lưng cô, sợ bà xã đại nhân lại ném anh đến phòng khách ngủ một mình.

“Đêm nay chúng ta...”

Trên gương mặt Nguyễn Thần, màu ửng đỏ còn chưa tan đi, cô quay đầu lại trừng anh một cái: “Số lần của tuần này đều hết cả rồi, tuần sau cũng không còn nữa đâu.”

Triệu Thiên Cảnh theo bản năng nhắc lại: “Vây tính cho tuần sau nữa.”

“Vây đợi đến tuần sau nữa rồi tính lại.”

Triệu Thiên Cảnh bị chặn lại, đang muốn không ngừng cố gắng thì điện thoại của Nguyễn Thần đổ chuông.

Nguyễn Thần nhìn tên người hiện lên màn hình điện thoại, không tình nguyện nghe máy.

“Lâm sư huynh, có chuyện gì sao?”

Lâm Hưởng ở đầu bên kia mỉm cười: “Trác Linh về nước, đêm mai chúng ta tụ tập được không?”

“Trác Linh đã trở về, sao em lại không biết gì?” Nguyễn Thần chán nản, bạn tốt này của cô một năm thì hơn nửa thời gian là ở nước ngoài, vậy mà về nước lại không báo cho cô trước tiên.

“Tôi nay anh đúng lúc tình cờ gặp được cô ấy mới biết, chắc Trác Linh muốn cho em một sự bất ngờ.”

Nguyễn Thần không hỏi nhiều, lát nữa tự mình hỏi người kia là tốt nhất.

Lâm Hưởng nói địa chỉ nhà hàng ra rồi thương lượng xong thời gian gặp gỡ, phía Trác Linh cũng là do anh ta thông báo.

Nguyễn Thần tắt máy, nghe thấy Triệu Thiên Cảnh hỏi.

“Người kia là bạn trai mới của Trác Linh à?”

Lúc hai người xem mặt, Triệu Thiên Cảnh cũng đã gặp qua cô bạn tốt này của Nguyễn Thần. Dung mạo xinh đẹp, tính cách sôi nổi, so với vẻ ngoài và tính cách của Nguyễn Thần đều hoàn toàn khác biệt.

Ban đầu anh còn lo lắng Trác Linh sẽ làm hư Nguyễn Thần, nhưng sau này phát hiện ra Trác Linh rất ít khi về nước, hai người thỉnh thoảng gửi thư từ qua lại, số lần gọi điện thoại một năm cũng có thể đếm được nên không quá để ý.

“Không, là sư huynh ở trường đại học, trước kia rất quan tâm đến em và Trác Linh.” Nguyễn Thần nói: “Trác Linh vừa về nước, Lâm sư huynh muốn hẹn cậu ấy tối mai dùng cơm.”

Hẹn Trác Linh ăn cơm sao còn muốn mời cả cô, rõ ràng là ý không ở trong lời!

Nhớ tới cái hôn dưới nhà tối hôm đó, tâm tư của tên đàn ông kia đối với Nguyễn Thần nhất định không đơn giản!

Triệu Thiên Cảnh trong lòng ai oán, bỗng nhủ mày: “Lâm tiên sinh lúc trước quan tâm đến em như vậy, anh càng nên đích thân đến cảm ơn. Bữa cơm tối mai có thêm cả anh, bọn em không ngại chứ?”

Tẹo nữa thôi là thỏ ăn thịt sói

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Hải Hòa Về Người Cũ

Bạn trai trước của bà xã đúng là loại sinh vật làm người khác vô cùng chán ghét BY Triệu Thiên Cảnh.

Bữa ăn bắt đầu lúc bảy giờ, Nguyễn Thần sợ trên đường đi bị kẹt xe nên hai vợ chồng bắt taxi đi rồi nhà sớm hơn một chút.

Lâm Hường đặt nhà hàng ở sườn núi, buổi tối có thể nhìn thấy cảnh đêm của toàn thành phố. Nguyễn Thần nghe nói toàn bộ nhà hàng này được làm từ sản kính, cho dù không ngồi gần cửa sổ cũng có thể ngắm cảnh, trong lòng vô cùng mong chờ.

Hơn nữa nơi này Trác Linh cũng từng nhắc qua, món ăn quả là xứng với giá tiền của nó, hơn nữa điểm tâm ngọt lại là hạng nhất.

Triệu Thiên Cảnh thấy người bên cạnh hai mắt sáng lên, khoe miệng ẩn hiện ý cười, trong lòng anh có phần không thoải mái.

Được gặp người đàn ông khác, Nguyễn Thần vui vẻ đến thế sao?

Vừa xuống xe, từ xa đã thấy được chiếc Land Rover màu đen ở chỗ dễ nhìn.

Triệu Thiên Cảnh cau mày, quả nhiên người hẹn Nguyễn Thần là cái tên đi Land Rover kia.

Nhìn tên đàn ông kia chậm rãi đến gần, trong lòng Triệu Thiên Cảnh ngạc nhiên, cảm thấy như đã từng gặp qua anh ta ở một nơi nào đó.

Lâm Hường nhìn một cái liền thấy Nguyễn Thần, muốn bước đến đón cô, thì thấy bên cạnh cô có một người đàn ông.

Bộ âu phục màu xám nhạt vừa vặn làm tôn lên vẻ anh tuấn cao lớn của người đàn ông, cánh tay anh ta thân mật ôm lấy ngang hông Nguyễn Thần, giống như đang cúi đầu cùng cô nhẹ giọng nói chuyện gì đấy, ấm áp và vô cùng thân thiết.

Ở góc nhìn của Lâm Hường, có thể rõ ràng thấy được trên ngón áp út tay trái của người đàn ông kia đeo chiếc nhẫn cùng một đôi với Nguyễn Thần.

Người này không cần phải nói, khẳng định là người chồng mới cưới của Nguyễn Thần.

“Xin chào.” Nụ cười trên mặt Lâm Hường càng thêm chói mắt, bước lên bắt tay với Triệu Thiên Cảnh.

Triệu Thiên Cảnh vươn tay một cách không tình nguyện: “Rất vui được gặp mặt.”

Nguyễn Thần đơn giản giới thiệu hai người với nhau, Lâm Hường kinh ngạc.

“Hóa ra là Triệu sư huynh, lúc trước ở trường đại học đã sớm được nghe danh tiếng của sư huynh, bây giờ giáo sư ở trường lúc lên lớp vẫn thường xuyên nhắc đến thành tích vẻ vang của sư huynh.”

Nguyễn Thần khó hiểu hỏi: “Trước kia anh rất nổi tiếng sao?”

Sao cô lại chưa từng được nghe qua?

Triệu Thiên Cảnh cúi đầu thấy Nguyễn Thần mờ to mắt, anh mỉm cười: “Đại học năm thứ hai, anh vì ham chơi mà phá tường lửa do giáo sư thiết kế, làm dữ liệu bị trộm mất, giáo sư vì thế mà giận đến nỗi một tháng trời ăn ngủ không ngon.”

Nguyễn Thần buồn cười: “Khó trách giáo sư lại có ấn tượng với anh sâu như vậy, nhưng mà mới năm thứ hai đã có thể xâm nhập máy tính của giáo sư, thật là lợi hại.”

Được bà xã đại nhân khen ngợi, cảm giác không thoải mái vừa rồi nhanh chóng biến mất, trong mắt Triệu Thiên Cảnh chỉ còn lại ý cười.

Lâm Hường thấy vợ chồng hai người nói chuyện mà không xem ai ra gì, Nguyễn Thần từ đầu đến cuối cũng không nhìn anh ta một lần, trong lòng không vui, vội vàng cắt ngang: “Anh đặt chỗ ở tầng hai, có lẽ Trác Linh đã đến rồi.”

Nguyễn Thần sợ bạn tốt đợi lâu, kéo tay Triệu Thiên Cảnh bước nhanh vào trong: “Chúng mình đi nhanh thôi, nếu không với tính tình nóng vội của Trác Linh chắc chắn sẽ cầu nhàu em cả tối mất.”

Triệu Thiên Cảnh để mặc cô kéo cánh tay mình, vội vã bước lên tầng hai.

Trác Linh quả nhiên đã đến, cô một mình ngồi cạnh cửa sổ, vẻ ngoài lại xinh đẹp, làm cho không ít đàn ông trẻ tuổi xung quanh nhìn ngó, bắt đầu chọn rón.

Lúc vợ chồng Nguyễn Thần lên đến nơi, thấy Trác Linh khách khí uyển chuyển từ chối lời mời của một người đàn ông mặc âu phục.

“Hai người thật chậm, làm hại mình bị người khác quấy rầy.”

Nghe thấy Trác Linh giận dỗi, Nguyễn Thần trêu chọc: “Ai bảo cậu mị lực khôn cùng, cả đám người bọn họ đều hướng về dưới váy cậu, sợ nhiều người quá lại không có chỗ đứng?”

Đôi môi đỏ mọng của Trác Linh cong lên, ánh mắt của phần lớn đàn ông xung quanh đều ngẩn ra, một số ít người khác thì đỏ mặt: “Nha đầu chết tiệt kia, vừa gặp mặt đã muốn trêu chọc mình?”

Cô từ trong túi xách lấy ra một hộp lễ vật đẩy về phía trước: “Quà cưới của cậu, chỉ là tặng cho cậu hơi muộn.”

Gương mặt Nguyễn Thần đầy vui vẻ mở hộp quà ra, từ trước đến nay, Trác Linh chọn gì đều vô cùng phù hợp với cô. Quả nhiên trong hộp là chuỗi vòng cổ hồng ngọc vừa đẹp vừa quý giá.

Triệu Thiên Cảnh vừa nhìn đã biết vật này giá trị không nhỏ, hơn nữa còn là do nhà thiết kế nổi danh làm ra, chỉ có Nguyễn Thần ngờ ngác ngờ nghech này không nhìn ra được, anh vội vàng nói: “Làm cho Trác tiểu thư phải tốn kém rồi.”

“Vật nhỏ thôi mà, chi cần Tiểu Thần thấy thích là được rồi.” Trác Linh không để ý khoát tay, lại nhìn sang Lâm Hường, giọng nói mang theo chế cười: “Em nghĩ sư huynh xuất ngoại phát triển sự nghiệp, chưa đến mười hay tám năm thì không về, tiền đồ ở bên kia không tốt sao?”

“Dù ở chỗ nào thì cũng không sánh bằng với nước mình, không phải sao?” Câu trả lời của Lâm Hường cứng nhắc, cũng không vì Trác Linh khiêu khích mà nổi giận.

Trác Linh cười nhạo, gã này từ trước tới giờ lúc nói chuyện luôn khôn khéo, thích tránh nặng tìm nhẹ, từ trước đây cô đã không thích anh ta.

Nếu như không phải Nguyễn Thần, cô căn bản sẽ không kết giao với loại người như Lâm Hường.

Tâm tư quá phức tạp, còn thích nói chuyện trái với lòng mình, nói chuyện thì che che dấu dấu không đủ thẳng thắn.

Cũng may cuối cùng Nguyễn Thần hoàn toàn tỉnh ngộ, chọn Triệu Thiên Cảnh làm chồng, không phạm thêm sai lầm nữa.

Trác Linh cũng lười nói chuyện với Lâm Hường: “Gọi đồ ăn đi, mình đói bụng rồi.”

“Chỗ này có cá tuyết rất tươi, anh nhớ là em thích ăn, không bằng gọi một đĩa?” Lâm Hường nhìn thực đơn, mỉm cười nói với Nguyễn Thần.

“Cô ấy ngại tanh, gần đây không thích ăn cá.” Triệu Thiên Cảnh liếc mắt nhìn anh ta, “Sườn nướng mật ong, lại thêm hai món kho. Em không phải là thích ăn vịt nướng nhất sao, thêm nữa con nhè?”

Lâm Hường lắc đầu: “Vịt nướng nhiều mỡ, cô ấy không thích ăn, thêm nữa con gà luộc là được rồi?”

Triệu Thiên Cảnh lật thực đơn, khẽ hừ giọng: “Gà luộc có máu, cô ấy chưa bao giờ ăn, Lâm tiên sinh không biết sao?”

Nguyễn Thần nhìn hai người qua lại, ngoại trừ im lặng thì vẫn là im lặng, không biết nói gì cho tốt.

Trác Linh cười khề đầy khủy tay cô: “Bọn họ mãi giao chiến, không ai chịu thua ai, nếu cậu không mở miệng, tối nay chúng ta sẽ chết đói ở trong này.”

Nguyễn Thần xụ mặt nghiêm túc suy nghĩ một lúc, ngắt lời nói: “Em muốn sườn nướng mật ong, thêm vịt nướng, thêm cả canh thịt bò đi.”

Cô nhìn Lâm Hường, do dự, cuối cùng nhắm mắt chỉ vào thực đơn: “Thêm một bát canh rùa hầm cầu kỳ đi.”

*(*Cầu kỳ hay cầu kỳ tử là một vị thuốc Đông y, chi tiết tìm hiểu tại đây)*

Trác Linh híu mắt, biết rằng Nguyễn Thần lại mềm lòng.

Về mặt vốn nghiêm nghị của Lâm Hường thoáng dịu đi, nhìn Nguyễn Thần mỉm cười.

Còn Triệu Thiên Cảnh sắc mặt đang vui mừng, lại dần nghiêm lại, không lên tiếng.

Tốt thôi, dù sao thì Nguyễn Thần cũng muốn sườn nướng và vịt nướng, món cuối cùng cũng không giống như Lâm Hường đề nghị. Nói tóm lại, vòng đầu này vẫn là anh thắng.

Bữa cơm này, Nguyễn Thần ăn thật khổ sở, vô cùng hối hận chỉ vì nghe Trác Linh về nước mà nhất thời cao hứng nhận lời mời của Lâm Hường.

Khiến cho cô bây giờ trái phải đều đắc tội người ta, ngoại trừ nhét thức ăn đầy miệng, một câu cũng không dám nói.

Triệu Thiên Cảnh ngồi một bên vừa nói chuyện phiếm với Lâm Hường, vừa gấp sườn và vịt nướng cho Nguyễn Thần.

Lâm Hường cũng không cam chịu yếu thế, cẩn thận gỡ xương cá, lại gấp thịt bò non mềm không dính gân thả vào bát Nguyễn Thần.

Cô nhìn đồ ăn trong bát ngày càng đầy lên, chỉ có thể âm thầm thờ dài, tiếp tục khổ sở vui đầu vào ăn.

Trác Linh ngược lại vô cùng thông minh, sớm gọi hai món mình thích, chậm rãi ngồi bên cạnh uống rượu, nghe hai gã đàn ông anh đến tòi đi, cảm thấy vô cùng thú vị.

Triệu Thiên Cảnh lần đầu gặp Lâm Hường, lập tức có cảm thấy nguy cơ lãnh địa bị xâm phạm đây có thể gọi là giác quan thứ sáu của đàn ông sao?

Vắt và ăn hết bữa cơm, Nguyễn Thần cố gắng chịu đựng cái bụng đang căng đầy khó chịu, cũng sắp bước đi không nổi.

Trác Linh ngược lại vì vui vẻ xemxong một màn kịch, cảm thấy đồ ăn tối nay thật sụn ngon hơn trước kia, cô cảm thấy mỹ mãn mà uống hết nửa chai vang đỏ, hai má ửng hồng lại càng thêm xinh đẹp, làm cho mắt của những tên đàn ông xung quanh lộ ra tia sáng.

Nếu không phải bên cạnh cô có hai người đàn ông, không chừng những người kia đã sớm nhào đến đây.

Nguyễn Thần nhìn Triệu Thiên Cảnh và Lâm Hường cao hứng chuyện trò, cô im lặng vênh tai lên nghe ngóng, tất cả đều nhắc đến triển vọng của máy tính và ngành IT. Cô nghe cũng không hiểu được bao nhiêu, quyết định dời sự chú ý sang bạn tốt.

“Lần này về nước muốn ở lại đến bao lâu thì đi?”

Công việc của Trác Linh chủ yếu là ở nước ngoài, thời gian ở lại trong nước cũng không nhiều.

“Tạm thời sẽ không đi.” Cô bỗng nhiên thay đổi thái độ, khoe miệng tươi cười mang theo sự giáo hoạt.

Mỗi lần thấy Trác Linh cười như vậy, Nguyễn Thần biết rằng có người lại sắp gặp chuyện không may.

“Tìm được mục tiêu mới?”

Trác Linh tự nhiên gật đầu: “Một người rất thú vị, vừa lúc có nghỉ phép thường niên, xem chừng tháng này mình sẽ ở lại trong nước.”

Hứng thú của Trác Linh với một người đàn ông chưa bao giờ vượt qua hai tuần, lần này vừa mở miệng đã muốn ở lại một tháng, ngay cả Nguyễn Thần cũng không nhận được mà tò mò, đến tột cùng là người đàn ông như thế nào mới có lực hấp dẫn mà giữ Trác Linh ở lại?

“Hôm nào đó đưa đến ăn một bữa cơm đi.”

“Được.” Trác Linh cũng không có ý kiến gì gật đầu, tuy rằng bây giờ bát tự còn chưa nhìn được, nhưng đến nay vẫn chưa có người đàn ông nào chạy thoát lòng bàn tay cô.

“Hy vọng Triệu sư huynh có thể suy nghĩ một chút đề nghị vừa rồi của tôi, cửa lớn của ‘Khánh Dung’ vẫn luôn mở rộng với anh.” Trước cửa nhà hàng, Lâm Hường nhiệt tình mời mọc ký tài máy tính Triệu Thiên Cảnh.

Nếu “Khánh Dung” có thể mời được Triệu Thiên Cảnh gia nhập, khẳng định là như hổ thêm cánh.

“Không cần thiết, tôi rất vừa lòng với cuộc sống hiện tại, đàn ông cần quan tâm sự nghiệp, nhưng tôi lại càng quan tâm đến gia đình của mình hơn.” Triệu Thiên Cảnh không quên nhắc rõ lập trường của mình, đối với anh mà nói, làm việc là vì muốn cuộc sống tốt đẹp, chứ không phải để cuộc sống phải nhường chỗ cho sự nghiệp.

Người nhà họ Triệu cho dù là Triệu Thanh hay là anh, đều cảm thấy kiếm tiền đủ dùng là được rồi, họ rất ít khi làm thêm giờ hay ra ngoài xã giao, trọng tâm cuộc sống vẫn là ở nhà với vợ con.

Lâm Hưởng nghe Triệu Thiên Cảnh trả lời, ý cười nơi khóe miệng nhanh chóng cứng lại.

Người kia ám chỉ anh ta vì sự nghiệp mà hy sinh rất nhiều thứ khác sao?

Dưới cái nhìn của Lâm Hưởng, đàn ông đương nhiên phải lấy sự nghiệp làm trọng. Chỉ cần có địa vị và sự nghiệp, còn có người phụ nữ nào không động lòng?

“Vậy thì thật hy vọng sau này có thể cùng Triệu sư huynh hợp tác.”

Triệu Thiên Cảnh khách khí nói: “Sẽ có cơ hội.”

Lâm Hưởng nghe được Triệu Thiên Cảnh nói lời khách sáo, căn bản là không có ý định hợp tác, cũng chỉ mỉm cười mà không để ý.

Anh ta xoay người về phía Nguyễn Thần: “Đề anh đưa hai người về.”

Triệu Thiên Cảnh hối hận vì hôm nay đã không lái xe đến, để cho Lâm Hưởng có cơ hội làm hộ hoa sứ giả.

Nguyễn Thần lắc đầu cự tuyệt: “Vợ chồng em đi taxi về là được rồi, sư huynh đưa Trác Linh về đi.”

Cô biết chỗ ở của Trác Linh ngược đường với mình, nếu Lâm Hưởng đưa hai người về, lại phải đi đường vòng.

Trác Linh nhủ mảy, trực tiếp ôm lấy cánh tay Lâm Hưởng, cười tủm tỉm nói: “Đã lâu không gặp, em đưa Lâm sư huynh đi uống một chén được không?”

Đại mỹ nhân yêu cầu, bữa ăn tối nay lại lấy lý do vì cô tẩy trần, Lâm Hưởng không tiện từ chối, chỉ có thể gật đầu, cười đến gượng gạo: “Vậy chúng ta lần sau gặp lại.”

Cả tối Nguyễn Thần ăn không thấy ngon miệng, đứng thêm lúc nữa có lẽ cô sẽ không chịu nổi mất.

Triệu Thiên Cảnh cũng có vẻ không vui, hai người im lặng nhìn chiếc Land Rover màu đen rời đi, rồi bắt taxi về nhà.

Sau khi trở về, Nguyễn Thần nhanh chóng vào phòng tắm, Triệu Thiên Cảnh vào thư phòng chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp ngày mai, vô tình nhìn thấy ảnh chụp hồi năm nhất đại học của Nguyễn Thần, đột nhiên nhớ lại anh gặp Lâm Hưởng ở chỗ nào.

Trước đây Nguyễn Thần có một người bạn trai rất tốt, lúc hai người chuẩn bị bàn việc cưới gả, người kia bỗng nhiên ra nước ngoài tiếp tục học lên cao, vẫn không trở về.

Nếu Triệu Thiên Cảnh nhớ không nhầm, tên của người kia là Lâm Hưởng, anh từng cố ý hỏi giáo sư cho xem ảnh chụp tốt nghiệp để coi thử bạn trai trước đây của Nguyễn Thần, nên ấn tượng khắc sâu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hải Hòa Về Thăng Thấn

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, sự nghiệp như thế nào thì tình cảm cũng y như vậy BY Triệu Thiên Cảnh.

Triệu Thiên Cảnh không có hứng thú đào bới chuyện riêng tư của người khác, chỉ vì một lần sau khi Nguyễn Thần say rượu, nghe được mấy lần cái tên “Lâm Hưởng” này, anh mới cố ý đi xem tên đàn ông kia đáng vẻ như thế nào.

Chỉ cần liếc nhìn một cái, Triệu Thiên Cảnh có thể nhìn thấy sự không thành thật trong mắt Lâm Hưởng, cùng giáo sư nói chuyện phiếm, vô ý nhắc đến người này, biết được Lâm Hưởng là người có lòng tự trọng rất cao ngay cả trong công việc.

Người như thế, tuyệt đối sẽ không vì tình yêu mà chậm trễ sự nghiệp, cũng sẽ có khả năng vì để hoàn thành sự nghiệp mà phụ lòng người khác.

Trước khi kết hôn Triệu Thiên Cảnh đã từng lo lắng sau khi Lâm Hưởng về nước, Nguyễn Thần có thể quay lại với anh hay không, một lần nữa ở bên cạnh anh ta.

Nhưng Lâm Hưởng không trở về, mà anh cũng nhanh chóng vứt chuyện này sau đầu, không ngờ sau khi kết hôn một tháng, Lâm Hưởng lại yên lặng xuất hiện trong cuộc sống của hai người.

Trước khi gặp mặt, có lẽ trong lòng Triệu Thiên Cảnh sẽ có chút lo lắng và không yên tâm, nhưng trải qua đêm nay, anh có thể nói là hoàn toàn yên tâm.

Lâm Hường so với trong tưởng tượng còn muốn tự phụ hơn, nhưng thái độ của Nguyễn Thần rất rõ ràng, như thế anh cũng an tâm hơn rất nhiều.

Nguyễn Thần chậm chạp ra khỏi phòng tắm, cau mày không biết phải giải thích thế nào về chuyện Lâm Hường. Thật ra, cô cũng không muốn nhắc lại chuyện cũ làm người ta chán ghét này.

Nhưng mà tối nay nhìn thấy Triệu Thiên Cảnh không vui, cô cũng không muốn giấu anh nữa.

Ném khăn mặt đang cầm trong tay sang một bên, Nguyễn Thần vô cùng hối hận nhận lời ăn cơm tối nay, khiến cho cô bây giờ trong lòng buồn bực.

“Tắm xong rồi?” Triệu Thiên Cảnh mỉm cười ôm Nguyễn Thần, hôn lên cổ cô một cái, “Mệt thì ngủ trước đi, không cần đợi anh.”

Nguyễn Thần sững sốt, còn nghĩ anh sẽ hỏi chuyện Lâm Hường, không ngờ Triệu Thiên Cảnh không hỏi, mà cô cũng không tiện nói thẳng.

Cô do dự: “Em chuẩn bị nước ấm cho anh nhé.”

“Không cần, tối nay anh không muốn ngâm nước ấm.” Triệu Thiên Cảnh buông cô ra, lập tức bước vào phòng tắm.

Để lại Nguyễn Thần bất an nhìn cánh cửa phòng tắm đã được đóng lại, hoàn toàn không rõ suy nghĩ của anh.

Trái ngược với lúc ăn cơm tối tranh cãi cùng Lâm Hường, sau khi về nhà Triệu Thiên Cảnh lại trở nên bình thản, cô nhận ra tâm trạng của anh cũng không tệ lắm.

Lòng của đàn ông thật là khó đoán mà...

Nguyễn Thần vừa nằm xuống thì nhận được điện thoại của Trác Linh.

Bên kia thật ồn, tiếng nhạc âm ỉ, làm cô sợ đến mức thiếu chút nữa ném đi điện thoại đang cầm trong tay.

“Cậu đang ở quán bar?” Nguyễn Thần nói thật to, nhưng cũng phải nói hai lần Trác Linh mới nghe được.

“Đưa Lâm Hường đến thưởng thức quán bar ở trong nước một chút.” Trác Linh rất vất vả mới tìm được một góc an tĩnh, giải phóng đau khổ cho đôi tai của Nguyễn Thần, “Anh ta đúng là có kỹ thuật cao, đã có mấy cô em xinh đẹp lại gần rồi.”

Nguyễn Thần bất đắc dĩ nói: “Cậu lại muốn trêu chọc anh ấy sao?”

Chỉ cần nghe giọng nói của Trác Linh đã biết Lâm Hường đang chẳng tốt lành gì.

Trác Linh vui vẻ nở nụ cười: “Nào có, anh ta bây giờ trái ôm phải ấp, không biết làm cho bao nhiêu đàn ông ngồi đây hâm mộ nha!”

“Đừng đùa nghịch quá là được rồi,” Nguyễn Thần cũng không quan tâm đến anh ta, nhỏ giọng hỏi: “Sau khi Thiên Cảnh về nhà không nổi giận, cũng không hỏi chuyện Lâm Hường, kỳ kỳ quái quái, mình thấy hơi lo.”

“Sợ cái gì, anh ấy có thể ăn thịt cậu sao?” Trác Linh biết rằng Triệu Thiên Cảnh sẽ không làm Nguyễn Thần phiền lòng, dù thế nào thì cũng là Lâm Hường chủ động dây dưa lăng nhăng, mà đêm nay Nguyễn Thần cũng không có hành động nào làm người khác hiểu lầm.

“Chẳng qua là đàn ông thôi, vẫn cần phải dỗ dành. Có ai thích nhìn tên đàn ông khác dây dưa không rõ ràng với bà xã của mình đâu, mà người này lại còn là bạn trai trước đây của cậu?”

Nguyễn Thần đồng tình gật gù đầu: “Trác mỹ nhân lúc nào cũng nói đúng...”

Còn chưa nói xong, bên kia truyền đến một tiếng vang lớn, dọa cô nhảy dựng lên. Nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống đất, tiếng người kêu la, còn có cả tiếng thủy tinh vỡ nát. Nguyễn Thần vội vàng hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Trác Linh cười đến mức ngã trái ngã phải, một lúc sau mới cố gắng dừng lại, trấn an cô: “Không có chuyện gì, trong quán bar có người đánh nhau, chuyện này mình nhìn quen rồi.”

Nguyễn Thần trong lòng lo lắng, vội vã nói: “Cậu nhanh về đi, đừng dây vào đó.”

“Tất nhiên là vậy mà,” Trác Linh không đợi cô nói xong, nhanh nói “Ngủ ngon” rồi tắt máy.

Triệu Thiên Cảnh đi ra thấy Nguyễn Thần buồn bực cầm điện thoại cau mày, nghi hoặc hỏi: “Ai gọi cho em vậy?”

“Là Trác Linh, cậu ấy ở quán bar gặp phải người ta đánh nhau, em nghe thấy tiếng ồn thật đáng sợ, không biết cậu ấy có chuyện gì không, có an toàn mà ra về không nữa.” Về mặt Nguyễn Thần lo lắng, ai bảo bạn tốt này của cô thích nhất xem náo nhiệt chứ?

“Đừng lo, Trác Linh làm gì cũng có chừng mực.” Triệu Thiên Cảnh an ủi cô.

Lúc này Nguyễn Thần cũng nghe thấy giọng nói của bạn tốt vui vẻ, nên cô dần yên lòng.

Nguyễn Thần nằm ở trên giường không ngủ được, đợi mãi mà không thấy Triệu Thiên Cảnh hỏi chuyện Lâm Hường, trong lòng cô không yên, trằn trọc không ngủ được.

Triệu Thiên Cảnh bỗng vươn tay ôm cô, mỉm cười: “Em không ngủ được?”

“Buổi tối ăn nhiều quá, căng cứng rồi.” Nguyễn Thần oán giận, hai người ra sức gấp đồ ăn thả vào bát cô, làm hại cô phải cố gắng ăn hết.

Bàn tay nóng hổi của Triệu Thiên Cảnh duỗi đến, nhẹ nhàng xoa bụng cô: “Đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Được anh xoa bóp nhẹ nhàng thật sự rất thoải mái, Nguyễn Thần lẩm bẩm nói: “Cũng tạm được.”

Cô dịch người một chút, rúc vào trong lòng Triệu Thiên Cảnh, lưng dán vào trong ngực anh, rầu rĩ nói: “Chuyện của Lâm Hường, anh không hỏi em sao?”

“Thành thật mà nói, không tò mò là giả.” Triệu Thiên Cảnh thật thà không giấu diếm, vừa xoa nhẹ bụng cô vừa nói: “Nhưng mà em không vui khi nhắc đến cậu ta, chúng mình không cần thiết vì một người không liên quan mà làm cho tâm trạng không thoải mái.”

Nguyễn Thần mở mắt nhìn bóng đèn lơ lửng trong đêm tối, im lặng một lúc lâu rồi mới mở miệng: “Anh nói đúng, chỉ là một người không liên quan mà thôi...”

Trong phòng ngủ yên lặng, Nguyễn Thần bỗng nhiên run lên, bĩu môi nói: “Tay anh xoa xoa đi chỗ nào vậy, sao lại càng dịch xuống.”

Cô buồn bực, áo ngủ không biết bị Triệu Thiên Cảnh cởi ra lúc nào, chính mình hoàn toàn không phát hiện ra.

Nguyễn Thần xoay đầu qua biểu đạt sự bất mãn, lại bị anh cúi đầu dùng môi chặn lại.

Cô lẩm bẩm trừng mắt nhìn Triệu Thiên Cảnh, nhìn người nào đó đang ra sức hạ phần trên của mình, Nguyễn Thần chủ động ôm cổ anh – vậy thì lần này tha thứ cho anh là được rồi...

Sáng hôm sau Nguyễn Thần thức dậy, chân trần ở trong phòng ngủ lục lọi tìm này nọ, Triệu Thiên Cảnh bị cô đánh thức, mơ màng mở mắt ra.

“Bảo bối đang tìm gì vậy?”

“Cuốn sổ ghi chép của em tìm không thấy, rõ ràng là để ở ngăn kéo thứ ba mà.” Nguyễn Thần ừ rử lục tìm khắp tủ đầu giường, nhưng vẫn không tìm thấy cuốn sổ nhỏ của mình.

Tuy rằng cô giáo Lương nói số lần không quan trọng, nhưng cô vẫn quen ghi lại, tránh cho sau này lại tính nhầm ngày.

Không ngờ chỉ mới vài ngày không tìm, cuốn sổ không cánh mà bay.

Nguyễn Thần không buông tha mà tìm lại một lần nữa, không tìm thấy gì, khó hiểu hỏi: “Anh có thấy cuốn sổ của em không?”

“Không thấy.” Triệu Thiên Cảnh lúc này hoàn toàn tỉnh ngủ, mở miệng chối bay chối biến.

“Vậy à.” Nguyễn Thần vẫn không tìm thấy, chỉ có thể bỏ qua.

Triệu Thiên Cảnh xoay người, đưa lưng về phía Nguyễn Thần, lén lút thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Thiên Cảnh đã sớm không vừa mắt với quyển sổ kia, thừa dịp mấy hôm nay Nguyễn Thần không chú ý, vụng trộm giấu đi rồi.

Lúc giải quyết quyển sổ kia, anh còn buồn phiền một hồi.

Ném nó đi?

Để cho một người xa lạ lấy đi, nhìn ngày XXOO ghi trong sổ của Nguyễn Thần, chính anh còn cảm thấy xấu hổ.

Đốt?

Triệu Thiên Cảnh nhìn phòng bếp, lập tức lắc đầu. Chung cư có trang bị hệ thống cảm ứng, chỉ cần có khói bốc lên là tự động phun nước, anh không muốn tự rước lấy phiền toái.

Giấu đi?

Trong nhà không lớn, bình thường đều do Nguyễn Thần sửa sang dọn dẹp, cô muốn tìm thấy rất dễ dàng. Triệu Thiên Cảnh cũng không dám giấu ở tầng

dưới, với tính hiếu kỳ của Ngô Vận chắc chắn sẽ tìm xem, đến lúc đó anh lấy về mặt gì mà gặp ba mẹ?

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, Triệu Thiên Cảnh dứt khoát cầm quyển sổ đưa đến công ty, khóa lại trong ngăn kéo dưới bàn làm việc của mình, ngoại trừ anh ra, không có bất kỳ ai khác có thể mở được.

Triệu Thiên Cảnh đặt quyển sổ ở sâu trong ngăn kéo phía dưới, còn tiện tay để tập giấy tờ kế hoạch chặn bên trên. Nhìn trái nhìn phải, lúc này mới cảm thấy yên lòng.

Nguyễn Thần không biết Triệu Thiên Cảnh giấu quyển sổ ở công ty, còn buồn bực nghĩ xem có bỏ quên nó ở văn phòng vườn trẻ hay không.

Có đôi lúc nhiều việc, cô để đồ đạc lỉnh lỉnh ở trên bàn, nhờ Hiệu trưởng và các giáo viên khác để ý hộ.

Chẳng lẽ có người không cẩn thận cầm nhầm quyển sổ ấy, bởi vì ngoài bìa cũng không có ghi tên?

Nguyễn Thần đau lòng nhớ lại trong quyển sổ cô tốn bao nhiêu thời gian viết ra một trăm phương pháp để dễ dàng mang thai, đây là do cô tìm đọc rất nhiều sách và tìm ở trên mạng về.

Nhưng cô lại ngại ngần mở miệng hỏi giáo viên ở vườn trẻ, trên cuốn sổ không ghi tên mình, nếu người khác hỏi nội dung bên trong – Nguyễn Thần thực không biết phải trả lời như thế nào.

Cuối cùng ngoại trừ đau lòng, cũng không thể còn cách giải quyết nào khác.

Bất quá vào giờ tan tầm, cô cố ý đến cửa hàng văn phòng phẩm chọn một cuốn sổ còn dày hơn cả cuốn sổ trước.

Buổi tối lúc Triệu Thiên Cảnh về nhà, nhìn thấy quyển sổ thật dày trong tay Nguyễn Thần, có thể tượng tượng được anh buồn phiền trong lòng.

Việc làm trước đó của anh thực sự vô ích!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hải Hòa Về Chuyện Chuẩn Bị Mang Thai

Cái được gọi là động tác tiêu chuẩn, thật không thể tin tưởng được –BY Triệu Thiên Cảnh.

Tái ông mất ngựa, không biết là họa hay là phúc.

Quyển sổ trước đây của Nguyễn Thần bị mất, nhưng trong máy tính vẫn còn lưu lại không ít địa chỉ website, cô vẫn còn nhớ rõ nội dung mấy quyển sách mình sưu tầm được, tư liệu nhanh chóng tìm về được năm sáu phần.

Trước đây cô không chọn lọc mà tất cả chi tiết đều ghi nhớ, ngược lại thành ra không thứ tự, lộn xộn. Lần này chỉnh sửa lại, lấy nội dung bản gốc đã đọc qua phân loại kỹ, càng thêm rõ ràng.

Nhờ vậy Nguyễn Thần mới phát hiện mình quên không ít “trọng điểm”.

Ví dụ như bây giờ cô mới nhớ đến trước khi mang thai phải dùng vitamin B11 và các loại vitamin khác, lúc này mới vội vã đến hiệu thuốc đối diện khu chung cư mua thuốc.

Có nhiều nhãn hiệu vitamin B11 khác nhau, liều dùng cũng khác biệt. Chuyên dùng cho phụ nữ có thai ít nhất có ba loại trở lên, ngoài ra còn có loại chuyên dành cho phụ nữ có thai nhưng thiếu máu, thậm chí còn có loại vitamin B11 bình thường.

Nguyễn Thần nhìn đến hoa mắt, người làm ở hiệu thuốc mồm miệng lưu loát, biết cô chuẩn bị mang thai, còn giới thiệu loại thuốc mới sản xuất dành cho phụ nữ mang bầu.

Có nhiều loại thuốc Nguyễn Thần cũng biết đến, trong đó cũng có chứa một ít vitamin B11, nhưng cũng không cần phải mua đến.

Nhưng mà những loại thuốc này đều là nhãn hiệu của nước ngoài, cô nhìn cũng không hiểu. Do dự thật lâu, Nguyễn Thần cảm thấy vầng đầu hoa mắt, quay đầu muốn đi ra ngoài.

Ai ngờ còn chưa ra đến cửa đã gặp phải Ngô Vận.

Sắc mặt Ngô Vận ngạc nhiên, thoáng nhìn thấy nhân viên hướng dẫn sau lưng Nguyễn Thần còn chưa kịp cất thuốc và vitamin B11 vào kệ, trong lòng hiểu rõ bà rồi mỉm cười.

Bà nhìn kỹ các loại thuốc trên kệ, lấy ra một lọ đưa cho Nguyễn Thần.

“Đây là nhãn hiệu có từ lâu rồi, nhưng tiếng tăm tốt lắm, con chỉ cần hấp thụ các loại vitamin và vitamin B11 là đủ rồi.”

Nguyễn Thần mất tự nhiên nhận lấy lọ thuốc, mới nhớ đến mẹ chồng là bác sỹ phụ khoa đã hơn hai mươi năm – Chính mình tự tìm hiểu còn không bằng trực tiếp tìm Ngô Vận học hỏi kinh nghiệm.

“Con đừng uống các loại vitamin khác, hơn nữa vitamin A không thể dùng quá liều lượng, nếu dùng nhiều có thể bị ngộ độc.” Trên đường về nhà, Ngô Vận cẩn thận nhắc nhở cô.

Nguyễn Thần nghe lời liên tục gật đầu, đôi mắt mở to, vẻ mặt nghiêm túc, chỉ thiếu nước lấy sổ ra ghi lại.

Ngô Vận nhìn thế nào cũng thấy buồn cười, người ta hai vợ chồng mới cưới mỗi ngày ngọt ngọt ngào ngào, lúc nào cũng làm tốt việc phòng ngừa, chỉ sợ tai nạn chết người, hủy đi thể giới hạnh phúc của hai người.

Vợ chồng Triệu Thiên Cảnh thì ngược lại, Nguyễn Thần nắm rõ việc chuẩn bị mang thai, uống nhiều vitamin B11 và các loại khác. Triệu Thiên Cảnh buổi tối không ra ngoài xã giao, không đi ăn, tan làm trực tiếp về nhà cố gắng cày cấy.

Vợ chồng già hai người ở tầng dưới nghe thấy tiếng vang bên trên, Ngô Vận cười thật vui vẻ, Triệu Thanh lại thầm than thở đúng là người trẻ tuổi bây giờ không biết tiết chế...

Ngô Vận kéo tay Nguyễn Thần, vẻ mặt vô cùng vui mừng.

Nhiều năm như vậy, bà ở bệnh viện nhìn thấy bao nhiêu sinh mệnh nhỏ bé được sinh ra, không cho rằng chuyện sớm được ôm cháu là không đúng.

Ngô Vận biết Triệu Thiên Cảnh hiếu thuận, nhưng bà lại càng không muốn con dâu chịu uất ức.

Nguyễn Thần là một đứa nhỏ tốt, cho dù không thích, cũng sẽ chiều theo ý muốn Triệu Thiên Cảnh mà làm vừa lòng nó.

Bây giờ thấy cô nhiệt tình chú ý đến chuyện ăn uống chuẩn bị mang thai, biểu hiện không có một chút miễn cưỡng nào, lúc này Ngô Vận mới yên lòng, nhưng cũng không nở.

Đúng là một đứa nhỏ tốt, đáng tiếc Triệu Thiên Cảnh cũng không có nhiệt tình như Nguyễn Thần.

Ngô Vận bỗng nhiên hai mắt sáng rực, dặn dò Nguyễn Thần một câu, bảo Triệu Thiên Cảnh buổi tối xuống tầng dưới có việc muốn tìm.

Trong lòng Nguyễn Thần thấy kỳ lạ, nhưng vẫn mỉm cười nghe lời.

Gần tối, Triệu Thiên Cảnh về đến nhà, nghe Nguyễn Thần nói xong, ngay cả âu phục cũng chưa thay ra đã trực tiếp xuống tầng dưới.

Hiếm khi Ngô Vận tìm anh, xem chừng là Triệu Thanh có việc muốn bàn bạc.

Ai ngờ anh vừa vào phòng, Ngô Vận liền cười tùm tùm mang theo một bát tô canh nóng hằm hập: “Suốt ngày hao tâm tổn sức với máy tính, lại đây uống bát canh bồi bổ cơ thể.”

Triệu Thiên Cảnh ngần ngừ một chút, nhìn trong bát canh là con ba ba vô cùng quen mắt, khóe miệng anh hơi co giật, trầm tư suy nghĩ tìm có từ chối.

Ai ngờ còn chưa mở miệng, Triệu Thanh ngồi trên sofa đọc báo chưa ngẩng đầu lên nhìn đã nói: “Mẹ con vì hầm canh này mà cơm chiều cũng chưa nấu.”

Triệu Thanh đôi bụng trách móc, Triệu Thiên Cảnh đành phải thấy chết không sờn mà uống sạch bát canh, ợ một cái: “Sao bỗng nhiên mẹ lại muốn hầm canh cho con thế?”

Ngô Vận mỉm cười thâm ý: “Tiểu Nguyễn tích cực lại cố gắng, sao con có thể lười biếng hơn nó được?”

Triệu Thiên Cảnh nghe mà không hiểu gì, nhưng thấy ánh mắt ai oán vì đôi bụng của Triệu Thanh nên anh không dám hỏi, mang theo một bụng nước canh nhanh chóng trở về nhà.

Anh xoa bụng, nở nụ cười.

Tối nay có bát canh này làm chủ, nhất định Nguyễn Thần không thể phản kháng.

Hai người khởi đầu thật thuận lợi, Triệu Thiên Cảnh ôm Nguyễn Thần hai má đỏ hồng, cả người mềm nhũn, thấy ánh mắt mê muội của cô, đôi môi đỏ mọng hơi hé mở, cùng với bờ vai trắng nõn mượt mà lộ ra dưới áo ngủ, anh cảm thấy bát canh ba ba uống lúc gần tối hóa thành con nóng khó mà nhịn được, cứ thế mà dâng lên ào ạt.

Anh kim lòng không được mà cúi xuống, vừa hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mềm mại kia, vừa cởi bỏ áo ngủ vương vãi trên người Nguyễn Thần ra.

Tiếng rên rỉ đầy áp lực vang lên ở bên tai, Triệu Thiên Cảnh được ủng hộ, lưu lại một dấu vết đỏ tươi đầy ái muội ở trước ngực Nguyễn Thần.

Bàn tay to bắt đầu trở về vuốt ve điểm mẫn cảm của cô, Nguyễn Thần không nhịn được mà cong đầu ngón chân lên, cặp đùi vô ý cọ xát vào bên thắt lưng Triệu Thiên Cảnh.

Đây chắc chắn là đồ dầu vào lửa, cả người Triệu Thiên Cảnh bị cảm giác khô nóng hành hạ từ lâu, đã sớm nhịn không nổi.

Anh vẫn cố kìm chế, nghĩ đến Nguyễn Thần không thích tư thế mặt đối mặt – tầm mắt hai người đối diện nhau luôn khiến cô thấy không được tự nhiên.

Tuy rằng Triệu Thiên Cảnh thích nhất cảm giác hai chân thon dài thẳng tắp của cô kẹp lấy lưng mình, đặc biệt là lúc động tình nhẹ nhàng vụn vụn trên lưng – đúng là thiên đường ở nhân gian.

Nhưng anh vẫn quan tâm đến cảm giác của Nguyễn Thần, không muốn miễn cưỡng cô – đương nhiên cuối cùng cô chìm vào trong cảm giác đó, ngay cả chính bản thân mình nằm sấp hay nằm ngửa cũng không rõ, anh mới có thể ngẫu nhiên làm ngược lại.

Triệu Thiên Cảnh đang muốn ôm người Nguyễn Thần lật trở lại giống như trước đây, cô bỗng nhiên vươn tay ngăn lại, đỏ mặt thắm thì nói: “Đêm nay cứ như thế này...”

Trong lòng anh mừng thầm, đây là lần đầu tiên Nguyễn Thần chủ động yêu cầu, đương nhiên Triệu Thiên Cảnh sẽ không từ chối.

Nhưng lúc anh chuẩn bị tiếp tục, cô lại duỗi tay ngăn cản, cúi xuống đặt một cái gối ở dưới mông mình.

Về mặt Triệu Thiên Cảnh đầy nghi hoặc, thuận thế cầm lấy hai chân Nguyễn Thần đặt ở hai bên thắt lưng. Cô bừa bãi lắc đầu, đem chân đặt trên vai anh.

“Trong sách nói tư thế này dễ mang thai nhất, chúng mình từ nay về sau đều như vậy đi.”

Nguyễn Thần đọc qua tài liệu, ngoại trừ quên ăn một số chất cần thiết trước khi có thai, còn có tư thế bình thường của hai người – không đúng tiêu chuẩn.

Triệu Thiên Cảnh vừa nghe xong, sắc mặt tái mét.

Bên tai vọng lại tiếng nói: “Từ nay về sau đều như vậy... Từ nay về sau đều như vậy...”, nhưng tư thế này vô cùng mất tự nhiên, anh hoàn toàn không biết làm thế nào để tiếp tục hành động.

Bà vai rất nặng, Triệu Thiên Cảnh không nhìn thấy hai chân xinh đẹp của cô. Quan trọng nhất là tư thế này không phải cao cũng chẳng phải thấp.

Nếu Triệu Thiên Cảnh quỳ gối trên giường thì quá thấp, không thể với tới.

Nếu đứng lên lại quá cao, cũng không với tới.

Chẳng lẽ anh phải ngồi xổm trên giường, hoặc là trực tiếp ngồi xổm ở mép giường?

Triệu Thiên Cảnh cúi đầu thấy trong đôi mắt đen láy của Nguyễn Thần tràn đầy chờ mong, mặt anh lập tức đen như đáy nồi.

Trên đời này khổ sở nhất không phải là đói bụng, mà là đồ ăn ngon trước mắt, thấy được nhưng không ăn được!

Có lẽ sắc mặt của Triệu Thiên Cảnh thực sự quá khó nhìn, Nguyễn Thần phải lùi từng bước một.

Cô lấy quyển sổ từ dưới gối, lật lật vài tờ, có mấy tư thế thông thường nhưng rất tốt đều được in ra và dán ở trên này.

“Nếu không chúng mình thử cái này xem? Nghe nói hiệu quả không tệ, độ khó cũng thấp.”

Khóe mắt Triệu Thiên Cảnh co giật, Nguyễn Thần lại để quyển sổ đó dưới gối.

Anh nhìn qua cũng thấy, hình vẽ rất rõ ràng, nhân vật cũng rất sống động, nhưng mà...

Cái này đến tột cùng là do tên nào nào nghĩ ra vậy!

Trên hình vẽ cô gái đầu cúi xuống, hai chân giơ cao tạo thành chữ “mã”, người đàn ông thì đứng tác giả này chẳng lẽ nghĩ cả hai vợ chồng đều học hình thể, thân thể mềm dẻo, có thể thực hiện các tư thế yêu cầu độ khó cao?

Nguyễn Thần nhìn sắc mặt anh càng ngày càng kém, cô chỉ tiếp vào hình vẽ tiếp theo nói: “Nếu không thì cái này cũng được...”

Triệu Thiên Cảnh vừa nhìn thấy, cái này trực tiếp để cho cô gái dựa vào tường đứng theo kiểu trồng cây chuối, đây là XXOO hay là diễn xiếc?

Công dụng của con ba ba kia thực quá lợi hại, anh chỉ cảm thấy nếu tiếp tục tham khảo ý kiến của Nguyễn Thần chính là tự ngược đãi mình.

Dứt khoát ôm người kia vào lòng, bàn tay Triệu Thiên Cảnh thành thạo dạo chơi khắp người cô, chẳng bao lâu làm cho Nguyễn Thần yếu ớt co lại thành một khối, chỉ biết rên rỉ hừ hừ.

Anh ở bên tai Nguyễn Thần thổi ra một luồng khí nóng, nhìn vành tai cô chậm rãi đỏ bừng: “Hình vẽ vừa rồi nhìn thấy ở quyển sách nào?”

Nguyễn Thần mơ màng đáp lại: “Quyển sách bìa màu đen ở ngăn kéo thứ ba, tác giả kia còn có trang web cá nhân, rất nổi tiếng...”

Ánh mắt Triệu Thiên Cảnh âm u, hóa thành sói xám lớn nhào vào người cô bé quàng khăn đỏ mềm nhũn.

Ngô Vận nói anh không đủ cố gắng, đêm nay anh sẽ hạ quyết tâm cố gắng thật tốt!

Vì thế một đêm trôi qua, cô bé quàng khăn đỏ đừng nói đến vị trí của hai người, ngay cả cao thấp trái phải cũng không phân biệt rõ ràng, sáng hôm sau ngủ dậy muộn, thiếu chút nữa thì trễ làm.

Vì thế hai ngày sau, trang web cá nhân của tác giả nổi tiếng nào đó bị hacker xâm nhập, đem đi sửa chữa thì lập tức nhảy ra virus khiến máy tính ngừng hoạt động, đến giờ vẫn chưa có cách khôi phục...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hải Hòa Chuyện Tình Cũ

Tình cũ rục cháy trở lại, tro tàn lại cháy* chỉ tồn tại trong chuyện cổ tích mà thôi – BY Nguyễn Thần.

** sự việc đã lụn bại nay sống lại, ý chỉ việc xấu*

Nguyễn Thần mỉm cười dẫn các bạn nhỏ đến lớp học, ở hành lang văn phòng cô nhìn thấy cô giáo Lương đang lén lút muốn vào nhà vệ sinh.

Cô giáo Lương đỏ mặt, thấy trong nhà vệ sinh không có người khác, chậm chạp lấy một thứ gì đó trong túi áo ra ngoài.

Nguyễn Thần tò mò bước đến hỏi: “Cô giáo Lương, đây là que thử thai à?”

Cô từng nhìn thấy trong hiệu thuốc, nhìn cũng không khác biệt là bao.

Cô giáo Lương lắc đầu cười, nhỏ giọng nói cho cô nghe: “Đây là que thử thời gian rụng trứng, màu đậm nhất là vào ngày rụng trứng.”

Nguyễn Thần vừa nghe thấy vậy, trong lòng đã nhộn nhạo.

Bình thường cô chỉ tính toán trên đầu ngón tay, chỉ sợ bỏ qua ngày rụng trứng, không ngờ bây giờ lại có thứ tiện dụng như vậy.

Nguyễn Thần chớp mắt mấy cái, giống như đã nhìn thấy bánh bao nhỏ đáng yêu đang vẫy tay với mình.

Cô hỏi chỗ mua, lại lặng lẽ hỏi cô giáo Lương mở ra xem thử, cô tránh vào một chỗ, một lúc sau ừ rừ bước ra.

Quả nhiên vẫn chưa đến lúc...

Tan tầm, Nguyễn Thần đến thẳng hiệu thuốc, mua một lúc mấy hộp – cô giáo Lương nói, vật này không thể tiết kiệm, mỗi ngày đều phải dùng lúc mười giờ sáng, sau khi màu sắc thay đổi, cách vài giờ lại kiểm tra lại một lần, không được lãng phí từng giây từng phút.

Cô đỏ mặt, lảng tránh người khác đi trả tiền, cất thứ đó vào trong túi xách, khoe miệng cong lên về nhà.

Có giấy thử trong tay, vừa khoa học lại vừa chính xác, muốn có bánh bao nhỏ chẳng phải dễ như trở bàn tay?

Nguyễn Thần cảm thấy hài lòng, trong miệng lẩm nhẩm vài câu hát.

Còn chưa hết vui mừng, điện thoại di động đã đổ chuông.

Cô nhìn tên hiển thị trên màn hình, bất đắc dĩ chờ tiếng chuông vang lên đến năm sáu lần mới nghe máy.

Giọng nói yếu ớt của Lâm Hường từ bên kia truyền đến: “Anh đang ở bệnh viện, có thể nấu cho anh chút đồ ăn được không?”

Tuy trong lòng Nguyễn Thần có vương mắc với anh ta, nhưng nghe nói người này đang nằm viện cô vẫn hơi nhũn mỳ: “Anh làm sao vậy?”

“Bị người khác đánh bị thương, nứt xương đùi, phải nằm trên giường một tháng, ở lại bệnh viện quan sát mười ngày.” Lâm Hường nói qua loa, nhưng cô nghe xong lại thấy kinh ngạc.

Nguyễn Thần biết đêm đó Trác Linh đưa Lâm Hường đến quán bar, lúc sau lại nghe thấy tiếng tranh cãi và tiếng động rất lớn từ trong điện thoại, Lâm Hường bị thương chắc chắn ta không thoát khỏi việc liên quan đến bạn tốt của cô.

Chỉ là cô không đoán được Lâm Hường lại bị thương nặng như vậy, vì bạn tốt mà cô có chút chột dạ.

Hỏi địa chỉ bệnh viện, Nguyễn Thần lấy điện thoại nhắn tin cho Triệu Thiên Cảnh biết, rồi cầm theo bình giữ nhiệt đi thăm người bệnh.

Lâm Hường ở trong phòng bệnh dành cho ba người, mặc trên người bộ đồ màu xanh dành cho bệnh nhân, sắc mặt có chút trắng bệch, mặt mũi hốc hác, lúc nhìn thấy Nguyễn Thần, hai mắt anh ta tỏa ra ánh sáng, làm người bệnh ở hai giường bên cạnh cười ồ lên.

“Y tá Bạch muốn thay cậu lấy com, cậu còn từ chối, hóa ra là chờ người yêu đưa com đến, đúng là mệnh tốt!”

Khỏe mắt Nguyễn Thần khẽ co giật, cô không muốn giải thích với hai người xa lạ, im lặng nhìn Lâm Hường. Chân trái quấn băng vải, bên trên không dùng thanh nẹp, chắc là bị thương cũng không nặng, vì vậy cô mới yên tâm.

Cô mở bình giữ nhiệt, múc ra một bát cháo đặt ở bàn nhỏ trên giường bệnh: “Không quen ăn đồ ăn trong bệnh viện à?”

Cho dù Lâm Hường mặc âu phục Armani, còn có cả chiếc Land Rover màu đen kia, cuộc sống bây giờ của anh ta so với trước kia là khác nhau một trời một vực, chán ghét thứ đồ ăn không ngon ở căng tin bệnh viện cũng là bình thường.

Lâm Hường nghe được sự giễu cợt thân nhiên trong lời nói của Nguyễn Thần, chỉ mỉm cười: “Đồ ăn của bệnh viện không tệ, nhưng anh lại càng muốn cháo thịt nạc trứng muối tự tay em nấu hơn.”

Nguyễn Thần mỉm cười, liếc nhìn bình giữ nhiệt. Bởi vì thuận tiện mà nấu cháo thịt nạc trứng muối, sớm biết thế này cô nên nấu cháo gan cùng đại tràng lợn mà Lâm Hường ghét nhất.

Lâm Hường cúi đầu ăn một miếng, lộ ra vẻ tưởng nhớ: “Mùi vị giống ngày trước như đúc, sau khi anh đi em cũng chưa từng nấu lại à?”

Nguyễn Thần hít mắt: “Thiên Cảnh không thích trứng muối, cũng không thích ăn cháo.”

Đối diện với ánh mắt không vui của cô, Lâm Hường cười thật vui vẻ: “Em còn nhớ rõ anh thích ăn cháo thịt nạc trứng muối như vậy, còn mua cả nguyên liệu về nấu, làm phiền em phải để tâm như vậy.”

Về mặt Nguyễn Thần cứng lại, cô đã quên tài ăn nói của mình cho đến bây giờ chưa từng thắng được Lâm Hường, phô trương thanh thế ngoài miệng thì có lợi gì?

Nhưng cô không vui, cũng không muốn Lâm Hường được như ý.

“Trứng muối ở siêu thị giá rẻ, để một ít ở nhà còn lại đều đưa cho mẹ chồng. Tính ra cũng hơn hai tháng, bỏ đi không phải rất lãng phí sao?”

Ý nói trứng muối này có vẻ sắp bị hỏng, vì tránh phải bỏ đi nên mới tiện tay nấu cháo cho anh ta ăn...

Khỏe miệng Lâm Hường gật gật, cuối cùng vẫn im lặng ăn hết cháo trong bình giữ nhiệt.

Nguyễn Thần thu dọn cẩn thận chuẩn bị đi, Lâm Hường khỏ sở nhìn cô: “Không ngồi thêm một lúc sao? Ngoại trừ em ra, cũng không có người nào khác đến thăm anh.”

Trác Linh và anh ta bất hòa, đến thăm bệnh mới là lạ. Có lẽ đến bệnh viện chỉ biết chế giễu, khiêu khích, vui sướng khi thấy người gặp họa.

Lâm Hường ra nước ngoài mấy năm, bạn học ở đại học vốn cũng không quen thuộc, hiện giờ càng khó liên lạc.

Nguyễn Thần nhớ rõ mẹ của Lâm Hường cũng theo anh ta ra nước ngoài hồi đầu năm, sau đó tái giá, giờ hẳn là đang ở nước ngoài sống vui vẻ nên không kịp bay trở về chăm sóc anh ta.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có cô có lòng tốt đến thăm Lâm Hường.

Nói cho cùng, ngay cả đồng nghiệp ở công ty cũng không thấy một người đến, khẳng định anh ta không được lòng người cho lắm.

Nhưng vậy thì sao, bây giờ cô và Lâm Hường không thân cũng chẳng quen, đến bệnh viện thăm anh ta cũng chỉ là vì tình cảm sư huynh muội cùng trường.

Còn những cái khác, trong mấy năm này đã sớm tan thành mây khói...

Lâm Hường bỗng nhiên cầm lấy bàn tay của Nguyễn Thần, đầu ngón tay chạm đến chiếc nhẫn lạnh lẽo nằm trên ngón áp út, trong lòng giống như bị vật cứng đâm vào đau nhói.

“Nếu anh trở về sớm hơn, em còn có thể gả cho Triệu tiên sinh không?”

“Tất nhiên,” Nguyễn Thần rút tay về, không chút do dự đáp, “Anh ấy dịu dàng biết chăm sóc người khác, độ lượng lại biết bao dung, có khí phách lại có sự nghiệp của chính mình, người lớn trong nhà cũng quý mến em, là người thích hợp nhất để chọn làm chồng.”

Hơn nữa, Triệu Thiên Cảnh so với Lâm Hường còn vĩ đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Chỉ có một câu cuối cùng, cô cố gắng không nói ra.

Lâm Hường hừ lạnh: “Nếu không có một người bố có sự nghiệp thành công, có một người mẹ mở bệnh viện, Triệu tiên sinh có thể dễ dàng có thành tựu như bây giờ sao?”

Nếu đổi lại là chính bản thân mình, anh ta biết rằng anh ta sẽ làm rất tốt!

Nguyễn Thần nhìn anh ta, không mở miệng cãi lại, người này chỉ nhìn thấy thanh danh của cha mẹ Triệu Thiên Cảnh trước tiên, nhưng lại không nghĩ đến sau lưng Triệu Thiên Cảnh vì vậy mà đã cố gắng và gian khổ như thế nào.

Triệu Thiên Cảnh làm trong ngành IT, không có liên quan gì nghề nghiệp của Triệu Thanh và Ngô Vận, năm đó sau khi về nước, anh khởi nghiệp bằng hai bàn tay trắng mới có được thành tựu như ngày hôm nay.

Sau khi kết hôn, anh không có ý định mở rộng việc kinh doanh của công ty, mà đem tất cả quan tâm đặt trên gia đình.

Nguyễn Thần không tận mắt nhìn thấy tình hình lúc Triệu Thiên Cảnh dốc sức phát triển sự nghiệp, nhưng cô đã từng nghe Ngô Vận nói, trong hai năm gần ngủ, anh sụt mất gần ba mươi cân, đủ để nhìn ra hai năm này gây dựng sự nghiệp vất vả như thế nào.

(* $Cân = 1/2kg$)

Nguyễn Thần không thích cách nói của Lâm Hường, giống như những thành công của Triệu Thiên Cảnh có được hôm nay tất cả đều nhờ vào quan hệ của cha mẹ, không liên quan đến những cố gắng của anh.

Trước kia Lâm Hường không phải không nuôi tiếc về xuất thân của mình, ông Lâm vì bệnh tật mà qua đời sớm, chỉ có mình bà Lâm nuôi anh ta khôn lớn. Những năm gian khổ này tạo cho lòng tự trọng của Lâm Hường càng thêm mạnh mẽ và miễn cảm hơn so với người bình thường.

Vốn chỉ có Nguyễn Thần hiểu anh ta, thương xót anh ta, tán thành anh ta, chiều theo ý anh ta.

Nhưng cô bây giờ không còn là cô gái mười tám tuổi ngây thơ, đã không còn khờ khạo hồn nhiên như lúc trước, cũng không phải như trước đây nhìn tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.

Nguyễn Thần chỉ biết là ai cũng không thể lựa chọn xuất thân của chính mình.

Sự bất bình của Lâm Hường, chẳng qua cũng chỉ là một loại oán hận, một loại đố kỵ, ngay cả lúc thất bại cũng dựa vào đây để làm lý do thoái thác.

Nguyễn Thần im lặng, càng làm cho Lâm Hường cảm thấy xa lạ.

Thời đại học, cô gái kia lúc đầu lãnh đạm xa lánh anh ta, dần dần vượt qua ngăn cách, tính cách hướng ngoại cởi mở, quan tâm, cùng Lâm Hường chia sẻ những điều nhỏ nhặt trong cuộc sống.

Hai năm ở cạnh Nguyễn Thần, là quãng thời gian hạnh phúc nhất của Lâm Hường.

Một khi đã thân thuộc, cô so với bất kỳ ai càng thêm thẳng thắn, càng thêm quan tâm.

Lâm Hường thích Nguyễn Thần cười, đôi môi hồng nhạt hơi cong lên, lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ. Đôi mắt tỏa sáng long lanh, bên trong ngập tràn hình bóng của anh ta.

Cô khiến cho anh ta có được hạnh phúc trước đây chưa từng có, Lâm Hường cho rằng vẫn có thể tiếp tục nắm tay Nguyễn Thần như vậy, chỉ tiếc là sự thật so với tưởng tượng của anh ta còn tàn nhẫn hơn nhiều lần.

Hai người khác trong phòng bệnh cũng thức thối, được người nhà đỡ đi tản bộ trong sân của bệnh viện, để lại không gian cho hai người.

Lâm Hường cúi đầu, bỗng nhiên nói: “Anh biết, em vì giận anh nên mới kết hôn cùng Triệu tiên sinh.”

Nguyễn Thần sững sờ, mở miệng phản bác: “Anh...”

Lại không nghĩ đến Lâm Hưởng đột nhiên vươn một tay ôm lấy cô vào ngực, hai tay ôm chặt, làm cho Nguyễn Thần gãy không ra.

“Sau khi hoàn thành bảo vệ tốt nghiệp, anh đã gặp mặt bố mẹ em.”

Nguyễn Thần cũng không dấy dựa nữa, im lặng tựa vào lồng ngực quen thuộc, trong lòng dần cảm thấy lạnh lẽo.

Cô biết bố mẹ mình là người như thế nào, đối với lời Lâm Hưởng nói cũng đoán được bảy tám phần.

Tên tiểu tử nghèo xuất thân từ gia đình đơn thân nghèo cường dụ dỗ con gái của bọn họ, không cần nghĩ cũng biết hai người không nói ra được lời gì tốt đẹp.

Nguyễn Thần nhắm mắt lại, nghe thấy giọng nói cứng nhắc của mình: “Trước khi anh ra nước ngoài không nói cho em biết...”

Vì lòng tự trọng của mình, Lâm Hưởng từ đầu đến cuối vẫn giữ im lặng, im lặng không nói một câu bỏ lại cô ra nước ngoài, hai năm hoàn toàn không liên lạc gì.

Nguyễn Thần có thể hiểu sự không cam lòng của Lâm Hưởng, sự oan ức của anh ta, nỗi khổ sở của anh ta.

Thế nhưng người này chỉ quan tâm đến lòng tự trọng của anh ta trước hết chứ không phải là tình cảm của hai người.

Như thế hai năm bọn họ ở cạnh nhau, cô vì Lâm Hưởng mà lo lắng và đau lòng thì phải làm thế nào?

Nực cười là lúc Nguyễn Thần buông xuống đoạn tình cảm ngây thơ này, Lâm Hưởng vẫn như cho rằng cô sẽ ngoan ngoãn đứng im một chỗ mà chờ anh ta.

Nguyễn Thần dùng sức đẩy anh ta ra, vẻ mặt lãnh đạm: “Nếu nghĩ vậy mà trong lòng anh cảm thấy dễ chịu hơn thì em cũng sẽ không để ý.”

Nhìn đồng hồ, thấy đã sáu giờ rưỡi. Cô chỉ nói đến thăm một người bạn, không nói cho Triệu Thiên Cảnh là ai, về muộn quá anh sẽ lo lắng.

Cầm bình giữ nhiệt lên, Nguyễn Thần còn nói: “Hôm nay em đến thăm anh, chỉ vì Trác Linh gián tiếp hại anh bị thương, ngày mai em sẽ không đến đây nữa, với hoàn cảnh của anh bây giờ, nhờ người giúp việc theo giờ làm là được.”

Nói xong cô cũng không quay đầu lại nhìn mà bước đi.

Muốn nhạt lại tình cũ, đem cô thành cái gì, muốn gọi đến là đến muốn đuổi đi là đi sao?

Đừng nói là cửa, ngay cả cửa sổ cũng không có đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hải Hòa Về Quan Điểm

Dù phong tình vạn chủng thế nào, cũng không thể thiếu được một người đàn ông có ánh mắt biết nhìn người BY Nguyễn Thần.

“Anh biết, em chỉ vì giận anh mới kết hôn với Triệu tiên sinh...”

Trong phòng bệnh, người đàn ông có sắc mặt trắng bệch ôm chặt người trong lòng, đôi mắt chất chứa muộn phiền.

Triệu Thiên Cảnh chỉ đứng bên ngoài nhìn thoáng qua, rồi im lặng rời đi.

Ở cuối hành lang, anh dựa vào cửa sổ, lục lọi trong túi áo, bỗng nhiên muốn hút một điếu thuốc.

Đáng tiếc nhiều năm như vậy, anh đã chịu ảnh hưởng của Ngô Vận, người nhà bọn họ luôn luôn coi trọng sức khỏe, tránh xa rượu và thuốc lá.

Ngoại trừ hồi học trung học, Triệu Thiên Cảnh vì tò mò mà thử qua một lần, cuối cùng cũng không chạm vào thuốc lá.

Đứng khoảng chừng mười phút đồng hồ, thấy ánh mắt lên nhìn của y tá, anh đi dọc theo cầu thang cách xa phòng bệnh nhất, rời khỏi bệnh viện.

Triệu Thiên Cảnh lần đầu tiên bỏ qua thói quen lái xe với tốc độ an toàn của mình, lấy hết sức dẫm vào chân ga, trở về nhà trong thời gian ngắn nhất.

Vừa mới đến cửa, Tần Lam đã gọi điện thoại tới: “Người kia thế nào rồi?”

Bạn tốt của anh làm Lâm Hưởng bị thương, Tần Lam không tiện ra mặt, chỉ có thể nhờ cậy Triệu Thiên Cảnh đến bệnh viện xem thương thế ra sao, thuận tiện nói chuyện bồi thường.

“Rất khỏe mạnh, đã có sức lực của gái.” Nhắc đến việc này, Triệu Thiên Cảnh kéo cà vạt, tức giận mà không có chỗ để xả ra ngoài.

Gã đàn ông này đúng là quá vô sỉ, thừa dịp bị thương giả bộ khổ sở thâm tình lừa gạt Nguyễn Thần.

Triệu Thiên Cảnh chỉ hận không thể đánh Lâm Hưởng cho đến đau ngón tay cũng không thể động đậy, nằm trên giường bệnh đau đến mức không còn tâm trạng để có ý nghĩ xấu xa.

Nghe được bạn tốt nổi giận, Tần Lam thấy thật ngạc nhiên.

Quen biết Triệu Thiên Cảnh mấy năm nay, tính tình của anh vừa tốt lại vừa kiên nhẫn, đây cũng là lý do Tần Lam tìm anh đứng ra thương lượng chuyện bồi thường với người bị thương.

Bây giờ người kia lại có thể chọc giận Triệu Thiên Cảnh, Tần Lam cảm thấy vô cùng tò mò: “Tên kia chọc giận cậu như thế nào?”

Có người ở sau lưng anh ăn đậu hũ của bà xã anh, trong lòng Triệu Thiên Cảnh thấy không thoải mái, nhưng cũng không muốn tạo cơ hội cho Tần Lam cười nhạo mình.

“Minh không muốn gặp mặt hắn, cậu tìm người khác giải quyết đi.”

Không đợi Tần Lam phản ứng gì, Triệu Thiên Cảnh đã tắt máy.

Anh ta ngăn người một chút, xem ra cơn giận lần này của Triệu Thiên Cảnh không nhỏ, đành bắt đầu dĩ mà nhờ người khác vậy.

Lúc Nguyễn Thần trở về, phòng khách không bật đèn, tối đen như mực, cô đang nghĩ rằng Triệu Thiên Cảnh chưa về nhà, ai ngờ vừa vào phòng ngủ, thấy anh đang nằm trên giường, cô lại càng hoảng sợ.

“Anh sao vậy, thấy không thoải mái ở đâu à?”

Sắc mặt Triệu Thiên Cảnh mệt mỏi, lắc đầu nói: “Không có việc gì, anh chỉ hơi mệt thôi.”

Nguyễn Thần thấy sắc mặt anh rất tệ, cô đau lòng mà nấu cho anh một bữa toàn đồ ăn ngon.

Triệu Thiên Cảnh vẫn lắc đầu: “Đã lâu chưa được ăn cháo.”

Nguyễn Thần đo nhiệt độ cơ thể anh, thấy không có vấn đề gì, nhẹ nhàng thở ra, lúc này cô lại thấy buồn bực, sao hôm nay cả hai người đều muốn ăn cháo?

Bệnh nhân là lớn nhất, cô vẫn nhanh chóng đến phòng bếp nấu cháo gan lợn thịt nạc mà Triệu Thiên Cảnh thích ăn.

Nguyễn Thần đang muốn đặt cái bàn nhỏ lên giường, thì bị Triệu Thiên Cảnh ngăn lại.

Anh chớp mắt làm bộ đáng đáng thương, Nguyễn Thần mềm lòng lập tức bung lấy bát cháo thổi nguội, dứt từng thìa từng thìa một.

Triệu Thiên Cảnh há mồm ăn, còn không quên khen một câu: “Ngon thật.”

Hiếm khi thấy anh làm nũng như vậy, Nguyễn Thần lo lắng hỏi: “Thật sự không có việc gì sao?”

“Không có việc gì, có lẽ gần đây nhiều việc quá nên mệt thôi.”

Khỏe miệng Nguyễn Thần co lại, chín giờ đi làm, năm giờ về nhà, luôn luôn có hai ngày nghỉ cuối tuần, bình thường còn lười biếng đi sớm về muộn đưa đón cô đi làm.

Như thế còn mệt, vậy người khác suốt ngày tăng ca, không có ngày nghỉ cuối tuần còn có thể sống nổi sao?

Sau khi ăn xong, không có sức lực để vận động, hai người tắm rửa rồi đi ngủ.

Sáng hôm sau, vẻ mặt Triệu Thiên Cảnh tỏa sáng, giống như người tội qua vẻ mặt chán chường không phải là anh vậy.

Nguyễn Thần suy nghĩ, chẳng lẽ đàn ông mỗi tháng cũng có vài ngày như thế?

Cô không nghĩ ra...

Không nghĩ ra sẽ không suy nghĩ, Nguyễn Thần vẫn khá vui vẻ, sau khi đi làm nhìn thấy bao nhiêu bánh bao nhỏ trắng nõn, cô lập tức quẳng việc này sau đầu.

Đứng mười giờ, cô lén lút cầm theo giấy thư đi vào nhà vệ sinh, vắn gấp cô giáo Lương ở trước cửa như cũ, hai người nhìn nhau cười như kẻ trộm, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

Theo như Tiểu Quế nói, bộ dáng tươi cười của các cô vào buổi tối vô cùng dọa người, có lẽ trở thành một thể hệ quý kiến sâu mới rất xấu xí.

Nguyễn Thần không nghe thấy Tiểu Quế nói đùa, tất cả tinh thần đều tập trung trên que thư.

Cô dụi nhẹ mắt, lại dụi thêm lần nữa.

Vào lúc nghỉ trưa lại kiểm tra thêm một lần nữa, Nguyễn Thần dứt khoát xin Hiệu trưởng cho phép được nghỉ.

Từ lúc Nguyễn Thần đến nhà trẻ, mưa gió không hề xin nghỉ, trừ khi có bão, thiên tai ngập lụt, phòng giáo dục không thể không cho nghỉ, có khi cô cảm mạo phát sốt, chưa hề một lần xin về sớm, lại càng không nói đến chuyện xin nghỉ phép.

Cô chỉ hận không thể một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, một ngày hai mươi tư giờ đứng ở chỗ này nhìn những bánh bao nhỏ đáng yêu vây quanh người.

Hiệu trưởng nhìn thấy vẻ mặt Nguyễn Thần vui vẻ, không giống như đang bị bệnh, lại càng không giống như trong nhà có việc, trong lòng buồn bực, nhưng vẫn thoải mái cho phép.

Nói cho cùng, hình tượng của Nguyễn Thần vẫn là cô gái ngoan ngoãn, sâu sắc, thấu tình đạt lý. Nếu không phải có rắc rối, chắc chắn cô cũng không vội vã trở về như vậy.

Nguyễn Thần đương nhiên có việc gấp, lại còn liên quan đến chuyện lớn của đời người.

Đó chính là màu của giấy thư đã chuyển thành đậm, dự đoán trứng sẽ rụng trong vòng hai mươi tư đến bốn mươi tám giờ tới.

Vừa đúng lúc mai là cuối tuần, Nguyễn Thần dự định liệu mình bồi quân tử.

Dĩ nhiên, hoàn cảnh tốt đẹp mới có thể tạo ra bánh bao nhỏ trắng mềm xinh đẹp nhất.

Sau khi vội vàng ăn xong cơm trưa thì Nguyễn Thần đi siêu thị mua một đồng thịt và rau dưa các loại, thứ nhất là để tích trữ đồ ăn, cuối tuần cũng không phải bước chân ra khỏi cửa. Thứ hai là phải ăn no mới có sức lực làm việc, ai đói bụng cũng được chứ không thể để Triệu Thiên Cảnh bị đói!

Xách túi lớn túi bé về nhà, người không biết chuyện chắc còn tưởng rằng trong nhà Nguyễn Thần có hơn mười miệng ăn đang kêu gào.

Cô mặc tạp dề, sử dụng toàn bộ sức lực, có dáng vẻ quyết tâm nấu ra một bữa măn hán toàn tịch, cứ như vậy nấu xong một bữa cơm tối vô cùng thịnh soạn.

Triệu Thiên Cảnh đã nhận được điện thoại của Nguyễn Thần từ sớm, yêu cầu về nhà trước năm giờ, nhưng khi anh nhìn thấy khắp bàn ăn đã sớm không còn chỗ để được cái mâm nhỏ, sắc mặt anh cũng có chút bối rối.

Chẳng lẽ hôm qua Nguyễn Thần lừa anh lén lút hẹn hò với Lâm Hường, bây giờ chột dạ nên mới cố ý lấy lòng mình?

Tối hôm qua Triệu Thiên Cảnh vốn đã bình thường trở lại, cho dù Lâm Hường và Nguyễn Thần trước kia có tốt đẹp như thế nào, nhưng bây giờ Nguyễn Thần vẫn là bà xã của mình, Lâm Hường chỉ được coi là kẻ thứ ba, muốn gây chuyện ồn ào thế nào cũng không thể xảy ra chuyện gì được.

Nhưng nếu như Nguyễn Thần động lòng, thì mọi chuyện không giống như vậy.

Có thể tài ăn nói của Triệu Thiên Cảnh không được hay bằng, cho dù dùng nắm đấm để giải quyết thì cũng chỉ có thể hợp tình hợp lý cưỡng ép Lâm Hường rời đi.

Nhưng nếu lòng Nguyễn Thần đã bị Lâm Hường cướp đi mất, bản thân cô cũng muốn rời đi, Triệu Thiên Cảnh sẽ không có biện pháp gì.

Anh hỏi hận đến mức ruột cũng xanh lại, ngày hôm qua có lẽ mình nên vọt vào mà đánh Lâm Hường một trận, làm cho hắn bị thương càng thêm nặng, ít nhất cũng phải hai tháng không thể ra ngoài gây chuyện.

Nguyễn Thần thấy sắc mặt Triệu Thiên Cảnh thay đổi liên tục có vẻ như không vui, trong lòng cô không yên, vội cười lấy lòng: “Em nhất thời vui vẻ, nấu hơi nhiều thôi.”

Sắc mặt Triệu Thiên Cảnh lập tức đen thui, đây là cô vui vẻ vì Lâm Hường lãng tử hồi đầu, hay là vui vì sẽ nhanh chóng thoát khỏi anh?

Khi trường học anh được giáo sư khen ngợi, ra nước ngoài cũng được những người trong ngành tán dương, vốn trong lòng lúc nào cũng tràn đầy tự tin.

Chỉ tiếc là với Nguyễn Thần, Triệu Thiên Cảnh buồn bực không nói nên lời.

Nếu nói Nguyễn Thần không có tình cảm với anh, thì bình thường cô đối xử với anh cũng không tệ lắm. Nếu nói Nguyễn Thần không quan tâm đến anh, thì mỗi ngày cô đều thay đổi món ăn các loại, thời tiết bất ngờ trở lạnh liền dặn dò anh mặc nhiều thêm một chút. Nếu nói Nguyễn Thần đối với anh một

lòng không dối, Triệu Thiên Cảnh mò mẫm trong lòng mình, thật đúng là nói không nên lời.

Tuy Triệu Thiên Cảnh biết rằng hoàn cảnh lớn lên của mình và Nguyễn Thần là khác nhau, có thể hiểu được, có thể không quan tâm, nhưng cô luôn làm cho anh cảm thấy không an lòng.

Chỉ là Nguyễn Thần vì mình mà lên lút tạo ra rất nhiều con đường để lùi.

Điều này làm cho Triệu Thiên Cảnh trong lúc vô thức phát hiện ra cực kỳ buồn bực Cô cứ như vậy sao có thể làm cho người khác tin tưởng?

Khỏe miệng Triệu Thiên Cảnh khề co lại mà không hề hé răng, Nguyễn Thần nhìn thấy lòng anh có vẻ không yên, lại nghĩ đến hôm nay là ngày vô cùng quan trọng, không thể bị phá hủy, cô kiên nhẫn đề nghị: “Nếu anh không thích những món này, em lại làm đồ ăn khác...”

“Không cần, đã nhiều lắm rồi.” Cuối cùng Triệu Thiên Cảnh lấy lại tinh thần, nhìn ánh mắt cô lóe sáng, trong lòng thâm than, anh ôm lấy vai Nguyễn Thần: “Nhưng nhiều như vậy, em và anh ăn mấy ngày mới hết đây?”

Nguyễn Thần liếc mắt, cho dù một ngày ba bữa, bàn đồ ăn này cũng đủ cho hai người ăn ba ngày còn thừa, cô xấu hổ mà đỏ mặt.

Vì muốn tạo không khí ái muội, Nguyễn Thần đã cố gắng hết sức, sau khi ăn xong, cô đề nghị chơi bài. Triệu Thiên Cảnh thấy có chỗ khác lạ nhưng vẫn không nói ra nghi ngờ.

Nguyễn Thần tính toán kế hoạch như sau:

Chơi bài Người thua phải cởi bỏ quần hoặc áo không còn quần áo thì phải hôn một cái!

Nguyễn Thần tự tin rằng trình độ chơi bài tú lơ khơ của cô cao hơn hẳn Triệu Thiên Cảnh, nghĩ đến cảnh anh thua đến mức trần trụi cô không khỏi âm thầm cười trộm.

Suy nghĩ thực tốt đẹp, nhưng sự thật thì luôn tàn khốc.

Nguyễn Thần thua đến mặt mày tái mét, ngược lại Triệu Thiên Cảnh lại không tập trung, xem ra không có hứng thú với bài tú lơ khơ, liên tiếp chiến thắng.

Bầu không khí rất hài hòa, chỉ đáng tiếc là không đủ nóng hổi.

Nguyễn Thần bất đắc dĩ mà bỏ dở trò giải trí này, đành phải xuất đòn sát thủ cuối cùng!

Cũng may sớm có chuẩn bị trước, Nguyễn Thần vọt vào phòng tắm một lúc, mặc quần của Trác Linh đưa từ nước ngoài về cho cô một bộ nội y gợi cảm mỏng manh trễ ngực, lại còn cực ngắn đi ra ngoài, trên mặt là nụ cười tự nhiên, không quên ném cho Triệu Thiên Cảnh một cái nhìn quyến rũ.

Triệu Thiên Cảnh ngồi ở trên giường tiện tay giờ một cuốn tạp chí, chờ sau khi Nguyễn Thần bay ra bộ dáng tự nhận là vô cùng mê hoặc người ta, anh mới chậm rãi nâng đầu lên hỏi.

“Đã muộn rồi, em không thấy lạnh à?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hải Hòa Chuyện Cày Cấy

Đã kích tình địch, phải im hơi lặng tiếng, tận hết sức lực BY Triệu Thiên Cảnh.

Nguyễn Thần im lặng, đã trải qua những tình huống như thế này, nhưng cô chưa bao giờ thấy Triệu Thiên Cảnh không có chút hứng thú nào như vậy.

Cô cúi đầu, trong lòng thâm tự cổ vũ bản thân Thất bại là mẹ thành công!

Nguyễn Thần bò lên giường, mặt mày vui vẻ tươi cười: “Đạo này anh vất vả, để em xoa bóp cho anh nhé?”

Triệu Thiên Cảnh liếc mắt nhìn cô một cái, không hề miệng nói câu gì.

Nguyễn Thần ngẫm hiểu là anh đã đồng ý, nằm sấp sau lưng anh bắt đầu chà xát.

Xoa bóp tất nhiên không phải là vấn đề quan trọng nhất, mà quan trọng nhất là hai người tiếp xúc gần gũi thân mật. Nguyễn Thần ưỡn ngực hóp bụng, dán sát vào lưng Triệu Thiên Cảnh, thỉnh thoảng cọ xát hai cái, không tin là anh có thể nhịn được.

Triệu Thiên Cảnh sớm nắng chiều mưa, cảm nhận được sự mềm mại sau lưng, anh cầm tạp chí mà không đọc nổi một chữ, nhưng anh cứ như vậy mà không nói một lời.

Cho dù Nguyễn Thần dùng sắc dụ dỗ, anh cũng sẽ không dễ dàng khuất phục, để cho cô được như ý muốn.

Đây là chuyện liên quan đến lòng tự trọng của đàn ông!

Triệu Thiên Cảnh luôn cảm thấy cô vì chuyện ngày hôm qua mà chột dạ nên muốn xin lỗi, trong lòng anh thấy không thoải mái, liền lựa chọn thái độ không bạo lực, không hợp tác.

Nguyễn Thần không phải là không buồn bực, chẳng lẽ mấy hôm nay ông xã không có “hứng thú”, vậy cô phải làm thế nào bây giờ?

Bánh bao nhỏ, không phải chỉ dựa vào một người mà thành được.

Kể đầu tiên không thành công, Nguyễn Thần dứt khoát không thêm quan tâm đến cái gì, ôm cổ Triệu Thiên Cảnh, bắt đầu liếm vành tai anh, bàn tay cũng theo vạt áo ngủ mà dò xét bên trong, ở trên ngực anh chậm rãi đi xuống.

Cảm thấy hô hấp của Triệu Thiên Cảnh dần trở nên gấp gáp, Nguyễn Thần như được cổ vũ, cô cười tủm tỉm nheo mắt lưng anh một cái, cảm giác cả người anh căng cứng, cô cười càng thêm vui vẻ.

Ai bảo anh không thêm đề ý đến em, xem em trừng phạt anh như thế nào!

Bấp đôi Nguyễn Thần vươn qua, trực tiếp ngồi trên người Triệu Thiên Cảnh, đối mặt với anh, mông nhỏ cọ qua cọ lại, làm cho người nào đó cũng phải hít một hơi.

Anh ném cuốn tạp chí sang một bên, xoay lại nằm ngửa trên giường: “Hôm nay anh mệt...”

Nguyễn Thần nổi nóng, chỉ hận không thể nhào lên bóp cổ Triệu Thiên Cảnh, cô dụ dỗ cả đêm, vậy mà anh có thể vào lúc này muốn lặng lẽ rút lui?

Cô tính toán xem có nên “Bá vương ngành thượng cung” hay không, thì nghe thấy Triệu Thiên Cảnh nói tiếp: “... Hay là tự em làm đi?”

Nguyễn Thần không còn gì để nói, hai tay không ngừng lột sạch đồ trên người Triệu Thiên Cảnh, nghiêng rãnh nghiêng lợi, dùng sức ngồi trên bụng anh, đau đến mức anh phải hét lên.

Người này chắc chắn là có ý!

Triệu Thiên Cảnh hừ ra hai tiếng, vỗ vỗ mông nhỏ của cô: “Muốn hay là không muốn nào?”

“Muốn!” Nguyễn Thần không chút do dự trả lời, hai gò má cũng đỏ rực.

Nếu hôm nay không phải là ngày khó có được trong tháng, nếu không phải vì bánh bao nhỏ đáng yêu, chắc chắn cô sẽ xấu hổ đến mức nhanh chân vọt vào phòng tắm mà trốn mất...

Nguyễn Thần cúi người, vừa nheo vừa hôn lại vừa cắn, động tác vụng về ngốc nghếch, giống như là muốn làm cho hả giận.

Triệu Thiên Cảnh thở hắt ra, nhìn cô phồng má, dáng vẻ tức giận hận không thể nuốt chửng anh mà không nhận cười nổi.

Anh rút cuộc cũng vươn tay kéo cô, ôm vào trong ngực, bắt đầu hôn cô.

Chỉ vì một người không liên quan mà bực bội, Triệu Thiên Cảnh cảm thấy chính mình đúng là càng sống càng tụt lại phía sau.

Kết thúc hiệp thứ nhất, Triệu Thiên Cảnh chưa kịp nghỉ ngơi, Nguyễn Thần ngoan ngoãn nằm sấp trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng quay lại nhìn anh nháy mắt, đôi môi hồng nhuận hé ra: “Một lần nữa đi!”

Triệu Thiên Cảnh sờ sờ mũi, thật sự cảm thấy khó khăn khi phải từ chối dụ dỗ như vậy, yên lặng nhào đến.

Triệu Thiên Cảnh nhắm mắt nhìn dấu vết đầy mờ ám trên ngực cô, hơn nữa đôi chân thon dài trắng nõn đang siết chặt lấy hông mình, anh không khỏi chột rợn, tiếp tục chiến đấu.

Hiệp thứ ba vừa xong, Triệu Thiên Cảnh nằm nghiêng trên giường, nhìn Nguyễn Thần chân tay mềm nhũn đang cô bò dậy, mông nhỏ vênh lên, đôi mắt đen bóng ướt át đang nhìn về phía mình.

Sắc đẹp trước mắt, Triệu Thiên Cảnh tuy rằng mệt, vẫn chậm rãi ngồi dậy, rướn người qua.

Hiệp thứ tư chấm dứt, hai người trong tình trạng kiệt sức trực tiếp lăn ra giường, ngủ say như chết.

Trước khi ngủ, Triệu Thiên Cảnh bực bội, chẳng lẽ buổi tối Nguyễn Thần lén lút ăn canh ba ba à, sao lại có dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống anh thế kia?

Buổi sáng hôm sau, Triệu Thiên Cảnh bị đánh thức bởi đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường và nụ hôn trộm của Nguyễn Thần, được cô mỉm cười phục vụ ăn xong bữa sáng, anh bỗng nhiên có cảm giác như hoàng đế đang ở trong hậu cung vậy, trong lòng càng thêm thoải mái.

Nhưng cuối tuần không nên lãng phí ở trên giường, Triệu Thiên Cảnh hôn cô mấy cái rồi muốn đến thư phòng, không ngờ lại bị Nguyễn Thần đè xuống giường.

Nói theo một cách tốt đẹp là: Tiếp tục rèn luyện thân thể...

Một lui một tiến, hai người ở trên giường bắt đầu lăn qua lăn lại, hai cơ thể trơn bóng gần kề nhau, cả người Triệu Thiên Cảnh lại bắt đầu bốc hỏa.

Không trách được anh, đàn ông mỗi sáng sớm đều nhiệt tình như vậy, càng dễ dàng bị dụ dỗ.

Hơn nữa mỹ vị chủ động dâng lên tận miệng không tiện mà chối từ, anh rất không khách khí mà ăn sạch cả xương cốt của Nguyễn Thần vào bụng.

Nguyễn Thần không dám lãng phí lấy một giây, tối qua đã cẩn thận đặt đồng hồ báo thức, chuẩn bị sáng dậy lại tiếp tục chiến đấu.

Cô vươn tay ôm Triệu Thiên Cảnh, ghé sát tai anh nhỏ giọng mà rên rĩ nghe nói đây là chất xúc tác tự nhiên, tuyệt đối không thể thiếu.

Vì vậy, Triệu Thiên Cảnh càng thêm dũng mãnh, Nguyễn Thần đỡ lấy thất lực yếu ớt của mình, chỉ còn nước liều mình bồi quân tử.

“Nhẹ một chút... nhẹ một chút... ừ...”

“A... chậm quá...”

“Nhanh lên chút nữa...”

“Buổi sáng chưa ăn no à, sao lại chỉ có chừng ấy sức thế?”

Triệu Thiên Cảnh đầu đầy vạch đen, cảm giác bản thân và cái ti vi ở phòng phòng khách có chung đài ngộ muốn được mở lên hay không cũng phải nghe theo Nguyễn Thần.

Buồn bực lại hoàn buồn bực, anh vẫn nên tiếp tục cố gắng, tránh cho bị Nguyễn Thần oán giận, mặt mũi mình còn biết quăng ở chỗ nào?

Điện thoại của Nguyễn Thần trên tủ đầu giường bỗng nhiên sáng lên, tối qua cô đã đặt chế độ im lặng lạibỏ chế độ rung, chỉ sợ có người quấy rầy kế hoạch tạo bánh bao cuối tuần của bọn họ.

Triệu Thiên Cảnh nhìn thấy cái tên quen thuộc trên màn hình, cúi đầu nhìn Nguyễn Thần rên hừ hừ ở dưới thân mình đã hoàn toàn không phân biệt được phương hướng, anh lên nhấn nút nghe rồi đặt điện thoại bên cạnh gối.

Sau đó anh lập tức tăng tốc.

Tay chân Nguyễn Thần vốn đã mềm nhũn không còn sức lực, thàn than thở đúng là không nên miệt mài quá độ, lại khắc sâu thêm ý nghĩa của câu dục tốc bất đạt vì sinh mạng nhỏ bé mà suy nghĩ, không thể lại tiếp tục lăn lộn trên giường.

Ai ngờ cô còn chưa kịp bình thường trở lại, Triệu Thiên Cảnh đột nhiên thúc mạnh về phía trước, Nguyễn Thần mơ mơ màng màng, ngoài tiếng rên rĩ thì chính là khẽ thét lên, trước mắt chỉ thấy một bóng trắng, thụ động nhận lấy nụ hôn nóng bỏng của anh.

Cuối cùng Nguyễn Thần nằm bẹp trên giường, ngay cả ngón tay cũng không động dậy nổi, Triệu Thiên Cảnh tinh thần sáng khoái ôm cô vào phòng tắm ngâm nước ấm, anh vào phòng bếp nấu cơm, hai người cứ như vậy mà hòa thuận cùng nhau ăn uống.

Cô còn không dám quay về giường, đành sai bảo Triệu Thiên Cảnh thay đổi chăn đệm, rồi ngã nhào trên sofa, mê man không biết trời đất.

Cho đến tận buổi tối, Nguyễn Thần theo thói quen xem lại nhật ký cuộc gọi, mới phát hiện ra buổi sáng vừa nhận một cuộc điện thoại kéo dài mười phút.

Lại là Lâm Hường gọi đến.

Cô xem thời gian cuộc gọi, đúng là lúc chính mình và Triệu Thiên Cảnh đang thân mật với nhau.

Khóe miệng Nguyễn Thần co giật, chẳng lẽ trong lúc mơ màng cô đã nhấn nút nghe...

Lại dài đến mười phút, Lâm Hường nghe hết cô và Triệu Thiên Cảnh thân mật, lại nhớ đến tiếng rên rĩ la hét không nhỏ của mình, cô có cảm giác muốn nhẩy vào trong hồ thật sự rất mất mặt!

Nguyễn Thần nhớ rõ thói quen để điện thoại trên tủ đầu giường của mình, dù sao thì đặt bên gối vừa có bức xạ, đối với tử cung chưa mang thai cũng có ảnh hưởng không tốt. Nhưng bây giờ điện thoại di động lại ở trên giường, chẳng lẽ chính mình không cẩn thận nên đã để ở cạnh gối?

Cô nghiêng đầu nghĩ không ra, nhưng Lâm Hường nghe xong những thứ kia chắc chắn sẽ hết hẳn hy vọng, cũng sẽ không tìm cô nữa.

Nguyễn Thần cũng không cần lo lắng phải khó xử khi đối diện với Lâm Hương.

Không kiên trì được hai mươi tư tiếng đồng hồ, Nguyễn Thần đã gục xuống.

Cô nghĩ đến giấy thử dự báo thời gian từ hai mươi tư đến bốn mươi tám tiếng lại giãy dụa muốn bò dậy.

Hai người có tính toán thế nào thì cũng mới chỉ làm mười mấy tiếng đồng hồ, cách con số bốn mươi tám giờ còn xa vời lắm.

Cho đến khi Triệu Thiên Cảnh tra hỏi, Nguyễn Thần mới nhỏ giọng mà thành thật.

Sắc mặt anh tức khắc đen lại, một tay vỗ lên mông nhỏ của Nguyễn Thần.

Hóa ra cô xem anh là ngựa đực, vì muốn có bánh bao nhỏ mới gần gũi với anh.

Một lúc sau anh thấy đau lòng, lại nhẹ nhàng vuốt ve hai cái.

Ừ, vừa non lại vừa mềm, còn nóng hằm hập...

Triệu Thiên Cảnh hậu tri hậu giác phát hiện ra Nguyễn Thần vậy mà lại phát sốt.

*Hậu tri hậu giác: nghĩa là nói/ thấy rồi mới biết, mới hiểu được.

Tay chân anh luống cuống lấy ra hộp thuốc gia đình, giúp cô đo nhiệt độ cơ thể - ba mươi tám độ tám.

Anh cau mày: “Cái vậy ngủ kia chỉ có mấy mảnh vải, lần sau đừng mặc nữa.”

Đổi lại Nguyễn Thần đầu đầy vạch đen, Triệu Thiên Cảnh còn rất kỳ vọng vào nội y gọi cảm, phải thật nghiêm khắc mới được.

“Con cái là phải để tự nhiên chứ không thể đòi hỏi được. Em quá nóng vội!”

“Lúc trước ba mẹ kết hôn đến bốn năm năm mà vẫn chưa có con, lúc chuẩn bị hết hy vọng, đi nghỉ ở bờ biển một đêm mới có anh.”

Đầu Nguyễn Thần tiếp tục đầy vạch đen, chẳng lẽ sau khi mẹ chồng và bố chồng đã chiến ở bờ biển mới có Triệu Thiên Cảnh?

Cô im lặng rơi lệ, có lẽ tối qua nếu chuyển địa điểm từ trong phòng ngủ thành ban công, có lẽ bánh bao nhỏ đã ở trong bụng cô rồi...

Nguyễn Thần tiếc nuối hai mươi tư giờ lãng phí, bộ dáng đáng thương kéo ống tay áo của anh.

Triệu Thiên Cảnh nghĩ cô bị mình làm cho xúc động, vuốt ve mái tóc đen mềm mại của cô trấn an cô.

Nhưng câu nói tiếp theo của Nguyễn Thần thiếu chút nữa làm cho anh muốn trực tiếp đá người xuống giường.

Cô yếu ớt nói: “Nghe nói lúc bị ốm cũng có cảm giác khác, hay là chúng mình thử xem?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Hải Hòa Chuyện Bị Ốm

Một số loại vận động cần hạn chế và tiến hành theo chất lượng, tránh cho tiền mất tật mang - BY Nguyễn Thần.

Triệu Thiên Cảnh đương nhiên không thử, mặt anh tối sầm, nghiêm khắc mặc hai bộ áo ngủ dài tay cho Nguyễn Thần, bọc cô thật kín rồi nhét vào trong chăn.

Nguyễn Thần vì bánh bao nhỏ trong tương lai, chết cũng không chịu uống thuốc hạ sốt, anh chỉ còn cách chạy ra hiệu thuốc mua túi chườm nước đá và miếng dán hạ sốt.

Từ trong chăn lộ ra nửa cái đầu, hai mắt chớp chớp, Nguyễn Thần sụt sịt mũi, bắt đầu dĩ nói: “Đây là miếng dán của trẻ em mà...”

Triệu Thiên Cảnh vội vã chạy vào hiệu thuốc, nhìn lướt qua rồi mua, không kịp nhìn kỹ.

Anh nhìn trên miếng dán hạ sốt có viết hai chữ “trẻ em”, tự mình dỗ dành: “Mèo trắng, mèo đen, chỉ cần bắt được chuột thì là mèo giỏi. Cái này có thể

hạ sốt là được, quan tâm gì đến việc nó dành cho trẻ em hay là người lớn.”

Đây quả nhiên là nói dối một cách trắng trợn mà, nên Nguyễn Thần trên trán dán miếng hạ sốt cũng tùy theo ý anh vậy.

Cô không nề lằng phí ngày nghỉ cuối tuần, tuy rằng vừa mệt vừa buồn ngủ, nhưng vẫn cố mở to mắt, kéo ống tay áo của Triệu Thiên Cảnh bấu môi: “Em khó chịu...”

Anh đau lòng vuốt ve gò má của Nguyễn Thần, có hơi nóng một chút, nhưng không còn đỏ mồn hời: “Hay là uống nước gừng nhé, để nhanh hạ sốt.”

Triệu Thiên Cảnh lấy một miếng gừng, lại cảm thấy không đủ, lấy thêm vài miếng nữa cho vào. Nghĩ nghĩ một lúc lại lấy đường đỏ từ trong tủ ra.

Nguyễn Thần nhìn nước gừng đỏ rực, mũi ngửi thấy mùi như vậy chỉ muốn hắt hơi một cái, trong lòng buồn bực không biết anh đã cho bao nhiêu gừng vào đây, lại có thể cay mũi như vậy.

Nhìn vẻ mặt Triệu Thiên Cảnh khẩn trương giục cô nhanh uống, Nguyễn Thần không tình nguyện che mũi uống sạch một hơi, qua nửa ngày đầu lưỡi mới khôi phục cảm giác như trước, cổ họng cay nóng cũng đã đỡ hơn rất nhiều.

Nước gừng đường đỏ là dùng để chữa đau bụng lúc kinh nguyệt mà, với lại Triệu Thiên Cảnh chẳng nhẽ cho cả nửa cân gừng vào đây, làm cô sặc đến không chịu nổi.

Nguyễn Thần uống hết cốc nước ấm ở trên trên tủ đầu giường, dưới ánh mắt quan tâm của anh không nói câu nào.

Thôi bỏ đi, ai cũng có lần đầu tiên. Cho nhiều gừng, không chừng lại có tác dụng nhanh hơn.

Cô ôm tinh thần AQ* ấy, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

() Tinh thần AQ là tinh thần tự tin một cách quá đáng vào bản thân, tự tin mù quáng mà không căn cứ vào thực tế*

Nguyễn Thần vẫn nửa tỉnh nửa mơ, tay chân nặng nề không cựa quậy nổi, cảm giác được có người nâng cô dậy uống nước, có người giúp cô lau mồ hôi, có người ôm lấy cô không buông. Biết được Triệu Thiên Cảnh ngay cạnh mình, cô yên tâm, thả lỏng người, không ngừng chìm vào bóng tối.

Cho đến lúc cô hoàn toàn tỉnh lại trời vẫn còn sáng, nghĩ mình hẳn là không ngủ nhiều.

Bên giường là một đồng áo ngủ, chắc là Triệu Thiên Cảnh giúp cô thay ra.

Xem chừng áo ngủ của Nguyễn Thần đã đổi hết, trên người đang mặc đồ của Triệu Thiên Cảnh, vừa rộng vừa dài, lùm xà lùm xụp.

Cô quay người nhìn Triệu Thiên Cảnh đang ôm mình ngủ, sắc mặt tiêu tụy, trên cằm còn có màu xanh của râu mới mọc, trên mặt rõ ràng là hai vành mắt thâm quầng.

Nguyễn Thần vuốt mặt anh, sau khi nhìn đồng hồ báo thức đã chỉ đến tám giờ, đã là sáng thứ Hai rồi hóa ra cô ngủ hết hai ngày, Triệu Thiên Cảnh vì lo cho cô, chắc là cũng không ngủ ngon giấc.

Người kia ngủ không sâu, cầm lấy bàn tay Nguyễn Thần, mở mắt ra, vươn tay đặt lên trán cô, anh mỉm cười: “May quá, cuối cùng thì cũng không sốt nữa.”

Triệu Thiên Cảnh ngáp một cái, rời giường, Nguyễn Thần cũng muốn dậy nhưng bị anh bắt trở về giường: “Ngủ thêm lúc nữa, sáng nay anh gọi đến vườn trẻ thay em xin nghỉ một ngày.”

Nguyễn Thần gầy dựa đứng lên, đỏ mặt ngập ngừng: “Em hạ sốt rồi mà, không cần xin nghỉ.”

Thứ năm tuần trước, cô còn dùng vẻ mặt hưng phấn mà lên lút nói cho cô giáo Lương biết ngày ấy sắp đến, vừa hết cuối tuần lại xin nghỉ, cô giáo Lương nếu đoán được chuyện gì Nguyễn Thần có lẽ sẽ thành người đầu tiên vì XXOO quá độ mà bị ốm.

Triệu Thiên Cảnh lo lắng sờ đầu cô, hai ngày nay Nguyễn Thần sốt cao liên tục, rõ ràng nhiệt độ cơ thể đã giảm, không bao lâu lại tăng lên: “Đừng cậy mạnh, em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.”

Nhìn thấy hai mắt anh đầy tơ máu, Nguyễn Thần ngoan ngoãn gật đầu, ôm chần lẩn lộn trên giường hai vòng.

Triệu Thiên Cảnh thấy tinh thần cô không tệ, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở hắt ra, cười nói: “Buổi họp lúc mười giờ ở công ty không thể vắng được, buổi chiều anh mới về, muốn gọi mẹ lên đây với em không?”

“Không cần!” Nguyễn Thần dùng sức lắc đầu, nói đùa à, bị giáo viên ở nhà trẻ trêu chọc còn chưa đủ sao, giờ lại để cho mẹ chồng nhìn thấy, mặt mũi của cô phải làm thế nào.

Thấy cô kiên quyết như vậy, Triệu Thiên Cảnh cũng không ép, dù sao anh cũng định họp xong sẽ trở về ngay lập tức.

Đặt bình thủy ở đầu giường, lại cẩn thận dặn cô có việc thì gọi cho mình ngay lập tức, Triệu Thiên Cảnh lúc này mới thay áo phục, trong lòng đầy lo lắng.

bị Nguyễn Thần thúc giục anh mới chậm chạp rời khỏi nhà.

Nguyễn Thần buồn bực trong người, trước kia Triệu Thiên Cảnh trầm mặc ít nói, bây giờ lại càng ngày càng có khả năng trở thành Đường Tăng.

Trác Linh cũng nói tính tình của cô từ hai năm trước lại bắt đầu trở nên trầm mặc.

Chẳng lẽ hai người trầm lặng gặp nhau, một người trong đó sẽ trở nên nhiều lời hơn à?

Triệu Thiên Cảnh đến công ty, phát hiện về mặt nhân viên hoảng sợ lại lo lắng, mấy vị quản lý lại đầy nghiêm trọng.

Gọi người vào văn phòng của anh, vừa vào phòng, phó quản lý liền lập tức nói lại chuyện công ty vừa bị trộm.

“Cửa không có dấu hiệu bị cạy mở, cửa sổ cũng khóa cẩn thận.”

Một người quản lý khác cũng bổ sung: “Tôi đã gọi người đến kiểm tra máy tính và đĩa CD trong công ty, không có dấu vết bị sao chép, không hề mất mát cái gì.”

Triệu Thiên Cảnh khó hiểu hỏi: “Không mất thứ gì, làm sao mọi người biết được là có trộm?”

Một quản lý khác xấu hổ: “Phó quản lý là người cuối cùng tan tầm, kiểm tra cửa sổ xong mới về, sáng nay đến phát hiện giấy tờ trên bàn làm việc bị xê dịch.”

Phó quản lý này vừa có năng lực lại vừa cẩn thận, nhưng lại có tật nghiện sạch sẽ và chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, ghét nhất bị người khác động chạm đến đồ đạc của mình, sắp xếp và bài trí trong văn phòng đều có vị trí cố định. Cho dù bị người khác dời đi nửa li thôi, anh ta cũng có thể nhận ra.

Nhân viên cũng biết chuyện này, nên không có ai dám vào phòng làm việc của anh ta nửa bước.

Triệu Thiên Cảnh hiểu rõ, lập tức nhũn mảy: “Xem ra là một tay lão luyện, chúng ta mất trộm chưa có chứng cứ xác thực, không thể báo án.”

Phó quản lý gật đầu: “Bây giờ chỉ còn văn phòng của Tổng Giám Đốc là chưa kiểm tra qua.”

Bọn họ cho nhân viên kiểm tra toàn bộ một lần, vẫn không phát hiện được mất mát thứ gì, đoán rằng kẻ trộm muốn lấy gì đó trong phòng của Tổng Giám Đốc.

Triệu Thiên Cảnh không nói hai lời ngay lập tức mở ngăn kéo ra kiểm tra, sau cùng bày ra bộ mặt dờ khóc dờ cười.

Gần đây bọn họ hợp tác cùng một công ty của Mỹ đưa một sản phẩm mới ra thị trường, mấy bản kế hoạch dự thảo đặt trong ngăn kéo, bàn thảo sau khi sửa chữa luôn được anh mang theo bên người.

Hiện tại bản kế hoạch bán thành phẩm không thấy, quyền sở ghi chép của Nguyễn Thần đặt ở bên dưới cũng bị lấy đi.

Hiển nhiên mục tiêu của tên trộm là nhằm vào bản kế hoạch, nghĩ rằng bản kế hoạch và quyền sở đặt cùng nhau nên có liên quan, quyết định cầm lấy tất cả không biết cái người đứng sau kia khi nhìn thấy Nguyễn Thần ghi chép một mớ lộn xộn về cách tạo bánh bao nhỏ kia, có thể tức giận mà học máu không?

Ý cười trong mắt Triệu Thiên Cảnh làm cho nhóm quản lý nhẹ nhàng thở hắt ra, rốt cuộc cũng có thể buông được tảng đá to trong lòng.

Triệu Thiên Cảnh cân nhắc không bằng tương kế tựu kế: “Bảo cho bên bắt động sản, bởi vì bọn họ không cẩn thận làm công ty bị mất mấy bản tài liệu cơ mật.”

Phó quản lý vừa thả lỏng, lập tức hăm hở nói: “Lão đại muốn bên bắt động sản đồ máu à?”

Triệu Thiên Cảnh lắc đầu, nhin không được mà buồn cười: “Đừng nói kiểu máu me như thế, giống như chúng ta là xã hội đen vậy.”

Anh và mấy người này cùng nhau gây dựng sự nghiệp, vừa là đồng nghiệp vừa là bạn bè, bình thường cũng hay đùa giỡn trêu chọc nhau.

“Tóm lại là để bên bắt động sản lưu ý một chút, đừng để cho chó mèo gì cũng mò vào được công ty.”

Lần này may là anh cẩn thận, bản kế hoạch quan trọng không bị trộm mất, lần sau chắc cũng không có được vận may như vậy.

Nhóm quản lý xoa tay, bọn họ không dễ nói chuyện như Triệu Thiên Cảnh. Bên bắt động sản thu phí không nương tay, lại không cẩn thận kiểm tra, bảo vệ cũng không làm đúng trách nhiệm. Cho dù không thể bắt bên đó bồi thường, cũng phải làm cho những người này không được yên ổn.

Nhóm quản lý lén lút nói ra bên ngoài chuyện công ty bị mất trộm, làm cho các công ty khác trong tòa nhà đều lo lắng, trách mắng bên bắt động sản không hoàn thành trách nhiệm.

Bên bắt động sản đành phải tăng cường tuần tra ban đêm, mời đến ba quân nhân xuất ngũ, chế độ hai ca đổi thành ba ca, mỗi tầng lầu đều tăng thêm mấy chục camera giám sát.

Bên đó cũng yêu cầu nhân viên trong tòa nhà đeo thẻ công tác, bên trên có ảnh chụp, tên tuổi, tên của công ty, điện thoại liên hệ. Không có thẻ công tác thì không được phép đi vào, thậm chí có khách hàng đến cũng phải có nhân viên công ty xuống xác nhận rồi mới được đi qua.

Công ty bắt động sản tốn một khoản tiền lớn mới làm cho những người làm việc cho các công ty trong tòa nhà yên tâm, ai ngờ lại xảy ra một chuyện tương tự, nhưng đây là chuyện sau này.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hải Hòa Về Hối Hận

Cầm lên được, thì sẽ buông xuống được BY Nguyễn Thần

Lúc Triệu Thiên Cảnh trở về, thấy Nguyễn Thần nằm trong chăn chỉ lộ ra đôi mắt. Anh sờ lên trán cô, thấy cả bàn tay đầy mồ hôi, lo lắng hỏi : “Em làm sao vậy? Khó chịu ở chỗ nào à ?”

Nguyễn Thần hít hít mũi mấy cái, nhân tiện vui mình vào trong lòng anh: “Không có việc gì...”

Hai người bận rộn hơn một ngày trời, Nguyễn Thần còn bị ốm mất hai ngày, thế là cuối tuần của bọn họ thật sự mất sạch.

Nguyễn Thần biết mình chuyện bé xé ra to, làm hại Triệu Thiên Cảnh lo lắng, cô vươn tay ôm cổ anh bĩu môi: “Cứ nhìn bốn mươi tám giờ trôi qua lãng phí như vậy, tiếc thật.”

Khỏe miệng Triệu Thiên Cảnh giật giật, chẳng lẽ cô muốn đang bị ốm mà vẫn tiếp tục cố gắng sao ?

Anh vỗ vỗ mông Nguyễn Thần, vẫn lo lắng, bắt đắc dĩ hỏi: “Mai lại nghỉ thêm một ngày nhé ?”

Cô lập tức lắc đầu, kẻ hoạch tạo người thất bại, bây giờ chỉ có đám bánh bao nhỏ trắng nõn ở vườn trẻ mới có thể an ủi được trái tim cô: “Không cần, em đã khỏe rồi mà.”

Nguyễn Thần còn cố ý đứng dậy trước mặt Triệu Thiên Cảnh xoay mấy vòng, chớp mắt cười tủm tỉm: “Nhìn xem, em đã ngủ hai ngày rồi, tinh thần rất tốt.”

Triệu Thiên Cảnh biết cô thích công việc ở nhà trẻ, lại càng thích ở cùng các bạn nhỏ, anh nghĩ nghĩ một lúc mới nói: “Nếu hôm nay không sốt nữa, ngày mai anh cho em đi làm.”

Nguyễn Thần ra sức gạt đầu, bởi vì cuối tuần bị lãng phí mà trở nên buồn bực, tâm tình bây giờ cũng khá lên một ít.

Sức khỏe của Nguyễn Thần rất tốt, ngày hôm sau đã khỏe mạnh trở lại, chỉ có sắc mặt vẫn còn tái nhợt. Bởi vì cuối tuần ngủ nhiều nên tối qua không ngủ được, lộ ra hai viên mắt thâm quầng.

Triệu Thiên Cảnh lo lắng, anh lái xe đưa cô đến ngã tư gần vườn trẻ, lại dặn dò cẩn thận, bắt Nguyễn Thần phải giữ ấm, còn cầm theo cả một túi gừng thái lát to dùng để cô pha trà uống.

Ngô Vận nói uống trà gừng chống lạnh, thích hợp cho người sau khi cảm mạo phát sốt dùng.

Nếu buổi sáng có thời gian, Triệu Thiên Cảnh còn muốn nấu một bát nước gừng đường đỏ, cho vào bình giữ nhiệt để cô đưa đến văn phòng uống dần.

Trong lòng Nguyễn Thần ngọt ngào, thấy ven đường không có nhiều người, thừa lúc Triệu Thiên Cảnh không để ý cô hôn lên khoé môi anh một cái.

Sau đó cô xách theo túi to, đồ đạc đi về phía nhà trẻ.

Triệu Thiên Cảnh biết cô da mặt mỏng, đầu ngón tay sờ khoé môi, tươi cười lái xe rời đi.

“Chào buổi sáng, chị Nguyễn” Ánh mắt cười nhạo của Tiểu Quế dừng trên người Nguyễn Thần một lúc, sau đó lén lút cười.

Chồng chị Nguyễn thật lợi hại, cuối tuần lại có thể hắc hươ* làm cho Nguyễn Thần không thể xuống giường nổi, ngay cả thứ hai cũng phải xin nghỉ.

(*) hắc hươ: tiếng lóng của Đài Loan, ý chỉ quan hệ tình dục

Cô giáo Lương cũng mang vẻ mặt tươi cười chào hỏi với Nguyễn Thần: “Tiểu Nguyễn, trải qua ngày cuối tuần như thế nào?”

Nguyễn Thần cúi đầu: “Đừng nhắc đến nữa, hỏng hết cả rồi.”

Kế hoạch của cô rõ ràng hoàn hảo như vậy, ai ngờ còn chưa kiên trì được một ngày thì mình đã phát sốt, để thời gian quan trọng nhất của tháng mà ngủ li bì, thật chẳng hay ho gì.

Cô giáo Lương khó hiểu, nhỏ giọng hỏi: “Chồng em không phối hợp với em à?”

Ông xã nhà cô ấy chính là như vậy, mỗi lần cảm thấy theo kế hoạch, cứ đứng giờ lại lăn lộn trên giường quả thực vô cùng nhàm chán, cuối cùng phải yêu cầu ba lần bốn lượt mới thỉnh thoảng ồ ờ đáp ứng một hai lần.

Nguyễn Thần lắc đầu, Triệu Thiên Cảnh rất phối hợp, đáng tiếc thể lực của cô không đủ, quá yếu ớt.

“Em bị cảm lạnh, sau đó còn phát sốt...”

Cô giáo Lương không nói gì, chẳng lẽ chồng của Nguyễn Thần lại chọn chỗ rộng rãi thoáng gió để hắc hủ, khiến Nguyễn Thần mệt mỏi đến mức không thể không xin nghỉ?

Cô giáo Lương xấu hổ ho khan hai tiếng, nghĩ lại Tiểu Nguyễn từng nhắc đến ban công lộ thiên của nhà mình, không ngờ chồng của Tiểu Nguyễn lại có khẩu vị nặng như vậy...

“Không sao, còn có tháng sau. Em trẻ như vậy, còn sợ không mang thai được à?” Cô giáo Lương an ủi cô.

Nguyễn Thần buồn bã gật đầu, lấy đường đỏ và gừng thái lát từ trong túi, dùng nước ấm pha trà.

“Cô giáo Lương và Tiểu Quế cùng uống nhé?”

Tiểu Quế nhanh chân lấy cốc nước của mình: “Chị Nguyễn thật biết giữ gìn sức khỏe tốt.”

“Chị cảm lạnh, anh ấy tìm mẹ chồng hỏi, rồi chuẩn bị cho chị.” Nguyễn Thần xoay người, thẹn thùng cầm lấy ấm trà trả lời.

“Anh ấy” là ai, không cần nói mọi người cũng biết.

Về mặt Tiểu Quế đầy hâm mộ: “Ông xã chị Nguyễn thật biết chăm sóc người khác, ngay cả chuyện này cũng lo lắng hộ chị.”

Cô giáo Lương nghĩ đến mình đã kết hôn nhiều năm như vậy, chồng cô chỉ thấy những chuyện như thế là việc của cô, cho tới bây giờ còn chưa từng hỏi qua bao giờ. Hai năm trước cô thường xuyên bị sốt, tay chân như mềm nhũn ra, không có sức rời giường tìm thuốc uống, còn người bên gối thì ngủ không biết gì, sau khi gọi dậy còn nổi giận đùng đùng, vì thế không tránh khỏi việc vừa hâm mộ lại vừa ghen tị với Tiểu Nguyễn.

Đi đến đâu mới tìm được người đàn ông tốt như vậy, Tiểu Nguyễn đúng là người may mắn.

Cô giáo Trương ngồi một góc lạnh lùng nhìn Nguyễn Thần cười vui vẻ ngọt ngào, trong lòng vô cùng khinh thường việc đến văn phòng khoe khoang của cô.

Giờ tan tầm của ngày hôm sau, Tiểu Quế từ bên ngoài bước vào, cười nói: “Chị Nguyễn, có người tìm chị, em đã bảo anh ta đến phòng tiếp khách.”

Nguyễn Thần cảm thấy khó hiểu, có ai lại muốn đến vườn trẻ gặp riêng cô: “Là người như thế nào?”

“Là một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai,” Tiểu Quế cười tủm tỉm nói xong lại thì thầm bên tai cô: “Là người đàn ông Land Rover tối hôm đó.”

Sắc mặt Nguyễn Thần lập tức đen lại, Lâm Hương nghe xong chuyện tối hôm đó, vậy mà còn dám mặt dày đến chỗ làm của cô?

Đã từng gặp qua người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy người nào lại không biết xấu hổ đến mức này.

Da mặt dày như vậy, đừng nói là đạn, ngay cả bom nguyên tử có lẽ cũng không xuyên qua được.

Trong lòng cô không vui, còn nghĩ đến việc bảo Tiểu Quế vác chổi đuổi Lâm Hương ra ngoài. Người như thế có gì tốt đẹp để gặp chứ, ngược lại ngày càng dây dưa không dứt, chắc trong lòng còn nghĩ rằng chính cô vẫn không thể rời xa anh ta.

Chẳng qua hôm nay hiệu trưởng ở đây, nếu để lại ấn tượng xấu sẽ không tốt. Lỡ như chẳng may dọa đến những bánh bao nhỏ đáng yêu ở đây, cô sẽ rất đau lòng.

Suy nghĩ một chút, Nguyễn Thần không tình nguyện mà đến phòng tiếp khách.

Cô giáo Lương nghe nói ở phòng tiếp khách có người đàn ông trẻ tuổi đến tìm Nguyễn Thần, vội Tiểu Quế lại tò mò hỏi: “Người kia có phải là chồng Tiểu Nguyễn không?”

Cho dù có gọi điện thoại đến chỗ làm thì cũng bình thường, bây giờ còn đặc biệt đến tận cửa, dù là mới cưới, ông chồng này cũng quá dính vợ rồi.

Tiểu Quế cũng không dám chắc: “Nhìn tuổi tác cũng phù hợp, lại còn có rất nhiều tiền.”

Cô giáo Lương bật cười: “Lần đầu tiên em gặp anh ta, sao lại biết anh ta có nhiều tiền?”

Tiểu Quế vội vàng nói: “Người kia mặc âu phục Armani, đi xe Land Rover.”

“Oa...” Đồng nghiệp trong văn phòng nghe nói chồng Nguyễn Thần mặc âu phục Armani, đi xe Land Rover, hai mắt phát sáng, chỉ hận không thể xông vào phòng tiếp khách, tận mắt nhìn xem.

“Nhiều tiền như vậy, tiền lương ít nhất cũng phải là bảy con số nhỉ?” Cô giáo Lương nghĩ đến lọ nước hoa số lượng có hạn nhận được lúc trước, chỉ biết chồng Nguyễn Thần là người tiêu tiền thối tay, không hề có chút keo kiệt đối với Nguyễn Thần, cô đã dám chắc người đàn ông trong phòng tiếp khách chính là vị kia của Nguyễn Thần.

“Xem ra đáng về bình thường cũng có thể gả cho người tốt.” Có một cô giáo xỏ xiên, thăm than Nguyễn Thần chỉ có một gương mặt phổ thông, không biết nhặt được cái vận cứt chó gì mà có thể gả cho người đàn ông tốt như vậy.

Tiểu Quế có vẻ không vui: “Chị Nguyễn da rất đẹp, tính tình tốt, lại hiểu chuyện, gả cho người tốt là chuyện tất nhiên.”

Cô giáo Lương thấy không khí trong văn phòng có phần căng thẳng, vội vàng hòa giải: “Kết hôn cũng dựa vào duyên phận, duyên phận đến thì ai cũng không ngăn nổi, đúng không?”

Ở đây, cô giáo Lương là người từng trải nhất, những giáo viên khác cũng không tiện tranh cãi nữa, hậm hực giải tán, mỗi người đều vội vàng tán ra.

“Lâm sư huynh có chuyện gì không?” Lúc Nguyễn Thần bước vào phòng khách, sắc mặt khó nhìn, giọng nói cũng lộ rõ sự lãnh đạm xa lánh.

Lâm Hường không hề ngại mà mỉm cười: “Ngay cả một tách cà phê em cũng không pha cho anh à?”

“Không cần thiết.” Cô một chút cũng không muốn lãng phí thời gian nói chuyện với người này, Lâm Hường biết được nơi này, chắc chắn đã âm thầm tìm người điều tra mình, việc này khiến Nguyễn Thần có cảm giác bị xúc phạm.

Nụ cười tươi của Lâm Hường hơi cứng lại, mang theo chút chua xót: “Cuối tuần lúc anh gọi điện thoại cho em...”

Cả người Nguyễn Thần không được tự nhiên, người này thế mà lại dám nhắc đến chuyện kia!

“Anh chỉ biết, trong lòng em không vui, mới cố tình chọc giận anh.” Ban đầu Lâm Hường còn tưởng mình gọi nhầm số, lúc muốn tắt máy thì mơ hồ nhận ra thanh âm của Nguyễn Thần, thiếu chút nữa không nhận được mà ném vỡ điện thoại.

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, Lâm Hường biết rằng Nguyễn Thần có ý, có ý chọn lúc anh ta gọi đến, có ý để cho anh ta nghe được âm thanh kia, mục đích cũng chỉ là chọc giận anh ta năm đó đã dứt khoát bỏ đi.

Nguyễn Thần làm vậy, có lẽ đoán chừng làm cho anh ta tức giận, trong lòng cô chắc chắn vẫn còn anh ta. Suy nghĩ như vậy, Lâm Hường không nhận được mà đến đây tìm cô.

“Mẹ anh đã tái giá, cuộc sống bây giờ của bà rất tốt, anh cũng không còn gánh nặng nợ nần, có thể cho em cuộc sống tốt hơn.”

Lâm Hường thu hồi nụ cười, ánh mắt chân thành: “Chúng ta bắt đầu một lần nữa, được không?”

Nguyễn Thần đưa mắt nhìn xung quanh, rõ ràng là không có cái gì đó vừa tay, nếu không cô thật muốn vơ lấy thứ gì đó đánh lên đầu Lâm Hường, để cho anh ta tỉnh táo lại.

Lâm Hường như thế, nói dễ nghe là cố chấp, nói khó nghe chính là ngu dốt. Rõ ràng là trước đây đã nói rồi, hay là anh ta đã nghĩ sai ý của cô.

Ai muốn bắt đầu lại với anh ta, cô đã nói sao?

Nguyễn Thần kiềm chế cơn giận trong lòng, nói như đinh đóng cột: “Tuyệt đối không có khả năng!”

Cô xoay người muốn rời đi, bị Lâm Hường giữ chặt lại.

“Nhiều năm như vậy, trong lòng anh chỉ có em, anh không ngại chuyện em giận dỗi mà kết hôn, thật sự...”

Nguyễn Thần buồn cười, đây coi là cái gì?

Năm đó cô van xin Lâm Hường đừng rời đi, anh ta vẫn đi mà không chút do dự. Hiện giờ cảm thấy hối hận, cho nên muốn quay lại, cô nhất định phải nhận lời sao?

Bây giờ Lâm Hường đã không còn là thằng nhóc nghèo khổ lúc đó nữa, nên hờn hĩnh cho rằng cô sẽ đợi không kịp mà nhào vào ngực hắn?

“Em rất xin lỗi vì những lời của bố mẹ em đã nói với anh, thật ra anh không cần phải giữ mãi trong lòng như vậy, vì thế anh không cần phải để ý mà quay

về tìm em.” Nguyễn Thần khoát tay, ngăn Lâm Hường cắt ngang lời cô nói.

“Nghe nói Tổng tài ‘Khánh Dung’ có một cô con gái tuổi cũng không kém em bao nhiêu, là người mẫu nghiệp dư, đáng đáp rất đẹp.” Cái này là cô nghe Tiểu Quế nhắc đến, không ngờ lại có thể sử dụng đến.

Lâm Hường lập tức phủ nhận: “Anh với Amy chỉ là bạn bè bình thường.”

“Hóa ra vị thiên kim tổng tài tên là Amy.” Nguyễn Thần cười mà như không nhìn anh ta một cái, sắc mặt Lâm Hường trở nên thật khó coi: “Em còn chưa nói gì, anh đã vội vã giải thích, chẳng lẽ...”

“Anh, anh...” Lâm Hường từ trước đến nay luôn tự tin với tài ăn nói của mình, lúc này hoàn toàn không thể dùng đến, vấn đề ở chỗ anh ta phủ nhận quá nhanh, còn có cảm giác giấu đầu hở đuôi.

Nguyễn Thần cười nhạo: “Người thì luôn hướng về chỗ cao, chuyện này rất bình thường. Đã có cô gái có điều kiện tốt hơn em, anh không cần thiết phải tiếp tục lãng phí thời gian với em làm gì.”

Ánh mắt của cô lướt lẹ trên người Lâm Hường một lúc, mang theo chút lơ đãng tìm hiểu và lạnh lùng: “Sau khi anh ra nước ngoài, em hiểu được rất nhiều chuyện. Như là lúc em mười tám tuổi rất ngu ngốc, như là lần đầu tiên anh và em gặp nhau cũng không phải là trùng hợp...”

Ánh mắt Lâm Hường trầm xuống.

Nguyễn Thần nhìn mối tình đầu ngày xưa mình đã yêu đến mức khắc trong tim, cô trầm mặc một lúc mới nói: “Anh đã làm lãng phí thời gian hai năm của em, cuộc sống sau này em hy vọng mỗi phút mỗi giây đều thuộc về em và Thiên Cảnh.”

“Em sẽ hối hận.” Lúc gần đi, Lâm Hường nhìn cô chằm chằm, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Em đã hối hận rồi.” Bên môi Nguyễn Thần hiện lên ý cười châm chọc: “Hối hận lúc trước đã gặp anh, hối hận khi đó có mắt không trông!”

Sắc mặt Lâm Hường biến đổi, anh ta nhanh chóng rời đi, sập cửa phòng tiếp khách rầm một cái thật mạnh.

Tiếng vang lớn như vậy chứng tỏ anh ta rất tức giận, Nguyễn Thần chán nản ngồi trên ghế sofa thờ dài.

Cuối cùng đã kết thúc rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hải Hòa Về Mục Đích

Sức tưởng tượng của phụ nữ giống như những đóm lửa nhỏ, nhưng đủ sức cháy lan ra khắp đồng cỏ, thiêu trụi người ta BY Nguyễn Thần.

Lần đầu tiên nhận được điện thoại của Nguyễn Thần, muốn anh tan làm đến đón cô, Triệu Thiên Cảnh không nói hai lời, bàn giao lại công việc rồi lập tức lái xe đến thẳng vườn trẻ.

Giọng nói Nguyễn Thần tuy rằng bình tĩnh không có khác biệt gì, nhưng anh vẫn có thể nghe thấy trong giọng cô có chút chán chường, hay là ở nhà trẻ đã xảy ra chuyện gì?

Còn cách một con phố nữa, Triệu Thiên Cảnh lòng như lửa đốt, dừng xe ở đối diện nhà trẻ. Từ xa anh đã thấy Nguyễn Thần cúi đầu, ủ rũ đứng ở ven đường, sắc mặt so với lúc sáng sớm càng thêm tái nhợt hơn.

Nghe thấy hai tiếng còi ô tô ngăn ngừa, Nguyễn Thần lấy lại tinh thần, lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười chào đón: “Em còn tưởng phải đợi thêm một lát nữa.”

Triệu Thiên Cảnh ôm cô lên xe: “Buổi chiều không có chuyện gì quan trọng nên anh đến đây luôn, sao bỗng nhiên lại muốn anh đến đón em?”

Nguyễn Thần để mặc anh cài dây an toàn giúp mình, bĩu môi làm nũng: “Tự nhiên thấy nhớ anh, không được à?”

Triệu Thiên Cảnh thấy ánh mắt cô chột lóe lên, vừa nhìn đã biết không nói thật, anh chỉ vỗ nhẹ hai má Nguyễn Thần, im lặng khởi động xe.

Sau khi về nhà, thỉnh thoảng Nguyễn Thần lại mất tập trung.

Cho đến giờ nấu cơm, cô lại ngăn người một lúc, cúi đầu mới phát hiện ra trong nồi đã cháy đen, đành phải đổ đi, nấu lại một lần nữa.

Lúc ăn cơm không tập trung, cô thiếu chút nữa đem cơm đưa vào mũi.

Lúc tắm không để ý, mở nước lạnh, cô lạnh cóng đến run người, liên tục hắt hơi hai cái. Dưới chân không cẩn thận dẫm trúng bánh xà bông chưa kịp cắt, suýt nữa thì ngã ngửa.

Triệu Thiên Cảnh nhìn qua, túm lấy Nguyễn Thần, giúp cô sấy khô mái tóc dài, dùng khăn bông bọc cô lại thật chặt.

Vốn dĩ anh không muốn hỏi, nhưng cứ tiếp tục như thế này, khó mà đảm bảo Nguyễn Thần vừa mới khỏe lại tiếp tục cảm mạo.

“Hôm nay có chuyện gì nào?”

Lung Nguyễn Thần dựa vào lòng anh, áp úng nói: “Buổi chiều Lâm Hường đến vườn tre tìm em, nói anh ta muốn cùng em bắt đầu lại một lần nữa.”

Triệu Thiên Cảnh ôm chặt lấy hông cô, cảm để trên vai Nguyễn Thần, ánh mắt trầm xuống: “Em nhận lời anh ta?”

“Không thể nào,” Nguyễn Thần xoay lại, lập tức phủ nhận: “Con của em sau này họ Triệu, không phải họ Lâm.”

Lời nói của cô chắc như đinh đóng cột khiến Triệu Thiên Cảnh nghe xong trong lòng cũng buông lỏng xuống: “Người kia không buông xuống được sao?”

“Có lẽ vậy, dù thế nào cũng ở bên nhau hai năm, thời gian cũng không phải là ngắn.” Nguyễn Thần ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên tia hoài niệm.

Hai năm ấy, cũng là một trong những hồi ức tốt đẹp nhất mà cô muốn lưu giữ.

Nếu Lâm Hường không trở về, có lẽ đoạn thời gian này sẽ làm cho Nguyễn Thần vẫn luôn cảm thấy hạnh phúc.

Đáng tiếc là anh ta không những trở về, còn khiến cho cô có cảm giác chán ghét.

Rõ ràng lúc mới đầu anh ta tiếp cận cô là có mục đích, sau lại dần rơi vào trong đó, nhưng cũng làm cho bóng tối phủ lên đoạn hồi ức này.

Nguyễn Thần sẵn lòng tin tưởng anh ta, thế nhưng lời Lâm Hường nói ngày hôm nay làm cho cô hiểu được lại tiếp tục lừa mình dối người thêm nữa cũng không nhận được cái gì, ngược lại còn làm cho con người càng thêm khó chịu...

Nguyễn Thần phủ lên cánh tay của Triệu Thiên Cảnh đang ôm lấy cô, trước mặt chồng mình mà nhắc đến bạn trai cũ, thực sự là không tốt...

Cô cúi đầu, nhỏ giọng giải thích: “Em chỉ là có chút xúc động thôi, qua đêm nay, đến sáng ngày mai sẽ quên hết tất cả. Em và Lâm Hường đã kết thúc, chưa từng nghĩ đến sẽ bắt đầu lại.”

“Anh biết,” Triệu Thiên Cảnh cúi đầu hôn lên gò má của Nguyễn Thần, tuy rằng ban đầu anh không vui khi Lâm Hường gặp cô sau lưng anh, thế nhưng Nguyễn Thần thẳng thắn lại làm anh thấy thoải mái hơn nhiều.

Chuyện cũ đã qua của Nguyễn Thần không ai có thể xóa sạch được, nhưng tương lai của cô là cùng tạo nên với anh, điểm này đủ để khiến Triệu Thiên Cảnh bình thường trở lại.

Lâm Hường chỉ thuộc về quá khứ của Nguyễn Thần, anh cần gì phải so bì cũng một tên đàn ông đã bị knock – out?

Đêm nay Nguyễn Thần xúc động nhớ lại không phải là tên Lâm Hường kia, mà là quãng thời gian trước kia.

Triệu Thiên Cảnh vô cùng may mắn lúc trước Lâm Hường đã buông tay, nếu không sao anh có thể ở cùng một chỗ với Nguyễn Thần?

Thấy người trong lòng cho dù ngủ vẫn cau mày, Triệu Thiên Cảnh vươn tay nhẹ nhàng xoa nhẹ mi tâm Nguyễn Thần.

Giúp cô đắp lại chăn thật cẩn thận, Triệu Thiên Cảnh mới cầm lấy điện thoại đến ban công, bấm điện thoại đường dài gọi qua Mỹ.

“Hi Andy, bản kế hoạch nhận được chưa?” Anh đóng cửa kính sát đất, sợ đánh thức Nguyễn Thần, nhỏ giọng nói một tràng tiếng Anh lưu loát.

Andy là bạn lúc Triệu Thiên Cảnh còn học ở Mỹ, nhờ có anh ta làm trung gian mới có thể cùng lúc đứng giữa hợp tác đưa sản phẩm của công ty lên thị trường.

“Nếu có bản kế hoạch nào tương tự như thế xuất hiện, nhờ cậu lập tức báo cho mình biết.” Triệu Thiên Cảnh tung ra tin tức bản kế hoạch bị mất, mỗi đã thả xuống, bây giờ chỉ cần chờ cá lớn nuốt cá.

Andy vừa nghe đã biết trong này có chuyện mờ ám, anh ta cười cười rồi nhanh chóng dời chủ đề câu chuyện sang hướng khác: “Mark, tân hôn vui về! Vợ mới cưới của cậu đẹp chứ?”

Triệu Thiên Cảnh từ cửa kính sát đất nhìn người trong phòng nằm ở trên giường đang ngủ bình yên, vui vẻ nở nụ cười: “Rất đẹp...”

Nguyễn Thần ngủ ngon giấc, lúc tỉnh dậy tinh thần liền hăng hái trở lại.

Trên mặt là nụ cười vui vẻ, cô đứng ở đầu phố vẫy tay với Triệu Thiên Cảnh, cho đến khi xe đi khuất không nhìn thấy mới đi về phía nhà trẻ.

Nhưng bầu không khí yên bình ở nhà trẻ hôm nay có phần khác lạ, Nguyễn Thành phát hiện có mấy đồng nghiệp nữ trốn tránh khi thấy cô, không niềm nở cùng chào hỏi như lúc đầu.

Tiểu Quế nhíu mày, thỉnh thoảng nhìn về phía cô cũng mang vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Trong phòng làm việc không có tiếng cười vui vẻ, có loại cảm giác yên tĩnh ngưng đọng không nói ra được.

Nguyễn Thành không hiểu chuyện gì, bắt đầu nghi ngờ, lẽ nào gần đây hiệu quả và lợi ích của vườn trẻ không tốt nên muốn chuẩn bị cắt giảm nhân sự?

Nếu không từng người các cô lại trưng ra sắc mặt kỳ lạ, ánh mắt mập mờ?

“Tiểu Nguyễn, em vào đây một chút.” Hiệu trưởng mím chặt môi, không tươi cười như lúc trước, đứng ở cửa gọi cô.

Trong lòng Nguyễn Thành có cảm giác bất an, lo lắng không yên bước vào phòng làm việc của hiệu trưởng.

Hiệu trưởng để cho cô ngồi xuống, im lặng một lúc rồi mới chậm chạp mở miệng: “Tiểu Nguyễn, tuy rằng công việc em làm là hậu cần, nhưng thái độ làm người vẫn phải tự giác.”

Nguyễn Thành loại trừ những chuyện mấy ngày hôm nay, không quên, cũng không xảy ra sai sót gì, kỳ lạ hỏi: “Hiệu trưởng, em đã làm sai chuyện gì phải không?”

Từ trước đến nay cô vẫn cảm kích hiệu trưởng đã trọng dụng mình, cũng không né tránh sai lầm, thế nhưng lần này đúng thật là không nghĩ ra.

Thấy vẻ mặt không hiểu của Nguyễn Thành, quả thật không biết gì, hiệu trưởng lúng túng nói: “Có người thấy em ở góc đường hôn tạm biệt một người đàn ông lạ, việc này còn có thể làm ảnh hưởng đến chỗ làm của chồng em. Đúng ra đây là chuyện riêng của em, vốn không nên can thiệp vào, nhưng nếu tạo thành ảnh hưởng không tốt cho vườn trẻ...”

Nguyễn Thành nghe xong không nói nên lời, bất đắc dĩ giải thích: “Hiệu trưởng, người đàn ông ở góc đường kia mới là chồng của em.”

Hiệu trưởng ngăn người: “Không phải người đến phòng tiếp khách tìm em ngày hôm kia là chồng em à?”

Nguyễn Thành lắc đầu: “Đó là sư huynh thời đại học, vừa mới từ nước ngoài trở về, trước đó có gặp ở trên đường, Tiểu Quế cũng có biết.”

Hiệu trưởng không nghĩ đến chuyện hồ đồ lại có thể làm ồn ào lớn như vậy, sắc mặt trầm xuống.

“Xin lỗi, là chị nghe từ một phía, hiểu nhầm em, Tiểu Nguyễn.”

Cuối cùng Nguyễn Thành cũng hiểu rõ tại sao lúc sáng sớm giáo viên trong vườn trẻ nhìn thấy cô thì bày ra vẻ mặt kỳ lạ, rõ ràng là nghĩ cô ngoại tình, một chân đạp hai thuyền.

“Không có việc gì, chỉ là hiểu lầm thôi.”

Cũng may Hiệu trưởng tìm cô nói riêng trước, nếu không lên tiếng, có lẽ Nguyễn Thành sẽ phải ở chỗ này ngẩn ngơ không biết gì, lại còn để lại ấn tượng xấu lắng đọng cho người ta.

Hiệu trưởng suy nghĩ một chút, việc này cũng không dễ giải quyết.

Nếu như trực tiếp đưa Nguyễn Thành ra ngoài giải thích cùng các giáo viên khác, ngược lại sẽ khiến cho mọi người nghĩ Hiệu trưởng bao che cô, hiểu lầm càng thêm sâu sắc.

Nếu như không giải thích, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến công việc của Nguyễn Thành và quan hệ với đồng nghiệp.

“Tiểu Nguyễn, đành phải làm phiền chồng em đến đây một chuyến.”

Nguyễn Thành cũng hiểu cần giải thích chuyện này rất nhiều, khó mà xóa bỏ được nghi ngờ của các giáo viên trong phòng làm việc, ngược lại làm nhiều công ít, đành phải gọi Triệu Thiên Cảnh đến vườn trẻ đi một vòng, khiến mọi người tận mắt nhìn thấy sự thật, xua tan lời đồn.

“Chào mọi người!”

Triệu Thiên Cảnh nói, mang theo mấy hộp bánh trứng mới ra lò, xuất hiện trước giờ tan tầm, anh lịch sự chào hỏi các giáo viên trong phòng làm việc.

Nguyễn Thành kéo cánh tay anh, cười đến mức mặt mày cứng lại: “Đây là chồng em, họ Triệu.”

Tiểu Quế và cô giáo Lương ngạc nhiên nhìn nhau, các cô cho rằng người đàn ông trẻ tuổi trong phòng khách mới đúng là chân mệnh thiên tử, hóa ra lại là người khác?

Còn hơn cả người đàn ông đi Land Rover, chồng của Tiểu Nguyễn có vẻ đẹp từ bên trong, có khí thế của người tài năng trong công việc.

“A... anh là thiên tài IT hai năm trước về nước gây dựng sự nghiệp Triệu... Triệu Thiên Cảnh!” Tiểu Quế lúc đầu nhìn quen mắt, luôn cảm thấy đã gặp qua chồng Nguyễn Thần ở chỗ nào đấy, chợt nhớ đến tạp chí vừa mua tháng này, người trên trang bìa không phải là người kia sao?

Triệu Thiên Cảnh khách sáo gật đầu: “Không dám nhận hai chữ thiên tài, là biên tập ở tạp chí khen nhầm rồi.”

Trước đây Nguyễn Thần nói chồng của cô là chơi đùa máy vi tính, không ngờ lại là tinh anh của ngành IT, các giáo viên xung quanh nhìn nhau, vẻ mặt kỳ lạ.

Triệu Thiên Cảnh ở thương trường lăn lộn đã mấy năm, suy nghĩ của các giáo viên kia vừa nhìn đã biết, anh không khỏi mỉm cười: “Tiểu Thần khá lơ mơ, ít khi hỏi đến công việc của tôi. Người khác có nhắc đến, chắc chắn cô ấy sẽ nghĩ một lúc rồi sau đó nói tôi là ‘chơi đùa với máy vi tính’.”

Nhìn vẻ mặt đành chịu của anh, lại còn cường điệu nhún vai, Tiểu Quế “xi” một tiếng nở nụ cười, cô giáo Lương cũng không nhịn được mà mỉm môi cười trộm, bầu không khí trong phòng làm việc cũng hòa hoãn đi rất nhiều.

“Nguyễn Thần cũng thật là, Triệu tiên sinh là thiên tài máy tính, lại có thể bị nói thành đùa nghịch máy tính...” Tiểu Quế cười xong, sắc mặt xấu hổ nói: “Xin lỗi chị Nguyễn, em không biết rõ đã cho rằng người đến vườn trẻ hôm ấy là chồng chị, hiểu nhầm chị rồi.”

Nguyễn Thần làm ra vẻ kinh ngạc, lắc đầu cười: “Đó là sư huynh thời đại học, vừa mới về nước có nhiều chuyện cần chị giúp đỡ.”

Mặc dù cô càng muốn nói đây là một tên biến thái điên cuồng bám theo, nếu ai đó trong mọi người nhìn thấy Lâm Hường, không cần khách khí mà dùng chổi trực tiếp đánh người đuổi ra tận cửa là được...

Đáng tiếc những lời này chỉ có thể nghĩ ở trong lòng, tránh cho những giáo viên nữ suy nghĩ nông cạn này càng thêm liên tưởng.

Chẳng qua chỉ thấy cô và Triệu Thiên Cảnh hôn tạm biệt ở góc đường, còn Lâm Hường đến tìm bằng cửa chính, đã tưởng tượng đến mức hai nam một nữ ngoại tình, có thể thấy được những giáo viên này bình thường có ít trò giải trí, bắt được một chuyện nào đó liền không nhịn được mà YY cho đủ.

Mấy vị giáo viên kia tôi một lời cô một lời, bầu không khí nhanh chóng trở nên thân thiện.

Triệu Thiên Cảnh trầm mặc đứng bên cạnh Nguyễn Thần, thỉnh thoảng trả lời mấy câu, không quá mức nhiệt tình, cũng không quá mức xa cách lãnh đạm.

Chuyện hiểu lầm được làm sáng tỏ một cách đơn giản, trong lòng Nguyễn Thần thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có điều chuyện phiền phức này, rốt cuộc là do ai châm ngòi?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Hải Hòa Về Trục Giác

Một người đàn ông và một người phụ nữ xinh đẹp gây ra chuyện hiểu lầm không phải là việc tốt – BY Triệu Thiên Cảnh.

Triệu Thiên Cảnh không vui, rất không vui, nhưng anh không thể biểu hiện ra trước mặt Nguyễn Thần.

Chỉ có thể nói tối nay có hẹn bạn tốt, sau khi đưa Nguyễn Thần về nhà liền đến thẳng quán bar.

Mấy ngày không gặp Tần Lam, anh ta vẫn quần áo gọn gàng như trước, nhưng vẻ mặt buồn phiền, hiếm khi trên mặt không có lấy một chút vui vẻ.

Triệu Thiên Cảnh đem lời muốn nói nuốt xuống, quan tâm hỏi: “Ai dám làm mất lòng cậu?”

Gã bồi bàn vừa ở một bên lau ly chén, vừa thân nhiên quay mặt ra chỗ khác.

Nhìn thấy ông chủ cam chịu như vậy anh cũng thấy tò mò, nhưng biết được nhiều thì bát cơm của anh ta cũng khó mà giữ được.

Tần Lam lắc lắc ly rượu, viên đá trong ly rượu whisky phát ra tiếng vang trong treo, anh ta yếu ớt nói: “Không có cách nào khác, một tay tình trường lão luyện như tớ lại có một ngày không thể giải quyết được chuyện này...”

Triệu Thiên Cảnh vừa nghe đã hiểu được: “Cua gái thất bại?”

Anh còn tưởng rằng việc kinh doanh của quán bar có vấn đề, thực sự không thể xem thường dụng tâm của bạn tốt của chính mình.

Tần Lam nhũn mày: “Cậu nói xem tớ có tiền, có đẹp trai, có gu thẩm mỹ, lại có phong độ quý ông, đàn ông tốt như vậy đi nơi nào mà tìm?”

Triệu Thiên Cảnh im lặng, đáng tiếc rằng “đàn ông tốt” như cậu ta thay bạn gái như thay quần áo, cho đến bây giờ chưa qua được một tháng, lần gần nhất chỉ có năm ngày.

“Nếu cô ta không có ý với cậu, vậy thì cậu đổi người khác không được sao?”

Thật ra Triệu Thiên Cảnh càng muốn nói, xin cậu rộng lòng đừng đi tổn thương các cô gái trẻ nữa.

Tần Lam nặng nề đặt ly rượu thật mạnh lên trên quầy bar, trong mắt toả ra tia sáng: “Ai nói là tớ sẽ thua? Cũng không tin với sức hấp dẫn của tớ, còn có bản lĩnh đánh đầu thắng đố lại bị hủy trên một đóa hoa!”

Anh ta bỏ qua sắc mặt chán chường lúc này, nhìn Triệu Thiên Cảnh từ trên xuống dưới: “Nói đi, lần này lại xảy ra chuyện gì nữa?”

Bạn tốt bị “vợ quân chặt”, chỉ nghe theo vợ, mỗi lần tìm đến mình suy cho cùng không có chuyện nào tốt.

Quả nhiên Triệu Thiên Cảnh vừa nói xong, Tần Lam ngẩn người một lát, rồi dựa vào quầy bar không để ý đến hình tượng mà cười như điên: “Ha ha, đúng là cậu, lại có thể tìm được bà xã buồn cười như thế, chồng hợp pháp lại có thể trở thành tình nhân bí mật.”

Anh ta vỗ vỗ vai bạn tốt, nhin cười xúc động nói: “Gặp phải bà xã như Nguyễn Thần, đúng là vất vả cho cậu.”

Hất bàn tay của Tần Lam đặt trên vai mình, sắc mặt của Triệu Thiên Cảnh buồn bực.

Nói cho cùng, nếu không phải Nguyễn Thần muốn anh lên lút đưa đón, sợ bị đồng nghiệp ở vườn trẻ nhìn thấy, hôm nay tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện xấu như vậy.

Triệu Thiên Cảnh liếc nhìn ly rượu whisky trên tay Tần Lam, sau cùng nhìn về phía bồi bàn gọi một cốc nước đá, anh bị bạn tốt cười nhạo: “Ông chồng tốt, cậu không cứu được nữa rồi.”

Triệu Thiên Cảnh không đặt lời giễu cợt của Tần Lam vào tai, chán nản hỏi: “Cậu nói xem có phải Nguyễn Thần không muốn mình tiếp cận cuộc sống của cô ấy, sau này lúc chia tay cũng bớt phiền phức?”

Tần Lam ngừng cười, thành thật nói: “Trước kia cậu nên nhìn thấy được, cô ấy không phải là người có cảm giác an toàn, có bản khoản vương mặc cũng là chuyện bình thường.”

“Minh hiểu cô ấy, nhưng là không thể hiểu nổi đến cuối cùng thì cô ấy đang lo lắng chuyện gì.” Triệu Thiên Cảnh một hơi uống sạch nước đá, khiến cho mình tỉnh táo một chút: “Chỉ mong là do mình nghĩ quá nhiều...”

Tần Lam vỗ vai Triệu Thiên Cảnh, im lặng an ủi anh.

Cho dù là bạn tốt nhất, chuyện của hai vợ chồng cũng không đến lượt mình nhúng tay vào.

Xả xong bực dọc, Triệu Thiên Cảnh cảm thấy cả người thoải mái liền trở về nhà.

Liên tục mấy ngày, bầu không khí trong phòng làm việc có phần bị đè nén, dù sao hiểu lầm chuyện của Nguyễn Thần, các giáo viên nữ cũng cảm thấy xấu hổ.

Tiểu Quế áy náy hai ngày, cuối cùng có lấy can đảm kéo Nguyễn Thần đến cuối hành lang nhẹ nhàng hỏi: “Chị Nguyễn, chị không trách bọn em chứ?”

Nguyễn Thần lắc đầu cười: “Là do chị không nói rõ, khiến người khác hiểu nhầm thôi.”

Cô cũng không hiểu rõ vì sao mình không thích để Triệu Thiên Cảnh xuất hiện trước mặt mọi người, nhất là đến chỗ làm của mình.

Chắc là ở sâu trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Trước kia bà Nguyễn nói rất nhiều, phụ nữ nên có sự nghiệp và phạm vi công việc của riêng mình, đừng để người đàn ông can thiệp và tiến vào – đây là bài học đau thương bản thân bà tự trải qua, Nguyễn Thần khó mà quên được.

Tiểu Quế thấy xung quanh không có người, bước lên nhỏ giọng nói với cô: “Mấy hôm trước lúc em nói chuyện cùng cô giáo Lương, đoán người đàn ông đi Land Rover là chồng chị Nguyễn, cũng chỉ thuận miệng nói, ai ngờ có người lại đâm sau lưng, nói với Hiệu trưởng.”

Nguyễn Thần cũng biết được chắc chắn trong văn phòng có người tố giác, nếu không Hiệu trưởng làm sao lại biết được?

Tiểu Quế suy nghĩ đơn thuần, chỉ là nhân viên thực tập, nghe nói hiệu trưởng cũng rất vừa lòng với cô ấy, đã sớm quyết định nội bộ sau khi kết thúc thời gian thực tập sẽ ở lại vườn trẻ làm việc, hơn nữa quan hệ của cô ấy và Nguyễn Thần rất tốt, không liên quan đến việc xấu nào.

Cô giáo Lương là giáo viên có thâm niên nhất, có thể nói ngoại trừ Hiệu trưởng, người có năng lực nhất là cô giáo Lương, không cần thiết phải gây khó

để với Nguyễn Thần.

Còn các giáo viên khác cùng làm đồng nghiệp đã hơn một năm, Nguyễn Thần tự thấy không làm gì có lỗi với bọn họ, mục đích chia vào cô là gì?

Bất kể như thế nào, nếu mọi chuyện đã được làm rõ, cô không nhất thiết phải tính toán tìm người tố giác sau lưng.

Người kia có thể là trong lúc trò chuyện vô tình nói với Hiệu trưởng, cũng không phải là cố ý, vốn có lẽ không ngờ đến chuyện này lại trở nên ồn ào như vậy...

Không phải là Nguyễn Thần tốt bụng, mà sau khi tìm được người kia thì thế nào?

Chuyện nhỏ như thế không đủ để Hiệu trưởng đuổi việc người đấy, các cô về sau còn phải cùng nhau làm việc, tính toán cũng chỉ làm cho nhau thêm khó xử, cần gì phải làm như thế?

Nguyễn Thần thích không khí ở vườn trẻ, không chỉ học hỏi được nhiều điều từ Hiệu trưởng, có cô giáo Lương vừa là thầy vừa là bạn đồng nghiệp, còn có Tiểu Quế nhanh nhẹn đáng yêu.

Cô không muốn rời khỏi chỗ này, tìm ra người giờ trò xấu cũng hoàn toàn không có lợi gì.

Chi bằng bỏ qua chuyện này, làm như là chưa có chuyện gì xảy ra...

Nguyễn Thần lắc đầu: “Chuyện đã qua, không cần thiết phải tìm hiểu nữa...”

Tiểu Quế nôn nóng: “Chị Nguyễn, cho dù chị không so đo gì, người kia cũng không nhất định sẽ biết ơn chị, sau này không chừng lại gây thêm chuyện nữa.”

Lần này chẳng qua là Tiểu Quế nói đùa người đàn ông Land Rover là chồng của Nguyễn Thần, cuối cùng đến tai Hiệu trưởng lại thành Nguyễn Thần ngoại tình, kết hôn rồi còn cùng người đàn ông khác thân mật.

Thật may Hiệu trưởng là người hiểu lý lẽ, trước tiên tìm Nguyễn Thần hỏi rõ ràng mọi chuyện. Nếu không, với lý do tác phong có vấn đề mà trực tiếp cho thôi việc, sau này các vườn trẻ khác làm sao dám nhận cô vào làm việc?

Nguyễn Thần biết Tiểu Quế lo lắng cho mình, chân thành nói: “Sau này chị sẽ cẩn thận.”

Tiểu Quế nhìn cô rồi đi, vô cùng buồn phiền mà cau mày.

Chị Nguyễn à, tục ngữ nói ám tiễn nan phòng*, tiểu nhân ở sau lưng lên lút gây chuyện, cẩn thận như thế nào cũng không tránh được.

() ám tiễn nan phòng: mũi tên bắn lên lút khó phòng bị.*

Qua vài ngày điều dưỡng, tinh thần của Nguyễn Thần cũng phần chấn hơn, quảng hết chuyện ở vườn trẻ sau đầu, lại bắt đầu suy nghĩ kế hoạch tạo bánh bao nhỏ.

Cô hài lòng nhìn một bàn đồ ăn thịnh soạn, lau tay rồi giống như ngày thường đến ban công tưới hoa.

Nghe thấy tiếng xe quen thuộc, Nguyễn Thần cúi đầu xuống nhìn xung quanh.

Đúng là thoáng một cái cô đã thấy xe của Triệu Thiên Cảnh dừng ở dưới lầu, nhưng ngay sau đó cô liền không cười nổi.

Triệu Thiên Cảnh xuống xe như bình thường, nhưng hôm nay lại vòng sang ghế phó lái, giúp một phụ nữ áo đỏ mở cửa xe.

Khoảng cách quá xa, không nhìn rõ mặt mũi của người phụ nữ kia. Nguyễn Thần nhìn người mặc áo khoác dài màu đỏ tươi đẹp, cùng với mái tóc nâu dài, vô thức nghĩ rằng đây là một người đẹp trẻ tuổi.

Cô cúi đầu nhìn bản thân mình đang mặc một bộ đồ ở nhà dài tay màu hồng phấn, trước đó cảm thấy rộng rãi thoải mái, nhưng bây giờ lại thấy rộng thùng thình, hoàn toàn che hết đường cong cơ thể.

Nguyễn Thần chạy vào phòng tắm, đầu tóc rối bời, chắc là do lúc về nhà ngồi xe bus bị xô đẩy, xuống xe lại gặp phải gió lớn, cô vội vàng nấu cơm cũng không để ý...

Bây giờ nhìn lại, cô bỗng nhiên phát hiện, mình ở nhà thật sự rất nhếch nhác!

Ở trước gương nhìn một vòng, khuôn mặt trắng trắng mềm mềm, may mà khuôn mặt này không bước vào giai đoạn giống như là bà cô luống tuổi đã có chồng.

Nguyễn Thần vội thay váy ngủ tơ tằm, ưỡn ngực, néo néo thịt trên bụng nhỏ, kéo cổ áo xuống thấp, mân mê cặp mông tròn.

Cô nhếch miệng cười, nhíu mày: Rất mê người.

Khóe miệng cô hơi vênh lên, lộ ra tám cái răng đúng chuẩn, giống mấy cô nhân viên kinh doanh như đúc.

Cô mở to mắt, bĩu môi, lại quay một góc bốn mươi lăm độ: Ừ, rất phong cách, đáng tiếc Triệu Thiên Cảnh không phải là bàn đồ ăn kia.

Nguyễn Thần dứt khoát quay sang phía cái gương làm mặt quỷ, không ép buộc bản thân mình. Dù lại có gương ép bản thân mình như thế nào, cô cũng sẽ không đột nhiên trở thành người đẹp được...

Nguyễn Thần vừa đi ra, liền gặp Triệu Thiên Cảnh đang từ cửa đi vào, đi sau là người phụ nữ mặc áo đỏ.

Không đúng, nên gọi là cô gái, nhìn qua tuổi tác cũng không hơn cô là bao.

Bên trong mặc váy liền màu đen, đường cong chữ S, thân thể mềm mại như rắn nước, cặp đùi đẹp thon dài. Khuôn mặt được trang điểm xinh đẹp cùng đồ trang sức thanh nhã, vẻ rỗng điểm mắt, lông lầy mà không lờ lẹt.

Nếu nói nhan sắc của Nguyễn Thần chỉ có ba phần, tổn mất bảy phần trang điểm. Thì cô gái trước mặt nhan sắc có khoảng tám chín phần, vừa do trời sinh lại vừa biết cách chải chuốt, đúng là kiệt tác của Thượng Đế, ngay cả là phụ nữ như cô cũng không nhìn được mà ghen tỵ.

Triệu Thiên Cảnh nhìn thấy trang phục của Nguyễn Thần, sắc mặt lập tức đen thui.

Anh lập tức đẩy Nguyễn Thần về phía phòng ngủ, nhỏ giọng nói: “Có khách sắp đến cửa, nhanh thay đồ đi.”

Xuất phát từ giác quan thứ sáu của phụ nữ, Nguyễn Thần cảm thấy cô gái này đến mà không có ý tốt, túm chặt lấy cánh cửa không chịu đi thay đồ: “Anh còn chưa giới thiệu cho em khách đến là ai... hơn nữa bộ đồ này của em có vấn đề gì, lại mặc thêm áo ngủ vào nữa là được.”

Triệu Thiên Cảnh cúi đầu nhìn trong cổ áo khe ngực như ẩn như hiện của cô, lại nhìn thấy làn váy vừa vặn bao lấy mông tròn, hai chân thon dài thẳng tắp hoàn toàn lộ ra ở bên ngoài.

“Đó là vợ sắp cưới của lão Cung, tháng sau bọn họ tổ chức tiệc cưới, tối nay mời hai người đến chúc mừng trước... Tối qua chẳng phải anh đã nói với em rồi mà?”

Về mặt Nguyễn Thần ngờ ngàng: “Ông xã?”

Triệu Thiên Cảnh vừa nhìn thì biết cô đã quên, nhưng đáng về mơ màng lại vô cùng đáng yêu, nếu không phải đang có khách, anh nhất định không nhịn nổi mà xoa bóp hai má trắng nõn của Nguyễn Thần lại hôn thêm hai cái.

“Quản lý Cung ở công ty anh, em đã gặp rồi mà.”

Nguyễn Thần nghĩ nghĩ một chút, sau khi bọn họ kết hôn vài ngày, đúng là có người đưa tài liệu đến nhà, còn nhớ là họ Cung.

Mặt cô do não loạn mà đỏ bừng, cứ nghĩ tình địch đến cửa thị uy, ai ngờ là vợ sắp cưới của cấp dưới Triệu Thiên Cảnh, vội vàng vào phòng ngủ thay quần áo.

Hóa ra giác quan thứ sáu của phụ nữ, có đôi khi cũng giống như kinh nguyệt, không phải lúc nào cũng chính xác!

Anh thấy sắc mặt buồn bã của Nguyễn Thần liền biết cô hiểu lầm, chẳng qua cách ăn mặc của cô cũng nói rằng cô để ý, trong lòng anh cảm thấy ngọt ngào, bước lên giúp cô thay đồ, tiện tay ăn trộm đậu hũ cho đỡ thèm.

Hai người đùa giỡn hơn mười phút, Triệu Thiên Cảnh mới hậu tri hậu giác nhớ lại, anh vậy mà có thể để cho khách ở ngoài cửa rồi bỏ đi.

Anh vừa đi ra ngoài thì thấy lão Cung đã lên đến nơi, cùng vợ sắp cưới quen thuộc ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, ngay cả trà cũng đã tự mình pha xong.

Nguyễn Thần đỏ mặt, lặng lẽ kéo khuỷu tay Triệu Thiên Cảnh: “Sao anh không đưa quản lý Cung cùng lên?”

“Hôm nay thang máy đông người, lão Cung đi vào thì quá tải, đành phải đợi một lúc.” Triệu Thiên Cảnh sợ Nguyễn Thần ra ngoài, nhanh chân chạy vào thang máy, cuối cùng cũng không ra được, đành phải lên trước.

Thật may là anh lên đây trước tiên, nếu không cả người Nguyễn Thần sẽ bị tên đàn ông khác nhìn thấy sạch trơn, Triệu Thiên Cảnh chắc chắn sẽ hối hận đến mức ruột cũng xanh lại.

Nguyễn Thần nhìn thấy vị quản lý Cung cùng vợ sắp cưới dùng ánh mắt giễu cợt nhìn về phía hai người bọn họ, cô cúi đầu muốn đào hố mà chui vào.

Mặt mũi cô lúc này thật sự là quắc xuống Thái Bình Dương mất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hải Hòa Về Tươi Đẹp

Cho dù xinh đẹp hay không, anh chỉ thích em – BY Triệu Thiên Cảnh.

Thực ra lão Cung cũng chưa già, chỉ là lớn hơn Triệu Thiên Cảnh hai tuổi. Bọn họ thực sự là bạn rất thân, vì vậy thường xuyên trêu đùa nhau “lão Cung” “lão Triệu” gọi nhau loạn xạ.

Ăn xong bữa tối, lão Cung và Triệu Thiên Cảnh đến thư phòng bàn chuyện, Nguyễn Thần đành phải lấy thân phận là nữ chủ nhà tiếp đón vợ sắp cưới của lão Cung, Lý Khiết Nhi.

Không ngờ Lý Khiết Nhi còn lớn hơn Nguyễn Thần ba tuổi, học ngành thiết kế thời trang, ở khu vực náo nhiệt nhất trên tuyến phố đi bộ mở một cửa hàng thời trang.

Đối với người phụ nữ dùng cảm gây dựng sự nghiệp, Nguyễn Thần luôn khâm phục, chẳng bao lâu hai người liền trở nên quen thuộc, ngồi trên sofa trong phòng khách cười nghiêng ngả không để ý đến hình tượng.

Nguyễn Thần nhìn Lý Khiết Nhi ngồi một bên cười rộ lên lại càng đẹp, cô hâm mộ nói: “Chị Lý thật đẹp, quản lý Cung đúng là có phúc.”

Lý Khiết Nhi lắc đầu: “Tiểu Nguyễn trang điểm vào cũng không kém đâu, nấu ăn ngon, tính cách cũng tốt. Em nhìn chị xem, ngoại trừ trắng trẻo nấu cơm, những thứ khác chị cũng không biết, người đàn ông nào sống với chị cũng vất vả.”

Nguyễn Thần bị vẻ mặt cường điệu của cô chọc cười: “Đừng lo, quản lý Cung biết nấu cơm mà.”

“Anh ấy à, cũng chỉ biết làm trứng sốt cà chua thôi.” Lý Khiết Nhi nhớ cô không học nấu ăn, hai người vẫn tiếp tục ăn cơm ở bên ngoài, thỉnh thoảng lại mời người giúp việc theo giờ đến nấu nướng, làm cho hai vị trưởng bối nhà họ Cung nổi giận.

“Không nói chuyện này nữa, nghe nói Tiểu Nguyễn rất cố gắng đối với chuyện mang thai?”

Nguyễn Thần ngạc nhiên: “Thiên Cảnh nói chuyện này cho đồng nghiệp ở công ty sao?”

Triệu Thiên Cảnh cũng không giống như người nói nhiều mà...

Lý Khiết Nhi vội vàng phủ nhận: “Không phải, có lần lão Cung nói chuyện cùng Triệu tiên sinh, anh ấy nhắc đến nên mới biết.”

Cô thở dài, tiến đến gần bên tai Nguyễn Thần nhỏ giọng nói: “Chị và lão Cung sống chung với nhau ba năm rồi, vẫn không thể mang thai. Đầu tháng đến bệnh viện khám phụ khoa, nói rằng tử cung bị khiếm khuyết bẩm sinh, sau này không thể có con.”

Nguyễn Thần giật mình, sau đó nhanh chóng cau mày, không hờn không giận nói: “Bác sỹ nào nói xằng nói bậy, mới kiểm tra một lần đã chắc chắn tình trạng của chị Lý không thể mang thai?”

“Đúng vậy không, chị cũng không tin.” Lý Khiết Nhi tuy rằng nói thế, nhưng trong lòng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lúc trước từng lời bác sỹ nói, cô đều nghe rõ từng chữ, thật là cả một ngày trời không có phản ứng gì.

Lão Cung ở một bên đỡ lấy cô, chỉ sợ cô không chấp nhận được mà ngắt xiu.

Nhưng cô là ai, là Lý Khiết Nhi xinh đẹp độc lập, một lời nói của bác sỹ phụ khoa sao có thể đánh bại được chính mình?

Nhưng ở sâu trong nội tâm cô, Lý Khiết Nhi vẫn lo lắng không thể sinh ra con nói dối cho lão Cung là con trai độc nhất. Lờ Nguyễn Thần vừa nói chắc chắn làm lòng cô có thêm hy vọng.

Nguyễn Thần kéo tay cô, bức tức nói: “Chị Lý, đừng nghe lời của tên lang băm kia, đi khám Đông y đi. Em nghe nói có một bác sỹ Đông y về hưu mở một phòng khám, cách chỗ này không xa lắm, ngày mai chị em mình qua chỗ đó.”

Cấu tạo cơ thể con người rất phức tạp, bác sỹ chỉ dựa vào kết quả kiểm tra của máy móc đã dứt khoát kết luận, đúng là vô trách nhiệm.

Không ai có thể chắc chắn xác định kết quả chẩn đoán, bóp chết hy vọng làm mẹ của một người, bệnh ung thư còn có thể chữa được, chẳng nhẽ chuyện mang thai lại không thể có kỳ tích sao?

Bác sỹ phụ khoa kia có thể chỉ là ăn ngay nói thật, nhưng lại không nghĩ đến chuyện này đối với một người phụ nữ trẻ là chuyện tàn nhẫn đến mức nào.

“Được, chị nghe lời Tiểu Nguyễn.” Từ ngày ở bệnh viện về, Lý Khiết Nhi trở nên ngơ ngác, nói thế nào cũng không chịu nghe lời lão Cung đến bệnh viện khác kiểm tra lại. Cô chỉ sợ đến lúc đó lại nghe được chẩn đoán giống hệt như vậy.

Dù Lý Khiết Nhi mạnh mẽ, cô cũng không thể chịu đựng được tổn thương hết lần này đến lần khác.

Lúc Triệu Thiên Cảnh và lão Cung từ thư phòng đi ra ngoài, thấy cảnh hai người giống như là chị em tốt cầm tay nhau nói chuyện cười đùa.

Lý Khiết Nhi ngẩng đầu lên nhìn thấy hai người bọn họ, mỉm cười chào đón: “Lão Cung, tối nay em muốn ở đây tâm sự với Tiểu Nguyên.”

Lão Cung nghĩa mắt Triệu Thiên Cảnh, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Lão Triệu mới kết hôn, em hẳn tâm để cậu ấy đêm nay phải phòng không gối chiếu sao?”

“Ai nói để Triệu tiên sinh ngủ một mình? Không phải còn có anh sao?” Lý Khiết Nhi cười nói: “Yên tâm, lúc này em mới nhìn qua, giường ngủ trong phòng khách rất lớn. Chỉ một đêm thôi mà, Triệu tiên sinh sẽ không để ý, đúng không?”

Nói đến nước này, Triệu Thiên Cảnh muốn không đồng ý cũng rất khó.

Nhưng ở cùng một phòng với lão Cung, anh lại càng không bằng lòng.

Trước đây có lần đi công tác, khách sạn có sai sót, chỉ còn thừa một phòng. Triệu Thiên Cảnh không còn cách nào khác, đành cùng lão Cung cố chịu đựng một đêm.

Ngày hôm sau, Triệu Thiên Cảnh đỡ thất lạng do cả đêm nằm trên sàn nhà lạnh ngắt, nhớ lại cả tối bị lão Cung mấy lần đá xuống giường – tư thế ngủ của anh ta thật sự là quá tệ.

Nghĩ đến đây, Triệu Thiên Cảnh mặt không đổi sắc nói: “Dù thế nào cũng là người quen, lão Cung cũng không ngại ngủ ở thư phòng nhỉ?”

Trong thư phòng có giường gấp, Nguyễn Thần cũng thỉnh thoảng nằm trên đấy đọc sách, nhưng đối với cô thì được, còn với đàn ông cao 1m8 như lão Cung mà nói thì quá nhỏ.

Lão Cung biết lần trước đi công tác chọc giận Triệu Thiên Cảnh, nhưng đến giờ anh cũng chưa một lần nổi giận. Xem ra là do Lý Khiết Nhi trộm lấy Nguyễn Thần, ông chủ đành phải đem con giận xả lên người mình.

Anh ta đành cam chịu số phận, đến thư phòng lôi giường gấp ra, cuộn tròn người lại, tránh cho hai chân vắt ra bên ngoài.

Lão Cung đắp tấm chăn mỏng lẩn qua lẩn lại, thật ra anh ta biết mục đích tối nay Lý Khiết Nhi đến nhà họ Triệu.

Tuy rằng đau lòng, nhưng lão Cung cũng đành chấp nhận.

Bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển, cho dù Lý Khiết Nhi không thể mang thai tự nhiên, hai người vẫn có thể dùng phương pháp thụ tinh nhân tạo, anh ta cũng không lo lắng sau này không thể có con.

Quan trọng là hai vị trưởng bối nhà họ Cung có tư tưởng bảo thủ, không tin vào khoa học kỹ thuật hiện đại, chỉ cho rằng sau này Lý Khiết Nhi không thể có con, đối với hôn sự của hai người, họ không đồng ý.

Lão Cung đau đầu day day huyết Thái dương, cho dù Nguyễn Thần không có cách nào, tốt xấu gì cũng có thể an ủi Lý Khiết Nhi một chút.

Nguyễn Thần ngồi một bên giường, tròn mắt nhìn Lý Khiết Nhi tẩy trang.

Tay kéo một cái, là tháo lông mi giả, chẳng trách lông mi vừa cong vừa dài lại vừa đen.

Tay kéo thêm cái nữa, mắt hai mí trở thành mắt một mí, hóa ra là trên mí mắt dùng keo dán mí chuyên dụng. Nguyễn Thần trừng mắt: đúng là mở mang hiểu biết.

Tay lau qua một cái, một vệt phấn tối màu, hóa ra là làm cho sống mũi thêm thẳng.

Lại lau thêm một lần nữa, mắt to tròn trở thành đôi mắt nhỏ bình thường.

Nguyễn Thần sừng sốt nói không nên lời, quả nhiên là sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân(*), có lẽ cũng gần giống như thuật dịch dung vậy.

(* sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân: Bên ngoài một ngọn núi còn có ngọn núi khác cao hơn, người tài có người tài hơn. Ý chỉ người giỏi còn có kẻ giỏi hơn, vô quyết đây có móng tay nhọn.)

Vì vậy một đại mỹ nhân động lòng người sau khi tẩy trang lại trở thành một tiểu mỹ nhân...

Nguyễn Thần bỗng nghĩ đến một truyện cười có từ lâu, rằng buổi sáng sau đêm tân hôn, ông chồng phát hiện người bên gối là một phụ nữ xa lạ chưa từng thấy bao giờ.

Lý Khiết Nhi dường như nhận ra cô đang rất ngạc nhiên, quay đầu nói: “Lão Cung nhìn thấy bộ dạng này của chị mới cùng chị hẹn hò.”

Ý nói lão Cung xem trọng không phải là người đẹp sau khi trang điểm, mà là cô của lúc này.

Nguyễn Thần ngăn người gạt đầu, lẩm bẩm nói: “Kỹ thuật trang điểm của chị Lý đúng là rất lợi hại, lần đầu tiên em mới được nhìn thấy...”

Lý Khiết Nhi mỉm cười: “Trời sinh không phải người đẹp, chỉ có thể cố gắng trang điểm, ai bảo đàn ông cũng không khống chế được vẻ mặt?”

Nguyễn Thần sờ mặt mình, cô trang điểm cũng chỉ qua loa sơ sài, cũng không có ý thay đổi. Có lẽ nên học tập Lý Khiết Nhi, để cho cô thêm hoàn hảo?

Cô vừa mở miệng, Lý Khiết Nhi đã lập tức nhận lời, cười nói sáng mai sẽ cho Triệu Thiên Cảnh nhìn thấy một bà xã hoàn toàn khác.

Nguyễn Thần như mở cờ trong bụng, lấy ra bộ phương pháp trang điểm siêu cấp mới sưu tập gần đây, hào phóng cho Lý Khiết Nhi mượn về nhà nghiên cứu.

Ngày mai hai người còn phải đi làm, chuyện trò một chút rồi đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Nguyễn Thần còn mơ màng đã bị Lý Khiết Nhi gọi rời giường.

Cô nửa tỉnh nửa ngủ mà rửa mặt, chóng mặt nhìn phản trang điểm, chất lỏng, phấn phủ, chì kẻ mắt, mascara, kem che khuyết điểm, phấn mắt, một mớ son môi các màu, Lý Khiết Nhi còn mang đến cả phấn tạo bóng, phấn highlight, lông mi giả, keo dán mí và bao nhiêu đồ trang điểm.

Đúng là một công trình to lớn, Nguyễn Thần để mặc Lý Khiết Nhi sắp đặt, sau nửa giờ lập tức sáng bừng hẳn lên.

Nguyễn Thần đã sớm muốn thử nghiệm cảm giác người đẹp lạnh lùng, đứng trước gương cô thấy mình lộ ra khuôn mặt đã được trang điểm cao quý lạnh lùng, vội vả lấy cái vẩy liền đen trắng cất dưới đáy tủ mặc vào.

Trang điểm bình thường mà mặc bộ váy này vừa có vẻ chừng chặc lại cứng nhắc, cô cũng không dám thử, không ngờ đến hôm nay lại có dịp trang điểm thích hợp.

Chờ Nguyễn Thần thay đồ xong, mặc vào quần tất màu đen, mà Lý Khiết Nhi cũng trang điểm hoàn hảo.

Cô thay bộ váy liền eo nhỏ màu xanh nhạt sát người, hoàn toàn không nhận ra chút dấu vết gì của người sau khi tẩy trang ngày hôm qua.

Nguyễn Thần nhìn Lý Khiết Nhi khen ngợi, rồi hai người cùng đi ra phòng ngủ.

Mỗi buổi sáng, lão Cung nhìn thấy Lý Khiết Nhi đều có cảm giác xinh đẹp, trực tiếp bước lên nồng nhiệt kéo lấy cô hôn một cái.

Triệu Thiên Cảnh nhìn chằm chằm Nguyễn Thần khác với thường ngày, thậm chí có thể nói là cô đẹp đến mức lạ thường, trong lòng anh cảm thấy là lạ, cả buổi mới mở miệng.

“... Không giống thường ngày, nhưng mà anh vẫn thấy trước kia em đẹp hơn.”

Nguyễn Thần bấu môi một cái, không biết nên tức giận hay là buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hải Hòa Về Vương Mặc

Lực sát thương của các bạn nhỏ có thể so sánh với bom nguyên tử - BY Triệu Thiên Cảnh.

Hôm nay vườn trẻ tổ chức hoạt động ngoại khóa cho phụ huynh và các bạn nhỏ, chỉ trong buổi sáng, Nguyễn Thần và Lý Khiết Nhi hẹn gặp nhau vào buổi trưa, buổi chiều cùng Lý Khiết Nhi đến chỗ bác sỹ Đông y xem bệnh.

Triệu Thiên Cảnh nhận ra từ sau khi xuống lầu, ánh mắt của người đi đường cứ dán lên người Nguyễn Thần, anh vô cùng không vui, bước đến ôm lấy thất lung của cô mà nhỏ giọng nói: “Giữa trưa anh đến đón em, em ở trong văn phòng chờ anh.”

Nguyễn Thần khó hiểu, tại sao muốn trong phòng làm việc mà không phải là đứng đợi trước cổng vườn trẻ?

Triệu Thiên Cảnh cau mày, anh không muốn bà xã nhà mình đứng ở ven đường bị người khác nhìn ngắm!

Nguyễn Thần trang điểm nhìn tỏa sáng hẳn lên làm đồng nghiệp ở vườn trẻ rất bất ngờ, vây quanh người cô, chị một câu em một lời khen ngợi, còn có người cũng tò mò xin chỉ bảo kỹ thuật trang điểm.

Tiểu Quế cười hỏi: “Chị Nguyễn ăn mặc đẹp như thế này có phải buổi chiều muốn cùng Triệu tiên sinh hẹn hò à?”

Nguyễn Thần lắc đầu: “Chỉ thay cách ăn mặc và trang điểm để biến đổi hình ảnh chút thôi, anh ấy vẫn nghĩ như trước đẹp hơn.”

Cô giáo Lương nghe thấy cô nhỏ giọng thầm thì, ở một bên thấy mỉm cười. Chắc chắn là Triệu Thiên Cảnh không muốn Nguyễn Thần mặc đẹp như vậy mà đi ra ngoài, mới cố tình nói rằng cô trước đây đẹp hơn.

Nhìn thấy được sự bảo vệ của Triệu Thiên Cảnh đối với Nguyễn Thần, khiến trong lòng cô giáo Lương vô cùng hâm mộ.

“Vậy chúng ta đi ăn rồi đến KTV hát hò? Chị Nguyễn không bao giờ tham gia tụ họp, không hòa đồng với mọi người nhé.” Tiểu Quế nửa thật nửa giả trách móc Nguyễn Thần luôn đi lại một mình, rất ít khi cùng các cô ra ngoài chơi đùa.

“Không được rồi, hôm nay có hẹn với một chị bạn, để hôm khác đi.” Nguyễn Thần xấu hổ cười, cô luôn có cảm giác mình tuổi còn trẻ, lại là phụ nữ đã lập gia đình, thật không dám như Tiểu Quế và những cô gái chưa kết hôn chơi đùa ẩm ỉ.

Tiểu Quế bĩu môi, vẻ mặt thất vọng: “Quyết định vậy nhé, lần sau chị Nguyễn không thể lại từ chối đâu.”

Phụ huynh cũng đến khá nhiều, Hiệu trưởng cười híp mắt tuyên bố hoạt động ngoại khóa bắt đầu.

Nguyễn Thần chỉ đơn giản cùng một vị phụ huynh giải thích nội dung của hoạt động, giống như bình thường mỉm cười muốn vuốt ve bạn học nhỏ, ai ngờ đứa nhỏ co lại muốn tránh đi, bặt miệng làm ra vẻ muốn khóc.

Nụ cười tươi của cô cứng đờ, nửa ngồi xuống đất, giọng nói càng thêm dịu dàng: “Con sao vậy, không nhận ra cô giáo Nguyễn nữa à?”

Bạn học nhỏ túm lấy cái áo màu xanh, rụt rè nhìn Nguyễn Thần: “Hôm nay cô giáo nhìn rất hung dữ...”

Nguyễn Thần sững sốt, có vẻ hôm nay trang điểm kiểu đẹp lạnh lùng, lại đem dọa sợ các bạn học nhỏ.

Cô xem như chưa xảy ra chuyện gì sờ đầu đứa nhỏ, thân nhiên cười với vị phụ huynh đang có vẻ mặt ngại ngùng, chậm chạp trở về phòng làm việc, thấy xung quanh không có người, Nguyễn Thần cụng đầu lên bàn làm việc, buồn lòng muốn chết.

Nếu mà trở nên đẹp hơn là dùng bánh bao nhỏ để đổi lấy, Nguyễn Thần cũng không cần!

Vì thế, cô ngậm hạ quyết tâm, không bao giờ theo đuổi những thứ cao sang đẹp để khiến cho bánh bao nhỏ bị dọa sợ lại còn xa cách mình.

Buổi trưa lúc Triệu Thiên Cảnh đến đón Nguyễn Thần, thấy vẻ mặt cô rầu rĩ không vui.

Nghe Nguyễn Thần nhỏ giọng oán hận xong, anh quay mặt hướng ra phía ngoài cửa xe, khóe miệng hơi cong lên.

Quả nhiên lực sát thương của bánh bao nhỏ có thể so sánh với bom nguyên tử, mình hoàn toàn không cần phải ra tay.

Mà sau này Triệu Thiên Cảnh cũng không cần lo lắng Nguyễn Thần trang điểm giống như vậy đi ra ngoài.

Đương nhiên, thỉnh thoảng lúc ở nhà cô có dáng vẻ thướt tha như vậy, anh cũng xem đó là một loại tình thú.

Nguyễn Thần không biết trong lòng người nào đó đang cười trộm, còn ngậm khen ngợi các bạn nhỏ ở vườn trẻ một lần, cô vội vàng ăn cơm trưa xong liền kéo Lý Khiết Nhi đi tìm bác sỹ Đông y.

Bác sỹ Đông y già kia là tiền bối của Ngô Vận, cô nghe mẹ chồng nhắc đến vài lần, đối với bác sỹ này khen không dứt miệng, lúc này mới dám đưa Lý Khiết Nhi đến đây.

Dù sao sau khi nghe bác sỹ phụ khoa kia xác nhận, Lý Khiết Nhi chắc chắn không thể nhận thêm một lần đả kích nữa.

May mắn là sau khi bác sỹ Đông y bắt mạch, chỉ nói thể chất của Lý Khiết Nhi so với người bình thường khó thụ thai hơn, cần phải điều dưỡng thật tốt.

Nguyễn Thần lén thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt căng thẳng lúc trước của Lý Khiết Nhi cũng tốt hơn không ít.

Hai người cầm ba ngày thuốc Đông y đi ra, lão Cung căng thẳng xoay vòng qua lại chờ trước cửa ra vào, vừa nhìn thấy các cô anh ta liền bước lên đón, ánh mắt có vẻ muốn hỏi mà không dám hỏi.

Lý Khiết Nhi nghiêm mặt, thấy anh ta lo lắng mà đầu đầy mồ hôi, trong lòng âm ập, cũng không nhận được mà bật cười: “Đừng lo, em không sao.”

Nghe bác sỹ Đông y nói cô chỉ cần điều dưỡng cơ thể, lại không nói Lý Khiết Nhi không thể mang thai, lão Cung như trút được gánh nặng, mỉm cười nhìn Nguyễn Thần nói cảm ơn.

Quả nhiên ngày hôm qua đưa Lý Khiết Nhi đến nhà họ Triệu làm khách là đúng, không những Lý Khiết Nhi cười tươi hơn trước, mà tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều.

Nguyễn Thần vội xua tay không dám kể công, Triệu Thiên Cảnh chỉ buồn bực nói một câu: “Làm việc cho tốt.”

Lão Cung vừa nghe xong, vẻ mặt lập tức sụp đổ.

Boss Triệu nói như thế, chẳng lẽ bình thường mình làm việc không tốt sao?

Mấy người cười đùa rồi tách ra, lão Cung định đưa Lý Khiết Nhi đến cửa hàng thời trang một chuyến, sau đó đi chuẩn bị chuyện tổ chức tiệc cưới.

Bởi vì sau khi Lý Khiết Nhi khám phụ khoa mà buồn bực không vui, chuyện tiệc rượu vẫn trì hoãn lại.

Nguyễn Thần nhìn hai người tay trong tay đi xa, dựa vào người Triệu Thiên Cảnh một chút rồi mỉm cười, nháy mắt nói: “Em vừa lên để bác sỹ xem qua...”

Triệu Thiên Cảnh cúi đầu, nhìn miệng cô cong lên, vươn tay làm dấu “OK”, không khỏi bật cười, vô cùng phối hợp bày ra vẻ mặt nôn nóng hỏi một câu: “Bác sỹ nói thế nào?”

“Thân thể rất khỏe, sinh mười tám đứa cũng không có vấn đề gì!” Nói xong, Nguyễn Thần nhin không được mà đỏ mặt.

Ông bác sỹ già này coi cô là heo mẹ sao, lại còn mười tám đứa.

Triệu Thiên Cảnh nhin cười vỗ vai cô: “Vất vả cho em rồi...”

Nguyễn Thần trừng mắt lườm anh, trong chốc lát cũng “Xì” một tiếng, nở nụ cười.

Sau bữa cơm chiều, Nguyễn Thần tắm rửa đến mức thơm ngào ngạt, hướng về phía tắm gương, hất mái tóc nâu uốn xoắn nhẹ, bày ra dáng vẻ tự cho là rất quyến rũ.

Cúi đầu kiểm tra một chút, áo lót màu hồng nhạt, quần lót nóng bỏng màu đen, lại uốn ngực hóp bụng.

Nguyễn Thần mỉm cười, đường cong cũng không tệ lắm.

Tuy rằng đêm này không phải là ngày mỗi tháng mới có kia, nhưng cô cảm mạo phát sốt mấy ngày, sau đó Triệu Thiên Cảnh lại sợ cơ thể cô chưa được khỏe, nên vẫn giữ chừng mực.

Nghe nói nhin lâu, đối với cơ thể cũng không tốt...

Nguyễn Thần hào hứng ra phòng tắm tìm Triệu Thiên Cảnh, ai ngờ anh lại đang cau mày bận rộn trong thư phòng.

Thấy cô, Triệu Thiên Cảnh cười, áy náy nói: “Đêm nay anh có chút việc, em ngủ trước đi nhé.”

Nguyễn Thần khó khăn kìm nén thất vọng gật đầu, nhào vào giường lớn trong phòng ngủ, căn góc chần buồn bực một lúc lâu.

Chờ cửa thư phòng đóng lại một lần nữa, Triệu Thiên Cảnh thu lại nụ cười, nhớ lại cuộc trò chuyện cùng Andy vừa nãy.

“Đối phương chắc chắn có bản kế hoạch trước công ty của cậu, lại có lãnh đạo đứng ra làm chứng, chuyện này khó giải quyết rồi...”

“Chủ tịch vẫn chưa nói gì, nhưng vẫn có chỗ để thương lượng.”

Triệu Thiên Cảnh nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, người kia giữ lại thủ đoạn, xem ra là có ý định chống lại anh.

Nếu như đối phương quả thật có thể chứng minh bản kế hoạch có thể đến tay đối tác sớm hơn so với anh, đối với anh quả thực rất bất lợi...

Khóe miệng anh khẽ động, chậm rãi nở một nụ cười.

Thế nhưng rất nhanh thôi, đối phương sẽ rõ ràng, bán thành phẩm và thành phẩm hoàn toàn không thể xem là một.

Nguyễn Thần nhìn chăm chăm vào cánh cửa thư phòng, liên tục hai buổi tối Triệu Thiên Cảnh tự nhốt mình trong đó, không biết đang bận làm gì.

Hiếm khi anh bận rộn như vậy, Nguyễn Thần có chút lo lắng, lúc tan tầm về nhà cô ý hăm một bát canh gà.

Cô bưng canh gà không yên lòng mà gõ cửa, nghe giọng nói của Triệu Thiên Cảnh mới cẩn thận đẩy ra, nhỏ giọng hỏi thăm một câu: “Còn đang bận lắm sao?”

Triệu Thiên Cảnh nhìn dáng vẻ thận trọng của Nguyễn Thần, liền vội vàng bước lên nhận lấy bát canh, cường điệu ngửi một chút: “Đây là cái gì, thật là thơm!”

Nguyễn Thần cười: “Canh gà linh chi, tranh thủ còn đang nóng anh uống đi.”

Triệu Thiên Cảnh biết cô lo lắng cho mình, cũng không thể can thiệp vào chuyện của công ty. Anh cũng không muốn làm Nguyễn Thành lo lắng, ngoan ngoãn đem canh gà uống hết, vắt óc đem mấy lời dễ nghe trong bụng nói ra, lừa cô cười không ngớt.

Nguyễn Thành thấy anh không nói cho mình biết, trong lòng có chút thất vọng, không hỏi gì mà yên lặng ra khỏi thư phòng.

Đối với chuyện tình của công ty, cô cũng không hiểu biết, chỉ là thấy đáng về Triệu Thiên Cảnh phiền não, muốn làm một người vợ ngoan ngoãn biết nghe lời mà thôi.

Chỉ tiếc cơ hội như vậy, Triệu Thiên Cảnh cũng không cho cô.

Nguyễn Thành thu dọn phòng bếp xong, ngồi trên ghế salon trong phòng khách, không yên lòng đổi kênh truyền hình liên tục, đối với mấy chương trình truyền hình cũng không có hứng thú.

Lúc nhận điện thoại, cô mất hồi lâu mới có phản ứng: “Mẹ...?”

“Chuyện kết hôn lớn như vậy cũng không cho mẹ biết?” Giọng nói bên kia rất bình tĩnh, không nghe được một chút tức giận nào, nhưng Nguyễn Thành lại biết bà càng bình tĩnh lại càng tức giận.

“Mẹ vừa mới đến Venice, không cần thiết phải vì chuyện này mà về nước.” Giọng nói Nguyễn Thành lạnh nhạt, không giống như là đang cùng mẹ mình nói chuyện, ngược lại khách sáo như là người khách xa lạ chỉ gặp qua mấy lần.

Triệu Thiên Cảnh mở cửa đang muốn bước ra thư phòng, nghe được Nguyễn Thành đang nói chuyện điện thoại, bước chân anh dừng lại, lúc này cũng không đi ra ngoài, dựa vào cửa bên cạnh tường im lặng lắng nghe.

Từ ngày bắt đầu gặp mặt Nguyễn Thành, anh chỉ gặp qua bố mẹ cô một lần, lại còn gặp riêng từng người.

Bố mẹ của Nguyễn Thành sau khi ly hôn mấy năm trước đều có cuộc sống riêng, rất ít khi hỏi đến cuộc sống của Nguyễn Thành, thậm chí lúc hai người đăng ký kết hôn học cũng không xuất hiện.

Triệu Thiên Cảnh còn nghĩ rằng bố mẹ cô có việc không đến được, hóa ra là Nguyễn Thành không hề có ý định để bọn họ đến, vẫn chưa thông báo cho họ biết.

Anh biết Nguyễn Thành và bố mẹ cô có chút vướng mắc, bây giờ xem ra còn sâu hơn so với mình tưởng tượng.

Thảo nào Nguyễn Thành không muốn tổ chức tiệc rượu, có lẽ không muốn gặp lại bố mẹ mình và họ hàng thân thích.

“Không có chuyện gì nữa, mẹ và người tình nhỏ của mẹ chơi vui về đi.”

Triệu Thiên Cảnh ngăn người một lúc, chợt nghe thấy Nguyễn Thành không vui đập máy, còn thấy cô đem điện thoại ném xuống một bên chân.

Trong lòng anh than thở, làm bộ như từ thư phòng đi ra không có chuyện gì, nhặt điện thoại lên, cười nói: “Bảo bối, đây là điện thoại di động anh tặng em mà, không thích thì nói cho anh biết, lập tức đổi cho em một cái mới nhé...”

Không đợi Triệu Thiên Cảnh nói xong, Nguyễn Thành đỏ mắt xoay người nhào vào lòng anh, ôm lấy thắt lưng anh hồi lâu mới buồn bã nói: “Em thích cái điện thoại này, không cần đổi.”

Đây là điện thoại di động Triệu Thiên Cảnh chọn giúp cô, bên trong cài đặt đơn giản, thân máy màu hồng xinh xắn, cách dùng dễ dàng, thích hợp cho những người ngu ngơ như Nguyễn Thành sử dụng.

Triệu Thiên Cảnh vỗ về sau lưng cô, nở nụ cười: “Ừ, chúng ta không đổi.”

Nguyễn Thành ôm anh, lại buồn buồn nói: “Mẹ em về nước, muốn đến chỗ này.”

Triệu Thiên Cảnh ôm cô cười nói: “Con rể xấu cuối cùng cũng được gặp bố mẹ vợ, nên lo lắng phải là anh, sao em lại ừ rừ thế này?”

Nguyễn Thành hờn dỗi mà hướng về hôm vai anh dụi dụi: “Thế giới hai người của chúng mình đang tốt lành, ai bảo bà ấy đến làm bóng đèn làm ảnh hưởng chúng mình tạo bánh bao?”

Triệu Thiên Cảnh nghe xong, dở khóc dở cười.

Trước đây Triệu Thiên Cảnh còn nghĩ rằng Nguyễn Thành không muốn gặp mẹ vợ, ai ngờ lại là vì mẹ vợ quá rầy rề kế hoạch sinh con của cô...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Hải Hòa Về Mẹ Con

Mẹ và con gái, không nhất định là giống nhau như một – BY Nguyễn Thần.

Nguyễn Thần tưởng rằng người nào đó vừa mới về nước, có nhiều chuyện cần phải quan tâm, sẽ không lãng phí nhiều thời gian với mình.

Nhưng mà cô đã nghĩ sai rồi.

Chập tối ngày hôm sau, Nguyễn Thần thấy Lý Tịch đứng ngoài cửa, cô cau mày, có loại kích động muốn lập tức đóng sầm cửa lại.

“Không mời mẹ vào hả?” Lý Tịch nhìn chằm chằm vào con gái mấy tháng không gặp, chậm rãi tháo kính râm trên mặt xuống.

Nguyễn Thần im lặng nghiêng người sang một bên để cho bà đi vào, quay đầu lại nói với Triệu Thiên Cảnh: “Em muốn ăn vịt nướng Trương Ký, đúng lúc mứt táo trong nhà cũng hết rồi, anh đi mua một lọ nhé?”

Triệu Thiên Cảnh cùng Lý Tịch lên tiếng chào hỏi, cầm lấy ví tiền và chìa khóa xe, không nói nhiều liền đi ra cửa.

Lý Tịch nheo mắt cười: “Xứng đáng là con gái mẹ, đem đàn ông dạy bảo ngoan ngoãn nghe lời.”

Nguyễn Thần nghe xong trong mắt thoáng qua chút không vui, Lý Tịch luôn đem mình trở thành người thuần dưỡng động vật, đáng tiếc là cô hoàn toàn xem thường.

“Mẹ có tình đến đây là muốn gặp con và Thiên Cảnh?” Hai người ngồi trên ghế salon, Nguyễn Thần hỏi thẳng vào vấn đề, khóe miệng chứa ý cười giễu cợt.

“Con còn biết mẹ là mẹ con à, chuyện kết hôn lớn như thế cũng không nói cho mẹ, còn phải để cho người ngoài nói đến mẹ mới biết.” Lý Tịch hất mái tóc dài màu đỏ rượu vang trên vai, đối với chuyện Nguyễn Thần giấu giếm lén lút kết hôn bà rất bất mãn.

“Mẹ đang ở Venice với người tình nhỏ bé hường tuần trăng mật, sao con có thể làm phiền mẹ?” Nguyễn Thần nhìn thẳng vào người đối diện, mẹ của cô. Đã bốn mươi lăm tuổi, làn da trắng nõn không thấy nếp nhăn, trang điểm tinh tế như phụ nữ ba mươi tuổi, vẫn còn đáng vẻ thủy mị thướt tha.

Lý Tịch nhún mày: “Mẹ là trưởng bối của con, chẳng lẽ nhà họ Triệu ngay cả lễ nghi cũng không hiểu biết?”

“Không cần thiết, kết hôn chỉ là chuyện cá nhân của con và Thiên Cảnh.”

Nghe bà trách móc Triệu gia, vẻ mặt Nguyễn Thần càng thêm lạnh lùng.

Lý Tịch thấy cô như vậy, sắc mặt cứng đờ, ngữ khí chậm chạp: “Mẹ cũng chỉ lo con bị người ta lừa, con còn trẻ, không hiểu được lòng dạ hoa bướm của đàn ông, hoàn toàn không thể tin tưởng được...”

“Thiên Cảnh là do con chọn, sau này bất kể phát sinh ra chuyện gì, con sẽ tự mình chịu trách nhiệm, không cần mẹ phải quan tâm.” Nghe giọng nói từng trái của Lý Tịch, trong lòng Nguyễn Thần có cảm giác ngọt ngào đè ép, bỗng nhiên bức bối.

Lý Tịch bị cô chặn họng, con tức cũng trào lên: “Mẹ chỉ vì muốn tốt cho con, trước đây con chọn tên nhóc nhà nghèo họ Lâm, nếu như không phải mẹ nhúng tay can thiệp, con đã bị nó lừa gạt, còn không biết bây giờ hối hận ngồi khóc ở chỗ nào rồi.”

Nghe thấy bà nhắc đến Lâm Hưởng, Nguyễn Thần vừa tức giận vừa khổ sở, không khỏi chế nhạo: “Đúng là mẹ can thiệp rất tốt, bây giờ Lâm Hưởng không chỉ là nhân viên cao cấp của ‘Khánh Dung’, mà còn chuẩn bị cùng con gái duy nhất của chủ tịch kết hôn, thực sự rất tốt.”

Lý Tịch sững sờ, ‘Khánh Dung’ là công ty điện tử hàng đầu trong nước, bà cũng đã vài lần được nghe qua, không nhận ra Lâm Hưởng sau khi bị đuổi đi lại có tiền đồ lớn như vậy?

Nhìn sắc mặt của Lý Tịch, Nguyễn Thần khẽ cười: “Hối hận không bắt được con rể rửa vàng sao? Dù mẹ bảo đao chưa mòn, tự mình ra trận cũng không vấn đề gì. Chẳng phải tình nhân bé nhỏ gần đây nhất của mẹ chỉ lớn hơn con vài tuổi, nói không chừng Lâm Hưởng còn cảm ơn mà nhận lời mẹ.”

Lý Tịch bị những lời của cô làm giận đến mức mặt lúc đỏ lúc trắng: “Con nói chuyện với mẹ như vậy à?”

Sắc mặt Nguyễn Thần lạnh lùng: “Lúc con mười sáu tuổi hai người đã ly hôn, mười tám tuổi con trưởng thành, hai năm trời ngoại trừ phí sinh hoạt và nhà ở, hai người đã cho con cái gì chưa, lại hết lần này đến lần khác tham dự vào chuyện riêng của con!”

“Bây giờ con kết hôn, mẹ muốn về nước làm gì? Muốn con lập tức ly hôn, hay là khuyên con tranh thủ cuốn hết tiền bạc của Triệu gia đi đừng để lại tiện nghi cho người khác?”

Sắc mặt Lý Tịch tái mét, lập tức gượng tay lên, nhưng lại chậm chạp không đánh xuống.

Bà biết rõ mình cũng Nguyễn Thần gặp mặt chắc chắn sẽ có tranh cãi, nhưng vẫn không nhịn được mà trở về.

Nguyễn Thần nhú mồm lòi ra sau một bước: “Mẹ muốn đánh con? Con gái đã gả đi như bát nước hắt ra ngoài, sau này con và các người không còn quan hệ gì, các người cứ sống cuộc sống mà mình muốn... Tạm biệt, không tiễn!”

Người cô từng gọi là bố sau khi cùng Lý Tịch ly hôn sáu năm trước, chưa đầy một năm đã cưới người đàn bà khác. Ngoại trừ mỗi tháng đưa cho cô một khoản không nhỏ, bản thân cô cũng chưa từng gặp lại ông ta.

Bên cạnh Lý Tịch cũng không thiếu đàn ông, tới tới lui lui, người này so với người kia lại càng trẻ tuổi và đẹp trai hơn, cuộc sống sung túc và dễ chịu.

Cô là con gái mà coi như có cũng được không có cũng được, thế này là sao?

Lý Tịch đỏ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi hạ cánh tay xuống.

Quả đúng là con gái đã lớn, lông cánh cứng cáp, lời bà nói cũng không lọt vào tai.

“Được, thì ra là con lén lút kết hôn. Chỉ đăng ký mà không tổ chức tiệc cưới, con đem họ hàng thân thích trong nhà chết hết rồi hay sao?”

“Kết hôn là chuyện của con, có liên quan gì đến bọn họ?” Nguyễn Thần chỉ mong từ nay về sau không cần gặp lại họ hàng của bố mẹ, cả đời không cần qua lại với nhau.

“Con nói xằng nói bậy cái gì vậy, con gái của Lý Tịch lại lén lút kết hôn như thế? Con không nói, mẹ đi hỏi Triệu gia, không để con mờ mịt mờ mặt gả ra ngoài, vậy thì coi như chuyện kết hôn này chưa từng xảy ra.”

Trong lòng Nguyễn Thần thấy không dễ chịu, đau đến tê dại, con tức giận vừa nảy cũng từ từ biến mất. Mẹ mình là người như thế nào, cô không phải là đã sớm biết rõ, cần gì phải nổi giận?

“Cái mẹ muốn chẳng qua chỉ là thể diện thôi, thứ này với con mà nói hoàn toàn không đáng một đồng.” Cô chỉ vào cửa chính, không tiếp tục quan tâm nữa: “Mẹ đi đi, quay về Venice tiếp tục cùng người tình đi nghỉ cũng được, làm ăn cũng được, đừng đến tìm con nữa.”

Lý Tịch nổi giận: “Mẹ mười tháng mang thai vất vả cực nhọc mới sinh được con, con đối xử với mẹ như vậy?”

Nguyễn Thần mỉm cười, trong mắt tràn đầy châm chọc: “Không phải mẹ đã nói, con chỉ là do một đêm ham vui không cẩn thận chơi đùa mà có sao?”

Lý Tịch im miệng không trả lời được.

Trước đây bọn họ cãi nhau, cãi cọ chửi bới, nhắc lại chuyện cũ, nói mà không lựa lời.

Rõ ràng, Nguyễn Thần còn nhớ rõ mọi chuyện hơn bà.

Lý Tịch nhìn người trước mắt từng là đứa con gái nhỏ nhỏ, giờ đã cao bằng bà rồi, nhan sắc cũng giống bà lúc trẻ đến bảy tám phần, tính cách lại hoàn toàn trái ngược, không giống bà năm đó nóng nảy và hư vinh.

Thế nhưng cô trầm tĩnh, lạnh lùng, nhạy cảm, không có cảm giác an toàn...

Lý Tịch cho rằng cuộc hôn nhân thất bại mấy năm trước sẽ không để lại bất kỳ dấu vết nào trong cuộc sống của bà, tiếc là tất cả những thương tổn này lại do Nguyễn Thần gánh chịu toàn bộ.

Đối với Nguyễn Thần, Lý Tịch vừa thương vừa ghét. Bà không thích gương mặt Nguyễn Thần giống mình như đúc lúc còn trẻ, cái này không ngừng nhắc nhở bản thân mình ngày trước có mắt không trông, từng gục ngã trong tay một tên đàn ông ghê tởm.

Thế nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn là đứa con cùng bà huyết mạch tương liên, Lý Tịch không muốn Nguyễn Thần dẫm lên vết chân của mình.

Bà ngăn cản Nguyễn Thần cùng người khác phái gặp gỡ, vào trung học cũng theo kiểu giáo dục nữ sinh khép kín, chuyên ngành đại học cũng là giáo dục trẻ em, Lý Tịch cũng không phản đối chuyện cô làm giáo viên mầm non, lại có thể có bao nhiêu nam sinh?

Nhưng Lý Tịch không ngờ đến trong thời gian Nguyễn Thần học đại học lại gặp phải một nam sinh tên Lâm Hường, một thằng nhóc nhà nghèo nợ nần chồng chất, một bà mẹ góa chồng và một đứa con trai.

Bà phát hiện ra hơn nữa còn quả quyết ra tay cắt đứt quan hệ giữa Nguyễn Thần và Lâm Hường.

Trong khi đánh một gậy, Lý Tịch lại còn cho kẹo, bỏ tiền cho Lâm Hường chi tiêu ở nước ngoài, điều kiện hấp dẫn người khác như vậy, tin rằng bất kỳ kẻ nào cũng không từ chối.

Tất cả đều như bà dự đoán từ trước, không ngờ rằng Nguyễn Thần vốn lạnh nhạt với mình dần trở nên xa cách, thậm chí chán ghét có bất kỳ liên hệ nào cùng với Lý Tịch.

Lý Tịch cho Nguyễn Thần một khoảng thời gian thật tốt suy nghĩ cẩn thận chuyện này, để cô hiểu rõ đàn ông đến tốt cùng có ý đồ gì, ai ngờ lại nghe

được tin tức con gái duy nhất đột ngột kết hôn!

Lý Tịch trong lòng buồn bực, theo thói quen lấy từ trong túi điều thuốc là của phụ nữ, lại bị Nguyễn Thần ngăn lại.

“Con chuẩn bị có con, trong nhà không thể hút thuốc.”

“Có con?” Lý Tịch quan sát con gái của bà, cười cười: “Con quả nhiên không giống mẹ, vừa kết hôn đã muốn có con?”

Nhìn bà đem điều thuốc kẹp giữa ngón tay không đưa lên trên, Nguyễn Thần mặt không chút biểu tình nói: “Mẹ muốn nói có con là gánh nặng, muốn có để làm gì à?”

Lý Tịch cau mày, cũng không mở miệng nói gì.

Nguyễn Thần nhìn bà chằm chằm: “Con với mẹ khác nhau, con sẽ để cho con của con hạnh phúc hơn so với bất kỳ đứa trẻ nào...”

Lúc Triệu Thiên Cảnh cảm theo vệt nướng và mứt táo trở về, trong phòng chỉ còn lại một mình Nguyễn Thần.

Trương Ký mặc dù là cửa hàng lâu năm, mùi vị chính thống, lại cách chỗ ở ít nhất nửa giờ đi xe, cả đi lẫn về chỉ tốn hơn một giờ, thỉnh thoảng cũng ghé vào chỗ đây.

Anh biết Nguyễn Thần muốn một mình nói chuyện với Lý Tịch, mới có thể dùng một lý do ngớ ngẩn để đuổi mình ra khỏi nhà.

Triệu Thiên Cảnh tưởng rằng hai người có việc muốn nói, không nói hai lời đã trực tiếp ra khỏi cửa, hôm nay người mua vệt nướng ít hẳn, anh còn lái xe đi một vòng mới về nhà.

Nguyễn Thần ngồi trên ghế salon, nét mặt lạnh nhạt chưa từng thấy qua bao giờ.

Triệu Thiên Cảnh dùng sức đóng cửa lại, tiếng bước chân cũng nặng hơn.

Nghe thấy tiếng động, Nguyễn Thần vươn tay xoa mặt, quay đầu lại giống như ngày thường cười tủm tỉm: “Thơm quá, tối này ăn cái này nhé?”

“Được,” Triệu Thiên Cảnh đem vệt nướng vào phòng bếp, thuận miệng hỏi một câu: “Chị Tịch không ở lại ăn cơm hả?”

Lý Tịch ghét nhất người khác nói bà già, chỉ để cho người ta gọi bà một tiếng chị.

Nguyễn Thần đã từng cười giễu cợt, chẳng nhẽ không gọi thì sẽ không già sao?

“Người tình nhỏ bé còn đợi bà ấy ở dưới nhà, bà ấy mới không ở lại chỗ này.” Nguyễn Thần bĩu môi nói thầm, kéo cánh tay Triệu Thiên Cảnh cau mày: “Anh nói xem bà ấy đã nhiều tuổi, người tình lần này lại ít tuổi hơn hẳn trước, gần đây lại có thể tìm một người tuổi cũng gần bằng anh, đúng là càng ngày càng quá đáng.”

Cô biết Lý Tịch không thừa nhận mình già, bà thích nhất tìm đàn ông ít tuổi hơn mình để chứng minh sức hấp dẫn không giảm.

Ai biết được đàn ông trẻ tuổi xem trọng bản thân Lý Tịch hay là ví tiền của bà?

Triệu Thiên Cảnh chỉ cười mà không nói gì, nhìn Nguyễn Thần hào hứng nhìn vệt nướng, còn khoa trương nuốt nước bọt không kịp chờ để ăn, cũng biết cô không muốn lại tiếp tục nói về chuyện của Lý Tịch.

Anh hiểu rõ quan hệ căng thẳng giữa hai mẹ con, điều này không thể một sớm một chiều có thể hóa giải.

Nếu Nguyễn Thần không muốn nói, Triệu Thiên Cảnh liền không hỏi, phối hợp cúi đầu ăn thịt vệt mà cô đưa đến bên miệng mình.

Có đôi khi giả bộ hồ đồ một chút cũng không phải là không tốt...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hải Hòa Về Đau Lòng

Anh muốn bù đắp vết thương sâu trong lòng cô, cho dù phải mất bao lâu đi nữa – BY Triệu Thiên Cảnh.

Lý Tịch đến thăm, khiến tâm trạng của Nguyễn Thần nặng nề phiền muộn mấy ngày, dù đám bánh bao nhỏ để thương trắng mịn ở vườn trẻ cũng không thể làm cô vui vẻ.

Tiểu Quế nhìn thấy Nguyễn Thần chán chường, cho rằng cô và Triệu Thiên Cảnh cãi nhau, kéo cô đến một góc lén lút khuyên nhủ: “Đều nói hai vợ chồng đầu giường đánh nhau cuối giường làm hòa, không có hổ sâu nào là không vượt qua được! Chị Nguyễn có lên nhé!”

Nhìn Tiểu Quế ra về người từng trái, lớn giọng vỗ ngực cam đoan, Nguyễn Thần quả thực dở khóc dở cười. Con nhóc này còn chưa tìm được đối tượng, cũng biết chuyện vợ chồng phải giải quyết ở trên giường.

Cô sờ sờ mặt, hóa ra tâm trạng không tốt, ngay cả Tiểu Quế thần kinh cục mịch thô lỗ cũng nhìn ra.

Nghỉ đến Triệu Thiên Cảnh hai ngày nay hành động cẩn thận, trêu đùa để cô vui lòng, không nhắc lại một chữ chuyện Lý Tịch đến nhà hôm đó, trong lòng Nguyễn Thần âm ỉ, hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tâm tình một chút.

Triệu tiên sinh cố gắng như vậy, đêm nay cô sao có thể không chứng tỏ mình?

Buổi chiều trên đường đi Nguyễn Thần tính toán muốn ra tay nấu một bàn toàn đồ ăn ngon cho Triệu Thiên Cảnh, đang vừa đi vừa nghĩ đến đồ ăn, ai ngờ vừa ra khỏi vườn trẻ liền gặp phải người không muốn gặp nhất.

Cô không chút do dự xoay người rời đi, tiếc là đối phương đã sớm thấy Nguyễn Thần, vội vàng bước lên ngăn cô lại.

“Tiểu Thần, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện được không?”

Về mặt Lâm Hưởng rất thành khẩn, đúng là đã sớm chờ ở chỗ này, rõ ràng không muốn để cho Nguyễn Thần từ chối, làm tâm trạng người khác rất khó chịu.

“Giữa chúng ta không còn gì để nói.” Sắc mặt Nguyễn Thần so với bình thường còn muốn lạnh lùng hơn, thế nhưng Lâm Hưởng nhất định không chịu buông tha.

“Mười phút là đủ rồi... Em không muốn biết gần đây công ty của Triệu tiên sinh xảy ra vấn đề gì sao?”

Nguyễn Thần vừa nghe xong, mới đưa mắt nhìn người đứng trước mặt.

Cô nghe lão Cung nhắc qua công ty của Triệu Thiên Cảnh mất trật, mặc dù đối phương nói nhẹ nhàng, thế nhưng Nguyễn Thần biết thứ mất đi không phải là bình thường.

“... Là anh làm à?”

Lâm Hưởng nhíu mày, lập tức lên tiếng phủ nhận: “Anh ở ‘Khánh Dung’ trở ra cũng rất tốt, không cần thiết phải làm chuyện như thế.”

Anh ta cho đến giờ vẫn luôn tự cao tự đại, quả thực sẽ không dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy.

Chẳng qua người kia của mấy năm trước cô đã không nhìn rõ nữa rồi, bây giờ Lâm Hưởng thay đổi cô sao có thể nhận ra nữa?

Nguyễn Thần không muốn tiếp tục cùng anh ta nói chuyện, quay đầu rời đi: “Chuyện này tự bản thân Thiên Cảnh biết giải quyết, không đến lượt anh xen vào chuyện của người khác.”

Lâm Hưởng lại lần nữa vươn tay cản cô lại, ánh mắt sáng rực: “Em không muốn biết đầu đuôi chuyện này, không sợ công ty của Triệu tiên sinh vì vậy mà phá sản sao? Lời nói của anh ở ‘Khánh Dung’ cũng xem như là có trọng lượng, có thể giúp được em mà.”

Nguyễn Thần gạt tay hắn ra, bất vi sở động(*): “Em muốn biết, tất nhiên sẽ trực tiếp đi hỏi Thiên Cảnh, không cần thiết phải hỏi người ngoài như anh.”

(*bất vi sở động: không có hành động nào)

Hai chữ “người ngoài”, giọng nói của cô thật sự rất nặng nề, sắc mặt Lâm Hưởng lập tức trắng bệch, khóe miệng hiện lên nụ cười chua xót.

“Tiểu Thần, em cần gì phải từ chối người cách vạn dặm, anh cũng chỉ muốn giúp em...”

“Không cần, ai biết được trong lòng anh lại muốn bày ra trò gì?” Cô bị lừa một lần, cũng không dám tin tưởng người đàn ông trước mặt này nữa.

Từ xa nhìn thấy Tiểu Quế và mấy giáo viên vừa đi ra vừa cười, Nguyễn Thần không muốn bị mọi người nhìn thấy cô và Lâm Hưởng ở cùng một chỗ, vươn tay vẫy taxi bỏ mặc Lâm Hưởng nghênh ngang rời đi.

Nguyễn Thần nói không lo lắng cũng là giả, mấy hôm nay Triệu Thiên Cảnh bận rộn trong thư phòng, liên tục mấy đêm liền, cô nằm trên giường lớn của hai người, cảm giác một bên vừa lạnh vừa trống vắng.

Không nghĩ đến công ty của anh bị rơi vào cạm bẫy lớn như vậy, đáng thương rằng người cuối cùng biết đến tin này lại là người bên gối như cô.

Trong lòng Nguyễn Thần có phần không vui, thế nhưng Triệu Thiên Cảnh đang trong cảnh sút đầu mẻ trán, cô cũng không muốn thêm phiền phức cho anh vào lúc này.

Cô dùng dằng mãi mới về đến nhà, lặng lẽ nấu một bữa đồ ăn bổ dưỡng thanh đạm.

Cái mà Triệu Thiên Cảnh cần lúc này không phải là lời chất vấn của mình, càng không phải là sự quan tâm không đến nơi đến chốn.

Nguyễn Thần không hiểu biết ngành điện tử này, cũng không có năng lực thay anh làm việc, cũng chỉ có thể chăm sóc tốt thân thể anh, khiến Triệu Thiên Cảnh có thể yên tâm giải quyết vấn đề.

Triệu Thiên Cảnh vẫn như cũ, trước bảy giờ trở về nhà, sau khi ăn cơm xong tắm qua nước nóng, lập tức chui vào thư phòng bận bịu với công việc.

Anh biết mấy hôm nay vắng vẻ Nguyễn Thần, thế nhưng bản kế hoạch phải hoàn thành trong thời gian ngắn nhất, nếu không sẽ để cho đối phương đoạt trước cơ hội.

Triệu Thiên Cảnh vốn sợ Nguyễn Thần không vui, thậm chí buổi tối sẽ náo loạn mà quấy rối anh, tuy rằng cô không nói, nhưng Triệu Thiên Cảnh biết Nguyễn Thần không thích ngủ một mình, bình thường bên cạnh không có ai sẽ bị mất ngủ.

Nghĩ đến những điều này, anh chỉ biết cố gắng tập trung mười phần sức lực vào công việc, chỉ hận không thể lập tức hoàn thành mọi chuyện trong tay, bay đến bên người Nguyễn Thần.

Vượt ra ngoài dự đoán của Triệu Thiên Cảnh, Nguyễn Thần vẫn giống như trước, thậm chí so với lúc trước lại càng thêm trầm mặc và yên tĩnh, dường như là đang sợ làm phiền đến chính mình, làm anh nhìn thấy mà thêm đau lòng.

Nhưng mà anh chỉ có thể sau khi ăn xong cho cô một ngụm nước, liền vội vã vào thư phòng.

Đêm nay Triệu Thiên Cảnh rất tập trung, lúc ngẩng đầu lên xem giờ, kim đồng hồ treo tường đã chỉ về hai giờ sáng.

Anh chợt thấy bình giữ nhiệt bên tay, sau khi mở ra là mùi sữa ngào ngạt và vị trà nhàn nhạt.

Mùi hương quen thuộc này, là Nguyễn Thần tự tay pha trà sữa.

Có lẽ vì đã quá khuya, lượng sữa so với hồng trà nhiều hơn một chút.

Triệu Thiên Cảnh chìm trong mùi thơm của trà sữa mà cảm giác mệt mỏi rã rời tan đi không ít, cúi đầu uống một ngụm, không nóng không lạnh, âm âm vừa miệng.

Anh hít một hơi thật sâu, cả người ấm áp, tinh thần cũng phấn chấn hơn rất nhiều, liền bỏ qua ý định trở về phòng ngủ trong đầu, nhân lúc tinh thần còn hăng hái đêm nay đem phần còn lại của bản kế hoạch hoàn thành.

Để Nguyễn Thần đơn độc một mình trong phòng, hình như là hơi quá lâu.

Khoản nợ này, Triệu Thiên Cảnh sớm muộn gì cũng sẽ đòi lại!

Lúc tỉnh lại Nguyễn Thần mơ mơ màng màng, loáng thoáng nghe thấy được giọng nói của Triệu Thiên Cảnh đang nói chuyện với người khác.

Cô lác đầu, thấy chỗ trống bên người vẫn đang gọn gàng, cũng biết Triệu Thiên Cảnh tối hôm qua làm việc suốt đêm không về ngủ.

Không có anh ở cạnh, Nguyễn Thần trần trọc khó ngủ, mãi đến lúc ba bốn giờ mới mệt mỏi mà chậm rãi ngủ thiếp đi.

Liên tục mấy ngày ngủ không ngon, sắc mặt cô trắng bệch, hai mắt vương đầy tơ máu.

Nguyễn Thần chậm chạp ngồi dậy, xoa nhẹ huyệt Thái Dương đang đau nhói, liền thấy Triệu Thiên Cảnh mang theo một cảm đầy râu mới mọc trở lại.

“Hôm nay là thứ bảy, ngủ nhiều thêm một chút nhé.”

Nguyễn Thần cười muốn đứng lên: “Anh chuẩn bị đến công ty sao, em đi nấu bữa sáng cho anh.”

Triệu Thiên Cảnh đem cô đè xuống giường lần nữa, sờ sờ cằm nở nụ cười: “Công việc đã xong rồi, vừa để lão Cung đưa tài liệu đi, ngủ cùng anh thêm lúc nữa đi mà?”

“Được,” Nguyễn Thần thấy vẻ mặt anh thoải mái, thầm nghĩ Lâm Hường nói nghiêm trọng như thế, Triệu Thiên Cảnh cứ vậy mà giải quyết xong rồi sao?

“Thật ra, anh không cần phải ở nhà với em đâu. Vốn là em muốn tìm Trác Linh đi dạo phố, chủ nhật lại hẹn Tiểu Quế đi ăn rồi đi hát KTV mà.”

Nguyễn Thần luôn cảm thấy Triệu Thiên Cảnh chiều theo ý cô, không khi nào kéo cánh tay anh mà nói.

Triệu Thiên Cảnh nhéo nhéo gò má cô, không vui: “Lùi tất cả lại, cuối tuần em chỉ có thể ở cùng anh thôi.”

Nguyễn Thần sững sờ, nhìn anh vào phòng tắm, không lâu sau đã cạo sạch râu, mặc áo ngủ, sắc mặt nhẹ nhàng khoan khoái mà bước ra ngoài.

Triệu Thiên Cảnh ôm cô lần hai vòng trên giường, nhân cơ hội hôn trộm má cái, cảm thán mà nói: “Thật mệt, đã lâu không thức khuya. Máy thẳng nhóc kia ném hết công việc lên người anh, sau này anh cũng mặc kệ.”

“Bảo bối, em nói xem sắp tới anh nghỉ ngơi khoảng mười ngày nửa tháng thì thế nào?”

Được cái ôm ấm áp quen thuộc sưởi ấm, cơn ngủ đã chạy trốn từ xa của Nguyễn Thần dần trở lại, mí mắt cũng dính lại không mở ra được, miễn cưỡng, miễn cưỡng híp mắt bĩu môi trách móc: “Quản lý Cung phải chuẩn bị tiệc cưới, những người khác sẽ phát điên mất.”

Nhìn lão Cung chỉ hận không thể đem Lí Khiết Nhi cung phụng, tiệc cưới chắc chắn sẽ không tổ chức qua loa cho có, đương nhiên muốn mặc kệ ông chủ, đem sự tình ném hết lên người người khác.

Bây giờ ngay cả Triệu Thiên Cảnh cũng lười biếng, những người quản lý khác bận rộn đến phát khùng, xem chừng muốn xông đến cửa bắt người.

“Bà xã là lớn nhất, ai bảo ngoại trừ lão Cung, những người khác đều còn độc thân.” Triệu Thiên Cảnh ôm cô ngáp một cái, đã lâu không ôm Nguyễn Thần ngủ, hài lòng nhắm hai mắt lại.

Hai người ngủ một giấc đến giữa trưa, Triệu Thiên Cảnh muốn vào phòng bếp, liền đem Nguyễn Thần đẩy vào phòng tắm, nói anh muốn trở tài, để cho cô ngâm nước nóng cho thoải mái, lúc ra sẽ có đồ ăn.

Nguyễn Thần ngoan ngoãn đi tắm, dùng sức xoa mặt, nhìn không còn tái nhợt mới bước ra ngoài.

Triệu Thiên Cảnh nói được thì làm được, trên bàn bày ba bốn đĩa thức ăn, đều là món Nguyễn Thần thích ăn.

Cô vươn tay lấy một miếng ăn vụng, cười híp mắt lại lấy một miếng nhét vào miệng Triệu Thiên Cảnh đang ở trong phòng bếp xào rau mỡ hôi đầm đìa.

“Ừ, mùi vị cũng không tệ.” Anh quay đầu liếm liếm đầu ngón tay của Nguyễn Thần, sau đó đem món ăn cuối cùng bày lên bàn.

Ăn lưng bụng, tốc độ của hai người chậm lại, Triệu Thiên Cảnh bỗng dừng mở miệng.

“Công ty bị mất trộm, bản kế hoạch bị mất, có điều là bán thành phẩm, đối với chúng ta cũng không có ảnh hưởng quá lớn.”

Nguyễn Thần gật gật đầu, biết anh đang cố gắng giải thích chuyện gần đây: “...Em chỉ là có chút lo lắng.”

Cô cũng không muốn can thiệp vào công việc ở công ty của Triệu Thiên Cảnh, nói chỉ đến việc bới móc mọi chuyện.

“Anh hiểu mà,” Triệu Thiên Cảnh ôm vai Nguyễn Thần cười: “Nếu như bảo bối không phải thích công việc ở vườn trẻ, anh nhất định sẽ đưa em đến công ty làm thư ký của Tổng giám đốc.”

Đến lúc đó, hai người có thể mỗi ngày dính lấy nhau ở cùng một chỗ.

Nguyễn Thần buồn cười lắc đầu: “Nếu từ sáng đến tối đều ở cùng nhau, anh sẽ nhanh chóng ghét nhìn thấy mặt khuôn mặt này của em thôi.”

Thời gian ở cùng quá lâu, hai bên sẽ thấy rõ khuyết điểm của đối phương, ai biết được có thể bắt đầu chán ghét, hối hận để người kia tham gia vào công việc của mình không?

Triệu Thiên Cảnh nheo mắt cô, cười mắng một câu: “Cô nhỏ ngốc này.”

Trong lòng anh thầm thở dài, đã sớm phát hiện Nguyễn Thần nhạy cảm và bất an, cô luôn lo lắng làm hỏng mọi chuyện, đối với bản thân mình cũng không đủ tự tin, đối với hôn nhân càng có sự bi quan không nói ra được.

Có thể là chuyện của bố mẹ làm Nguyễn Thần chịu ảnh hưởng, cũng có thể trong lòng cô có một vết thương, chỉ là ẩn dấu quá sâu mà thôi.

Cho dù như thế nào, Triệu Thiên Cảnh sẵn lòng từng chút từng chút một bù đắp chỗ trống trong lòng cô, hồi phục lại những vết thương, làm Nguyễn Thần từ từ tin tưởng anh, và hôn nhân của hai người bọn họ sẽ kéo dài thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hải Hòa Về Tình Thú

Đàn ông có thể chưa đủ thú vị, chưa đủ hài hước, thiếu đi tình thú, nhưng nhất định phải có tấm lòng trách nhiệm, hiểu được bao dung và thấu hiểu – BY Nguyễn Thần.

Triệu Thiên Cảnh cuối cùng thì cũng có lúc rảnh rỗi, hai người chậm rãi ăn no, thong thả ngồi trên ghế dựa ở sân phơi đêm sao.

Nguyễn Thần khẽ bên anh, cánh tay ôm lấy Triệu Thiên Cảnh, trong lòng vẫn để ý những lời Lâm Hường nói ngày hôm đó.

Ban ngày ngủ đủ rồi, Triệu Thiên Cảnh tinh thần sáng láng, ôm người ấm áp mềm mại trong lòng bắt đầu tâm viên ý mã(*) – từ sau khi công ty gặp chuyện không may, anh chưa từng được cùng Nguyễn Thần vuốt ve ôm ấp.

*(*Tâm viên ý mã: Tâm như con khỉ, ý như con ngựa. Chỉ ý nghĩ không ngừng thay đổi, đang nghĩ chuyện này lại thoát cái nghĩ sang chuyện khác.)*

Nghĩ đến thì làm ngay tức khắc, anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán của Nguyễn Thần, gò má của cô, chóp mũi, cùng với đôi môi của cô.

Nhận ra cô không tập trung, Triệu Thiên Cảnh không khỏi xoay người đề lên người bên cạnh, ngậm lấy đôi môi mềm mại của Nguyễn Thần làm nụ hôn này thêm sâu.

Chờ sắc mặt Nguyễn Thần đỏ ửng, thở hổn hển, anh mới miễn cưỡng buông cô ra: “... Em sao thế?”

Nguyễn Thần lưỡng lự: “Ngày hôm ấy Lâm Hường đến vườn trẻ tìm em, nói công ty của anh có khả năng phá sản, anh ta nói có thể nhờ ‘Khánh Dung’ giúp đỡ.”

Lúc này mà nhắc đến Lâm Hường, thật đúng là phá hủy cảnh đẹp.

Triệu Thiên Cảnh không vui, cau mày: “Không nhận ra cậu ta cũng thật quan tâm đến anh nhỉ.”

Đúng là chồn chúc tết – lòng tốt giả tạo.

Nguyễn Thần vui mặt trước ngực anh, rầu rĩ không vui nói: “Nếu như việc này thật sự là do Lâm Hường làm, thì anh ta cũng không cam chịu, muốn em cúi đầu cầu xin anh ta giúp đỡ.”

Đầu ngón tay Triệu Thiên Cảnh chấm lên trên môi cô, ngăn lời tiếp theo của Nguyễn Thần, cười nói: “Chút việc nhỏ này anh có thể tự giải quyết, không cần phải tìm cậu ta.”

Nguyễn Thần không an lòng động đây, anh thở dài: “Vốn không muốn nói cho em biết, chỉ sợ em lo lắng... Đối tác bên Mỹ đúng là nhận được một phần kế hoạch giống như bản kế hoạch của công ty anh, cũng chính xác là do ‘Khánh Dung’ đưa đến, thế nhưng chỉ với điều này, cũng chưa đủ chứng cứ chính xác có thể chứng minh là do Lâm Hường làm”

Andy lên đưa kế hoạch của “Khánh Dung” cho Triệu Thiên Cảnh xem qua, quả thật là giống bản bán thành phẩm của anh đến mười phần, thế nhưng trong phần ký tên không nhắc đến Lâm Hường, rất có thể là do gián điệp thương mại gây ra.

Loại chuyện như vậy trên thương trường đã gặp nhưng không thể làm được gì.

Nguyễn Thần im lặng nằm trước ngực anh, nghe Triệu Thiên Cảnh nói xong, trực giác cô cho rằng chuyện này nhất định là do Lâm Hường đứng sau sai khiến.

Lấy doanh nghiệp nổi tiếng như “Khánh Dung”, công ty nhỏ của Triệu Thiên Cảnh hoàn toàn nhìn không vừa mắt, sao lại có thể sai người đến trộm bản kế hoạch?

Triệu Thiên Cảnh luôn khiêm tốn, quy mô công ty nhỏ, cũng không có dự định mở rộng. Trong nước rất ít người biết tài năng của anh ở phương diện máy vi tính rốt cuộc đạt đến trình độ nào – Lâm Hường sau khi về nước không những là sư đệ cùng trường, lại còn là nhân viên cao cấp ở “Khánh Dung”, lời nói cũng được xem trọng.

Nếu Lâm Hường đã có tính toán, lại có con gái duy nhất của chủ tịch Amy giúp đỡ, muốn có bản kế hoạch của Triệu Thiên Cảnh dễ như trở bàn tay cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa, anh ta vờ vĩnh cố ý đến cửa tìm cô nói có thể giúp một tay, thực sự làm cho Nguyễn Thần rất khó để không nghĩ lệch đi.

“Vào lúc này, sao em có thể nhớ đến người đàn ông khác?” Triệu Thiên Cảnh ghé vào một bên tai cô, hơi thở ướt át chui vào tai Nguyễn Thần, cô không khỏi không rụt cổ lại.

Trên người mát lạnh, Nguyễn Thần mới phát hiện ra áo ngủ không biết bị anh cởi ra từ lúc nào, lộ ra quai váy ngủ màu đỏ rượu.

Triệu Thiên Cảnh một tay đem váy ngủ của cô đẩy lên lưng, Nguyễn Thần tức khắc đỏ mặt, lắp bắp nói: “Còn, còn mở cửa sổ mà, sao anh lại... chúng mình về phòng đi mà.”

“Lần trước không phải là em đã bằng lòng ở chỗ này sao?” Triệu Thiên Cảnh vội vàng đứng dậy đóng cửa sổ của sân phơi, bất kể là cơ thể Nguyễn Thần hay giọng nói của cô, anh cũng không muốn ngoại trừ anh ra còn có người thứ hai nghe thấy.

Nguyễn Thần cứng lại, lập tức không nói nên lời.

Lần trước chỉ là thuận theo ý của anh mà bằng lòng, không nghĩ đến Triệu Thiên Cảnh lại thật sự...

Nguyễn Thần nhìn cửa sổ sân phơi một chút, tất cả đều được đóng cẩn thận, chỉ cần đóng cửa lại, có thể ngăn được tạp âm ở xung quanh.

Trong lòng cô vẫn không yên, cửa sổ này chắc hẳn đủ kiên cố, sẽ không đem tiếng rên rỉ của mình truyền ra ngoài chứ...

Ở bên này Nguyễn Thần miên man suy nghĩ, Triệu Thiên Cảnh đã nhanh chóng tự mình cởi chiếc áo ngủ mỏng ra, đứng trước ghế nằm nhìn cô chăm chú.

Ánh trăng từ sau lưng anh chiếu vào, phác họa thân thể khỏe mạnh của Triệu Thiên Cảnh, tỏa ra vàng sáng trong suốt.

Thấy Nguyễn Thần ngẩn ngơ nhìn mình chăm chú, anh cúi người cười: “Nghĩ kỹ chưa nào?”

Gò má của cô bỗng chốc đỏ ửng, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn xung quanh, không dám nhìn thẳng vào người trước mặt.

Triệu Thiên Cảnh chậm rãi ngồi bên cạnh ghế nằm, đem váy ngủ vương bên của Nguyễn Thần ném sang một bên chân.

Mặc dù đã lâu không được ăn ngon, nhưng đối diện với mỹ thực, anh luôn có sự kiên nhẫn không nói nên lời.

Đầu ngón tay dọc theo đường cong của Nguyễn Thần đi xuống một chút, ở chỗ lồi ra nghịch ngợm xoay mấy vòng, nghe hơi thở của cô đột nhiên trở thành tiếng thở dốc, Triệu Thiên Cảnh rất có cảm giác thành công híp mắt cười.

Ý xấu kéo dài cô tình trêu chọc chỗ nhạy cảm của cô, Nguyễn Thần không kiên nhẫn giãy dụa, hai chân không tự chủ mà quăn quanh hông của anh, ánh mắt của Triệu Thiên Cảnh tối sầm.

Bị anh trêu chọc đã lâu, Nguyễn Thần nghĩ cả người mình nóng rực như bị đốt cháy, thế nhưng người trên thân cô vẫn như trước không nhanh không chậm, khiến cô nôn nóng không nhịn nổi, dứt khoát dùng sức đem Triệu Thiên Cảnh đẩy ngã xuống, ngồi trên người anh cười xấu xa bắt đầu di chuyển.

Triệu Thiên Cảnh thở dốc vì kinh ngạc, quyết định đỡ lấy eo nhỏ của Nguyễn Thần, thật ra tư thế này cũng vô cùng tốt...

Nguyễn Thần dựa trên ghế nằm, dư âm vẫn còn, trên người lộ ra chút sắc hồng, bởi vì vừa mới kích tình mãnh liệt mà có một tầng mờ mờ ảo ảo, dưới ánh trăng hiện lên sáng bóng.

Từng giọt mồ hôi trên trán làm ướt tóc mai của cô, hơi lộn xộn dính lên khuôn mặt, giữa sắc trắng của gương mặt lộ ra nét phấn hồng, sắc mặt tỏa sáng.

Hai mắt ướt át nhưng mang theo chút mơ màng, khóe mắt ửng đỏ, trong lúc lơ đãng toát ra nét quyến rũ phong tình.

Đôi môi hồng nhuận hơi hé ra, càng thêm vẻ rực rỡ của người.

Triệu Thiên Cảnh nằm nghiêng một bên, một tay chống đầu, một tay mang theo vẻ vô vè, chậm rãi di chuyển sau lưng Nguyễn Thần.

Lòng bàn tay hơi ẩm ướt, cùng với cảm giác mềm mại, khiến nguồn nhiệt vừa mới dập tắt trong người anh dường như có chiều hướng trào dâng.

Nhưng mà đêm khuya gió lạnh, nán lại chỗ này quá lâu, mồ hôi trên người bị gió thổi qua sẽ gây cảm mạo không tốt.

Triệu Thiên Cảnh ôm ngang người Nguyễn Thần đang nằm trên ghế vẫn còn chưa tỉnh táo, hai người trần truồng đi vào phòng ngủ, cùng ngã trên giường.

Nhìn vẻ mặt chưa được thỏa mãn của anh, Nguyễn Thần đưa dài đến gần, chu môi hôn một cái thật vang lên môi Triệu Thiên Cảnh.

Lúc đang định lùi xuống bị anh một tay kéo lại, ở bên hông Nguyễn Thần khẽ chọc ngứa, cô vừa xoay tới xoay lui, vừa cười lớn xin tha thứ.

“Hoàng thượng tha mạng, tiểu nhân không dám nữa... ha ha...”

Triệu Thiên Cảnh bị Nguyễn Thần chọc cười, cánh tay dài duỗi một cái ôm cô vào ngực, miệng nghẹn lại hồi lâu mới nói được một câu: “... Ách, ái phi...”

Nguyễn Thần không cười, ngồi dậy mặt bắt đầu cau lại: “Anh còn muốn có hậu cung ba ngàn à, vừa có hoàng hậu lại vừa có phi tử sao!”

Triệu Thiên Cảnh ngẩn người, vội vàng nói: “Phim truyền hình cổ trang không phải đều diễn như thế sao...”

Nhìn thấy mặt cô đen lại, Triệu Thiên Cảnh tức khắc đổi giọng: “Bảo bối tất nhiên phải là hoàng hậu rồi.”

Nói xong, mặt anh nghiêm lại, gật đầu: “Đúng, hoàng hậu mà.”

Nguyễn Thần vốn muốn trêu chọc anh, ai ngờ Triệu Thiên Cảnh tự mình thành thật trả lời, nhìn không được mà bật cười.

Triệu Thiên Cảnh phát hiện mình bị lừa, hừ giọng nhào về phía Nguyễn Thần.

“Hoàng Hậu, mau đến thị tắm nào...”

Hai người đùa giỡn trên giường một lúc, trên người Nguyễn Thần dính dính khó chịu muốn tắm qua, Triệu Thiên Cảnh dứt khoát ôm cả người cô vào phòng tắm.

Hiếm khi có được ngày nghỉ, tất nhiên không thể lãng phí từng giây từng phút.

Bồn tắm lớn là do Triệu Thiên Cảnh đặc biệt thiết kế, so với loại bình thường còn rộng hơn nhiều. Lúc hai người ở trong đây, sẽ không chật chội đến mức tay chân không động đậy được, lại có thể để cho hai người kề sát nhau.

Nguyễn Thần dựa lưng vào trước ngực Triệu Thiên Cảnh, nước ấm tràn đến ngực, cô nghe được nhịp tim trầm ổn của người sau lưng, vẻ mặt thoải mái nhắm hai mắt lại.

Triệu Thiên Cảnh nhận việc thay cô xoa bóp, Nguyễn Thần cũng thuận theo anh muốn.

Trước tiên hai bàn tay xoa bóp cổ của cô, sau đó bóp vai, độ mạnh yếu vừa đủ, mặc dù có chút vụng về nhưng cũng khá lắm rồi.

Ai ngờ sau đó lại dần thay đổi bản chất, một tay ở trước ngực cô, một tay nhẹ nhàng vuốt ve trước bắp đùi.

Nguyễn Thần bị anh trêu chọc đến mức một bên tai đỏ bừng, tức giận quay lại trừng mắt lườm Triệu Thiên Cảnh: “Tắm đi, tay đừng làm vậy nữa!”

“Tuân lệnh!” Triệu Thiên Cảnh ngoan ngoãn nghe lời, không được bao lâu lại lén lút đặt tay lại chỗ cũ.

Nguyễn Thần xoay hông tránh đi, quay người hất nước lên người anh.

Triệu Thiên Cảnh một tay lau bọt nước trên mặt, không cam chịu yếu thế mà hất nước trở lại đáp lễ.

Anh tới em đi một hồi lâu, cả phòng tắm ngập trong nước, Nguyễn Thần một mình dựa trên bồn tắm, xua tay thờ dõc: “Không chơi nữa...”

Triệu Thiên Cảnh vuốt bọt nước trên tóc, vươn tay đem cô ôm vào ngực, cúi đầu nỉ non: “Thua thì phải bị phạt.”

Nguyễn Thần vừa quay đầu lại thì bị anh hôn, không hề phòng đề cho Triệu Thiên Cảnh không chút trở ngại mà tấn công chiếm thành trì, hơi thở từ từ bắt ổn.

“Đing...”

Cô tự đẩy mình sang một bên bồn tắm, vùi đầu vào người trước ngực: “Thiên Cảnh, có điện thoại kia...”

“Mặc kệ nó.” Triệu Thiên Cảnh ôm Nguyễn Thần, tập trung cây cây, trong lòng đem người gọi điện thoại vào lúc này mắng cho một trận.

Cúp điện thoại, không lâu sau lại vang lên lần nữa, ngắt quãng tựa hồ không chịu bỏ qua.

Thấy vẻ mặt ảo não của Triệu Thiên Cảnh, hận không thể đập nát điện thoại, Nguyễn Thần nhin không được mà muốn cười: “Có thể có việc gấp, anh nhanh nghe đi.”

Anh bắt đắc dĩ qua loa lau người, mặc áo ngủ bước ra ngoài, không lâu sau mang sắc mặt kỳ quái trở lại.

“Chị Tịch tìm em”

Nguyễn Thần không cười nổi, cau mày: “Đừng để ý đến bà ấy, dập máy đi.”

Triệu Thiên Cảnh thở dài: “Mẹ khóc liên tục, không biết đã xảy ra chuyện gì...”

Lý Tịch trước giờ vẫn luôn mạnh mẽ, cho dù cùng cô cãi nhau, thậm chí đánh nhau cũng chưa từng khóc.

Nguyễn Thần do dự, cuối cùng vẫn dùng dằng mãi mới nghe máy.

Cô hít một hơi thật sâu, mới cầm điện thoại lên: “... Mẹ.”

Bên kia là tiếng khóc sục sùi đứt quãng, một lúc lâu giọng nói của Lý Tịch mới vang lên: “Tiểu Thần, mẹ bị thất tình!”

Nguyễn Thần sắc mặt tối sầm, trừng mắt nhìn điện thoại muốn lập tức đập máy.

Đáng ghét, Lý Tịch thất tình có liên quan gì đến cô!

Ai ngờ Lý Tịch vừa khóc sụt sùi bổ sung thêm một câu: “Tên đàn ông kia đem tiền tích góp mấy năm nay của mẹ và tiền của công ty lấy đi hết rồi...”

Nguyễn Thần nghe xong hai mắt tối đen, sao bản thân cô lại có một người mẹ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hải Hòa Về Chuyện Mẹ Vợ

Không nghe lời bà xã, bây giờ phải chịu thiệt thòi – BY Triệu Thiên Cảnh.

Theo như lời giải thích ngắn gọn của Lý Tịch, Nguyễn Thần ngay cả đoán bừa cũng hiểu được đầu đuôi câu chuyện.

Người tình nhỏ mới của Lý Tịch vốn là nhân viên cao cấp của công ty đối thủ, giấu kín thân phận sau khi qua lại với Lý Tịch, bí mật chiếm đoạt việc buôn bán cơ mật trong công ty của Lý Tịch, còn từ từ đem tiền gửi trong tài khoản tiết kiệm của bà chuyển sang tài khoản của mình.

Mấy tháng sau, tiền trong tài khoản mất đi gần hết, tên tình nhân kia phát hiện ra túi tiền của Lý Tịch cũng chẳng còn bao nhiêu, vô mông nhanh như chớp trốn ra nước ngoài.

Lý Tịch vẫn không biết chuyện, cho đến khi tình nhân bé nhỏ cuốn gói chạy mất, mới phát hiện cả hai tài khoản của mình đều trống rỗng.

Trong lòng Nguyễn Thần lời Lý Tịch ra trách mắng hàng trăm lần, nhưng lúc nghe thấy tên người tình kia lại có thể đem nhà của hai người thế chấp lấy tiền, cô nhin không được mà đập bàn, cắn hận nói: “Nếu sau này tên kia mà dám về nước, con là người đầu tiên không tha cho hắn!”

Mặc dù cô không gần gũi với Lý Tịch, thế nhưng luôn bao che khuyết điểm, lại dám ức hiếp đến trên đầu người nhà họ Nguyễn, tên kia thật đáng chết.

Lý Tịch ở đầu dây bên kia khóc suốt mướt một lúc lâu, Nguyễn Thần hiếm khi nhin được an ủi bà, lúc buông điện thoại ra, lỗ tai vừa đỏ vừa đau, nhưng cũng chỉ có thể thờ dài.

Có người mẹ như vậy, cô thực sự thất bại cả tám kiếp, vẫn không thể không để ý đến bà.

Không có nhà ở, Nguyễn Thần phải nhanh chóng tìm một nơi thích hợp cho Lý Tịch ở. Cũng không thể để cho mẹ mình trôi giạt nơi đầu đường được.

Triệu Thiên Cảnh nhìn Nguyễn Thần mặt mày ủ dột, thân thiết hỏi: “Chị Tịch sao vậy, sao lại có thể khóc thương tâm như thế?”

Nguyễn Thần khó xử nhìn anh một cái, Lý Tịch bị người tình lừa tiền lừa sắc, có mẹ vợ như vậy thực sự là mất mặt muốn chết, cô cũng thấy bề mặt, quả thực không muốn nói cho Triệu Thiên Cảnh tình hình thực tế.

Nhưng khi nhìn anh thật lòng lo lắng cho Lý Tịch, Nguyễn Thần đành phải gắng gượng giải thích cho có lệ: “Người tình nhỏ của mẹ bỏ chạy, bà ấy chỉ là hơi đau lòng chút thôi.”

Triệu Thiên Cảnh sững sờ, không nghĩ đến Lý Tịch khóc thương tâm như vậy là vì đàn ông bỏ đi. Thế nhưng với điều kiện của mẹ vợ, đàn ông gần gũi bà xem chừng cũng không đơn giản.

Hoặc là từ đầu đã có mục đích riêng tiếp cận Lý Tịch, sau khi xong việc rồi thì bỏ đi, hoặc là có điều gì khó nói, không đi không được.

Tuy rằng tình yêu chị em ở xã hội bây giờ cũng không phải là chuyện lạ, thế nhưng giữa hai người chênh nhau mười tuổi, cho dù về ngoài của Lý Tịch được chăm sóc cẩn thận nên nhìn qua cách biệt tuổi tác không lớn, nhưng sự khác nhau trong đó vẫn rất sâu.

Ngay từ đầu Triệu Thiên Cảnh đã không thấy cặp đôi này không có khả năng, nghe thấy vậy, anh cũng không có cảm giác đặc biệt gì, chỉ đổ dành Nguyễn Thần: “Chị Tịch cũng không phải là chưa từng gặp qua những chuyện như thế này, đau lòng vài ngày rồi sẽ phục hồi tinh thần thôi.”

Trong lòng Nguyễn Thần thờ dài, người như Lý Tịch rất coi trọng sĩ diện, bị người ta lừa tiền quả thực là sỉ nhục lớn nhất trong đời người, sao có thể dễ dàng hồi phục?

Nhưng mà những lời này, cô cũng chỉ có thể nói thầm trong lòng.

Nguyễn Thần đang cố gắng hỏi thăm những căn phòng thích hợp cho thuê ở xung quanh, ai ngờ sáng ngày hôm sau đã bị một hồi chuông cửa dồn dập đánh thức.

Vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Lý Tịch đáng thương mang theo vali hành lý đứng bên ngoài.

Hai mắt đỏ ngầu, sắc mặt trắng bệch, vừa nhìn đã biết tối qua ngủ không ngon, có lẽ đã khóc rất lâu, tuy rằng còn trang điểm qua, nhưng không tìm thấy chút xinh đẹp sắc sảo nào của mấy hôm trước, nhưng cũng không đến mức thất lễ.

Nguyễn Thần thấy Lý Tịch như vậy, bị đánh thức phải rời giường cũng không tức giận, cô lặng lẽ giúp bà kéo hành lý vào nhà.

“Con đã để ý hộ mẹ căn hộ xung quanh đây rồi, mẹ nhanh thu dọn xong mọi thứ rồi chuyển đến đây đi.”

Lý Tịch nhận lấy trà nóng từ trong tay cô, hai tay cầm lấy, lòng bàn tay ấm áp mà thở hắt ra, ngẩng đầu nhìn Nguyễn Thần, về mặt túi thân: “Mẹ ở một mình, lúc nào cũng nhớ đến chuyện của mấy tháng nay...”

Ai hiểu mẹ bằng con gái, Nguyễn Thần vừa nghe đã biết bà muốn ở lại đây, cô lập tức từ chối: “Không được, mẹ không thể ở đây được.”

Nói đùa sao, Lý Tịch dọn đến đây, tai vách mạch rừng, cuộc sống hai người của cô và Triệu Thiên Cảnh làm sao có thể thoải mái?

Lý Tịch cúi đầu, mu bàn tay qua quýt lau khôe mắt, thất vọng nói: “Trừ con ra, mẹ còn có thể tin được ai nữa à?”

Bà đặt chén trà xuống, nặng nề thở dài: “Bỏ đi, mẹ quên mất các con đang tân hôn vui vẻ, mẹ cũng không tiện quấy rầy, vậy trước đi tìm khách sạn để ở...”

Nguyễn Thần nghe bà nói xong trong lòng cũng thấy khó chịu, nhưng về mặt lại hạ quyết tâm.

Dù sao nhà này cũng không phải chỉ có mình cô, vẫn còn Triệu Thiên Cảnh.

Triệu Thiên Cảnh vội vàng nói: “Không sao, chị Tịch ở đây trước đi, đợi con sửa lại phòng khách một chút là tốt thôi.”

Lý Tịch về mặt ngại ngần cảm ơn anh, cũng không để cho Triệu Thiên Cảnh thu dọn, tự mình bà kéo vali đồ đạc vào trong phòng khách, giống như sợ hai người họ đổi ý vội tiền bà đi.

Sắc mặt Nguyễn Thần lập tức đen thui, lôi Triệu Thiên Cảnh vào phòng bếp đóng cửa lại, nhỏ giọng nói: “Anh để cho mẹ em đến đây ở thật à, bà... bà ấy...”

Bây giờ Lý Tịch không có nhà ở, với tính cách của bà, chắc chắn sẽ thoải mái ở lại, cho đến tận mùa xuân năm sau.

Có trời mới biết đến lúc nào bà mới tìm được người tình thứ n 1, bọn họ vẫn phải thu nhận Lý Tịch.

Triệu Thiên Cảnh thờ ơ nhún vai: “Chị Tịch vừa mới thất tình mà, lúc này đang cần có người khuyên nhủ, em để bà ấy ở một mình không phải là càng lo lắng hơn sao?”

Khoe mắt Nguyễn Thần khẽ giật một cái, cô hiểu rõ Lý Tịch hơn so với bất kỳ người nào.

Lý Tịch thất tình sẽ tự sát sao? Trừ khi trời sập xuống, ngân hà bị hủy diệt, Ultraman bị quái thú đánh liệt nửa người...

Nhìn Triệu Thiên Cảnh quả thật không để tâm, Nguyễn Thần không lên tiếng nữa.

Lúc ấy Triệu Thiên Cảnh vui vẻ đồng ý, chưa đến hai ngày sau liền hồi hận.

Có Lý Tịch ở đây, cho dù là nhà của mình, anh cùng Nguyễn Thần cũng không dám có hành động thân mật, tránh cho cả hai bên đều xấu hổ.

Vì vậy đành phải ở những góc khuất mà rục rịch, nhưng mà Lý Tịch lại thoát ần thoát hiện.

Sáng tối ngày đầu tiên, Nguyễn Thần đang rửa thức ăn, Triệu Thiên Cảnh lén lút chui vào phòng bếp giúp đỡ, thừa dịp Lý Tịch ở phòng khách xem ti vì, anh đến gần muốn hôn trộm một cái, ai ngờ khoe mắt vừa liếc nhìn thì mẹ vợ liền đứng trước cửa phòng bếp trở mặt nhìn anh chăm chăm.

Triệu Thiên Cảnh đành phải giả bộ muốn cùng Nguyễn Thần nói chuyện, lại nhìn về phía Lý Tịch mà lễ phép cúi đầu một cái, trộm hôn biến thành mây bay, dưới cái khua tay của mẹ vợ tiện thể rời đi...

Sau khi ăn xong, Lý Tịch kéo Nguyễn Thần ngồi trước ti vi nói chuyện phiếm, Triệu Thiên Cảnh không tiện ngắt lời, chỉ có thể ủ rũ cúi đầu, trốn vào thư phòng bận rộn làm việc, thật ra trong lòng đã buồn bực đến đời mạng.

Vất vả chờ mẹ vợ nói huyền thuyên xong, Nguyễn Thần đã buồn ngủ, Triệu Thiên Cảnh vừa lòng ôm bà xã nhà mình trở về phòng, cuối cùng cũng có thể đường đường chính chính trộm đầu hũ.

Lý Tịch ở trong phòng khách ngay cạnh phòng ngủ, Nguyễn Thần vốn có chút lo lắng bị nghe thấy, ngại ngần vắn vẹo không chịu nghe lời.

Triệu Thiên Cảnh vỗ ngực đảm bảo cửa sổ đóng kín, tuyệt đối không có chút âm thanh nào truyền ra ngoài, lúc này cô mới đáp ứng.

Hai người trống trơn nằm cuộn tròn trên giường, củi đốt sắp cháy thành lửa mạnh, ai biết được ở thời khắc quan trọng này đột nhiên có người ra sức gõ cửa.

Không cần phải nói cũng biết được, người gõ cửa ngoại trừ Lý Tịch còn có thể là ai?

“Mẹ nấu nước đường, hai đứa nhanh ra đây uống đi...”

Triệu Thiên Cảnh vẫn còn đang đề lên người Nguyễn Thần, cả người nóng như lửa bị Lý Tịch lớn tiếng gọi giống như bị một chậu nước đá dội thẳng từ trên đầu xuống, từ trong ra ngoài đều lạnh buốt.

Ứng đỏ trên mặt Nguyễn Thần còn chưa tan hết, bây giờ hai mắt bốc hỏa, chỉ thiếu nước xông ra dùng băng dính dán lên miệng Lý Tịch.

Hai người mắt lớn nhìn mắt nhỏ, không khí quyền rũ trong phòng vừa rồi bị một câu nói sát phong cảnh của Lý Tịch quét đi sạch sẽ.

Nguyễn Thần nổi giận, nghi ngờ Lý Tịch hoàn toàn cố ý, cô ngồi dậy hét trả lại: “Đã khuya rồi còn uống nước đường làm gì, muốn uống thì tự mình mẹ uống đi!”

Triệu Thiên Cảnh vỗ về xoa nhẹ sau lưng cô, trong lòng lặng yên buồn bực: Đang lúc kích tình dào dạt làm anh phải nhịn lại, muốn gây khó dễ với anh sao?

Ngoài cửa im lặng được một phút, sau đó vang lên tiếng khóc của Lý Tịch.

“Mẹ có lòng nấu nước đường cho con uống, con lại đối xử với mẹ như vậy! Ngay cả con cũng ghét bỏ mẹ, hu hu hu, số mẹ thật khổ mà...”

Nguyễn Thần vỗ trán, một tiếng gào khóc của bà quả thật làm trời đất quỷ thần cũng kinh hãi, làm cả hai người đều bị dọa sợ.

Bọn họ qua quýt mặc lại đồ ngủ, mấy con trong phòng ngủ lại đồ chuông.

Triệu Thiên Cảnh hướng cô nháy mắt, anh đi nghe điện thoại, Nguyễn Thần không còn cách nào khác là mở cửa đi dẹp yên Lý Tịch đang gào khóc thảm thiết ngoài cửa.

“Mẹ muốn khóc lóc làm người ở trong tòa nhà này tỉnh ngủ hết à, hay là muốn cảnh sát đến thăm nhà?”

Cô vừa nhìn Lý Tịch đã biết, khóe mắt vẫn còn khô, hoàn toàn là giả khóc.

Nguyễn Thần dờ khóc dờ cười, người làm mẹ này đây đang cái lão hoàn đồng, giống như đứa trẻ không vui liền gào khóc sao?

“Mẹ lâu rồi không ngủ một mình, con đi ngủ với mẹ nhé?” Lý Tịch kéo tay áo của Nguyễn Thần, hai mắt trong suốt lấp lánh.

Khóe miệng Nguyễn Thần giật một cái, đã biết người này được một tác lại muốn tiến thêm một thước mà.

Triệu Thiên Cảnh cười khổ để điện thoại xuống đi ra ngoài, đem Nguyễn Thần kéo sang một bên kê tai nói nhỏ: “Mẹ gọi điện thoại lên, hỏi có phải anh bắt nạt em không, nếu phải sẽ cầm dao xông lên đây!”

Anh không giải thích được bị mắng một trận, thật vất vả mới lừa được Ngô Vận.

Nguyễn Thần đau đầu, từ lúc Lý Tịch đến nhà liền không có chuyện nào tốt.

“Anh nói cho mẹ biết bà ấy ở chỗ này rồi sao?”

Nếu như Ngô Vận biết thông gia đến, chắc chắn sẽ lập tức đi lên gặp mặt Lý Tịch, nhưng Lý Tịch bây giờ đang ở bộ dạng này sao có thể gặp người khác?

“Không, anh sợ tội lại tăng thêm một bậc.” Triệu Thiên Cảnh không cười nổi, nếu để cho Ngô Vận biết mẹ vợ của anh ở trong nhà mà không nói cho bà một tiếng, có lẽ bà sẽ lên đây mà dạy dỗ mình một trận.

Dù vậy, nếu Ngô Vận hỏi chuyện của Lý Tịch, anh nói ra sẽ đắc tội mẹ vợ, không nói thì tự chịu khổ sở, trái phải đều không đúng, chỉ bằng quyết định xem như không biết gì.

“Vẫn chưa thì thăm xong à? Mẹ mệt lắm, nhanh đi ngủ đi.” Lý Tịch đột nhiên kéo Nguyễn Thần đi về phía phòng khách, còn không quên chào Triệu Thiên Cảnh: “Tiểu Triệu à, buổi tối mẹ không quen ngủ một mình, con cho mẹ mượn Tiểu Thần đi ngủ cùng mẹ nhé.”

Triệu Thiên Cảnh không kịp kéo lại, cửa phòng khách đã “sầm” một tiếng đóng chặt.

Anh tròn mắt nhìn phòng ngủ vắng vẻ, chẳng lẽ đêm nay mình phải ngủ một mình?

Triệu Thiên Cảnh khổ sở trở về phòng, nằm lên chỗ lúc này còn nóng hầm hập, bây giờ trên giường đã lạnh như băng, lăn lộn mãi mà không ngủ được.

Anh chôn mặt trong gối, ở ngực như chảy máu...

Ai bảo không nghe lời bà xã, ai bảo kiên quyết muốn giữ lại mẹ vợ, bây giờ hối hận sao, anh chính là đang tự làm tự chịu!

Tiểu Triệu à, anh tự gây nghiệt rồi

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hải Hòa Về Nói Chuyện Đêm Khuya

Một lần sai lầm để lại hối hận mãi mãi, gặp gỡ đàn ông phải luôn thận trọng – BY Lý Tịch

Lúc Triệu Thiên Cảnh ở phòng ngủ chính buồn bực trở mình, Nguyễn Thần đang bắt đắc dĩ ở phòng khách bị Lý Tịch lôi kéo cùng ngủ.

“Mẹ đã bao nhiêu tuổi rồi, còn phải có người ngủ cùng thế?” Lúc hai vợ chồng đang lăn lộn trên giường thì xuất hiện sát phong cảnh, sắc mặt Nguyễn Thần đối với bà không có tốt đẹp.

Lý Tịch cười quyến rũ: “Đại nỷ nữ giống như mẹ đây, sao có thể phải ngủ một mình?”

Nguyễn Thần lặng lẽ trợn mắt nhìn bà mà không nói gì, nghĩ đến Triệu Thiên Cảnh đang ngủ một mình ở sát vách, trong lòng thâm phẫn ra.

Nếu như không phải tại mẹ, Triệu Thiên Cảnh sao có thể ngủ một mình trên giường lạnh như băng?

Lý Tịch kéo tay cô hướng về phía giường, cười tủm tỉm nói: “Không phải là chỉ là xa nhau một đêm thôi, sao phải dùng vẻ mặt buồn như đưa đám thế kia?”

Nguyễn Thần sợ bà lại gào khóc thảm thiết, đánh thức mẹ chồng và bố chồng ở tầng dưới, cô đành phải chiều theo ý Lý Tịch nằm xuống bên cạnh bà.

Thế nhưng từ sau khi cha mẹ ly hôn, Nguyễn Thần rất ít khi nhìn thấy bọn họ, chứ đừng nói đến việc ngủ cùng một chỗ, cả hai người đều không được tự nhiên, dịch dần về hai bên, thiếu chút nữa thì ngã xuống giường.

Lý Tịch không vui lắm bầm hai tiếng: “Mẹ cũng không ăn thịt con, nằm xa như vậy để làm gì?”

Nguyễn Thần dịch lại gần, rốt cuộc cũng dừng lại ở chỗ cách bà khoảng nửa cánh tay, nếu quá gần chỉ sợ đêm nay mình muốn ngủ mà không được.

“Mẹ không phải muốn con ngủ cùng, là vì có chuyện muốn nói với con sao?”

Lý Tịch nằm nghiêng, nhìn cô cười cười: “Quả nhiên xứng đáng là con gái mẹ, cũng thông minh giống mẹ.”

Nguyễn Thần quay mặt, trong lòng không muốn thừa nhận người tự yêu mình trước mắt này là mẹ đẻ của mình.

Lý Tịch im lặng một hồi, chăm chú quan sát cô một lúc lâu, thấy cả người Nguyễn Thần nổi da gà, bà mới chậm rãi mở miệng: “Trước đây con sinh non, còn chưa đến tám tháng, chỉ có bốn cân rưỡi*, chỉ lớn bằng một xiu như vậy, không ngờ đảo mắt một cái đã tốt nghiệp đại học, cũng đã lập gia đình rồi.”

(* một cân = 1/2kg, lúc mới sinh Tiểu Thần nặng chừng hơn 2kg)

Bà khoa chân múa tay so lớn nhỏ một chút, vẻ mặt đầy cảm xúc.

Năm đó tự mình vụng trộm ném trái cấm, lại có thể một lần mà mang thai đứa con. Lý Tịch vừa sợ vừa lo lắng mấy tháng trời, trốn tránh ở nhà chỉ sợ người khác nhận ra.

“Lúc đó mẹ nhỏ tuổi hơn con bây giờ, bố mẹ công tác ở bên ngoài, chỉ có bà nội và ông nội đã già ở bên cạnh. Người dân ở nông thôn trọng nam khinh nữ, đối với mẹ chẳng quan tâm gì, còn trẻ không biết nhận thức đã bị bố con dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ.”

Nói lại chuyện trước kia, giọng Lý Tịch thản nhiên, không kích động và thù hận giống như mấy năm trước.

Nói cho cùng, thời gian sẽ làm trôi đi rất nhiều thứ, kể cả tình cảm sôi nổi mãnh liệt năm nào, thậm chí là cả tiếc nuối và tức giận.

Nguyễn Thần từ bé đã nghe được Lý Tịch điên cuồng mắng chửi và chế giễu, lần đầu tiên cô thấy bà bình tĩnh nhắc đến chuyện trước kia như vậy, không khỏi im lặng nhìn bà.

Lý Tịch cười cười: “Con chắc chắn sẽ cho rằng ngay từ đầu chúng ta đã hối hận, bắt đắc dĩ mà sinh ra con, lại bắt đắc dĩ mà kết hôn, sau đó lại tranh cãi ầm ĩ không ngừng.”

Bà lắc đầu thờ dãi: “Từ lúc con bắt đầu hiểu chuyện liền nghe được chúng ta không ngừng khắc khẩu, thật ra mẹ vẫn chưa nói cho con biết từ lúc mang thai con, trong lòng mẹ đã quyết tâm muốn sinh con ra rồi.”

Hai mươi mấy năm qua, có lẽ đây là lần Nguyễn Thần và Lý Tịch nói chuyện bình tĩnh nhất: “Khi đó còn ít tuổi, không sợ con kéo chân mẹ tụt lại phía sau sao?”

Nếu bố cô không đồng ý kết hôn với Lý Tịch, như thế Lý Tịch đương nhiên sẽ trở thành bà mẹ chưa chồng, rất khó tìm được đối tượng mới, cho dù có cũng mang theo cô là đứa con của chồng trước đây.

Gia đình Lý Tịch cũng không giàu có gì, bà vừa có con gái, hiển nhiên sinh ra Nguyễn Thần chính là hủy đi tuổi trẻ cả đời của một cô gái.

“Mẹ cũng không biết vì cái gì mà mẹ lại phải kiên trì nữa.” Trên mặt Lý Tịch lộ ra vẻ hoài niệm, bỗng nhiên nở nụ cười: “Nhưng mà khi con còn nằm trong bụng mẹ, những lúc con động đậy, trong lòng mẹ cũng mềm đi, mỗi lần đều tự nhủ, đây chính là con của mẹ.”

Lý Tịch dường như không quen đảm đương vai trò người mẹ tốt, trên mặt hiện lên một chút không tự nhiên: “Đương nhiên mẹ là một người rất ích kỷ, mong muốn mình sống tốt hơn bất cứ ai. Mẹ biết mình sẽ không thể đột nhiên trở thành một người mẹ tốt, nhưng cũng hiểu rõ rằng mẹ không có tư cách để bóp chết quyền lợi được sinh ra trên cuộc đời này của một sinh mệnh nhỏ.”

“Vì thế mà mẹ sinh con ra hả?” Nguyễn Thần nhẹ nhàng hỏi một câu.

“Đúng, con chào đời, mẹ cũng đã kết hôn cùng bố con rồi, đã có một gia đình.” Lý Tịch đưa lưng về phía ngọn đèn ở đầu giường, ánh đèn ảm đạm chiếu lên mặt bà, mơ mơ hồ hồ, làm cho người ta không nhìn thấy rõ nét mặt của bà.

“Ông ấy là một người tình tuyệt vời, đáng tiếc lại không phải là một người chồng tốt, cũng không phải là một người cha tốt. Dĩ nhiên lúc mới bắt đầu, đối với hai người trẻ tuổi ở cùng một chỗ cũng một phần là do tò mò và cảm giác mới lạ. Thế nhưng sau một thời gian dài, mỗi ngày phải toan tính củi gạo dầu muối, chăm sóc trẻ con yếu ớt, ứng phó với người già gây khó dễ, còn phải thất lưng buộc bụng duy trì chi tiêu trong nhà.”

Dưới ánh đèn lờ mờ Lý Tịch khẽ cười một tiếng: “Chưa đến hai năm, bố con là người đầu tiên không chịu nổi. Không thể tiêu xài hoang phí, không thể tùy ý hẹn bạn bè ra ngoài chơi đùa, không thể trêu ghẹo những người con gái xinh đẹp khác, chỉ có thể bận rộn không ngừng...”

Nhiều năm như vậy, Nguyễn Thần cũng nhận ra bọn họ là người như thế nào.

“Vì vậy ông ấy bỏ lại mẹ con mình, mẹ cũng không chịu nổi mà bỏ lại con?”

“Đúng,” Lý Tịch hít một hơi thật sâu, không có chút ý định giấu diếm. Bà theo thói quen muốn từ trên tủ đầu giường lấy thuốc lá, nhưng nhận được cảnh báo của Nguyễn Thần trước đó, lại rút tay về, khó nhịn giật giật đầu ngón tay.

“Ông ấy thoải mái bỏ đi, đến thành phố lớn làm việc. Mẹ ở nhà trở thành tứ cố vô thân, bố mẹ chồng không thích mẹ, hơn nữa mẹ vẫn không mang thai lần nữa.”

Ở thành phố cơ hội rất nhiều, người kia có tài năng, có tướng mạo còn có mồm miệng khéo léo, rất nhanh gót chân đã đứng vững vàng. Đáng thương cho bà một mình ở quê chịu đựng bố mẹ chồng day nghiêng nặng nề, một mình chăm sóc con nhỏ, làm việc nhà.

Lý Tịch nghĩ đến đây đột nhiên kích động.

“Con biết không? Có một ngày mẹ đứng trước sông, mẹ thấy gương mặt vàng vọt hốc hác của mình, ai có thể tin được mẹ vẫn chưa đến hai mươi lăm tuổi?”

Người đàn ông kia cách một khoảng thời gian lại gửi tiền về nhà, lần sau nhiều hơn lần trước, bà đột nhiên có cảm giác không cam lòng.

Lý Tịch cũng không nghĩ năng lực của mình có thể kém hơn người đàn ông kia, càng không muốn cả đời ở lại nơi quê mùa như những phụ nữ nông thôn khác, vừa già lại vừa xấu, cho đến khi trở thành người phụ nữ có chồng luống tuổi, bị đàn ông vứt bỏ...

“Mẹ đến thành phố tìm ông ấy, nhanh chóng mượn quan hệ của ông ta ở lại chỗ đấy phát triển sự nghiệp của mình, có rất nhiều tiền để dành, sau đó bên cạnh có nhiều đàn ông trẻ tuổi anh tuấn chủ động đến gần mẹ.”

Người đàn ông kia cũng giống vậy, bọn họ tuy rằng trên danh nghĩa còn là vợ chồng, nhưng đối với tình nhân của hai bên lại làm như không thấy.

Nguyễn Thần đã sớm biết cuộc hôn nhân của bọn họ chỉ còn là danh nghĩa, hoàn toàn không muốn nghe tiếp: “Mẹ nói nhiều như vậy, đến cuối cùng muốn nói cho con biết chuyện gì?”

Lý Tịch thở dài: “Con là con gái mẹ, tuy rằng mẹ ích kỷ, thế nhưng không hề muốn con dẫm lên vết xe đổ này. Đàn ông nói ngon nói ngọt so với rắn độc còn đáng sợ hơn, nhất là với những cô gái còn trẻ tuổi như con, rất dễ bị bọn họ lừa gạt...”

“Con cùng Thiên Cảnh kết hôn không phải là vì giận đối với hai người.” Nguyễn Thần cau mày, không vui ngắt lời bà.

“Con với cậu ta quen biết bao lâu thì kết hôn, con xác định là có thể hiểu rõ nó sao?” Lý Tịch nhíu mày, xem ra con gái của bà so với tưởng tượng còn có chấp hơn nhiều lần.

“Anh ấy không phải là người tình tốt, cũng không biết nói ngon nói ngọt, thiếu hài hước, thậm chí không biết kể chuyện cười đùa con vui vẻ, thế nhưng anh ấy là người chồng tốt. Con tin rằng sau này anh ấy cũng là một người bố tốt.” Lúc đi xem mặt, Nguyễn Thần không chỉ quan sát người ta, còn quan sát

gia đình của đối phương, cùng với phương thức ở chung của người kia và bố mẹ.

So với những thứ khác, không có gì có sức thuyết phục lớn hơn điều này.

Cho nên sau lần xem mặt đầu tiên hai bên vừa mắt nhau, lần thứ hai Nguyễn Thần khéo léo mời bố mẹ đối phương gặp mặt.

Có người sau khi đăng hoàng ngồi xuống, bố mẹ lại im lặng thay anh ta pha trà rót nước, anh ta cũng có dáng vẻ đây là chuyện tất nhiên, đây là loại con trai bị bố mẹ làm hư, Nguyễn Thần bỏ qua ngay lập tức.

Có người trầm tĩnh ngồi xuống, lúc nói chuyện ánh mắt luôn theo thói quen nhẹ nhàng hướng về phía sắc mặt bố mẹ, lo lắng làm trái ý của bố mẹ, loại đàn ông chưa dứt sữa này, Nguyễn Thần cũng không dám muốn.

Có người rất hiểu thảo lại lễ phép, thay bố mẹ pha trà, nói chuyện khéo léo, ánh mắt cũng không nhìn loạn. Thế nhưng ánh mắt của bố mẹ như tia X, đảo quanh người Nguyễn Thần, chỉ hận không thể đem cô mỡ xè tách rời để nhìn rõ dù chỉ là một nốt ruồi nhỏ màu đen nơi khóe mắt, sau đó hỏi cả mười tám đời tổ tiên, để tránh các loại bệnh di truyền không thể để cho người khác biết, làm hại đến đời kế tiếp của nhà họ, hôn nhân chưa bao giờ là chuyện riêng của hai người, có bố mẹ chồng hà khắc bắt bẻ như vậy, Nguyễn Thần đứng là kính nhi viễn chi*.

*(*Kính nhi viễn chi: kính trọng mà không thể gần gũi.)*

Chọn tới chọn lui, chỉ có Triệu Thiên Cảnh có thể lọt vào mắt.

Tuy rằng anh không nói nhiều, nhưng lại không đến mức khô khan mà tẻ nhạt. Bố mẹ anh thì thoảng hỏi chuyện, khéo léo thân thiết, không hùng hổ dọa người, thỉnh thoảng còn có thể đúng lúc khen ngợi con trai nhà mình.

Một điểm cuối cùng, là lý do Nguyễn Thần hạ quyết tâm kết hôn.

Người trong nước từ trước đến nay luôn chú ý khiêm nhường, ở cùng một chỗ với bố mẹ, cuối cùng “khiêm nhường” mà trách mắng con trai nhà mình không tốt, khen ngợi con gái nhà người khác.

Cho dù hướng về phía con trai nhà mình như vậy, rất ít khi làm trò khen ngợi người ngoài, trong ánh mắt cũng mang theo mấy phần tán thưởng và tự hào.

Nguyễn Thần biết cả nhà bọn họ ở chung rất hòa thuận, Triệu Thiên Cảnh là người lớn lên trong gia đình hạnh phúc, trên người không có thói hư tật xấu của đa số người là con một.

Hiểu biết, có tâm lòng trách nhiệm, trầm tĩnh vững vàng, thông minh nhưng thỉnh thoảng lại mang theo chút tính cách trẻ con. Cô không chỉ một lần cảm thấy may mắn, vốn người muốn đi xem mặt là một cô gái khác tạm thời phải đi công tác ở vùng khác, đem cơ hội này nhường lại cho mình.

Bằng không với điều kiện của Triệu Thiên Cảnh, cũng đủ để tìm một nửa thích hợp tốt hơn nhiều.

Đương nhiên, gặp gỡ được người phù hợp, sẽ tranh thủ mà sử dụng tất cả các thủ đoạn bắt lấy đối phương, đây là Nguyễn Thần học được từ Lý Tịch. Vì vậy cô không chút do dự nhận lời cầu hôn của Triệu Thiên Cảnh, nhanh chóng cùng anh đi đăng ký, trở thành một thành viên của Triệu gia.

Đối với ánh mắt không đồng ý của Lý Tịch, Nguyễn Thần nhìn bà từ trên xuống dưới: “Bất kể nói gì đi nữa, ánh mắt nhìn đàn ông của con tốt hơn mẹ rất nhiều.”

Sắc mặt Lý Tịch lúc đỏ lúc trắng, hiểu rõ cô đang cười nhạo chuyện người đàn ông của bà cuốn gót bỏ chạy.

Bản thân mình từ trước đến nay luôn tự kiêu ở phương diện đàn ông luôn chủ động toàn tâm toàn ý với mình, bây giờ lại có thể cam chịu ăn nhờ ở đậu, lại còn suy bại đến mức ở nhờ trong nhà con gái...

Lý Tịch cắn răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Nguyễn Thần, xoay người oán giận nói: “Mẹ chờ nhìn xem lúc nào thì con sẽ hối hận.”

Nguyễn Thần nhìn lưng của bà, trong tư tưởng của người cùng một nhà cho đến giờ cũng không có hai chữ “hối hận” này!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hải Hòa Về nội Nhân

Mẹ vợ và bà xã cùng rơi xuống nước, tất nhiên là phải cứu người thứ hai, bởi bà xã là vợ của mình – BY Triệu Thiên Cảnh.

Một đêm Nguyễn Thần ngủ không ngon giấc, chẳng những không có Triệu Thiên Cảnh ở bên cạnh không ngủ được, hơn nữa cùng mẹ ruột so với người lạ tốt hơn một chút mà cùng nhau ngủ, cô không mơ thấy ác mộng mới là lạ.

Lúc ra khỏi cửa cô ngáp lấy ngáp để, thì thấy Triệu Thiên Cảnh ngồi trong phòng khách lộ ra hai vành mắt thâm quầng, đành bất đắc dĩ mà nhìn sang.

Nguyễn Thần hôn lên mặt anh một cái, cũng nhủ mảy, về mặt mang theo buồn bực, nói gì đi nữa thì tối nay cô sẽ không để Triệu Thiên Cảnh một mình nữa, cô đau khổ khi cùng Lý Tịch ngủ.

“Chị Tịch ở trong phòng bếp, nói là muốn làm điểm tâm cho chúng mình.” Triệu Thiên Cảnh buồn rầu cúi đầu, nhỏ giọng nói cho cô biết.

Anh đã mấy lần khuyên giải, đều bị Lý Tịch đuổi ra phòng bếp, chỉ có thể ngẩn người ngồi ở phòng khách chờ Nguyễn Thần đi ra nghĩ cách giải quyết.

Ai ngờ Nguyễn Thần vừa nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Sao anh lại có thể để cho bà ấy vào phòng bếp, chết tiệt, bà ấy sẽ làm nổ tung phòng bếp mất!”

Cô vừa vào đến phòng bếp, vừa lúc thấy Lý Tịch không đợi nồi khô hết nước đã đổ dầu vào, lại càng thêm sợ hết hồn: “Đừng cho dầu...”

Nhưng mà đã muộn, Lý Tịch bị Nguyễn Thần đột nhiên xuất hiện dọa sợ, tay run lên đem dầu đậu phộng đổ vào trong nồi.

Một tiếng “Xèo xèo” sau đấy truyền đến tiếng Lý Tịch hét chói tai: “Á, đau quá!”

Nguyễn Thần vội vàng tắt bếp ga, nhìn cánh tay của bà, cũng may là chỉ bị dầu nóng bắn ra ngoài một chút, không quá nghiêm trọng.

Cô đẩy Lý Tịch ra khỏi phòng bếp, thật sự muốn đánh cho người này một trận ngay lập tức.

Trước đây đã không nấu cơm, nhiều năm như vậy đương nhiên vẫn sẽ không thể!

“Mẹ đừng gây rối nữa, ngồi yên ở phòng khách đi.” Nguyễn Thần không muốn cùng Lý Tịch nói chuyện nữa, cô nháy mắt với Triệu Thiên Cảnh đem cái người sắp làm nổ tung phòng bếp này ra ngoài.

“Mẹ chỉ là muốn nấu bữa sáng cho các con thôi mà,” Sắc mặt Lý Tịch có vẻ không vui, ném tạp dề sang bên cạnh, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên bà vào phòng bếp vì muốn lấy lòng con gái, đầu gối Nguyễn Thần không biết ơn, lại còn đuổi bà giống như đuổi ruồi!

Nguyễn Thần chỉ đơn giản rán trứng, lại đem hâm nóng cháo đã nấu ngày hôm qua bung ra ngoài.

Sắp đến giờ đi làm, thế nhưng để cho người phiền toái như Lý Tịch này ở nhà, cô thực sự không thấy yên lòng.

Triệu Thiên Cảnh đã nhận ra, thấp giọng đề nghị: “Nếu không anh cùng chị Tịch đi ra ngoài đi dạo một lát?”

Nguyễn Thần lắc đầu, Lý Tịch đổi đàn ông như quần áo, đã sớm nhìn Triệu Thiên Cảnh không vừa mắt, ở cùng anh chắc chắn sẽ gây chuyện, sao phải phải làm anh khó xử?

Cô khẽ cắn môi, không thêm đề ý nói: “Thôi, để em đưa bà ấy đến vườn trẻ, vừa may hôm nay có giờ gặp mặt phụ huynh.”

Lại đến tháng phải tuyển thêm học sinh, hàng năm nhà trẻ có hai ba lần tổ chức gặp mặt, để phụ huynh sớm có thể cảm nhận bầu không khí ở đây.

Có nhiều người lạ, Lý Tịch xuất hiện cũng không quá đường đột.

“Cứ quyết định vậy đi,” Tuy rằng Nguyễn Thần không tình nguyện để Lý Tịch đến chỗ làm của mình, dù sao ngay cả Triệu Thiên Cảnh cũng chưa từng đi.

Triệu Thiên Cảnh nhìn đáng vẻ thấy chết không sờn của cô, cũng biết mẹ vợ đối với mình còn ngăn cách, chỉ có thể làm tài xế tạm thời đưa hai người qua đây.

Lý Tịch một bước tiến vào vườn trẻ, lập tức có vẻ mặt chán ghét, bĩu môi nói: “Thật không hiểu nổi con, đối phó với một đám nhóc con này không bị buồn chết sao?”

“Con thích,” Nguyễn Thần sắc mặt không đổi đáp lại một câu, dặn dò người nào đó không nên chạy lung tung, liền đi giúp đỡ tiếp đón phụ huynh và các bạn học nhỏ mới đến.

Đủ các bánh bao nhỏ trắng mềm dễ thương rục rề chào hỏi, khiến tâm trạng của cô dần tốt hơn rất nhiều.

Quả nhiên, trên đời này ngoại trừ bánh bao nhỏ, còn gì có thể so với chúng càng thêm dễ thương?

Vừa tiến một nhà ba người rời đi, xem đáng vẻ hài lòng của bọn họ, rõ ràng là vườn trẻ lại sắp có thêm nhiều học sinh đáng yêu, về mặt Nguyễn Thần không khỏi càng thêm tươi cười.

Tiểu Quế đột nhiên sáp lại gần, ở bên tai cô thì thầm: “Chị gái của chị Nguyễn đến, sao lại không nói cho bọn em biết một tiếng? Nhưng mà chị gái chị Nguyễn thật đẹp, một chút cũng không nhìn ra là đã hơn ba mươi tuổi...”

Khóe mắt Nguyễn Thần giật giật một cái, từ xa nhìn thấy mấy người đàn ông là người nhà học sinh đang vây quanh lấy Lý Tịch cười nói hỏi thăm, sắc mặt của cô giáo Lương đây kỳ lạ, còn vẻ mặt của cô giáo Trương đã bắt đầu đen thui, mà cô thì lại thấy nhức đầu.

Đúng là đưa Lý Tịch đến vườn trẻ, vốn là một quyết định sai lầm.

Còn nói là chị gái của cô, người đàn bà này da mặt thật sự quá dày!

Sau khi kết thúc hoạt động, cô giáo Lương lên nói cho cô biết, số lượng học sinh nhập học so với năm ngoái tăng gấp hai lần, Nguyễn Thần có cảm giác kích động muốn cào tường.

Người không biết còn tưởng rằng vườn trẻ của bọn họ có ý tìm một giáo viên xinh đẹp đến quyến rũ phụ huynh học sinh, đúng là đã vứt hết thể diện đi rồi.

Cô giáo Lương có vẻ muốn nói lại thôi: “Nhưng mà có một số phụ huynh nhìn thấy chị gái của Tiểu Nguyễn, lại sợ con cái bị làm hư...”

Khóe miệng Nguyễn Thần co rúm lại, Lý Tịch ăn mặc là loi như vậy, làm hỏng mắt người ta, những người sợ con cái bị làm hư chắc chắn là các bà mẹ của bánh bao nhỏ.

Cô vội xin lỗi cô giáo Lương, nhưng cô giáo Lương chỉ xua tay cười: “Nếu chị gái Tiểu Nguyễn không đến, tuyển sinh cũng không thuận lợi như vậy.”

Cô giáo Trương ở một bên hừ lạnh: “Vườn trẻ của chúng ta tuyển sinh, không biết còn nghĩ là tuyển giáo viên nam đấy.”

Nghĩ đến đám đàn ông kia trên mặt chỉ hận không thể dán lên vẽ háo sắc, vẻ mặt cô giáo Trương cũng càng thêm chán ghét.

Mỗi năm giáo viên tuyển được nhiều học sinh nhất vẫn là cô ta, năm nay lại có thể bị Nguyễn Thần đoạt mất danh tiếng, tiền thưởng cuối năm xem chừng cũng muốn đổi người nhận.

Trong lòng cô giáo Trương khó chịu, lẽ nào Nguyễn Thần để lấy chút tiền thưởng ngay cả chị gái mình cũng đưa ra làm chiêu bài lôi kéo học sinh?

Nguyễn Thần liên tục nói xin lỗi, chờ đến lúc lời Lý Tịch ra cửa, đã có loại kích động muốn bóp chết bà.

Không được, lại để cho sống ở đây với cô, một ngày nào đó cô sẽ phát điên mất.

Buổi tối sau khi ăn xong, Nguyễn Thần hung dữ cảnh cáo Lý Tịch ngồi yên trong phòng khách, lập tức kéo Triệu Thiên Cảnh vào phòng ngủ.

Vui mặt trong lòng ngực của anh, Nguyễn Thần bực bội ngẩng đầu: “Chúng mình nghĩ cách để mẹ ra ngoài ở đi, đúng lúc hôm nay cô giáo Lương giới thiệu một căn nhà thích hợp lắm.”

Triệu Thiên Cảnh vươn tay vỗ về sau lưng cô, nghĩ lại buổi chiều đến đón Nguyễn Thần, sắc mặt của cô vô cùng tệ, rõ ràng là Lý Tịch chắc chắn đã làm chuyện gì khiến cô không vui.

Anh không thay Lý Tịch xin tha thứ, chỉ nói cho Nguyễn Thần: “Mẹ đã biết chị Tịch đến đây.”

Khuôn mặt Nguyễn Thần cứng lại: “Mẹ đã biết? Sao mà mẹ biết được?”

“Hôm nay lúc đưa hai người đến vườn trẻ bị mẹ thấy được.” Triệu Thiên Cảnh nghĩ lại tốn bao nhiêu công sức mới ngăn được Ngô Vận lên đây gặp thông gia, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nguyễn Thần bực bội nghiêng rằng, cô không nên để cho Lý Tịch biết địa chỉ của mình, không nên nhất thời mềm lòng mà để cho người này vào đây ở.

“Ngày mai em nhất định phải làm cho bà ấy chuyển đi.”

Vốn thấy Lý Tịch bị đàn ông lừa không còn một xu dính túi, Nguyễn Thần tội nghiệp bà mới để cho người này ở nhờ mấy ngày. Thế nhưng trải qua cuộc nói chuyện tối qua, cô lại thêm hiểu rõ suy nghĩ của người đàn bà ích kỷ này, nếu không phải vì Triệu Thiên Cảnh ngăn cản, cô thật muốn lấy chổi đem Lý Tịch quăng ra khỏi cửa.

Người đàn bà kia luôn miệng nói mình là người ích kỷ, nhưng không cướp đi quyền được sinh ra trên đời của Nguyễn Thần, Nguyễn Thần nghe được Lý Tịch có ý muốn gắn gũi cô, nhưng mà lời nói thốt ra khỏi miệng thực sự thối nát.

Muốn sinh ra cô, rồi lại không chăm sóc cô thật tốt, bỏ lại một mình cô cô đơn sống ở quê, chịu đựng ông nội bà nội căm ghét và lạnh nhạt.

Lý Tịch nói ra bà bắt đắc dĩ, hận bố cô bỏ lại hai người di chơi bởi trắng hoa, vậy mà bà đã cho Nguyễn Thần vô tội được những cái gì?

Ngoại trừ ký ức khổ sở, chỉ có tranh cãi không ngừng và chửi bới khó nghe. Hai người đã từng yêu nhau cho nhau tổn thương, từng câu từng chữ chỉ hận không thể mang đối phương ra đánh, muốn làm cho đối phương không chịu đựng nổi.

Nguyễn Thần nhìn từng chút một vào trong mắt, trong lòng mỗi ngày lại xây thêm một bức tường băng giá lạnh lẽo, ngăn cách bọn họ và những người

khác.

Chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ mình thật tốt, để cho cô ngàn lần không phải nhận thêm bất kỳ thương tổn nào.

Thế nhưng đêm qua, Lý Tịch lại một lần nữa bóc ra vết thương ở tận đáy lòng của Nguyễn Thần, lại còn đem muối xát lên đấy.

Suy cho cùng, trong lòng Lý Tịch quan trọng nhất vẫn là bản thân mình, ngay cả thỏa hiệp cũng mang vẻ cao cao tại thượng, cây ngay không sợ chết đứng.

Nguyễn Thần vô thức kéo vạt áo của Triệu Thiên Cảnh, tay chân co lại, tiếp tục chui vào lồng ngực anh, giống như là làm vậy có thể nhận thêm nhiều hơi ấm hơn nữa, khiến cho cô dễ chịu thêm một chút.

Triệu Thiên Cảnh ôm cô thật chặt, dùng hết sức cho đến khi bụng bị đè ép đến mức bắt đầu đau.

“Được, sáng mai để chị Tịch dọn ra ngoài đi.”

Tuy rằng muốn lấy lòng mẹ vợ, nhưng Nguyễn Thần không vui, anh cũng không thấy thoải mái.

Nếu như chọn làm mất lòng giữa mẹ vợ và bà xã, dù cho Triệu Thiên Cảnh khó xử, vẫn cứ chọn người sau.

Mẹ vợ chỉ là “người ngoài”, sao có thể so được bà xã là “người trong” được?

Nhận được ủng hộ của Triệu Thiên Cảnh, cuối cùng Nguyễn Thần cũng nở nụ cười, cô còn tưởng rằng con rể ngoan này sẽ phản đối, sau đó phản bội về phe Lý Tịch.

May là anh vẫn hướng về phía mình.

Nguyễn Thần mở cờ trong bụng, ôm cổ Triệu Thiên Cảnh làm nũng: “Tối hôm qua bị cắt ngang, giờ chúng mình tiếp tục nhé?”

Triệu Thiên Cảnh tối qua một mình phòng đơn gối chiếc, bây giờ chỉ ước có thể tiếp tục, cúi đầu hôn lên môi cô: “Đề nghị tốt như vậy, ai có thể từ chối được chứ?”

Nguyễn Thần mềm nhũn vùi mình trong vòng tay anh, dùng đầu ngón chân đẩy áo ngủ của Triệu Thiên Cảnh rộng ra, luồn vào cọ nhẹ lên đùi anh, mơ màng thúc dục: “Nhanh lên một chút nữa...”

Triệu Thiên Cảnh bị cô trêu chọc đến mức toàn thân nổi lửa, cởi bỏ áo ngủ của Nguyễn Thần, ngậm lấy vành tai cô thì thầm: “Đợi chút, chị Tịch sẽ không lại quấy rầy vợ chồng mình nữa chứ?”

“... Bà ấy dám à...” Nguyễn Thần làm bầm hai tiếng, hai chân cong lên vòng bên thắt lưng anh.

Lý Tịch không phải là muốn nói chuyện làm hòa với cô sao, muốn một lần nữa làm người mẹ tốt, muốn cùng cô thuận lợi ở chung, sao dám làm mất lòng cô!.

Tối hôm trước cho qua, hôm nay lại nữa, Nguyễn Thần thề nhất định tuyệt giao cùng Lý Tịch, sau này cả đời không qua lại với nhau.

Có thể do có người ở sát vách, đêm nay Nguyễn Thần có chút gấp gáp, so với mọi lần lại càng thêm nhiệt tình.

Áo ngủ vẫn chưa cởi hết ra, nửa kín nửa hở, lớp áo lót màu đen khiến da cô trắng hơn, nhất là lúc động tình nổi lên một màu hồng nhạt, làm Triệu Thiên Cảnh không nhìn nổi, so với ngày thường muốn mạnh mẽ hơn một chút.

Bên tai là tiếng Nguyễn Thần cắn môi đè nén tiếng rên rỉ, ngắt quãng, lại vô cùng chọc người.

Người dưới thân sắc mặt phỉếm hồng, hai mắt ướt át ôm lấy anh, chỉ biết cúi đầu mà thúc giục.

Nguyễn Thần như vậy, Triệu Thiên Cảnh có cảm giác mình cũng sắp hóa thân thành sói, muốn đem cô một hơi nuốt vào bụng...

Sáng hôm sau tinh thần của cô phấn chấn, trong đầu chuẩn bị tốt lý do muốn tiễn Lý Tịch ra khỏi nhà.

Đầu giờ bữa ăn sáng mới ăn được một nửa, Lý Tịch đột nhiên che miệng lao vào phòng tắm, thoáng truyền đến tiếng nôn khan.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Hải Hòa Về Mặc Áo

Có một lúc nào đó, đầu gối ngọc ngách cũng biết hóa thân thành sói – BY Nguyễn Thần.

Nguyễn Thần nhìn que thử thai đã đổi màu trên tay, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Cô cố gắng hai tháng vẫn không trúng, Lý Tịch đã nhiều tuổi mà trong bụng lại có thể có bánh bao nhỏ... Điều này khiến Nguyễn Thần không sao chịu nổi.

Bực bội đem que thử thai ném vào thùng rác, Nguyễn Thần ôm cánh tay ngồi đối diện với Lý Tịch, vẻ mặt vô cùng hổ thẹn.

“Mẹ nói cho con nghe xem, đứa nhỏ là con của ai?”

Lý Tịch cũng không nghĩ đến tuổi đã lớn như vậy, lại vẫn có thể mang thai, sắc mặt vẫn còn hoảng hốt: “Mẹ sao có thể mang thai được, không thể nào...”

Nguyễn Thần đau đầu, biết suy nghĩ của người này rất lộn xộn, dứt khoát hỏi thẳng: “Đứa bé là của người tình nhỏ đã bỏ trốn kia sao?”

Lý Tịch ngây ngốc gật đầu.

Nguyễn Thần cũng biết như thế, lại tiếp tục hỏi: “Mẹ muốn sinh đứa bé ra à?”

Lý Tịch cuối cùng cũng bình tĩnh lại, không chút do dự gật đầu: “Tất nhiên!”

“Không nói đến bây giờ mẹ là sản phụ cao tuổi, cha của đứa nhỏ ôm tiền bỏ trốn, mẹ muốn cho đứa nhỏ sinh ra rồi lớn lên trong một gia đình đơn thân à?” Nguyễn Thần cau mày, một câu nói thẳng ra vấn đề.

Trên mặt Lý Tịch có chút do dự, ấp úng mở miệng: “Mẹ muốn sinh nó ra, dù thế nào một mình mẹ cũng không phải là không nuôi nổi.”

Nguyễn Thần nghĩ đến sau này có một em trai hoặc em gái nhỏ hơn mình hai mươi tuổi, ngay cả đầu cũng bắt đầu đau.

Lý Tịch đương nhiên không ngại, thế nhưng cô lại rất dè dặt.

“Mẹ đã mang thai, vậy thì càng không thích hợp ở chỗ này. Con sẽ nhanh tìm một căn nhà thích hợp, sau đó thu dọn sạch sẽ để mẹ chuyển qua đấy.” Nguyễn Thần rút cuộc cũng tìm được cái cớ đưa Lý Tịch ra ngoài, nói gì đi nữa cũng không bỏ qua cơ hội tốt này.

Lý Tịch nhăn mũi đáng thương nhìn cô: “Mẹ vừa mang thai con liền muốn đuổi mẹ ra khỏi cửa, chẳng lẽ không biết một phụ nữ có thai sống một mình có bao nhiêu nguy hiểm hả?”

Nguyễn Thần lắc đầu: “Con ngay cả một chút cũng không lo lắng, tin rằng sẽ có rất nhiều người sẵn lòng làm cha đứa nhỏ hời này.”

Chỉ cần Lý Tịch muốn, có người đàn ông nào có thể cự tuyệt yêu cầu của bà?

Lý Tịch dụi dằm vuốt bụng, trợn mắt lườm Nguyễn Thần: “Đứa nhỏ không có lương tâm này, chưa gặp người nào muốn đem phụ nữ có thai yếu đuối đuổi ra khỏi nhà!”

“Mẹ bây giờ cũng không phải là chưa gặp được, con chính là người đấy.” Nguyễn Thần kiên quyết trợn mắt nhìn lại, lần này có nói gì đi nữa cũng không được mềm lòng.

“Nghe nói Ngô nữ sĩ là bác sĩ phụ khoa nổi tiếng, cũng nói người quen dễ làm việc hơn, mẹ phải để bà ấy thăm khám cho đứa nhỏ này một chút.” Lý Tịch bỗng nhiên tủm tỉm cười nói, bày ra dáng vẻ đây là chuyện đương nhiên.

Nguyễn Thần nổi giận, đề cho mẹ chồng biết mẹ mình đã nhiều tuổi mà ở chỗ nào cũng quyền rũ đàn ông, bây giờ còn làm lớn bụng, sau này mình còn mặt mũi nào mà gặp Ngô Vận?

“Không được!” Cô tức giận vỗ bàn một cái, kiên quyết phản đối.

Triệu Thiên Cảnh nắm lấy bàn tay đập lên bàn đến mức đỏ bừng của Nguyễn Thần, đau lòng xoa nhẹ, từ tốn đề nghị: “Chị Tịch vừa có đứa nhỏ, vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra một chút. Trong tay mẹ con cũng không có thiết bị để khám, cũng không thể làm kiểm tra toàn diện được.”

Lý Tịch cười: “Vẫn là con rẻ hiểu chuyện, đợi lúc nữa làm phiền con đưa mẹ đến bệnh viện nhé.”

Nguyễn Thần nhìn bà khề hất, bước vào phòng ngủ của khách thay quần áo, cô bắm lấy Triệu Thiên Cảnh nhỏ giọng thăm thỉ: “Sau khi anh đưa bà ấy đi bệnh viện, bà ấy nhất định sẽ dựa vào điều này mà không chịu chuyển đi mất thôi!”

Triệu Thiên Cảnh vỗ về lưng cô trấn an, trên mặt là biểu tình ‘anh làm việc thì em hãy yên tâm’: “Anh đưa em đến vườn tre trước đã nhé, sắp đến giờ làm việc rồi.”

Nguyễn Thần lo lắng đưa mắt nhìn anh, thấy bộ dạng ung dung của Triệu Thiên Cảnh cũng chỉ có thể tin tưởng.

Nguyễn Thần cả ngày ở vườn trẻ không yên lòng, sao chép tài liệu thì bị ngược, giúp cô giáo Lương rót nước trà thì suýt nữa làm bỏng cả tay mình, ở trên hành lang còn va phải Tiểu Quế.

Tiểu Quế bị đâm trúng, nhe răng nhếch mép nặn ra một nụ cười: “Chị Nguyễn có chuyện gì sao?”

Lẽ nào hôm qua cô giáo Trương nhìn thấy chị gái của Nguyễn Thần giành được nhiều học sinh nên trong lòng không thoải mái, tìm cô gây sự?

Nguyễn Thần nhìn chăm chăm vào Tiểu Quế một lúc lâu mới yếu ớt thờ dãi: “Vi sao đứa nhỏ đều đi vào trong bụng những người khác vậy?”

Tiểu Quế ‘xi’ một tiếng rồi cười: “Chị Nguyễn nếu muốn đứa nhỏ đi vào bụng của mình, không phải chỉ là vấn đề thời gian thôi à?”

Nguyễn Thần bỗng nhiên tỉnh ngộ, gần đây bị Lý Tịch quấy rầy sinh hoạt của hai vợ chồng bọn họ, không cày cấy thì làm sao có thu hoạch?

Chẳng trách bánh bao nhỏ vẫn chưa thấy đến, đều là lỗi của Lý Tịch, rõ ràng là bà dọa bánh bao nhỏ để thương bỏ chạy!

Trong lòng cô càng thêm quyết tâm, nhất định phải tiễn bà mẹ khó chơi ấy ra khỏi cửa chính, sau đó liền treo trước cửa tấm biển nhỏ: “Lý Tịch và tiểu Cường không được đi vào!”

Nguyễn Thần về sớm nấu một bàn toàn đồ ăn ngon, ý chí chiến đấu mạnh mẽ, thậm chí buổi tối phải cùng Lý Tịch đấu ba trăm hiệp cũng không vấn đề gì.

Ai ngờ Triệu Thiên Cảnh một mình trở lại, cô nhìn chăm chăm vào cửa chính, sừng sốt một lúc lâu: “Người kia đâu rồi?”

Triệu Thiên Cảnh xem ra sẽ không giống người đem Lý Tịch ném vào bệnh viện bất kể bà ấy là ai, Nguyễn Thần cảm thấy nghi hoặc.

“Cái thai của chị Tịch không ổn định, bác sỹ đề nghị ở lại bệnh viện theo dõi một tuần.”

Một tuần!

Nguyễn Thần hưng phấn liền nhảy lên: “Một tuần làm sao đủ, nên ở bệnh viện một tháng chứ!”

Tốt nhất là Lý Tịch ở đến lúc sinh con đi, rồi cũng sẽ không trở về quấy rầy thế giới hai người của bọn họ!

Triệu Thiên Cảnh chỉ nhìn nét mặt của cô là biết ngay bà xã nhà mình đang suy nghĩ cái gì, Lý Tịch muốn sinh cũng phải đợi đến tám chín tháng sau nữa, bệnh viện đương nhiên không có khả năng để một phụ nữ có thai bình thường ở lâu đến vậy.

Nguyễn Thần vui vẻ kéo Triệu Thiên Cảnh đến bên bàn ăn ngồi xuống, gấp lên một khối thịt kho mềm, cười tủm tỉm nói: “A ~”

Triệu Thiên Cảnh nhìn cô một cái, ngoan ngoãn ăn hết: “Ngon quá!”

“Ngon thì anh ăn nhiều một chút,” Đêm nay anh phải bận rộn rồi... Những lời sau cùng này, đương nhiên Nguyễn Thần không nói ra miệng, nhưng mà Triệu Thiên Cảnh thuận theo cô vui vẻ mà khoe miệng cong lên cũng đoán được phần nào.

Vì thế Triệu tiên sinh vô cùng nịnh nọt mà đem thức ăn trên bàn giải quyết sạch sẽ, chờ đến lúc hai người ngồi trên ghế sofa, anh cũng dựa theo lý do đấy mà hỏi ý kiến của Nguyễn Thần: “Đêm nay em muốn ở chỗ nào?”

Sofa phòng khách đã thử qua, ban công, phòng tắm cũng vậy, thỉnh thoảng cũng nên tìm một chút khẩu vị mới.

Nguyễn Thần mới đầu không phản ứng kịp, sau đó nhớ lại ngày đó ở ban công... có vài hình ảnh không thích hợp với trẻ em không nghe lời mà ào ào đến, cô âm thầm đồ mặt.

Nhìn xung quanh nhưng không nhìn qua Triệu Thiên Cảnh, Nguyễn Thần bỗng nhiên đứng dậy nói: “Buổi tối ăn no quá, chúng mình đi dạo đi.”

Triệu Thiên Cảnh suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Buổi tối lạnh đấy, còn có rất nhiều muỗi.”

Nguyễn Thần chớp mắt, hai má đỏ như rì máu.

Thì ra anh cho là cô muốn ở trong rừng cây nhỏ của tiểu khu làm chuyện đấy – Nguyễn Thần che mặt, cô bình thường tỏ ra cuồng dã và phóng khoáng như vậy sao?

Nguyễn Thần vừa xấu hổ vừa tức giận, đá cho người nào đấy một cước, lăm bằm hai tiếng rồi lấy hoa quả ra gọt.

Tay cô rất khéo léo, hơn nữa từ nhỏ đã bắt đầu làm việc nhà, động tác rất nhuần nhuyễn.

Triệu Thiên Cảnh nhìn đôi tay trắng nõn thon dài cầm dao gọt hoa quả, nhẹ nhàng gọt ra lớp vỏ trái cây thật mỏng. Màu sắc tươi đẹp từ đầu đến cuối

một vòng lại một vòng không không bị đứt đoạn, không biết tại sao, anh nghĩ đầu ngón tay của Nguyễn Thần có sự hấp dẫn không nói nên lời.

Nhớ lại trước đây đôi bàn tay như bạch ngọc của Nguyễn Thần ở trên người anh đi chuyển, trôi chọc ra vô số ngọn lửa, ánh mắt Triệu Thiên Cảnh không khỏi trầm xuống.

Nguyễn Thần không biết người bên cạnh chỉ chăm chú ngắm tay cô đã bắt đầu tiến nhập trạng thái, đem hoa quả đã cắt thành miếng nhỏ, mỉm cười đưa vào miệng Triệu Thiên Cảnh.

Cô vẫn chưa lau tay, trên đầu ngón tay còn dính không ít nước trái cây chảy ra.

Triệu Thiên Cảnh nuốt hoa quả, bỗng cúi đầu ngậm luôn ngón tay của cô vào miệng.

Vị trái cây ngon ngọt, ngón tay non mềm trơn bóng, anh liếm mát đến thèm thuồng, thỉnh thoảng giương mắt nhìn qua sắc mặt ửng đỏ của Nguyễn Thần.

Nguyễn Thần cảm giác mặt mình sắp bị đốt cháy, tay đứt ruột xót, đầu ngón tay hơi ngứa một chút, còn có cảm giác ẩm ướt uồn ươn, khiến cho cả người cô nhanh chóng nóng lên.

Cô còn nói sau khi ăn cơm và ăn hoa quả xong, tâm trạng lại vui vẻ mà chuẩn bị điều chỉnh lại bầu không khí, ai ngờ Triệu Thiên Cảnh so với cô còn tự giác hơn, ăn no liền lập tức hành động, nhưng thật ra lại giảm bớt cho cô không ít việc.

Chỉ là hơi bất ngờ, ngoài dự đoán của Nguyễn Thần.

Nguyễn Thần tiến lên liếm nhẹ vào yết hầu của Triệu Thiên Cảnh, cảm giác được người anh bỗng nhiên cứng đờ, cô cũng cúi đầu hít một hơi, mỉm cười thay anh chậm rãi cởi ra từng cái khuy áo sơ mi.

Động tác từ tốn so với bất kỳ lúc nào cũng đều câu dẫn người ta, Triệu Thiên Cảnh buông tay cô ra, thật nhanh tự mình cởi bỏ áo sơ mi trên người, thuận tiện tân công bộ đồ màu lam nhạt trên người Nguyễn Thần.

Bộ đồ này không những có nhiều nút thắt, lại còn rất chặt, tay muốn luồn vào cũng rất khó.

Triệu Thiên Cảnh bắt đầu đi thành thật mở khuy áo, thể nhưng nút thắt dày đặc, so với trong tưởng tượng còn nhiều hơn, làm anh nôn nóng đến một đầu dây mồ hôi.

Nguyễn Thần nhìn thấy vậy cười có chút hả hê, bộ đồ này là của Trác Linh tặng cô, nói là vào một số thời điểm có thể khiến đàn ông kinh ngạc, đương nhiên cũng xem như là một loại tình thú.

Hai tay của cô cũng không dừng lại, dễ dàng tháo được dây thắt lưng của Triệu Thiên Cảnh, so với người nào đó còn nhanh hơn, đem anh lột sạch sẽ.

Mà áo của Nguyễn Thần mới cởi ra được một nửa, nhìn qua còn rất chỉnh tề.

Triệu Thiên Cảnh rút cuộc cũng hiểu rõ thấy được mà không ăn được là loại cảm giác như thế nào, cũng chỉ có thể kiên trì tiếp tục cùng mấy cái nút thắt chiến đấu.

Thật vất vả mới cởi ra được lớp thứ nhất, bên trong lại còn có một lớp nút thắt nữa.

Anh hiếm khi nóng nảy muốn dùng sức xé rách, ai mà biết được chất vải của bộ đồ này so với mình nghĩ còn tốt hơn nhiều, kéo thế nào cũng không rách, ngay cả nút thắt cũng không động đậy gì.

Triệu Thiên Cảnh liếc mắt nhìn Nguyễn Thần cười đến không khép miệng, cũng biết trò đùa dai này nhất định là chủ ý do bạn tốt Trác Linh của cô bày ra.

Trác Linh chắc chắn là khắc tinh của đàn ông, luôn nghĩ cách dày vò đàn ông, chỉ tiếc là nhiều người không chống lại được sức hấp dẫn của cô, từng người nhào đến đụng phải đầu roi máu chảy cũng không bỏ cuộc.

Nguyễn Thần thấy Triệu Thiên Cảnh cau mày, bộ dáng bức bối, không khỏi mềm lòng, giúp anh cởi khuy áo.

Quả là trang phục do Trác Linh đặc biệt đặt làm, lúc mặc đã phiền toái, lúc cởi càng phiền toái hơn.

Hai người làm cho toàn thân đầy mồ hôi, hai tay cũng nhức mỏi, mới có thể cởi ra toàn bộ.

Vốn bên trong còn có một cái khóa điện tử nho nhỏ, dùng để kết hợp với nút thắt ở giữa. Mật khẩu sáu chữ cái nếu không giải được thì không thể cởi ra, Nguyễn Thần tất nhiên biết đối với Triệu Thiên Cảnh mà nói, thứ này chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, muốn giải được nó chỉ là chuyện dễ dàng.

Chỉ là ở thời điểm quan trọng mà phải động não, dù là Triệu Thiên Cảnh cũng không chịu nổi...

Vì vậy Nguyễn Thần vẫn lén lút bỏ đi khóa điện tử, hủy đi một chút hấp dẫn, khiến cho hứng thú của cả hai người mất đi một ít.

Trải qua một phen cố gắng vất vả mới cởi bỏ được bộ quần áo, với Triệu Thiên Cảnh cũng là lần đầu tiên thử nghiệm, vì vậy lúc ăn lại càng có tư vị

không giống những lần trước.

Tuy rằng Triệu tiên sinh không phải là người lòng dạ hẹp hòi, thế nhưng bộ đồ này làm cả người anh nổi nóng, thiếu chút nữa thì cháy sạch, đương nhiên phải trừng phạt Triệu phu nhân một chút.

Nguyễn Thần gieo gió gặt bão, đau khổ trong lòng có thể tưởng tượng được.

Khi hai mắt cô mơ màng bĩu môi nói: “Nhanh, anh nhanh lên một chút đi ~~~”

Động tác của người nào đó tự giác chậm lại, vẫn biết rõ mà còn cố hỏi lại một câu: “Chậm một chút hả em?”

Khi cô bị va chạm đến mức muốn tan thành từng mảnh, nhỏ giọng rên rỉ: “Anh, chậm một chút ~~~”

Người nào đó vô cùng chủ động tăng nhanh số lần, còn không quên quên xấu xa mà nhưống mảy: “Nhanh hơn tí nữa à? Tuân lệnh bà xã!”

Kể từ đêm nay, bộ đồ đó bị Nguyễn Thần nhét sau dưới tủ quần áo, không còn cơ hội được nhìn thấy ánh mặt trời...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hải Hòa Chuyện Tranh Cãi

Có kỹ năng tranh cãi cũng là một cách phát triển tình cảm – BY Nguyễn Thần.

Nguyễn Thần đang muốn kể cho bạn tốt nghe cô gần như bị chuyện của Lý Tịch ép đến phát điên, thì Trác Linh luôn xuất quỷ nhập thần lại chủ động gọi điện thoại cho cô.

Cô còn chưa kịp nói cho bạn tốt Lý Tịch bị đàn ông lừa, còn mang thai đứa con của tên đàn ông kia, chợt nghe được Trác Linh nhỏ giọng nói một câu.

Nguyễn Thần sững sốt một lúc lâu, lấp ba lấp bắp hỏi: “... Cậu vừa mới nói gì vậy, mình không nghe rõ.”

Giọng nói của Trác Linh lạnh lùng, không có ý vui vẻ: “Mình có rồi.”

“Có... có cái gì?” Nguyễn Thần nuốt nước bọt, cảm giác bản thân mình không còn bình tĩnh được nữa. Cô tròn tròn mắt, vô thức bóp chặt cái gối trong tay đến mức biến dạng.

“Chết tiệt, mình có thai rồi!” Giọng điệu của Trác Linh hung dữ, giống như hận không thể bóp chết cha của đứa nhỏ.

Nguyễn Thần hít một hơi thật sâu, trong đầu trống rỗng, một hồi lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình: “Vậy thì chúc mừng cậu, cha của đứa nhỏ đã biết chưa?”

“Hắn ta vẫn chưa biết, mà mình cũng không có ý định nói.”

Ý của Trác Linh, Nguyễn Thần biết cô đã lâu nên hiểu rõ, về mặt sừng sốt: “Cậu muốn giấu anh ta bỏ đi đứa nhỏ trong bụng sao?”

“Tất nhiên, tại sao tớ lại phải sinh con cho một người đàn ông mới gặp gỡ chưa đến một tháng?” Trong lòng Trác Linh buồn bực muốn chết, cô rõ ràng làm đủ mọi biện pháp an toàn, đến cuối cùng là sai ở chỗ nào, lại có thể xảy ra tai nạn chết người?

Nguyễn Thần nghe được cô đang thờ ơ, nhỏ giọng nói: “Tốt xấu gì đứa nhỏ cũng là một nửa công lao của người đàn ông kia, dù thế nào cũng phải thông báo một tiếng chứ?”

“Hừ, hắn ta chắc cũng chỉ mong tớ bỏ đứa nhỏ.” Trác Linh có vẻ như đang thờ dài một hồi, những người thường xuyên ra ngoài chơi bởi như cô, chắc chắn sẽ không thích có chồng con nhanh như vậy, phá hủy cuộc sống tự do tự tại bây giờ.

“Cậu còn chưa hỏi, sao có thể trả lời thay anh ta được?” Nguyễn Thần chỉ hy vọng người đàn ông kia là người có trách nhiệm, cũng có thể cho Trác Linh tin tưởng.

Trác Linh im lặng, thật lâu sau mới mở miệng: “Cũng được, vậy thì nghe lời cậu, mình đi hỏi một lần. Chẳng qua kết quả của việc này, cậu cũng đừng mong đợi nó có thể tốt đẹp.”

Dập máy, Nguyễn Thần thờ dài.

Không biết là muốn than thở bạn tốt bỗng nhiên được làm mẹ, hay là buồn bực vì bánh bao đều của nhà người khác, rõ ràng là cô rất chăm chỉ cố gắng,

sao kết quả ngược lại là không có thu hoạch được bánh bao mà mình mong muốn?

Lúc đem tin Trác Linh mang thai nói cho Triệu Thiên Cảnh, sắc mặt anh có chút kỳ lạ: “Trác tiểu thư thật sự mang thai sao?”

Nguyễn Thần chán nản gục đầu: “Đương nhiên, chuyện này có thể làm sai à?”

Về kinh ngạc trên mặt Triệu Thiên Cảnh làm thế nào cũng không che dấu được: “Anh tưởng là Trác tiểu thư không thích trẻ con, sẽ rất cẩn thận.”

“Cậu ấy rất cẩn thận, tiếc là có một chút ngoài ý muốn.” Nguyễn Thần buồn bực nhìn anh: “Mẹ em mang thai, ngay cả người luôn vô cùng chú ý an toàn như Trác Linh cũng dính đòn, chỉ có em không có tin tức gì.”

Trước khi cưới hai người đã khám sức khỏe toàn diện, cơ thể tuyệt đối không có vấn đề gì, vậy là do tư thế sai, số lần chưa đủ, hay là còn nguyên nhân khác?

Nguyễn Thần quan sát Triệu Thiên Cảnh từ trên xuống dưới, Triệu tiên sinh bị cô nhìn đến mức da đầu tê dại, anh cũng biết bà xã nhà mình đồ kỵ nhà người khác có bánh bao, không biết trong đầu lại đang suy nghĩ những phương pháp quái quỷ gì.

Nguyễn Thần nghĩ ngợi một lúc, có lẽ do gần đây Lý Tịch đến ở, tâm trạng không thoải mái, bánh bao mới không đến, cô hất tóc một cái, đem phiền muộn cũng quẳng đi.

Bắt đầu từ hôm nay, trong nhà không có Lý Tịch, cô nhất định phải làm ra được bánh bao nhỏ.

Trước tiên là chạy ào vào phòng tắm tắm hương liệu, làm cả người thơm ngào ngạt, lúc này Nguyễn Thần mới nhường Triệu Thiên Cảnh đi vào.

Chờ đến lúc Triệu Thiên Cảnh ra ngoài, nhìn thấy một cảnh khiến mạch máu người ta dâng trào.

Nguyễn Thần mặc váy ngủ màu hồng, ném áo choàng ngủ sang một bên. Nước trên người cũng chưa lau khô, còn ẩm ướt khiến váy ngủ mỏng manh dán lên làn da, dáng người đẹp lúc ẩn lúc hiện, so với còi ra hết còn gợi cảm hơn nhiều.

Triệu Thiên Cảnh khó khăn nuốt nước bọt, lúc này người đàn ông nào cũng không chịu được kích thích, hơn nữa Nguyễn Thần còn nằm nghiêng, cổ áo chữ V xẻ sâu làm lộ ra cảnh đẹp nhỏ nhỏ trước ngực.

Nhưng quan trọng nhất, nơi cô đang nằm là bàn ăn!

Triệu Thiên Cảnh không nghĩ bàn ăn bằng gỗ thô bình thường, Nguyễn Thần nằm lên lại có một cảm giác khác.

Nguyễn Thần nhìn thấy người nào đó hai mắt sáng lên, vươn tay vỗ bàn ăn dưới người mình, phát ra âm thanh trầm thấp, khẽ cắn môi dưới: “Bàn ăn này cũng không tệ, không bằng đêm nay thử ở chỗ này nhé?”

Triệu Thiên Cảnh đương nhiên sẵn lòng, ánh mắt nhìn theo chuyển động của cô, chỉ thiếu nước trực tiếp nhào đến.

Anh liếc nhìn bàn ăn, do dự hỏi: “Bàn ăn này hơi cứng, hay là chúng mình chuyển đến sofa nhé?”

Nguyễn Thần trừng mắt nhìn Triệu Thiên Cảnh chỉ hận rèn sắt không thành thép, cô biết người này thích nhất nói những câu sát phong cảnh. Hiếm khi cô lấy hết can đảm nằm trên bàn ăn mặc anh làm càn, thế mà người nào đó lại có thể không cảm kích.

Nguyễn Thần dùng cả tay chân mà ngồi dậy, tức giận lầm bầm: “Anh không thích thì quên đi, chúng mình về phòng ngủ riêng thôi.”

Hai chữ “ngủ riêng” được nhấn rất mạnh, Triệu Thiên Cảnh biết cô giận, lập tức dè Nguyễn Thần nằm lại trên bàn ăn.

Nếu bà xã đại nhân đã hy sinh to lớn như vậy, anh sao có thể để cho cô thất vọng được?

Lúc Triệu Thiên Cảnh nhìn từ xa thấy Nguyễn Thần nằm trên bàn rất quyến rũ, đến gần sờ lên váy ngủ ẩm ướt, anh lại bắt đầu lo lắng cô sẽ bị cảm lạnh.

Tuy rằng nhiệt độ bây giờ khá cao, thế nhưng quần áo ướt như vậy mặc lâu trên người khó tránh khỏi bị cảm mạo, anh không nói hai lời đem váy ngủ của Nguyễn Thần còi ra ném lên cái ghế để bên cạnh.

Nguyễn Thần vẫn đang cười tủm tỉm nhìn anh, quả nhiên ở nơi này với tư thế câu người như vậy, người nào đó so với ngày thường còn nồn nóng hơn.

Chiều cao của bàn ăn vừa vặn, Triệu Thiên Cảnh vô cùng hài lòng, khẽ tách hai chân của cô ra rồi dè lên.

Nguyễn Thần theo thói quen dùng hai chân vòng lên hông anh, bị người bên trên ép tới mức thở hổn hển.

Nơi này đúng là đầy thú vị, thế nhưng cũng đầy khó chịu.

Chỉ cần Triệu Thiên Cảnh ở phía trước nhấn mạnh một cái, sau lưng cô liền đụng vào bàn ăn cứng ngắc, lại còn lạnh như đá, không cần nhìn cũng biết rất nhanh liền đồ một mảng lớn.

Nguyễn Thần khẽ cắn môi chịu đựng, chính cô đề nghị trước, không có lý do gì ở thời khắc quan trọng như vậy bảo dừng lại, chẳng lẽ còn khiến Triệu Thiên Cảnh nhìn lại?

Cô khẽ kêu “ừ a...” một lúc lâu, nhưng không phải là tiếng rên rỉ lúc động tình mà là tiếng kêu đau đớn do phía sau lưng đụng phải đầu đòn.

Triệu Thiên Cảnh còn tưởng rằng Nguyễn Thần có cảm giác khác lạ, vô cùng tự giác tăng thêm sức lực.

Cố gắng được một lần, anh phát hiện Nguyễn Thần nước mắt lưng tròng nhìn mình, đau đến mức không nói thành lời.

Triệu Thiên Cảnh hoảng sợ, nhanh ôm lấy cô trở về phòng ngủ.

Vừa nhìn thấy sau lưng của Nguyễn Thần ửng đỏ, còn hơi bị tụ máu. Da của cô mẩn cảm, xem chừng đến sáng mai sẽ bầm đen lại.

Anh vừa hối hận không chống cự được Nguyễn Thần nằm trên bàn ăn quyến rũ mình mà dùng sức quá mạnh làm cô bị thương, vừa có phần không đành lòng.

Nguyễn Thần sợ đau, nhìn một lúc lâu như thế, chắc là không muốn để cho mình mất hứng.

Cho dù hiểu rõ dụng tâm của cô, nhưng Triệu Thiên Cảnh lại không vui nổi.

Đây vốn là chuyện khiến cả hai người đều hạnh phúc, sao kết quả ngược lại là làm cho một bên đau muốn chết, không cảm giác được một chút xiu vui vẻ nào?

Tức giận thì tức giận, Triệu Thiên Cảnh vẫn nhanh chóng dùng dầu thuốc thay Nguyễn Thần xoa bóp máu tụ sau lưng, cô đau đến mức chảy cả nước mắt, liên tục hét lên “nhẹ một chút.”

Thế nhưng không dùng lực, dầu thuốc sẽ không có tác dụng, trong lòng Triệu Thiên Cảnh cũng buồn bực, tay lại càng không khách khí.

Chờ bôi xong dầu thuốc, Nguyễn Thần đã nằm bẹp trên giường rên hừ hừ mà hai mắt cũng ươn ướt, đau đến mức thở hổn hển.

Triệu Thiên Cảnh nghiêm khắc vỗ mông nhỏ của cô một cái, tức giận nói: “Lúc này đau sao không nói, để cho bây giờ ở chỗ này bị nặng như vậy!”

Về mặt Nguyễn Thần buồn thiu, tội nghiệp hấp háy mũi: “Mới đầu chỉ là hơi đau, em nghĩ chỉ nhanh thôi là xong, không nghĩ đến càng lúc càng thấy đau...”

Sắc mặt của người nào đó tức khắc đen thui như đất nồi, bà xã nhà mình nói vậy không phải là đang nghi ngờ mình rất kém sao?

Triệu phu nhân lập tức nhận ra mình nói sai, cười một tiếng lấy lòng Triệu Thiên Cảnh: “Tất nhiên là anh lợi hại nhất mà!”

Mặt của Triệu Thiên Cảnh đã tái mét lại: “Chẳng lẽ em còn có so sánh với người khác, biết được người nào lợi hại hơn à?”

Nguyễn Thần quay mặt đi, cô vậy mà lại nói sai, vuron tay nheo nheo mắt mình, ai bảo mày lên tiếng, ai bảo mày nói lung tung, ai bảo mày ăn mặc gợi cảm!

Trong lòng cô lặng lẽ tự mắng mình một trận, rồi mới quay đầu trở lại nhận sai: “Em đảm bảo, lần sau sẽ không như thế này nữa!”

“Lại còn có lần sau nữa à?” Triệu Thiên Cảnh làm bầm hai tiếng, hung dữ tròn mắt nhìn cô.

Nguyễn Thần tui thân, nhăn mặt không làm được gì.

Người nào đó lúc này thật sự nổi giận, mềm cứng đều không ăn, nên làm gì bây giờ?

Cô quay về phía sau nhìn lưng mình một cái, hình như không đau lắm, lẽ nào người bị thương như cô đây phải dùng đến mỹ nhân kế một lần?

Nguyễn Thần không muốn lãng phí một buổi tối tốt đẹp, nhất là hiện tại Lý Tịch không còn ở đây nữa.

Cô nằm trên đùi Triệu Thiên Cảnh, từ dưới nhìn lên tặng cho người nào đó một cái nhìn quyến rũ: “Ông xã, bây giờ còn sớm mà...”

Anh liếc nhìn đồng hồ trên tường, mặt không đổi sắc: “Chín giờ rưỡi, ngủ đúng là hơi sớm, nếu không thì xem ti vi được không?”

Mặt Nguyễn Thần nhanh chóng nhăn lại thành cái bánh bao, thầm mắng người kia không biết phong tình, cô đã nói rõ như vậy rồi, lẽ nào Triệu tiên sinh thật sự là đầu gỗ không thể cùng mình thần giao cách cảm?

Cô ho khan hai tiếng, sắc mặt xấu hổ định bụng nói thẳng: “Sau lưng em cũng không đau lắm, hay là chúng mình... tiếp tục nhé?”

Bánh bao ơi bánh bao, Nguyễn Thần làm sao có thể buông tha được!

Triệu Thiên Cảnh biết sau lưng cô nhìn qua cũng không nghiêm trọng đến vậy, thế nhưng đối với sự cố chấp của Nguyễn Thần anh đã không còn gì để

nói.

“Hắn là còn đau, không thể nằm được.”

Cô lập tức ngẩng đầu, hai mắt sáng lấp lánh: “Em có thể nằm sắp, anh đến đây đi.”

Để đạt được mục đích, Nguyễn Thần lại có thể bằng lòng chọn tư thế cô không thích nhất, khoe mắt Triệu Thiên Cảnh khẽ giật giật.

“Không phải là em ghét tư thế này không thể nhìn thấy mặt anh, cũng không thể ôm được anh sao?”

Nguyễn Thần nắm chặt tay, vẻ mặt đầy nghiêm túc: “Thỉnh thoảng làm một lần, em cũng không ngại mà.”

“Nhưng mà anh ngại...” Triệu Thiên Cảnh đã quen mặt đối mặt với cô, bỗng nhiên không nhìn thấy mặt của Nguyễn Thần, anh cũng thấy khó chịu.

Hai người mắt lớn trùng mắt nhỏ, Nguyễn Thần đột nhiên đứng dậy, kéo Triệu Thiên Cảnh ngồi xuống bên giường, tự mình mở chân ra ngồi lên đùi anh.

Cô nghĩ mình vậy mà lại có thể nhớ được một tư thế như vậy, không khỏi đắc ý mỉm cười: “Như vậy không đụng tới phía sau lưng, lại còn có thể nhìn được mặt nhau nữa.”

Triệu Thiên Cảnh nhìn một lúc, dứt khoát ngửa đầu nằm trên giường, lười nhác nói: “Tự em đến đi.”

Nguyễn Thần lúc này mới nhận ra tư thế đang ngồi thật ra chỉ mang tính lý thuyết, trên thực tế ngồi dậy độ khó quá cao. Bây giờ anh nằm còn có thể, thể nhưng nếu như mình chuyển động, chắc chắn sẽ đụng đến chỗ bị thương ở sau lưng – đến lúc đó người đau là chính mình.

Lẽ nào đêm nay của bọn họ sẽ nhanh chóng kết thúc?

Cô cắn môi buồn rầu, tại sao chỉ muốn có một bánh bao nhỏ thôi mà lại khó khăn đến vậy...

“Thật ra còn một tư thế nữa, chỉ là có chút mệt thôi.” Nằm trên giường, Triệu Thiên Cảnh nhìn về mặt không cam lòng của Nguyễn Thần, nhìn không được mà mềm lòng, chậm chạp mở miệng.

Nguyễn Thần mở to mắt, ngay tức khắc hoạt bát trở lại: “Em không sợ mệt, vậy mình bắt đầu đi!”

Triệu Thiên Cảnh than thở, không còn cách nào kéo cô đứng ở bên tường: “Đến đây, cánh tay vịn lấy tường, đứng vững nhé.”

Nguyễn Thần mơ màng hiểu rõ anh muốn làm gì, vô cùng phối hợp mở rộng hai chân đưa lưng về phía Triệu Thiên Cảnh đứng vững vàng, nhưng lại buồn bực lên tiếng: “Thế này vẫn không nhìn thấy mặt của anh...”

Triệu tiên sinh nghĩ một chút, đem cả người cô kéo về trước gương lớn trong phòng ngủ: “Ở chỗ này là được rồi chứ.”

Nguyễn Thần chớp mắt mấy cái, người trong gương cũng chớp mắt, người phía sau cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng, cô đỏ mặt, ấp úng lắc đầu: “Không được, ở chỗ này không được, thực sự rất...”

Rất kích thích!

Khoảng cách gần như vậy, Nguyễn Thần có thể thấy rõ ràng biểu tình trên mặt mình, ngay cả lông mi cũng có thể nhìn được nhất thanh nhị sở.

Bắt đầu đối diện với nhau qua tấm gương, cô không phải là muốn nhìn trực tiếp mình và Triệu Thiên Cảnh làm việc sao?

Nguyễn Thần ra sức lắc đầu, cổ và bên tai đều ửng hồng.

Triệu Thiên Cảnh thấy cô kháng cự, thuận theo mà buông tay ra, trên mặt là vẻ không sao hết: “Vậy bây giờ chúng mình ngủ hay là xem ti vi nào?”

Nguyễn Thần nhìn tấm gương, lại nhìn anh, sắc mặt có phần bối rối.

Thế nhưng ai bảo cô không chú ý làm bị thương phía sau lưng, ngoại trừ tư thế này sao có thể tiếp tục được?

Cô im lặng một lúc để lòng mình tự suy nghĩ, rồi thấy chết không sợ nhắm mắt lại cố sức gật đầu: “Thật ra cũng không phải là không thể được... Chúng mình tiếp tục đi!”

Triệu Thiên Cảnh liếc nhìn Nguyễn Thần, thấy cô xấu hổ suýt đào lỗ mà chui xuống, cuối cùng lại có thể nhận lời.

Tâm trạng của anh bỗng có chút phức tạp, nhìn Nguyễn Thần thật sâu.

“Em thực sự bằng lòng?”

“Tất nhiên!” Nguyễn Thần vẫn nhắm chặt mắt, lông mi bởi vì căng thẳng mà run rẩy. Nếu như Triệu Thiên Cảnh hỏi một lần nữa, nói không chừng cô sẽ rút lui, chỉ có thể dựa vào một tiếng trống làm tăng thêm quyết tâm*.

(*: Câu này trong bản gốc là “Nhất cổ tác khí”. Nguyên văn là: “Phu chiến, dừng khí đã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt”. Khi đánh trận dựa vào dừng khí, đánh một tiếng trống dừng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống dừng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống dừng khí không còn.)

“Dừng lắng phí thời gian, nhanh lên một chút ——”

Dù Nguyễn Thần ngoài miệng nói dứt khoát nhưng hai mắt vẫn nhắm chặt không dám mở ra nhìn người đứng phía sau.

Ai ngờ không chờ được hành động của Triệu Thiên Cảnh, ngược lại là một cái áo khoác ấm áp choàng lên vai cô, bị người ta bọc lấy ôm thật chặt vào trong lòng.

Nguyễn Thần khó hiểu xoay đầu qua, chỉ thấy anh chôn mặt trong hõm vai mình, không nhìn rõ vẻ mặt: “... Anh sao vậy?”

Triệu Thiên Cảnh hít một hơi thật sâu, chậm chạp ngẩng đầu lên: “Tuy rằng lúc xem mắt em đã nói cho anh biết, sau khi kết hôn muốn có con ngay lập tức. Nhưng mà bây giờ, anh nghĩ em chỉ muốn một người đàn ông thích hợp làm bố của đứa nhỏ, thay vì không phải anh thì không được.”

Nghe xong lời của anh, Nguyễn Thần sững sờ nhìn chằm chằm vào gương mặt quen thuộc, cô chậm rãi cúi đầu: “Hóa ra anh nghĩ như vậy, những lời này của anh là thật lòng à?”

Cô biết một người chẳng thể nào bao dung mà không có lý do, không nghĩ đến vào lúc này Triệu Thiên Cảnh đem những lời ở sâu trong lòng nói ra miệng.

Nguyễn Thần có thể hiểu được anh, chỉ là chấp niệm của bản thân mình đối với con cái là quá sâu, rất dễ khiến Triệu Thiên Cảnh nghĩ rằng anh không quan trọng.

Nhưng Triệu Thiên Cảnh nói như vậy, lại cho rằng cô là người như thế nào?

Bản thân mình đói bụng ăn quàng như vậy sao, chỉ cần là đàn ông thì có thể?

Trong lòng Nguyễn Thần nặng trĩu, e rằng lúc này mình tức giận sẽ không biết lựa lời mà nói, nên cô mặc áo choàng ngủ trực tiếp ra khỏi phòng ngủ.

“Tôi nay em ngủ ở phòng khách, hai chúng ta nên bình tĩnh lại một chút đi.”

Cô không nhìn Triệu Thiên Cảnh, bước nhanh vào phòng khách đóng cửa lại, dựa lưng vào cánh cửa thở dài..

Bầu không khí vốn đang tốt lành, sao đột nhiên lại bẽ tắc thành như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Hải Hòa Về Chiến Tranh Lạnh

Sau chiến tranh lạnh không nhất định nhìn thấy cầu vồng, mà là thứ gì đó siêu mong bảy màu—BY Triệu Thiên Cảnh.

Nguyễn Thần nằm trên giường ngủ trong phòng khách yên lặng xem lại bản thân mình, một cái tát đánh không thành tiếng, chuyện này khẳng định không phải là lỗi của một người.

Nhưng mà, cô vội vàng muốn có con thực sự là sai lầm sao?

Lúc xem mắt, Nguyễn Thần cũng đã nói trước cho Triệu Thiên Cảnh, cô muốn nhanh có con một chút, muốn có một đứa con trắng trẻo mềm mại là huyết mạch của mình.

Không ngờ đến lúc này, lại có thể khiến Triệu Thiên Cảnh thất vọng rồi.

Cằm của cô đặt trên gối, phiền não cào tóc.

Khi vừa mới kết hôn, Nguyễn Thần có lẽ thực sự muốn một người đàn ông thích hợp làm cha làm chồng, người này là Triệu Thiên Cảnh hoặc là một ai khác cũng không phải quan trọng nhất.

Thế nhưng sau khi sống chung một thời gian, cô liền hiểu rõ ràng, Triệu Thiên Cảnh là một người đàn ông tốt, cũng là người thích hợp nhất với mình.

Anh cũng đủ bao dung, tuy rằng không hiểu tình thú, nhưng lại biết dịu dàng quan tâm.

Nguyễn Thần không muốn nói chuyện, Triệu Thiên Cảnh chưa bao giờ truy hỏi. Cô muốn điều gì, anh sẽ luôn cố gắng hết sức giúp đỡ cô.

Ví như Nguyễn Thần hết lần này đến lần khác lôi kéo anh lăn lộn trên giường, mục đích là để có con, Triệu Thiên Cảnh dù cho mệt nhọc cũng chiều theo ý cô, không có ý kiến gì khác.

Nguyễn Thần cau mày, anh luôn không có ý kiến gì mà vẫn nghe theo bản thân mình, thực sự là quan tâm cô đến cùng, cô thực sự có phần quá đáng sao?

Hiện tại Triệu Thiên Cảnh rốt cuộc không chịu nổi cô nữa, hay là thái độ vội vàng muốn có con của cô?

Cả đêm ngủ không ngon giấc, Nguyễn Thần mang theo hai vành mắt thâm đen ngáp ngáp dài đi ra phòng khách.

Triệu Thiên Cảnh đã nấu xong bữa sáng, cô cúi đầu, im lặng vào phòng tắm, không nhìn anh lấy một lần, đây là lần đầu tiên sau kết hôn không nhào đến tặng anh một nụ hôn sáng sớm.

Ánh mắt của Triệu Thiên Cảnh tối sầm u ám, những lời tối qua quả thực là những lời trong lòng anh. Anh nghĩ nếu không nói ra, hai người chỉ càng ngày càng thêm xa cách.

Giáo dục của nhà họ Triệu, giữa vợ chồng có thể giữ bí mật riêng, nhưng ở những phương diện quan trọng nhất định phải thẳng thắn.

Thấy Nguyễn Thần chỉ vì muốn có con mà nhiệt tình lôi kéo anh lăn lộn trên giường, trong lòng Triệu Thiên Cảnh đã bắt đầu có chút không dễ chịu.

Tất nhiên, anh tuyệt đối không thừa nhận mình vì ghen tị đứa con chưa chào đời đã cướp đi toàn bộ sự chú ý của Nguyễn Thần. . .

Chờ đến lúc con được sinh ra, Triệu Thiên Cảnh càng thêm lo lắng cho vị trí của mình ở trong nhà liệu có thể xếp cuối cùng hay không.

Hơn nữa, hai người bọn họ ở cùng với nhau, lẽ nào chỉ vì đứa con mà không phải vì điều gì khác sao?

Như thế thì có khác gì bản năng duy trì nòi giống của động vật?

Trên bàn cơm im ắng, bọn họ cũng không giống bình thường nói những chuyện thú vị trong công việc.

Nguyễn Thần vẫn cúi đầu ra sức ăn, không hề mở miệng.

Triệu Thiên Cảnh vài lần muốn bắt chuyện, để bầu không khí giữa hai người không căng thẳng như vậy nữa. Thế nhưng xuất thân từ ngành Khoa học tự nhiên, anh có vất hết óc ra cũng không tìm được chuyện gì thích hợp, sau khi tìm kiếm một hồi, Nguyễn Thần đã ăn xong và chuẩn bị đi làm.

Anh nhìn Nguyễn Thần im lặng đứng trước cửa chờ mình, không kịp rửa bát đĩa vội vã cầm lấy chìa khóa xe đi theo sau lưng cô ra khỏi nhà.

Triệu Thiên Cảnh âm thầm thở dài, ít nhất bây giờ Nguyễn Thần chỉ là chiến tranh lạnh, không có ý định cùng anh phân rõ ranh giới hoặc trực tiếp cắt đứt quan hệ chạy về nhà mẹ đẻ thì cũng đủ vừa lòng.

Mấy đồng nghiệp ở công ty từng kể về bà xã nhà bọn họ, mỗi lần cãi nhau mà không đưa theo con đến nhà mẹ đẻ cầu xin thì đừng hòng các cô trở về nhà, dù ra ngoài ăn uống hát hò say khướt, hay là tranh cãi chút xíu thì cũng thiếu nước nhắc tung cả nóc nhà lên.

Triệu tiên sinh sờ cằm, thật ra bà xã của anh vẫn coi như là lý trí nhất làm người khác yên tâm, thế nhưng bản thân anh ngược lại càng mong Nguyễn Thần có thể tranh cãi ầm ĩ một lần, đừng giấu hết mọi chuyện ở trong lòng như vậy.

Dù sao lúc tranh cãi náo loạn, tốt xấu gì cũng đem những lời trong lòng nói ra ngoài.

Nếu không thì với không khí trầm mặc giống như lúc này, thật sự khiến Triệu Thiên Cảnh hoàn toàn không có chỗ để ra tay.

Nếu như Nguyễn Thần khóc lóc ồ ồ ào ào một chút, trút hết nỗi buồn trong lòng, anh hoàn toàn có thể tìm được thứ phù hợp để dỗ dành cô, mọi chuyện có thể từ từ bắt đầu giải quyết.

Thế nhưng lúc này Nguyễn Thần không nói một tiếng nào, cúi đầu xuống ngay cả ánh mắt cũng keo kiệt với anh, trong lòng Triệu Thiên Cảnh có chút khổ sở.

Tối hôm qua anh nói ra những lời trong lòng, lẽ nào Nguyễn Thần không muốn nói với mình rốt cuộc cô ấy nghĩ gì sao?

Đến trước cổng vườn trẻ, Nguyễn Thần im lặng mở cửa xuống xe, không cho Triệu Thiên Cảnh một cái hôn tạm biệt giống như bình thường.

Triệu Thiên Cảnh dựa vào cửa xe, nhìn cô chậm rãi đi vào cổng vườn trẻ, dần dần biến mất khỏi tầm mắt anh, trong lòng đúng là buồn bực không nói ra được.

Anh lấy điện thoại di động ra, nhìn phần bạn thân một chút, cuối cùng vẫn bấm số điện thoại của Tần Lam.

Tuy rằng từ trong điện thoại có thể nghe được tình trạng của Tần Lam không tốt lắm, nhưng lúc Triệu Thiên Cảnh đi vào quán bar nhìn thấy bộ dáng của cậu ta thì vẫn thấy giật mình.

Sắc mặt Tần Lam tái nhợt hốc hác, hai quầng thâm to đến dọa người, không biết đã bao lâu rồi ngủ không ngon giấc.

Phiền muộn trong lòng Triệu Thiên Cảnh đành phải bỏ xuống, quan tâm đến bạn tốt: “Cậu sao vậy, cơ thể khó chịu ở chỗ nào?”

“Không phải,” Tần Lam buồn bực đáp một câu, đem thứ gì đó trong ly uống cạn.

Triệu Thiên Cảnh nhìn chằm chằm trong ly, là nước soda, từ bao giờ thì Tần Lam lại có thể kiêng rượu?

Gã bồi bàn đứng một bên lau ly rượu liếc mắt nhìn sang, cúi đầu nhỏ giọng nói một câu: “Ông chủ thất tình.”

Tần Lam tinh thần uể oải trợn mắt lờ mờ, nhưng bộ dạng sa sút tương đối mất đi sức uy hiếp, gã bồi bàn lại tiếp tục cúi đầu lau ly rượu.

Triệu Thiên Cảnh sững sốt, quan sát bạn tốt từ trên xuống dưới: “Hoàng tử tình trường vậy mà lại lỡ tay sao... Sẽ không phải là người lần trước mà cậu nhắc đến chứ?”

“Chính là cô ấy, ngoại trừ cô ấy thì còn có ai?” Tần Lam vẫy bồi bàn lại rót một ly soda, càng uống trong lòng càng thấy không thoải mái: “Cậu nói xem mình có gì không tốt, cô ấy bây giờ tránh mình như tránh chuột.”

Về mặt Tần Lam không cam tâm, đặt mạnh ly nước lên quầy bar: “Mình còn không tính toán với cô ấy chuyện lần trước... cô ấy lại có thể tự mình bỏ chạy trước, đáng ghét!”

Triệu Thiên Cảnh không biết hai người rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn dáng vẻ Tần Lam cũng không muốn nói cho anh biết.

Không cần phải nói, Tần Lam chắc chắn là rất bất ngờ, nên mới ngậm chặt miệng như vậy, một câu thăm dò cũng không nói được.

Suy nghĩ một chút, Triệu Thiên Cảnh không định can thiệp vào chuyện của hai người bọn họ, đem một vài lời muốn nói nuốt xuống.

Vẫn nên để đương sự mở lời thì tốt hơn, anh là người ngoài cũng khó giữ nổi thân mình, sẽ không dính dáng gì đến chuyện của Tần Lam.

Không biết sau này Tần Lam biết được chân tướng phía sau liệu có thể tìm anh gây chuyện không?

Triệu Thiên Cảnh dè dặt bồi bàn để ý Tần Lam, tránh cho người nào đó chuyện tình trường không được như ý lại làm ra chuyện vô liêm sỉ gì đó.

Gã bồi bàn cười tủm tỉm cam đoan, nhưng là nhìn thế nào cũng thấy không thể tin tưởng được.

Nhưng bây giờ Triệu Thiên Cảnh cũng không có tâm trạng lo lắng cho bạn tốt, Tần Lam cũng là người đã trưởng thành, cậu ta chắc hẳn phải biết nên làm thế nào.

“... Nguyễn, chị Nguyễn!”

Tiểu Quế gọi mấy tiếng, Nguyễn Thần mới quay người lại, bộ dạng giống như vẫn còn trong cõi tiên.

“Chị Nguyễn, nước nóng tràn ra rồi kia!”

Nguyễn Thần nhìn xuống, cô bật máy nước uống lấy nước nóng, lại có thể ngẩn ngơ quên tất đi, trong ly nước nóng đã tràn ra, khắp nơi đều là nước.

Tiểu Quế đã giúp tắt nước nóng đi, Nguyễn Thần thuận tay cầm cốc lên muốn rót nước vào một cái cốc khác. Thế nhưng cô quên mất nước nóng quá đầy, vừa cầm lên nước nóng liền tràn ra làm bỏng ngón tay, đau đến mức theo bản năng mà rụt tay lại.

Một tiếng “xoảng” vang lên, cốc nước vỡ nát trên mặt đất, trên sàn nhà đầy những mảnh sứ vụn.

Nguyễn Thần liếc nhìn ngón tay bỏng đến đỏ bưng của mình, chán nản cau mày lại, cô ngồi xồm xuống vuron tay nhặt hết mảnh vỡ, Tiểu Quế sợ đến mức lập tức ngăn cô lại.

“Chị Nguyễn, mảnh vỡ sẽ cắt phải đầu ngón tay đấy... Thôi bỏ đi, chị đừng chạm vào, để em đi lấy chổi.”

Tiểu Quế thấy vẻ mặt hồn mất vía của cô, thực sự không thể như thế được, dứt khoát tự mình ra tay dọn sạch chỗ mảnh vỡ ấy.

Nguyễn Thần ngơ ngác trở lại ngồi trước bàn làm việc, trong đầu còn đang suy nghĩ về chuyện của Triệu Thiên Cảnh và đứa nhỏ, đối với mọi việc xung quanh hoàn toàn không để ý đến.

Cô giáo Lương ở bên cạnh sắc mặt đầy lo lắng, muốn hỏi lại không dám hỏi.

Nhìn về mặt của Nguyễn Thần, chắc chắn là giữa vợ chồng hai người xảy ra chuyện, cô không thể hỏi thăm chuyện riêng tư của người khác, chỉ có thể dặn dò Tiểu Quế chú ý Nguyễn Thần, tránh xảy ra chuyện gì không hay.

Thật ra Nguyễn Thần không có vướng mắc gì với Triệu Thiên Cảnh, không phải vì thật sự tức giận muốn chiến tranh lạnh, mà là trong đầu vẫn nghĩ phải giải quyết chuyện này như thế nào, tâm trạng hoảng hốt, cũng không biết phải làm sao để phá vỡ tình trạng căng thẳng giữa hai người.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, luôn cảm thấy ngọn nguồn vấn đề xuất phát từ bản thân mình.

Nguyễn Thần vẫn không thẳng thắn với Triệu Thiên Cảnh một chuyện, cô muốn có một đứa con, một đứa con có quan hệ máu mủ thân thiết, quan trọng hơn, có đứa con này, chính là cô có một gia đình thuộc về bản thân mình.

Một ngôi nhà không lạnh như băng, có tiếng cười đùa vui vẻ, một gia đình vô cùng ấm áp.

Cô không biết Triệu Thiên Cảnh có nghĩ như vậy không, cô cũng không dám hoàn toàn đem suy nghĩ của mình lộ ra trước mặt anh.

Nói cho cùng, Nguyễn Thần là người nhát gan, cô sợ mất đi, sợ phải thiệt thòi, càng sợ đối phương lộ ra vẻ giễu cợt hoặc khinh thường...

Nguyễn Thần dùng sức xoa mặt, Triệu Thiên Cảnh chủ động giải bày tâm trạng của mình, nỗi sợ hãi của cô ngược lại không bằng.

Nếu đã tin tưởng anh, tin tưởng mình có một gia đình không giống như vậy, có một cuộc sống không giống như vậy, vì cái gì không thẳng thắn với những điều không thể đổi?

Nguyễn Thần âm thầm động viên bản thân, nghĩ thông suốt mọi việc, cảm giác cả người thoải mái hơn nhiều.

Nhân lúc vào giờ nghỉ trưa cô lén lút lên mạng trong văn phòng, mua một ít đồ vật nhỏ, nhắn nhủ một nghìn lời với người bán hàng là mình cần dùng gấp, lúc này mới hài lòng lộ ra nụ cười đầu tiên của ngày hôm nay.

Người bán quả nhiên rất giữ lời, tới hôm sau Nguyễn Thần đã nhận được chuyển phát nhanh đưa đến một hộp nhỏ.

Người nào đó vì tới hôm nọ bị Triệu Thiên Cảnh trêu chọc trước gương, mặt đỏ đến tận mang tai, ai ngờ cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Lòng dạ của phụ nữ rất hẹp hòi, Nguyễn Thần nhìn Triệu Thiên Cảnh đứng ngồi không yên, muốn đi qua nhưng lại không dám đến gần, trong lòng dắc ý khê lăm bầm mấy tiếng.

Chỉ có điều nhìn hai ngày không nói câu nào, bản thân cô là người đầu tiên không chịu nổi.

Nguyễn Thần hắng giọng ho khan một tiếng, ôm lấy cái hộp nhỏ chậm rãi mở miệng: “Ngày hôm đó em cũng không đứng, từ trước đến giờ vẫn không quan tâm đến cảm nhận của anh, cho nên bắt đầu từ hôm nay... chúng mình tránh thai đi.”

Triệu Thiên Cảnh rốt cuộc cũng nghe thấy cô chịu nói chuyện, anh toét miệng cười vui vẻ.

Ai ngờ sau cùng lại nghe được kết quả như vậy, nụ cười trên mặt cứng lại.

“Em nói đùa... không muốn có con nữa?” Anh không nghĩ đến Nguyễn Thần vì phối hợp với bản thân mình, lại có thể sẵn lòng bỏ đi chuyện muốn có con, không biết là nên lo lắng hay là nên thụ sủng nhược kinh đây.

“Ai nói là từ bỏ, chỉ là không muốn vội vàng quá,” Nguyễn Thần vận ngón tay ngược ngược giải thích: “Trước hết chúng ta bồi dưỡng tình cảm đã, dù sao con cái không phải là tất cả cuộc sống, anh mới là... là quan trọng nhất.”

Cô xấu hổ nói xong câu cuối cùng, hai bên tai cũng nóng bừng lên.

Về mặt Triệu Thiên Cảnh kinh ngạc, không ngờ tới hôm đó thẳng thắn như vậy, hôm nay có thể nhận được lời nói thật lòng của Nguyễn Thần.

Anh ôm lấy Nguyễn Thần, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hai ngày chiến tranh lạnh khiến Triệu Thiên Cảnh vô cùng khó chịu, anh không giỏi lời ngon tiếng ngọt, lại càng không nói đến kỹ xảo dỗ dành phụ nữ.

Nếu như Nguyễn Thần không chủ động xua tan vướng mắc, có lẽ anh sẽ nôn nóng đến mức kéo dài thời gian mà không hề đường xoay xở.

Chiến tranh lạnh kết thúc, Triệu Thiên Cảnh ôm bà xã nhà mình, trên mặt là vẻ đắc ý sung sướng.

Anh cúi đầu, chỉ vào hộp giấy, tò mò hỏi: “Đây là cái gì thế?”

Nguyễn Thần ném hộp giấy vào lòng Triệu tiên sinh, trên mặt có chút xấu hổ: “Tự anh mở ra xem đi, em đi tắm trước đây.”

Cô nhanh như chớp chạy vào phòng tắm, giống như phía sau có thú dữ và nước lũ đuổi theo.

Triệu Thiên Cảnh càng thêm tò mò, sau khi đem hộp giấy mở ra thì ngẩn ra, dờ khóc dờ cười.

Chỉ thấy bên trong gói hàng nhỏ có viết một câu quảng cáo ——

“TT* bảy màu siêu mỏng, khiến cuộc sống về đêm của bạn càng thêm mỹ mãn...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hải Hòa Chuyện Phiền Toái

Con thỏ hoa tâm ăn tới ăn lui, lại có thể ăn phải ngon cỏ ngay bên cạnh tổ - BY Nguyễn Thần.

Khỏe mắt Triệu Thiên Cảnh co giật, vẫn tò mò không nhìn nổi mà đồ hết đồ trong hộp ra ngoài, muốn nhìn một chút xem rốt cục thứ Nguyễn Thần mua là kiểu gì.

Anh lấy một cái, sau khi tắt đèn sẽ phát sáng... Triệu tiên sinh tưởng tượng sau khi bọn họ tắt đèn ở trên giường tiến hành được một nửa, ở chỗ nào đấy lại phát sáng, liền có cảm giác dựng cả tóc gáy.

Bỏ cái này xuống, cầm một cái khác lên —— bên ngoài có những hạt nhỏ mềm dẻo, có lẽ là để tăng thêm tình thú.

Triệu Thiên Cảnh lặng lẽ để cái này bên cạnh tay mình, lại cầm lên một cái khác nữa để xem.

Ô, cái này là vị hoa quả.

Anh đếm, một... hai... ba bốn năm sáu bảy, lại có bảy vị hoa quả, có vị dâu tây, dưa, táo, việt quất, chuối và chanh.

Triệu Thiên Cảnh liếc nhìn cái có ghi “sầu riêng”, không chút do dự ném về hộp, cái này mùi vị quá nặng rồi, anh cũng không chịu nổi.

Lại còn có cả vị bạc hà, anh nghĩ đến ngày thường vào buổi sáng sớm thích nhai một viên kẹo cao su, dự định âm thầm bỏ thói quen này...

Anh lật một cái, còn có lớn nhỏ khác nhau, màu sắc khác biệt, thậm chí còn chia loại chặt, loại rộng, loại dài.

Triệu Thiên Cảnh nhìn những thứ trong cái hộp nhỏ, cảm giác mình sống uống phí hơn hai mươi năm, hôm nay rốt cuộc cũng được mở mang kiến thức.

Nguyễn Thần ở trong phòng tắm một lúc rồi mới đi ra, nhưng nhìn thấy cảnh Triệu tiên sinh sắc mặt bình tĩnh nghiên cứu các loại TT trong hộp.

Gò má cô bị nước nóng làm đỏ bừng, bây giờ lại càng thêm nóng.

Triệu Thiên Cảnh thấy Nguyễn Thần, vẻ mặt cổ quái chỉ vào gói hàng hỏi: “Em mua ở chỗ nào vậy?”

Ánh mắt Nguyễn Thần lơ là, đi từng bước nhỏ lại gần, có vẻ xấu hổ: “Mua trên mạng xã hội, có chiết khấu ạ.”

Cô vừa nhắc đến giá tiền, vui vẻ giơ chân múa tay: “Mua năm hộp được tặng một hộp, hết năm mươi tệ, còn được gửi qua bưu điện.”

Triệu phu nhân lập tức phát hiện mình chăm lo việc nhà đã lâu, tâm lý bà chủ gia đình đã ăn sâu, cười áy náy: “Em thấy người mua đều để lại lời nhắn là đừng không tệ, đi cửa hàng mua cái này cũng rất xấu hổ, còn không bằng mua trên mạng.”

Triệu Thiên Cảnh bị cô chọc cười, bà xã nhà mình thật là dễ thương.

“Dù thế nào cũng mua rồi, em thích cái nào?”

Nguyễn Thần nhìn chỗ đồ vật nho nhỏ đủ mọi màu sắc trên giường, tiện tay chọn một cái: “Thì cái này đi.”

Triệu Thiên Cảnh liếc nhìn, là loại siêu dài – hóa ra bà xã đại nhân rất có lòng tin đối với “vật nhỏ” của anh.

Anh vừa mới bật cười, bỗng nhiên nhận ra loại siêu dài Nguyễn Thần tự tay nhặt lên là mùi sầu riêng mà anh chán ghét đến một bên.

Triệu Thiên Cảnh buồn bực, anh ghét nhất là mùi sầu riêng, đây là cô tự làm mình uất ức, hay là bản thân mình đang ủy khuất Nguyễn Thần đây?

Trong lúc anh đang rối rắm, Nguyễn Thần cũng rối rắm như vậy.

Cô cũng không có chút tùy tiện, nhưng tại sao lại là vị sầu riêng mà mình không thích nhất?

Nhớ lại chủ cửa hàng nói một hộp có bảy vị trái cây, lúc ấy Nguyễn Thần đang ở trong phòng làm việc của vườn trẻ cũng không có thời gian nhìn cẩn thận, nhìn qua loa rồi vội vàng mua – nghe chủ cửa hàng nói cái này là loại bán chạy nhất, khẩu vị của mọi người bây giờ đúng là nặng thật.

Nguyễn Thần lặng lẽ lấy một loại khác, đem cái cái mùi sầu riêng ném trở lại: “Nhầm rồi, là cái này chứ.”

Triệu Thiên Cảnh nhìn chăm chăm vào cái huỳnh quang kia, im lặng.

Cô cũng phát hiện ra thứ này là dạ quang, lúc tắt đèn tối mịt thì cực kỳ kinh khủng, nhìn sắc mặt người nào đó cũng có vẻ không thích.

Nguyễn Thần lần thứ hai quang minh chính đại đổi một cái khác, sau khi cẩn thận nhìn rõ phát hiện ra là mùi dứa —— sau này cô làm sao còn dám ăn dứa?

Chọn tới chọn lui, cô cũng không tìm được cái vừa ý, bắt đầu hối hận vì nhất thời kích động mà mua một đồng về nhà.

Triệu Thiên Cảnh nhìn cô khó xử, dứt khoát giúp cô chọn một cái.

Nguyễn Thần vươn tay nhận lấy, lặng lẽ quay đầu, là mùi chuối!

Cô chớp mắt một cái, được rồi, sau này mình sẽ không bao giờ ăn chuối nữa!

Hai người lần đầu tiên ngửa mặt, cảm giác là lạ, cũng không buông thả, lần đầu tiên sau khi kết hôn họ thấy bất lực khi trở về giường, vô cùng không được tự nhiên.

Bọn họ vừa lẩn lộn khiến cả người đầy mồ hôi, Nguyễn Thần mới nhớ đến cái còn chưa được sử dụng kia, cô vội vàng bỏ dậy để Triệu Thiên Cảnh lui ra ngoài trước.

Lúc mới mặc cái kia vào chân tay còn vụng về, khiến hai người đầy mồ hôi —— còn chưa làm được một nửa thì đã thấy mệt hơn ngày thường.

Từ từ mới thích ứng được, Nguyễn Thần cảm thấy tốt hơn một chút, cô vươn tay ôm lấy Triệu Thiên Cảnh, lòng bàn tay chậm rãi chuyển động ở trên lưng anh.

Lần đầu tiên không nghĩ đến việc muốn có con, không câu nệ tư thế, bọn họ chỉ ôm ấp nhau, cảm nhận hơi thở và sự ấm áp của đối phương.

Loại cảm giác này, trước đây Nguyễn Thần vẫn luôn xem nhẹ.

Cô ôm Triệu Thiên Cảnh thật chặt, bỗng nhiên cảm thấy trước kia mình không biết đã lãng phí bao nhiêu khoảnh khắc tốt đẹp.

Cái này rõ ràng là khiến hai người càng thêm thân thiết, tại sao ở trong mắt cô lại chỉ là một quá trình tạo bánh bao?

Nguyễn Thần ngẩng đầu, chủ động hôn lên môi Triệu Thiên Cảnh.

Ở khoảng cách gần thế này nhìn người đã sống cùng mình hơn hai tháng, lần đầu tiên cô phát hiện ra gương mặt bình thường tương đối nghiêm túc của Triệu Thiên Cảnh bây giờ trở nên vô cùng gọi cảm.

Vén chỗ tóc lộn xộn trên trán, lộ ra đôi mắt đen, đang nhìn cô chăm chú, giống như muốn đem toàn bộ bóng dáng của Nguyễn Thần khám vào trong đó.

Sống mũi cao thẳng, ở bên dưới là cái miệng chỉ thích trầm mặc không biết nói lời ngon tiếng ngọt. Nhưng chỉ cần lúc nào anh mở miệng, cũng luôn làm cho Nguyễn Thần cảm thấy hạnh phúc.

Lời nói của người này, luôn mang theo sự chân thành khiến người khác tin tưởng, cùng với đó là cảm giác an toàn.

Nguyễn Thần cũng phát hiện đôi môi của Triệu Thiên Cảnh rất dày, nhìn từ dưới lên, thực sự rất anh tuấn.

Nhất là, người này là chồng cô, là một nửa của cô, bây giờ là người thân của cô...

Triệu Thiên Cảnh bị ánh mắt khen ngợi của Nguyễn Thần nhìn đến giật mình, không tự chủ được cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Cảm giác được cô mềm nhũn dựa vào trong vòng tay mình, ánh mắt mê mẩn dần theo lời mời gọi không nói nên lời, Triệu Thiên Cảnh nuốt nửa thì không nhận được ý nghĩ muốn đem người dưới thân mình nhào vào trong lồng ngực, hung hăng nuốt xuống!

Nguyễn Thần hừ hừ nhận ra động tác của người nào đó chậm lại, bất mãn nhíu mày, hai chân vòng quanh chân anh dùng sức kẹp chặt, đầu ngón tay còn nhẹ nhàng cào lên xương cồng của Triệu Thiên Cảnh.

Triệu Thiên Cảnh bị cô cào đến mức cả người bốc khói, nghe thấy tiếng cười của Nguyễn Thần khi trò đùa dai được như ý, tay anh chậm rãi đi xuống, sau đó gãi lên hông cô.

“Ha ha —— rất ngứa, đừng, đừng gãi, đại hiệp tha mạng!”

Hồng của Nguyễn Thần nhạy cảm, sợ nhất là ngựa, bị Triệu Thiên Cảnh trêu chọc lẫn lộn trên giường, cười đến mức thấy đau hai bên sườn.

Thấy cô nhận giáo huấn, Triệu Thiên Cảnh mới chậm chạp dừng tay: “Tha cho nàng một mạng cũng được, nhưng mà nàng phải nghe theo lời ta.”

Nguyễn Thần chớp mắt giả bộ thảm thương: “Đại hiệp, em nhất định nhẫn nhục chịu khó.”

Cô vừa mới nói xong, Triệu Thiên Cảnh đột nhiên ôm lấy cô, khiến Nguyễn Thần giật mình.

Không phải chỉ là diễn kịch một chút thôi, sao anh lại làm giống thật vậy?

Nguyễn Thần ở trên người anh động đậy hai cái, liền bị Triệu Thiên Cảnh buông ra.

Cô nhìn một chút, hai người vậy mà lại đang đứng trước gương trong phòng ngủ, anh không phải là muốn làm cái kia chứ?

Triệu phu nhân lùi lại, xoay người chạy trốn, bị Triệu Thiên Cảnh ôm vào trong lòng dè dặt trước gương.

Mặt kính lạnh tanh đột ngột dán lên da, Nguyễn Thần bị lạnh run lên, tui thân quay đầu: “Tối hôm đó anh chẳng phải là đã từ bỏ rồi mà, sao bây giờ lại muốn?”

Triệu Thiên Cảnh xụ mặt, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Đêm hôm đó không phải là không muốn, mà là không thể, hơn nữa không phải là em đã đồng ý rồi à?”

Nguyễn Thần khóc không ra nước mắt, đêm hôm đó cô không nghĩ gì mà qua quyết nhận lời, bây giờ anh lại muốn thực hành luôn, là sợ cô có thể đổi ý sao?

“Hôm trước là hôm trước, bây giờ là bây giờ!” Nguyễn Thần danh chính ngôn thuận trách mắng Triệu tiên sinh, đã quá thời hạn rồi!

Triệu Thiên Cảnh cúi đầu: “Vừa mới nói anh là quan trọng nhất, quay đầu lại đã nuốt lời rồi...”

Anh giả bộ đáng thương, đáng vẽ oan ức khiến Nguyễn Thần mềm lòng.

Hai người mới làm lành, dừng vì chuyện này mà lại tạo ra khoảng cách.

Dù sao đêm hôm đó cô cũng đã đồng ý rồi, Nguyễn Thần khó khăn mở miệng: “Chỉ thử một lần, lần sau không được lấy lí do này nữa!”

Triệu Thiên Cảnh ngẩng đầu thật nhanh, trên mặt là nụ cười tươi, đầu có vẻ đáng thương oan ức lúc nãy nữa.

Nguyễn Thần nhận ra mình bị lừa, thế nhưng đổi ý cũng không còn kịp, khóc không ra nước mắt mà nhào người vào trước gương.

Ngày hôm sau lúc rời giường, Nguyễn Thần còn chưa hết giận, đạp cho Triệu Thiên Cảnh một cước.

Triệu tiên sinh nhìn im lìm, bình thường phần lớn là trầm mặc ít nói, thế nhưng buổi tối luôn hóa thân thành sói.

Có đôi khi trong bụng toàn ý nghĩ xấu xa, ép buộc cô muốn chết.

Nguyễn Thần lại đạp thêm một cước nữa, trong lòng mới có chút thoải mái.

Tối qua cô xấu hổ đối mặt với cái gương, mỗi lần nhắm mắt lại, người phía sau cũng dừng lại, không còn cách nào khác lại phải mở mắt.

Quả nhiên Trác Linh nói đúng, đàn ông ban ngày là quý ông, buổi tối lại là một bầy sói đói!

Cả một đêm Triệu Thiên Cảnh ở bên cạnh dù là thân thể hay tâm lý đều rất thỏa mãn, về cơ bản lực chân của bà xã đại nhân không mạnh nên không cần phải dễ ý.

Nếu để cho Nguyễn Thần đạp vài cái, cô mỗi lần đều nhu thuận ngoan ngoãn giống tối hôm qua, Triệu tiên sinh cực kỳ cam tâm tình nguyện.

Cánh tay dài duỗi một cái, đem Triệu phu nhân đang giả dựa ôm sát vào lòng, anh vỗ về tấm lưng trơn bóng của Nguyễn Thần, hương thụ giây phút âm áp này.

Thế nhưng có chuyện giấu ở trong lòng, không nói ra thì không thoải mái.

Ở một phương diện khác, Triệu Thiên Cảnh cũng là người không giấu được chuyện trong lòng.

Anh do dự một lúc, vẫn quyết định nói cho Nguyễn Thần.

“Trác Linh có định tìm bố của đứa nhỏ không?”

Nguyễn Thần khó hiểu khi thấy Triệu Thiên Cảnh đột nhiên tò mò và xem trọng Trác Linh, cô thành thật lắc đầu: “Trác Linh rất ngang bướng, nói không

chùng còn lén lút muốn bỏ đứa bé.”

Triệu Thiên Cảnh im lặng một lúc mới ấp úng nói: “Sáng hôm đó anh ở bên ngoài khu nhà của Tần Lam thấy cậu ấy đưa Trác Linh lên xe...”

Nguyễn Thần trừng mắt, kinh ngạc nói: “Anh nói là Trác Linh và Tần Lam, hai người bọn họ sao?”

Cô lắp ba lắp bắp hỏi, vẻ mặt có phần không tin tưởng được: “Tần Lam không phải là hoa hoa công tử sao? Em nhớ Trác Linh nói ở cùng người kia mới gần được một tháng, sao có thể là Tần Lam được?”

“Anh cũng không chắc chắn, nhưng mà lúc bên cạnh Tần Lam có người rồi thì cậu ấy tuyệt đối không ra tay với người khác...” Triệu Thiên Cảnh hiểu rất rõ bạn tốt, tuy rằng tán suýt đôi bạn gái rất nhanh, cũng sẽ không bắt cả hai tay cùng một lúc.

Nguyễn Thần bỗng nhiên không thể chấp nhận chuyện Trác Linh và Tần Lam ở với nhau, làm tư tưởng rất lâu mới nói: “Tần Lam biết Trác Linh mang thai không?”

“Hôm qua anh mới gặp cậu ấy, có vẻ như cũng chưa biết chuyện đâu.” Hôm qua Triệu Thiên Cảnh vốn muốn nói cho Tần Lam biết, nhưng cuối cùng vì chưa chắc chắn nên vẫn không nói ra.

“Em nhớ là nhà họ Tần rất lợi hại,” Nguyễn Thần đau đầu, sao hoa hoa công tử và hoa hoa tiểu thư lại dính lấy nhau cùng một chỗ thế này?

“Nhà Trác Linh cũng rất lợi hại mà...”

Cô nhìn Triệu Thiên Cảnh, cùng lúc nhìn thấy được trong mắt đối phương hai chữ “phiền phức”.

Nếu như sau này sự việc lộ ra, nhà họ Tần và nhà họ Trác xem chừng như là Sao Hỏa đụng phải Trái Đất, không biết liệu có thể thiêu luôn hai người qua đường như bọn họ hay không?

Hai cái miệng hùng biện của nhà họ Triệu mới trải qua một buổi tối tốt đẹp, lại phải bắt đầu giúp đỡ bạn tốt thu dọn cục diện rối rắm này.

Quả nhiên, hạnh phúc luôn ngắn ngủi...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Hải Hòa Chuyện Theo Đuổi.

Thích và không ghét, thật ra chỉ kém nhau một đường chỉ mà thôi – BY Trác Linh.

Cho dù là bạn bè thân thiết, cũng không thể tùy tiện tham gia vào việc riêng của người khác.

Nguyễn Thần buồn bực không tìm được điểm vào, nhưng chiều hôm đó nhận được điện thoại của Trác Linh, cô sợ đến mức cả người nhảy dựng lên: “Làm sao, ở bệnh viện... cậu, cậu đừng vội, giờ mình đến ngay đây.”

Qua điện thoại cô hỏi cụ thể chỗ của bệnh viện, rồi vội vàng đi tìm Hiệu trưởng xin nghỉ.

Hiệu trưởng thấy vẻ mặt Nguyễn Thần lo lắng, cho rằng trong nhà đã xảy ra chuyện, dù sao cách lúc tan tầm chưa đến một giờ, không nói hai lời liền cho phép cô nghỉ.

Nguyễn Thần chạy ra khỏi cửa vẫy taxi, đang ở trên xe thì gọi cho Triệu Thiên Cảnh, nói thẳng vào vấn đề: “Trác Linh ở bệnh viện số hai, không phải đi phá thai, em không biết chính xác chuyện gì... Em sợ cậu ấy suy nghĩ lung tung, anh mau đến đây đi.”

Triệu Thiên Cảnh nghe lời, đặt điện thoại xuống suy nghĩ một lúc, vẫn gọi cho Tần Lam. Chuyện của hai người này, vẫn để cho hai người bọn họ tự giải quyết là tốt nhất.

Lời nói của Nguyễn Thần ở trên xe taxi có rất nhiều nghĩa khác nhau, nữ tài xế liên tục nhìn cô qua kính xe, nhìn chăm chú đến mức cả người cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Chờ đến lúc xuống xe, cô lái xe trung niên còn dùng giọng điệu của một người từng trải mà khuyên cô: “Đừng cứ xuôi theo chồng đối xử quá tốt với loại đàn bà kia, đến lúc đó người chịu thiệt là cháu.”

Chờ xe taxi nghênh ngang rời đi, Nguyễn Thần đứng ở ven đường mới hồi phục tinh thần, thực sự có chút dờ khóc dờ cười.

Nói trong điện thoại có mấy câu như vậy lại có thể khiến cho người lái xe taxi biên soạn câu chuyện cầu huyết tiểu tam muốn cướp chồng cô, bây giờ

đang mang thai, định dùng đứa con đến đe dọa hai vợ chồng.

Trí tưởng tượng của tài xế taxi bây giờ thực phong phú, có thể đem sự thật bẻ cong thành như vậy...

Nguyễn Thần vội vàng chạy lên tầng hai của bệnh viện tìm Trác Linh, bạn tốt vẫn xinh đẹp như trước, ở giữa một nhóm phụ nữ có thai giản dị như hạc giữa bầy gà, liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra.

“Cậu không sao chứ?” Cô nhìn Trác Linh từ trên xuống dưới, chỉ sợ bạn tốt của mình làm chuyện ngu ngốc.

Sắc mặt Trác Linh có chút tái nhợt, thờ ơ phẩy tay: “Ở nhà bê đồ không cẩn thận bị động thai, bác sỹ nói có dấu hiệu sinh non.”

Nguyễn Thần sững sờ: “Cậu định làm thế nào?”

Ánh mắt Trác Linh lộ ra vẻ mê man, lắc đầu: “Mình cũng không biết...”

Lần đầu tiên Nguyễn Thần thấy bạn tốt không xác định rõ ràng như vậy, xem ra Tần Lam ở trong lòng cô vẫn có một vị trí khác thường, có lẽ đứa bé này có thể giữ lại được.

Trác Linh ghét mùi thuốc khử trùng ở bệnh viện, vội vã muốn đi, bị Nguyễn Thần giữ lại, nói ngồi xuống nghỉ ngơi thêm một lúc nữa rồi mới ra viện.

Cô đang cảm thấy kỳ lạ, thì từ đằng xa nhìn thấy Tần Lam mang về mặt nghi ngờ đi bên cạnh Triệu Thiên Cảnh, vừa nhìn thấy Trác Linh hai mắt mở to, ngay tức khắc nhào đến.

“Sao em lại ở trong bệnh viện, khó chịu ở chỗ nào?” Tần Lam ôm cô cẩn thận kiểm tra, anh ta vốn còn đang buồn bực Trác Linh không nói tiếng nào đã chơi trò mất tích, giờ nhìn thấy cô ở bệnh viện lại lo lắng muốn chết, trong chớp mắt quên sạch chuyện tức giận.

Trác Linh hung dữ lườm Nguyễn Thần, biết cô kéo mình lại chắc chắn là có chuyện muốn lừa gạt, rốt cuộc đem tên gây họa này đến đây.

Cô không chút lưu tình ra sức đập Tần Lam một cước, sau khi nghe thấy tiếng anh ta hét lên vì đau, cô vẫn chưa nguôi giận, đưa tay đẩy anh ta ra: “Anh đến đây làm gì, chúng ta đã kết thúc rồi cơ mà.”

“Ai nói thế!” Tần Lam cố chấp kéo người vào trong lòng, giống như Trác Linh sẽ biến mất lần nữa vậy.

“Em không nói một tiếng đã chạy đi bỏ lại anh, điện thoại cũng đổi, lại còn dám làm kẻ xấu cáo trạng trước!”

Trác Linh lạnh lùng nhìn anh ta: “Anh làm cái gì, thì trong lòng anh rõ ràng nhất!”

“Anh làm cái gì em nói thẳng cho anh biết là được mà, đừng âm dương quái khí* như thế chứ.” Tần Lam cũng không vui, trong khoảng thời gian này anh ta vẫn luôn lo lắng cho cô, ai ngờ vừa gặp mặt không biết tại sao liền chĩa mũi nhọn vào anh ta.

*(*Âm dương quái khí: Chỉ hành động quái gở, không bình thường)*

Quả nhiên lòng dạ đàn bà như kim dưới đáy biển, dù là tay tình trường lão luyện như anh ta cũng không thể hoàn toàn hiểu hết được.

Nguyễn Thần nhìn thoáng qua thấy phụ nữ có thai ở xung quanh có vẻ mặt không đồng ý nhìn về phía bọn họ, chủ yếu là Tần Lam và Trác Linh, cô vội nháy mắt với Triệu Thiên Cảnh.

Triệu tiên sinh hiểu ý, tức khắc nhỏ giọng khuyên nhủ Tần Lam: “Ở bệnh viện không tiện nói chuyện, chúng ta ra ngoài trước đã.”

Tần Lam cũng phát hiện ánh mắt thăm dò của những người khác, đặc biệt là ánh mắt mấy gã đàn ông ở trên người Trác Linh, khiến anh ta cực kỳ chán ghét, mạnh mẽ ôm lấy Trác Linh đang giãy dụa ra khỏi bệnh viện.

“Về với anh ——”

“Không muốn!” Cơ thể Trác Linh vẫn còn yếu ớt, đẩy anh ta vài cái đã thờ đốc, sắc mặt càng thêm tái nhợt, lại không muốn tỏ ra yếu thế: “Em có chỗ của mình, không cần phải đến chỗ ấy của anh. Còn không biết anh giấu mấy con hồ ly tinh kia ở chỗ nào, cái mùi khai ấy ai mà chịu nổi?”

Nghe thấy cô càng nói càng quá đáng, Tần Lam chỉ hận không thể đem người trối lại mang về.

Nguyễn Thần nghe ra vấn đề, nhìn thấy bọn họ nổi nóng, cũng biết khó mà làm lành được, suy nghĩ một chút rồi nói chen vào: “Trác Linh, cậu thấy Tần Lam ở cùng với người khác à?”

Trác Linh quay mặt đi chỗ khác, không nói một tiếng chính là ngầm thừa nhận.

Tần Lam cũng ngăn người ngược lại nổi giận: “Anh dụ dỗ phụ nữ khác lúc nào, em nói xem!”

Triệu Thiên Cảnh ngăn anh ta lại, nhíu mày: “Có chuyện gì nói đằng hoàng, nếu đúng là hiểu nhầm thì từ từ giải thích rõ ràng.”

Nguyễn Thần nghĩ cô hoàn toàn thất bại trong việc làm hoà, đành phải tiếp tục hỏi, nếu không chỉ đẩy hai người này ở cùng một chỗ, có thể sẽ đánh nhau mất.

“Cậu nhìn thấy Tần Lam và người phụ nữ khác ở cùng nhau tại đâu? Chuyện xảy ra vào hôm nào?”

Trác Linh hiểu rõ đàn ông đều thay đổi thất thường, thế nhưng đại mỹ nhân như cô, không có ai đi tìm người khác trước khi cô buông tay. Nói rằng không vui chỉ bằng nói lòng tự trọng càng thêm bị tổn thương.

“Hai tuần trước, tối thứ bảy, bên ngoài ghế lô ở KTV,” Cô suy nghĩ một chút nói tiếp: “Cao gầy, mặc váy liền màu xanh da trời.”

Tần Lam nghe xong, sắc mặt kỳ quái, không lâu sau xoay người nhìn không được cười lớn.

Trác Linh nhìn thấy anh cười vui vẻ, sắc mặt càng thêm đen.

Triệu Thiên Cảnh lặng lẽ kéo Nguyễn Thần đến bên kia, dứt khoát đi ra ngoài.

Nguyễn Thần bị anh kéo đi mấy bước, buồn bực quay đầu lại nhìn quanh: “Mặc kệ bọn họ sao?”

“Không cần, hiểu nhầm thôi mà.” Triệu Thiên Cảnh ung dung cười, dẫn cô lên xe.

Ngồi cạnh ghế lái xe, vẻ mặt Nguyễn Thần có chút khó hiểu: “Cô gái mặc váy xanh cùng Tần Lam là ai?”

“Em họ cậu ta.” Triệu Thiên Cảnh vừa lái xe, vừa tiếp tục giải thích với Nguyễn Thần cũng đang cười ngồi bên cạnh: “Di nhỏ của Tần Lam gả ra nước ngoài, em họ là con lai Trung Pháp, lớn lên đáng vẻ không giống như cậu ấy.”

Thảo nào Trác Linh cho rằng Tần Lam bắt cả hai tay, nói cho cùng giá trị nhân phẩm của hoa hoa công tử căn bản là số âm, rất khó để tin tưởng.

Nhưng mà giải thích rõ hiểu lầm, hai người kia chắc sẽ không sao chứ...

Nguyễn Thần không nghĩ rằng cô vẫn còn rất lạc quan, vài ngày sau Trác Linh gọi điện thoại đến ngay cả giọng nói cũng nghe thấy vẻ mệt mỏi khó chịu.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Trác Linh uể oải trả lời: “Trong nhà đã biết chuyện, nhà họ Tần cũng vậy.”

Nguyễn Thần hỏi hớp hớp: “Trường bối phản đối hai người sống chung sao?”

“Không, là ngược lại.” Cái này mới khiến Trác Linh nhúc nhích đầu, cô buồn bực nói: “Bọn họ rất đồng ý, cảm thấy môn đăng hộ đối, dự định tổ chức tiệc rượu trong vòng một tháng, đã đặt khách sạn chuẩn bị thực đơn và thiệp mời.”

Nguyễn Thần ngẩn người một lúc mới phản ứng lại được, trường bối hai nhà thật dễ nói chuyện, hơn nữa hiệu suất cũng khá cao: “Con cũng đã có rồi, nếu không có ai phản đối, các cậu cũng nên kết hôn mà.”

“... Biết ngay là cậu sẽ nói như vậy,” Trác Linh nghĩ cô đã tìm nhầm người, lại có thể tìm người phụ nữ đã lập gia đình Nguyễn Thần này kể lể nỗi đau của mình.

Xem ra dưới cái nhìn của Nguyễn Thần, đây chỉ là một việc vô cùng đơn giản.

Quen biết cô nhiều năm như vậy, Trác Linh nghĩ trong đầu Nguyễn Thần chỉ có mấy giai đoạn: “Kết hôn —— sinh con” hoặc là “Mang thai —— kết hôn”, căn bản sẽ không nghĩ đến những cái khác.

Nguyễn Thần có chút không hiểu: “Cậu không thích Tần Lam, nên không muốn cùng anh ấy kết hôn sao?”

Trác Linh im lặng một lúc lâu mới mở miệng: “... Không coi là chán ghét.”

“Vậy thì vì sao?” Nguyễn Thần trầm nghĩ không ghét chính là thích, nếu đã thích thì kết hôn có gì là không tốt.

Trác Linh thờ dãi: “Thật hâm mộ cậu, nếu nghĩ đơn giản được như cậu, mình cũng không cần phải buồn phiền thế này.”

Nguyễn Thần buồn bực, đây là khen cô đơn thuần hay là chê cô ngu ngốc?

Nhưng mà Trác Linh luôn hoạt bát sôi nổi, bây giờ đáng vẻ mệt mỏi lại sa sút như vậy khiến cho cô cảm thấy rất khó chịu, vì vậy Nguyễn Thần tiếp tục cố gắng.

“Rốt cục là có chuyện gì, cậu không nói ra thì ai có thể giúp được cậu?”

Trác Linh suy nghĩ một lúc, dù cho bạn tốt không giúp được mình, cô đem Nguyễn Thần làm cái hốc cây nói hết ra cũng thoải mái đôi chút: “Nhà họ Trác và nhà họ Tần đã muốn hợp tác với nhau từ lâu, nhưng không tìm được cơ hội thích hợp, bây giờ là cơ hội tốt nhất.”

Nguyễn Thần nghe xong cũng mơ mơ màng màng, cho đến khi dập máy cũng là lúc Triệu Thiên Cảnh trở về nhà, cô mới chợt hiểu ra, đột nhiên đập bàn, làm cho chiếc đĩa trên đĩa rau Triệu tiên sinh cầm trên tay cũng rơi xuống.

Hóa ra Trác Linh buồn bực ở cùng Tần Lam sẽ biến thành đám cưới chính trị nên mới không muốn kết hôn?

Triệu Thiên Cảnh lặng lẽ đổi một đôi đĩa khác, Nguyễn Thần cúi đầu buồn bực, yếu ớt thờ dài.

“Xem ra lần này, chúng mình không giúp được gì cho Trác Linh rồi...”

Cái này không những là chuyện giữa Trác Linh và Tần Lam, còn liên quan đến lợi ích giữa hai gia tộc, chẳng trách bạn tốt hao tổn tâm trí như vậy.

Triệu Thiên Cảnh biết cô cả đêm không yên lòng, hóa ra là đang suy nghĩ chuyện Tần Lam và Trác Linh, anh không khỏi an ủi Nguyễn Thần: “Bọn họ sẽ suy nghĩ cẩn thận, hơn nữa Tần Lam từ trước đến giờ không phải là đứa con ngoan ngoãn nghe lời bề trên, nếu không thì sao mấy năm nay luôn ở bên ngoài tự mình mở quán bar chứ không về công ty của gia đình làm việc?”

Nguyễn Thần nghe xong cũng cảm thấy có lý, người luôn ngông nghênh như Tần Lam, đối với trường bối trong nhà sẽ bảo sao nghe vậy, quả thật cũng không có khả năng.

Liên tục vài ngày Trác Linh không liên lạc với cô, đối với năng lực của bạn tốt cô vô cùng tin tưởng, Nguyễn Thần nghĩ mọi chuyện sẽ được giải quyết công bằng, vì thế mà yên lòng không ít.

Ai ngờ vừa tan tầm đã nhận được điện thoại của Trác Linh, Nguyễn Thần thiếu chút nữa ngã xuống từ trên bậc thềm của vườn trẻ.

Cô sững sờ hỏi: “Lúc này không nghe rõ, cậu nói cậu đang ở đâu?”

“Ở sân bay.” Giọng nói của Trác Linh vô cùng vui vẻ, bỏ qua phiền muộn lúc trước: “Thời tiết này đi nghỉ là hợp nhất, mình đưa đơn xin nghỉ rồi, đi du lịch ở một nơi xuân về hoa nở để làm hướng dẫn viên du lịch ở vùng đất ngắn hạn.”

Nguyễn Thần ngẩn người: “Tần Lam đi cùng với cậu sao?”

Trác Linh cười khê: “Ai muốn quản anh ta... mình phải lên máy bay rồi, đến nơi mình sẽ liên lạc lại với cậu.”

Nghe thấy tiếng “tút tut” trong điện thoại di động, Nguyễn Thần cười khô, thật giống tính cách của Trác Linh, nóng vội, nói đi là đi ngay.

Nguyễn Thần vừa để điện thoại di động xuống, Triệu Thiên Cảnh đã nhanh chóng vượt qua đường hướng về phía cô.

“Tần Lam gọi đến, nói không tìm thấy Trác Linh...”

Anh còn chưa nói xong, một chiếc Audi phanh gấp lại ở ven đường, phát ra âm thanh chói tai, vẫn chưa hoàn toàn dừng lại, Tần Lam liền từ ghế lái lái đầu ra, lớn tiếng hỏi: “Trác Linh ở chỗ nào ——”

Nguyễn Thần lặng lẽ ngoảnh mặt đi chỗ khác, bỏ nhào vào trong lòng ngực Triệu Thiên Cảnh.

Tần Lam lại có thể ở nơi công cộng, không đúng, là trước cửa chỗ làm việc của cô lớn tiếng gọi, thực sự rất mất mặt, mình có thể làm như không nghe thấy được sao?

Nguyễn Thần che mặt nhỏ giọng nói: “Cậu ấy đến sân bay, một phút trước đã lên máy bay rồi, có thể đuổi kịp sao?”

Triệu Thiên Cảnh cầm điện thoại di động trên tay còn chưa kịp tắt máy, Tần Lam nghe thấy Nguyễn Thần nói xong, tức khắc giẫm lên chân ga, chớp mắt chiếc xe đã lao đi.

Nguyễn Thần thu hồi tầm mắt, quay đầu hỏi một câu: “Anh nói xem anh ấy có thể đuổi kịp không?”

“Thường thì sau khi lên máy bay nửa giờ mới cất cánh, từ nơi này đến sân bay coi như là lưu thông thuận tiện không bị tắc đường, nhanh nhất cũng phải bốn mươi phút.” Triệu Thiên Cảnh theo thói quen dùng số liệu nói chuyện, chỉ thiếu nước nói thẳng ra muốn đuổi kịp Trác Linh, trừ khi Tần Lam trên đường đi xảy ra kỳ tích.

Hai người lên xe, anh dựa sát lại gần, đem cô đặt lên ghế ngồi hôn một cái mới nói: “Cậu ta đuổi theo là việc của cậu ta, chúng mình về nhà thôi.”

Nguyễn Thần đỏ mặt nhìn Triệu Thiên Cảnh, đúng là người học ngành Khoa học tự nhiên đều theo chủ nghĩa hiện thực.

Cô còn suy nghĩ Tần Lam có thể đuổi theo Trác Linh, sau đó diễn một cảnh gặp nhau đầy rung động, Trác Linh bị cảm động quay đầu nhào vào lòng Tần Lam, từ đó hai người sống một cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp...

Đáng tiếc bong bóng màu hồng của Nguyễn Thần vừa mới xuất hiện, đã bị một câu nói sát phong cảnh qua quýt của Triệu Thiên Cảnh hoàn toàn đâm thủng.

Chương 32: Hải Hòa Chuyện Ăn Lẩu

Vận động trước khi ăn cơm, thỉnh thoảng cũng có thể được phép làm – BY Nguyễn Thần.

Kết quả là Tần Lam không đuổi kịp Trác Linh, đánh phải mua vé máy bay của chuyến kế tiếp định bụng đi theo đem cái người đang mang bầu kia trời về nhà.

Sau khi Triệu Thiên Cảnh đem theo tin tức trở về, Nguyễn Thần nghe xong ngồi trên ghế sofa cười lẫn lộn.

“Quả nhiên hiểu rõ anh ấy nhất là Trác Linh, cậu ấy mua vé của một chuyến bay nhưng lại ngồi thuyền đến một nơi khác, Tần Lam đuổi kịp mới lạ.”

Trong lòng Triệu Thiên Cảnh âm thầm thông cảm với bạn tốt, lại bị Trác Linh đùa giỡn một trận, nhưng vẫn tìm kiếm lương tâm hỏi thêm một câu: “Em biết Trác Linh đến chỗ nào không?”

Nguyễn Thần thành thật lắc đầu: “Trác Linh thông minh như vậy, sao có thể nói cho em biết, rồi để cho Tần Lam biết được chỗ kia?”

Triệu Thiên Cảnh thờ ơ nhún vai, vốn muốn thay bạn tốt lật lại một ván, bây giờ xem ra đúng là không một tia hy vọng.

Anh cúi xuống hôn gò má Nguyễn Thần một cái, cười hỏi: “Tối nay muốn ăn gì nào?”

“Ăn lẩu đi, em mua đồ ăn rồi...” Nguyễn Thần hí hửng cười ôm lấy cánh tay Triệu Thiên Cảnh, hai người ngồi cạnh bàn cùng ăn lẩu nóng hổi, bầu không khí ấm áp như vậy, cô đã nghĩ đến một lần từ lâu.

Nhưng hai người họ vừa mới lấy bếp điện ra, thì có người gõ cửa.

Nguyễn Thần từ lỗ mắt mèo trên cánh cửa nhìn ra ngoài, khó hiểu hỏi: “Ai vậy, có phải đến tìm anh không?”

Triệu Thiên Cảnh đối với khuôn mặt xa lạ kia cũng không có chút ấn tượng nào: “Có lẽ đến nhầm nhà rồi.”

Anh mở cửa đang muốn đuổi người kia đi, thì người đàn ông mặc âu phục tuổi tác không kém Triệu Thiên Cảnh là bao bỗng nhiên nhào về phía trước quỳ sụp xuống trước mặt hai người.

Nguyễn Thần giật mình, trốn sau lưng Triệu Thiên Cảnh run run hỏi: “Anh muốn làm cái gì vậy?”

“Tôi biết chị Tịch ở chỗ này, cô có thể để tôi gặp cô ấy một chút được không?” Người đàn ông tóc tai rối bù, quần áo nhăn nhúm, cằm còn có râu, chắc là vội vàng chạy đến đây.

Người này vừa mới mở miệng, Nguyễn Thần liền đoán được người đàn ông này là ai?

“Anh là bạn trai trước đây đã lấy hết tiền của mẹ tôi rồi trốn ra nước ngoài sao?”

Triệu Thiên Cảnh thấy cô hỏi thẳng như vậy, sợ người đàn ông kia xấu hổ, anh đang muốn lên tiếng hòa giải, ai ngờ người đàn ông kia kinh ngạc ngẩng đầu lên, ngẩn người hỏi ngược lại một câu.

“Tôi lấy tiền của chị Tịch lúc nào?”

Lần này đến lượt Nguyễn Thần ghen hờn.

Ba người ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, nghe người đàn ông gọi là Hoắc Thành kia kể chuyện.

“Bố mẹ tôi phản đối tôi và chị Tịch qua lại, cho rằng chúng tôi tuổi tác chênh lệch quá lớn, hơn nữa chị Tịch đã có con gái hơn hai mươi tuổi. Sau khi chị Tịch cùng bố mẹ tôi gặp mặt thì không vui, tranh cãi với tôi mấy lần, đúng lúc công ty có một chuyến công tác ở nước ngoài, tôi liền đi qua đây một chuyến, muốn để hai người tỉnh táo rồi mới bàn bạc lại.”

Sắc mặt của Hoắc Thành rất hốc hác, chắc chắn sau khi về nước cũng không hề để ý lệch mũi giờ liền chạy đến đây.

“Thế nhưng chị Tịch vẫn luôn tắt điện thoại, sau khi tôi ra nước ngoài vẫn không liên lạc được với cô ấy. Nhà của chị Tịch cũng lâu rồi không có người ở, tôi nghĩ cô ấy chỉ có thể đến đây mới mạo muội tìm đến.”

Nguyễn Thần ngơ ngác nghe xong mới biết cô có thể bị Lý Tịch lừa.

Nói bị người đàn ông kia bỏ rơi, nói người đàn ông kia là người của công ty đối thủ đem tiền trộm mất, nói người đàn ông kia trốn ra nước ngoài, tất cả đều là giả!

Có người mẹ nào mà đến nhà lừa con gái ruột, chỉ có điều Lý Tịch mặt dày như vậy đến tìm mình rốt cuộc là để làm gì?

Trong lòng Nguyễn Thần muốn lặng lẽ tìm Lý Tịch tính sổ, dứt khoát đem mọi chuyện nói cho Hoắc Thành: “Mẹ tôi đến đây ở được hai ngày, sau đó phát hiện ra có thai, vì đã lớn tuổi, thai nhi lại không ổn định nên nằm lại ở bệnh viện để theo dõi.”

“Cô ấy mang thai!” Hoắc Thành vừa mừng vừa sợ đến nhảy dựng lên, cả nhà phản đối anh ta và Lý Tịch, nguyên nhân quan trọng nhất là Lý Tịch tuổi quá lớn, rất có thể sau này không sinh được con trai cho nhà họ Hoắc.

Bây giờ thì tốt rồi, Lý Tịch mang thai, hôn sự của hai người cũng có hy vọng.

“Tôi, tôi được làm bố, đúng, tôi phải nói cho bố mẹ, tiệc cưới nên bắt đầu chuẩn bị...” Hoắc Thành hồi hộp bắt đầu nói tới nói lui, lâu lâu một hồi lâu bỗng nhiên hỏi một câu: “Điện thoại di động của tôi hết pin, có thể cho tôi mượn điện thoại không?”

Nguyễn Thần nhìn anh ta lăm bả lăm bảm, xem chừng nếu không cho mượn sẽ phá luôn cả căn phòng, cô nhanh chóng chỉ về phía điện thoại cố định ở trong góc.

Hoắc Thành nói cảm ơn, cầm lấy điện thoại run run bấm vài lần mới bấm được số điện thoại của nhà họ Hoắc. Bởi vì tâm trạng quá kích động, nói năng lộn xộn, cũng không biết hai vị trưởng bối nhà họ Hoắc đã nghe rõ chưa.

Nguyễn Thần đến gần Triệu Thiên Cảnh, nhỏ giọng bên tai hỏi: “Anh nói xem bây giờ chúng mình đến bệnh viện cho Lý Tịch ngạc nhiên, hay là sau này mới chậm rãi tính sổ?”

Triệu Thiên Cảnh cũng dựa sát lại thì thầm đáp: “Không cần phải nôn nóng, việc này bọn họ cũng đang gấp gáp.”

Nguyễn Thần đồng ý gật đầu, Lý Tịch cũng đã bốn mươi tuổi, Hoắc Thành mới hơn ba mươi, bây giờ có con, cuộc sống sau này còn rất dài...

Cô nhìn người bên cạnh một chút, chớp mắt mỉm cười.

Không ngờ Triệu Thiên Cảnh cũng không phải là không có một chút nóng tính, đôi lúc cũng có không ít ý xấu.

Cô viết địa chỉ của bệnh viện cho Hoắc Thành, anh ta cảm ơn nhiều lần rồi rời đi, định sáng hôm sau chạy đến thăm Lý Tịch.

Cô thừa dịp cuối tuần, từ sáng sớm đã kéo Triệu Thiên Cảnh đi xem trò vui —— nghe đâu Hoắc Thành còn báo cho bố mẹ anh ta cùng đến bệnh viện.

Từ xa đã thấy Lý Tịch nằm trên giường bệnh cùng một bác sĩ phụ khoa thực tập trẻ tuổi trò chuyện vui vẻ, thỉnh thoảng còn trêu chọc mấy cái, Nguyễn Thần ngay lập tức đỡ trán.

Lý Tịch thực là tính xấu không đổi, lớn bụng rồi còn dám ở bệnh viện ngang nhiên quyến rũ thanh niên trẻ tuổi.

Quả nhiên Hoắc Thành mỉm cười đi vào phòng bệnh, thấy hai người đùa giỡn sắc mặt liền đen lại, về mặt hai trưởng bối của nhà họ Hoắc đi phía sau cũng thật khó nhìn.

Bác sĩ thực tập ánh mắt rất khá, nhanh chóng mượn cớ đi ra ngoài.

Lý Tịch nhìn một nhà ba người bọn họ mới sáng sớm đã đến phòng bệnh, nụ cười trên mặt thu lại: “Không phải nói chia tay rồi sao, anh còn đến đây làm gì?”

Tuy bây giờ bà không trang điểm, sắc mặt còn rất tốt, nhưng vẫn có thể nhận ra tuổi tác không nhỏ, khóe mắt có chút nếp nhăn nhàn nhạt: “Nói sau này sợ tôi dây dưa với anh, gọi bố mẹ anh đến làm chứng, để tôi thề thốt hay là phải viết giấy cam kết đây?”

“Thăm tôi, là đến thăm đứa nhỏ chứ?” Lý Tịch nhú nhú mày, vuốt ve bụng dưới vẫn còn đang bằng phẳng như trước, nở nụ cười: “Yên tâm đi, đứa nhỏ sau này không phải họ Hoắc, về sau cũng sẽ không tranh giành gia sản nhà anh.”

Nguyễn Thần đứng thẳng dựa sát tai vào cửa phòng bệnh nghe trộm, y tá và bệnh nhân qua lại nhìn cô chăm chăm bằng ánh mắt kỳ lạ, Triệu Thiên Cảnh đã sớm không chịu được, dứt khoát ngồi nghỉ ở băng ghế trước cửa phòng bệnh.

“Bà ấy nói chuyện, đúng là người chết cũng nói thành sống được!” Nguyễn Thần ngồi xuống bên cạnh anh, trong lòng vô cùng thông cảm với bố mẹ Hoắc Thành, xem chừng đã tức muốn chết, vì đứa nhỏ trong bụng Lý Tịch và thể diện của Hoắc Thành, nếu không có lẽ không thể nhịn nổi.

“Nếu không ra oai phủ đầu một lần, sau này nếu như gả vào nhà họ Hoắc thì sẽ bị bắt nạt.” Cô vốn nghĩ Triệu Thiên Cảnh sẽ im lặng giống như trước, không ngờ anh lại đột nhiên lên tiếng.

Nguyễn Thần ra về suy nghĩ liếc mắt nhìn bên trong một chút: “Anh nói cũng đúng, thế nhưng để cho bố mẹ đối phương không xuống đài được, có phần hơi quá...”

Nhưng mà nghĩ lại, Lý Tịch chưa bao giờ giữ thể diện cho ai, làm khó Hoắc Thành tốt tính mới có thể chịu đựng được bà. Muốn người đàn bà này sau khi đến nhà họ Hoắc trở nên ngoan ngoãn, phụng dưỡng bố mẹ chồng, quả thực là chuyện hoang đường.

“Không thú vị, chúng mình về nhà đi.” Một ngày cuối tuần tốt lành, Nguyễn Thần thấy hối hận muốn chui vào góc tường.

Thật ra cô đã sớm đoán được sự tình sẽ biến thành như vậy, với tính cách kia của Lý Tịch sẽ không bao giờ chịu thuận theo, trước đây bị thua thiệt thì bây giờ sẽ đòi lại gấp đôi.

Bố mẹ Hoắc Thành ở trong mấy tháng Lý Tịch mang bầu này, sẽ không được tốt lành gì. Nhưng nếu muốn gây khó dễ, hù dọa đứa nhỏ trong bụng Lý Tịch, hai người chắc chắn phải hối hận.

Vì thế, Lý Tịch sao lại không bám vào điểm ấy, lợi dụng lúc này làm mưa làm gió?

Có người mẹ như vậy, cô đúng thật là bất hạnh...

Tối hôm qua bị Hoắc Thành chen ngang, không còn tâm trạng ăn lẩu, chỉ tùy tiện nấu một ít mỳ cả hai người cùng chịu đựng cả một đêm.

Nguyễn Thần sau khi từ bệnh viện trở về, tắm sạch mùi thuốc khử trùng trên người, thay bộ váy ngủ màu hồng, đem mái tóc dài buộc lên rồi chuẩn bị thức ăn dùng để ăn lẩu.

Bây giờ chuyện của Lý Tịch không liên quan gì đến cô, lúc này thường thức nồi lẩu ngon lành ngay trước mắt mới là chuyện quan trọng nhất.

Triệu Thiên Cảnh cũng tắm qua nước ấm, đưa tay ôm lấy thắt lưng cô: “Sao toàn là thịt thế này, không có đồ ăn chay sao?”

Nguyễn Thần nghiêng đầu qua một bên bĩu môi: “Anh muốn ăn chay, không thích ăn thịt à?”

Anh nghĩ nghĩ một chút: “Hay là ăn thịt nữa nhé...”

Nguyễn Thần “xì” một tiếng mỉm cười: “Đùa anh thôi, cái thìa rửa xong rồi, ở bên kia kia, anh lấy ra đi.”

“Tuân lệnh,” Triệu Thiên Cảnh lấy nồi lẩu, cho đồ ăn vào bụng ra ngoài, rồi kéo cô ngồi xuống: “Muốn ăn gì trước nào?”

“Cá mực, thịt bò viên, em muốn cả rong biển, đậu phụ...” Nguyễn Thần nói một mạch vài thứ, dù sao cũng là Triệu Thiên Cảnh giúp cô ăn, cô cũng không khách khí.

Triệu Thiên Cảnh đem đồ ăn thả vào nồi, sau khi chín gấp vào trong bát của cô, bị Nguyễn Thần trừng mắt, há miệng “A” một tiếng.

Anh lập tức hiểu ý, thổi nguội thịt viên đưa đến miệng Nguyễn Thần.

Cô há miệng muốn cắn lấy, ai ngờ đôi đũa của Triệu Thiên Cảnh không kẹp lại, viên thịt lăn thẳng xuống theo chiếc váy ngủ trễ cổ rơi vào bên trong.

Nguyễn Thần bực mình, viên thịt đến miệng rồi còn rơi mất...

“Anh nhanh lấy ra cho em đi, vừa nóng vừa ướt, rất khó chịu...” Cô tiếp tục làm biếng, giang hai tay để Triệu Thiên Cảnh giúp mình đem viên thịt rơi vào trong váy ngủ lấy ra ngoài.

Triệu Thiên Cảnh nghe lời từ dưới váy ngủ cho tay vào tìm kiếm: “Ồ đây, hay là ở chỗ này?”

Nguyễn Thần dựa theo cảm giác của mình mà hướng dẫn: “Sang trái một chút, không phải, là bên tay trái của em.”

“Không đúng, bên trái, sao anh lại sang bên phải?”

“Không phải, xuống dưới một chút, sao anh lại hướng lên đây?”

“Không... Đúng, là chỗ ấy... ừ...”

“Không, không phải, à, anh nhanh lên một chút...”

Chờ đến lúc Nguyễn Thần sắc mặt ửng hồng mềm nhũn nằm trong lòng Triệu Thiên Cảnh, cô mới phát hiện ra đồ lót không biết từ lúc nào đã bị ném xuống dưới ghế, bếp điện trên bàn cũng đã tắt đi.

Không phải là muốn ăn thịt viên trong nồi lẩu sao, như thế nào mà lại đổi thành ăn cô rồi?

Triệu Thiên Cảnh bỗng nhiên dừng lại, Nguyễn Thần buồn bực đang lúc quan trọng lẽ nào anh muốn bỏ chạy?

Ai ngờ anh bỗng vươn tay lấy một chiếc ví dứa từ dưới bàn ăn... Nguyễn Thần hoảng hốt, cô biết Triệu Thiên Cảnh đem mấy thứ này tách ra cất ở vài chỗ, không nghĩ đến ngay cả bên dưới bàn ăn anh cũng không bỏ qua.

Nên nói anh đã sớm mưu tính trước, hay là chỉ tiện tay để ở đấy?

Ở trong mắt cô, thấy thế nào cũng là vế trước vậy...

“Ừ...a...” một hồi lâu, Triệu Thiên Cảnh thỏa mãn, còn Nguyễn Thần nằm trên ghế cả người mềm nhũn không nhúc nhích nổi.

Đồ ăn trong nồi đã nguội, đành phải bật bếp lên một lần nữa.

Triệu Thiên Cảnh ôm cô ngồi trên đùi, anh một miếng em một miếng ăn ngon lành.

Dùng cơm sau khi vận động, quả nhiên ăn được rất nhiều.

Nguyễn Thần khôi phục lại một chút sức lực lại bắt đầu sai bảo anh, muốn cái này rồi muốn cái kia, sau đó cười híp mắt làm một người lười biếng com đến thì há miệng.

Chờ đến lúc ăn no bụng, hai người ngồi trên ghế sofa xem đĩa nhạc để tiêu com, sau khi lăn lộn trên giường, Triệu Thiên Cảnh lại từ dưới gối lấy ra một cái ví dầu tây...

Nguyễn Thần ngơ ngác nhìn Triệu tiên sinh, anh có cần phải giấu ở nhiều nơi thuận tiện như vậy sao!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Hải Hòa Về Áo Cưới

Mỗi một cô gái khi mặc vào chiếc áo cưới đều là thiên thần xinh đẹp nhất – BY Triệu Thiên Cảnh.

Nhận được thiệp mời của Lý Khiết Nhi, từ sáng sớm Nguyễn Thần đã kéo Triệu Thiên Cảnh đến nhà họ Lý xem cô dâu mới.

Quả nhiên Lý Khiết Nhi mặc lên người chiếc áo cưới màu trắng, đẹp giống như là thiên thần vậy.

Nguyễn Thần đi quanh cô vài vòng, vẻ mặt khen ngợi: “Thật đẹp, chị Lý tìm ai giúp đỡ trang điểm cô dâu vậy?”

“Tất nhiên là tự chị làm rồi, có ai lợi hại như chị sao?” Lý Khiết Nhi tự hào mỉm cười, kỳ thật có mời đến mấy thợ trang điểm đều không làm cô vừa lòng, cô quyết định tự mình trang điểm, vừa vận tiết kiệm được một khoản chi phí không nhỏ.

Thấy trong mắt Nguyễn Thần tràn đầy ao ước, cô cười chọc ghẹo: “Sau này em tổ chức tiệc rượu, chị giúp em trang điểm nhé, được không?”

Nguyễn Thần gạt mình, những mà nghĩ đến việc đối diện với họ hàng của Lý Tịch, trong lòng liền không muốn: “Sau này hãy nói, dù sao không tổ chức cũng chẳng sao.”

Tuy rằng có chút tiếc nuối, cô không thể mặc áo cưới xinh đẹp cùng Triệu Thiên Cảnh bước trên thảm đỏ.

Lý Khiết Nhi không biết rõ chuyện trong nhà của Nguyễn Thần, nhìn sắc mặt cô chỉ biết có chuyện bên trong, chỉ quan tâm mà không hỏi nhiều.

Điện thoại di động của cô bỗng nhiên đổ chuông, Lý Khiết Nhi nhận lấy, vừa nghe xong sắc mặt liền thay đổi.

“Sao thế?” Nguyễn Thần thấy cô “soạt” một cái rồi đứng dậy, lo lắng xoay xung quanh cô, không khỏi cảm thấy khó hiểu.

Lý Khiết Nhi thở dài: “Phù dâu sáng sớm ra khỏi nhà ngã từ trên cầu thang xuống, bây giờ cẳng chân bị gãy xương, đang gọi nhờ chị họ ấy đến thay. Nhưng mà chị họ của cô ấy cách khá xa, lúc đón dâu chắc là không đến kịp.”

Nguyễn Thần sững sốt, lúc đón dâu có phong tục ở bên nhà cô dâu phải có một hai phù dâu đứng chắn trước cửa để thử chú rể, bây giờ phù dâu bị thương, người đến thay không kịp tới, chẳng lẽ cô dâu tự mình chắn trước cửa?

“Ở gần đây không có cô gái chưa kết hôn nào phù hợp sao?” Cô nghe xong cũng bắt đầu thay Lý Khiết Nhi lo lắng.

“Nhà chị chỉ có một chị họ năm ngoái đã ra nước ngoài, trong công ty cũng chỉ có chị chưa kết hôn, rất khó tìm được một phù dâu thích hợp, bây giờ đi chỗ nào tìm người được đây?”

Nguyễn Thần nghĩ một chút: “Chỉ cần chưa lập gia đình, em có thể mời đồng nghiệp ở vườn trẻ đến giúp.”

“Vây cũng được chứ?” Lý Khiết Nhi nhú mày, trong lòng nôn nóng muốn chết.

Nguyễn Thần lập tức gọi điện thoại báo Tiểu Quế đến đây, sau khi cúp điện thoại cô đưa tay vuốt lên giữa chân mày nhú chặt của Lý Khiết Nhi: “Ngày vui mà, chị nhăn mặt nhăn mày làm gì vậy, sẽ không có chuyện gì...”

Cô còn chưa nói xong, dưới lầu đã truyền đến tiếng ồn ào náo nhiệt.

Nguyễn Thần ngăn ra chạy đến trước ngưỡng cửa sổ nhìn xuống dưới cười khò: Không ngờ đoàn xe đón dâu đã đến, không phải đã nói là chín giờ rưỡi mới đến sao?

Lý Khiết Nhi sốt ruột đến độ muốn khóc: “Lão Cung đến sớm như vậy để làm gì, bây giờ mới chín giờ mà, bình thường hẹn hò lão ấy cũng không đến sớm như thế này...”

Nghe thấy cô một mình kêu la, Nguyễn Thần không nhịn được bật cười: “Quản lý Cung muốn nhanh cưới chị về nhà, nên mới đến sớm mà.”

Lý Khiết Nhi nghe xong, trong mắt tràn đầy ý cười: “Được rồi, em cũng không phải đội thêm mũ cho lão Cung đâu, bây giờ phải làm gì đây?”

“Hàng xóm ở tầng trên và tầng dưới có cô gái nào chưa kết hôn không?” Nguyễn Thần nghĩ Tiểu Quế nước xa không cứu được lửa gần, quyết định chơi trò may rủi.

Lý Khiết Nhi lắc đầu: “Chị mới chuyển đến đây chưa được hai tuần, còn không biết hàng xóm là những người nào.”

Cô lúng túng nói: “Vội lại đến lúc chị kết hôn mới vội vàng tìm người lạ làm phù dâu, thực sự là không được.”

Không có phù dâu chặn trước cửa là chuyện nhỏ, lúc tổ chức lễ cưới mất hết thể diện mới là chuyện lớn!

Nguyễn Thần cũng biết chuyện này rất rắc rối, nếu không tốt sẽ bị người quen chê cười.

“Nhưng mà chú rể đã đến dưới lầu rồi, trừ khi Tiểu Quế ngồi tên lửa, nếu không sao có thể đến kịp?”

Cô quay đầu lại thấy Lý Khiết Nhi hai mắt sáng rực lên nhìn mình, cô rút cổ lại vội vàng xoa tay: “Không được, em tuyệt đối không được, ai lại bảo người đã có chồng làm phù dâu hả?”

“Dù sao cũng không phải làm phù dâu, chỉ làm chị em gái đứng chặn trước cửa thôi mà.” Lý Khiết Nhi chấp hai tay lại, chỉ còn thiếu nước quỳ xuống đất xin cô: “Em giúp chị một tay đi, nếu không lễ cưới của chị phải làm thế nào đây?”

Trong lúc Nguyễn Thần đang khó xử, bên ngoài đã có người gõ cửa.

Cô cũng không còn cách nào khác, đành phải chạy đến bên cạnh cửa lớn tiếng nói: “Chú rể muốn vào cửa, tiền lì xì phải đưa không dứt ——”

Nguyễn Thần cũng không biết gọi như vậy có đúng không, ngoài cửa im lặng một lúc, giọng nói của lão Cung điềm nhiên vang lên: “Tiền lì xì đến đây, người nào cũng có phần!”

Có lẽ lão Cung cũng nghe ra người đứng bên trong cửa là ai, may mà vẫn còn phối hợp, Nguyễn Thần thở phào nhẹ nhõm, nhận lấy tiền lì xì từ khe cửa hẹp, cười tủm tỉm rồi mở cửa ra.

Lão Cung mặc một bộ âu phục màu trắng, tóc đã được chải chuốt gọn gàng, so với ngày thường càng thêm tuấn tú.

Nguyễn Thần lần đầu tiên làm chị em gái của cô dâu, trong lòng còn muốn chơi đùa, đem lão Cung ngăn lại trước cửa.

Lão Cung cười khò: “Còn trò gì nữa, tiếp tục đi!”

Cô lắc đầu hỏi: “Mặc dù là người quen, em cũng không thể làm bừa được. Chọn mấy câu đơn giản thôi, sinh nhật chị Lý vào ngày nào, thích màu gì, ghét ăn gì nhất?”

Lão Cung vừa nghe, tinh thần cũng phấn chấn, không chút suy nghĩ liền mở miệng: “Sinh nhật là ngày mười hai tháng mười hai, thích nhất màu lam nhạt, ghét nhất là ăn gan heo, tiết heo, đại tràng heo, thịt dê, rau cần, ớt xanh, gừng, còn có...”

Nguyễn Thần nghe vậy thấy buồn bực, nói nhiều như vậy mà vẫn còn có sao...

“Được rồi, đầy đủ rõ ràng rồi, vào đi thôi.”

Nếu không thả người, xem chừng chị Lý sẽ nổi giận với cô mất.

Đứng trước cửa chính, lão Cung cứ mặc sức kể ra nhiều như thế, xem ra chị Lý ăn kiêng rất chặt chẽ.

Quả nhiên lúc Nguyễn Thần đi vào trong phòng, bị Lý Khiết Nhi bức bối khê đánh hai cái.

“Em nghĩ gì mà lại hỏi câu đấy?”

Về mặt Nguyễn Thần đầy oan ức: “Em nghĩ đã kết hôn rồi, hai người là vợ chồng hợp pháp, nên hiểu rõ đối phương chứ.”

Ai biết lão Cung lại thật thà như vậy, thẳng thắn nghiêm túc kể ra một loạt...

Lý Khiết Nhi cũng xấu hổ: “Tật xấu kiêng ăn này của chị vẫn chưa sửa được, lão Cung đúng là nhớ rất rõ.”

“Đúng vậy, sau này lão Cung sẽ là một người chồng tốt.” Nguyễn Thần nghĩ một người đàn ông có thể nhớ rõ người bên gối không thích ăn những gì, chắc chắn là luôn để cô ấy ở trong lòng.

Lý Khiết Nhi dưới lớp phấn dày, điểm thêm má hồng nhưng vẫn có thể nhìn ra đang đỏ mặt, rõ ràng là cô cũng rất hài lòng.

Cửa thứ nhất đã qua, cửa thứ hai cũng dễ dàng hơn nhiều.

Trước đó cô dâu lấy một đôi giày đem giấu một chiếc trong nhà, chú rể phải tìm ra nó là được.

Nhân lúc lão Cung đang tìm giày ở khắp nơi trong phòng, Triệu Thiên Cảnh kéo Nguyễn Thần qua một bên nhỏ giọng hỏi: “Em đến dự lễ cưới cơ mà, sao lại thành chị em gái của cô dâu?”

“Phù dâu có chút việc, tạm thời đổi người khác rồi, chờ đến lúc tổ chức tiệc rượu thì không có việc của em nữa.” Nguyễn Thần vô cùng hứng thú nhìn lão Cung đầu đầy mồ hôi lục tung cả phòng, ngăn người không tìm được chiếc giày còn lại.

Nhìn lão Cung ngay cả thùng rác cũng không bỏ qua, cô cũng không biết phải nói thế nào.

“Lão Cung quá hồi hộp rồi,” Triệu Thiên Cảnh nhìn anh ta càng tìm càng sốt ruột, ở trong phòng chạy tới chạy lui, những người bên cạnh cũng không nhận được mà nôn nóng.

“Như thế này thì phải tìm đến lúc nào, qua mất giờ lành sẽ không tốt.” Đã hơn nửa giờ, lão Cung cũng đã tìm hết khắp nơi trong căn phòng chưa đến ba mươi mét vuông này mà vẫn chưa tìm được một chiếc giày không hề được giấu kín.

Nhìn Lý Khiết Nhi ra sức nháy mắt về phía lão Cung, thế nhưng lão Cung quá nôn nóng, bình thường cùng cô ăn ý đã sớm bay đến tận đảo Java, dù thế nào cũng không hiểu được ám hiệu của cô dâu.

Xem ra lão Cung là người đầu tiên cần cô dâu giúp đỡ gọi ý tìm giày...

Triệu Thiên Cảnh tò mò: “Giày để ở chỗ nào vậy? Lão Cung lại không tìm thấy.”

“Để ở một chỗ rất dễ thấy, ai biết được anh ấy đi qua mà không hề để ý.” Chỉ là một phong tục nhỏ thôi, có cô dâu nào lại muốn thật sự gây khó dễ cho chú rể đâu?

Nguyễn Thần đi sang bên cạnh ra sức bĩu môi, Triệu Thiên Cảnh đi qua nhìn thấy, xoay sang chỗ khác khoe miệng lên lút cong lên.

Lý Khiết Nhi quả nhiên rất thông minh, vậy mà để lại một chiếc giày kia trên kệ cạnh cửa ra vào, đáng thương cho lão Cung tìm hồi lâu, vây quanh cô dâu đang ngồi bên cạnh giường ra sức tìm, cứ thế không nhìn ngó đến chiếc giày để trên kệ.

Nguyễn Thần quả thực không nhận được nữa, đứng trước cửa tròn mắt lườm lão Cung.

Chú rể bị ánh nhìn oán hận đầy mạnh mẽ của cô thu hút, quay đầu nhìn lại, rồi cuộc cũng phát hiện ra chiếc giày kia.

Nguyễn Thần nhìn đáng vẻ kinh hi kia của lão Cung, nghĩ rằng nếu anh ta mà tìm thêm một lúc nữa không thấy sẽ muốn khóc mất...

Tối nay động phòng, Lý Khiết Nhi chắc chắn sẽ vì ban ngày lão thể hiện quá kém trừng phạt một chút —— ai bảo chú rể quá nóng vội làm gì?

Tìm được giày rồi, chú rể kính trà bố mẹ vợ, Nguyễn Thần nhìn thấy Tiểu Quê và chị họ của phù dâu đã đến, lén lút kéo Triệu Thiên Cảnh rời đi trước.

“Không xem tiếp sao?” Triệu Thiên Cảnh ngoan ngoãn để cô lôi ra cửa, thấy tâm trạng Nguyễn Thần hơi kém, không khỏi dỗ dành cô: “Nếu anh muốn, chúng mình cũng chuẩn bị tổ chức tiệc rượu ngay lập tức.”

“Không cần,” Nguyễn Thần chán nản lắc đầu, để cô đối mặt với họ hàng thân thích kia của bố mẹ, anh tình nguyện không bao giờ tổ chức tiệc rượu.

“Nhìn cũng thật thú vị, nếu đổi lại là anh có thể cũng không tìm được giày nha.”

Cô nhớ lại bộ dạng đầy mồ hôi của lão Cung cô không nhận được mà bật cười, nếu như đổi thành Triệu Thiên Cảnh, có thể do quá nôn nóng mà không tìm được giày hay không?

Triệu tiên sinh đương nhiên sẽ không thừa nhận: “Tổ chất tâm lý của lão Cung quá kém, nếu đổi lại là anh sẽ không xảy ra tình huống như vậy.”

Anh cũng sẽ không nói cho Nguyễn Thần biết, chính mình sau khi vào cửa cũng âm thầm thay lão Cung tìm giày, nếu như Nguyễn Thần không nói, có lẽ bây giờ cũng chưa phát hiện ra giày để ngay trên kệ...

Nguyễn Thần biết anh đang mạnh miệng, cũng không vạch trần, lén cười trộm thay đổi chủ đề câu chuyện: “Chị Lý mặc áo cưới thật đẹp.”

Áo cưới màu trắng trẻ ngực lại vừa vặn ôm sát người, đeo chuỗi vòng cổ ngọc trai màu trắng, giống như nàng tiên cá xinh đẹp nhất dưới đáy biển.

Nguyễn Thần liếc mắt nhìn bụng nhỏ của mình, tuy rằng không quá rõ, thế nhưng chiếc áo cưới kia quá ôm sát vào người, cô mặc vào chắc chắn sẽ thành phụ nữ có thai...

Thật là khác nhau một trời một vực mà!

Triệu Thiên Cảnh nghĩ nghĩ một lúc: “Hay là chúng mình đi chụp thêm một bộ ảnh cưới nhé?”

Nguyễn Thần sờ sờ bụng nhỏ của cô, nếu như bớt mập một chút, mặc áo cưới vào cũng có thể rất xinh đẹp, vì vậy vui vẻ gật đầu.

“Chờ tháng sau lúc trời lạnh hơn rồi hãy chụp, anh ăn nhiều hơn cho em nhé, phải béo thêm chút nữa.”

Triệu Thiên Cảnh nghi hoặc: “Anh cũng không gầy mà, sao phải ăn để béo lên?”

Nguyễn Thần tròn mắt lườm anh: “Anh phải béo lên thì mới có thể lộ ra em gầy!”

Triệu tiên sinh không nói gì, hóa ra Nguyễn Thần dự định chụp ảnh cưới lấy anh làm nền để gầy hơn sao?

Triệu Thiên Cảnh ôm hông cô, lén nheo hai cái, lập tức khen một câu: “Bảo bối không béo chút nào, thật đấy.”

Sợ Nguyễn Thần không tin, anh còn dùng sức gật đầu một cái.

“Hấp, còn luộc nữa.” Nguyễn Thần mặc kệ, để mặc được áo cưới thật đẹp, cô quyết định từ hôm nay trở đi sẽ giảm béo đến cùng!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Hải Hòa Về Mất Lòng

Lòng tự trọng của đàn ông ở một phương diện nào đấy không thể bị tổn thương được – BY Nguyễn Thần.

Ngày giám cân đầu tiên, Nguyễn Thần liền phân biệt rõ hạn chế thực đơn của từng ngày, ngay cả bữa trưa cũng tự tay nấu cháo long nhãn táo đỏ đậu phụng vừa thanh đạm lại đủ dinh dưỡng, thái độ rất nghiêm chỉnh.

Tiểu Quế đi giúp làm phù dâu, sáng sớm nay đã túm lấy Nguyễn Thần hào hứng kể lại tiệc cưới tối hôm đó.

“... Chị Lý thật đẹp, lúc xuống xe trước cửa nhà hàng có nhiều khách mời nhìn thấy cũng ngẩn người, chú rể kéo chị ấy vào cửa, còn đi nhanh lắm, chỉ muốn giấu cô dâu đi không cho người khác nhìn thấy.”

“Lần đầu tiên làm phù dâu, may mà chị phù dâu kia có thể uống rượu, nếu không chỉ một mình em chắc chắn không chống đỡ nổi, hết bàn này đến bàn khác, không biết phải uống đến lúc nào...”

Tiểu Quế vừa nói vừa khoa tay múa chân, cũng thu hút cô giáo Lương qua bên này.

“Có ai kết hôn sao?”

“Quản lý công ty của chồng em, cô dâu là bạn em. Lúc đón dâu có chút chuyện ngoài ý muốn, phù dâu trước đó không đến được, đành phải bảo Tiểu Quế làm thay một lúc.” Nguyễn Thần thấy cô giáo Trương liên tục nhìn sang, thế nhưng lúc cô nhìn lại, cô giáo Trương lại quay mặt đi chỗ khác, bộ dạng không muốn nói chuyện với cô.

Nguyễn Thần có chút bức mình, cô giáo Lương nhìn thấy vậy, nhẹ nhàng lại gần nhỏ giọng nói: “Em đã quên cô giáo Trương cũng chưa kết hôn à. Cũng

do trên tiệc cưới dễ tìm được đối tượng, nên rất nhiều cô nàng chưa kết hôn đều thích đi làm phù dâu mà.”

Nguyễn Thần bỗng nhiên hiểu ra, có lẽ cô giáo Trương cũng muốn làm phù dâu, thế nhưng lại không nói ra được?

Trong lòng cô thầm quyết định, sắp tới còn có bạn bè nào muốn tìm phù dâu, mình sẽ là người đầu tiên giới thiệu cô giáo Trương đi!

Buổi sáng ăn hai miếng bánh mì nướng, ba trái cà chua bi và một ly sữa ít chất béo.

Giảm cân so với trong tưởng tượng còn khó hơn nhiều, lúc này mới hơn mười giờ, Nguyễn Thần chợt nghe thấy bụng mình réo vang vườn không nhà trống, khó chịu mà nằm gục xuống bàn.

Đúng là gần đây cô có xu hướng béo lên, vừa mới ăn xong chưa được bao lâu, sao lại có thể đói bụng chứ?

Cô giáo Lương thấy Nguyễn Thần nằm úp sấp, nghĩ rằng cô khó chịu ở đâu, lo lắng hỏi thăm: “Sao thế, đau ở chỗ nào hả?”

“Đạ không, chỉ là hơi đói thôi ạ.” Nguyễn Thần xấu hổ nói cô đang giảm béo, cô giáo Lương vừa nghe đã hiểu được.

“Các cô gái trẻ bây giờ ấy mà, người này so với người kia lại gầy hơn, vậy mà ngày nào cũng kêu la muốn giảm béo.” Cô cười cười, nhìn Nguyễn Thần từ trên xuống dưới: “Dáng người Tiểu Nguyễn vừa vặn rồi, không gầy không béo, sao phải tự làm khổ mình?”

Nguyễn Thần nói cho cô giáo Lương chuyện muốn chụp ảnh cưới, cô giáo Lương vốn đang muốn đem hộp bánh quy trong ngăn bàn lấy ra, nghe xong liền lập tức để lại.

“Chụp ảnh cưới, đúng là phải giảm béo. Nhớ lại lúc trước, chị một ngày ba bữa ăn táo suốt một tháng trời, liền gầy đến mức có thể mặc váy cưới rất đẹp.”

Nguyễn Thần ngạc nhiên không ngờ cô giáo Lương cũng có lúc liều mình như vậy, thế mới biết sự cố chấp của phụ nữ đối với việc mặc váy cưới đúng là giống nhau vô cùng.

Vì thế cô càng thêm quyết tâm giảm béo, nhân tiện ở trong vườn trẻ lại có thêm cô giáo Lương làm người giám sát.

Giảm cân mới được hai ngày, có chút tai hại xuất hiện.

Ví dụ như sau bữa cơm tối, Triệu Thiên Cảnh đang định dụ dỗ Nguyễn Thần làm chút vận động không thích hợp với trẻ em, cô liền ngã nhào lên ghế sofa, một lúc lâu sau mới đứng lên, yếu ớt khoát tay.

“Em mệt lắm, để hôm khác đi.”

Thật ra Nguyễn Thần vừa đói lại vừa mệt, lúc vừa mới bắt đầu lượng cơm ăn bị giảm đi đột ngột, cơ thể của cô cũng chưa kịp thích ứng.

Triệu Thiên Cảnh buồn bực, tuần này đây là lần thứ hai Nguyễn Thần từ chối anh.

Người nào đó không khỏi hối hận ngày hôm ấy đồng ý chuyện chụp ảnh cưới bỏ sung, có trời mới biết Triệu phu nhân lại có thể tích cực như vậy!

Ngày nay ăn hơn ngày kia, phỏng chừng không hơn mèo con ăn mấy miếng đây, Triệu Thiên Cảnh nhìn thấy đã cảm thấy đói bụng.

Anh vươn tay ôm lấy Nguyễn Thần, không biết có phải là do tác dụng tâm lý không mà cảm thấy người trong lòng dường như nhẹ đi, không khỏi đau lòng: “Đừng giảm cân nữa, không tốt với cơ thể của em.”

“Em tiến hành theo chất lượng, dùng phương pháp khoa học, sẽ không làm tổn hại đến cơ thể, anh đừng lo.” Nguyễn Thần vỗ nhẹ lên bờ vai Triệu Thiên Cảnh, nằm trong lòng anh không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Ý nghĩ của cô rất đơn giản, ngủ sẽ không còn đói bụng, cũng may Chu công rất hợp tác, mấy ngày nay có thể tự mình chìm vào giấc ngủ bất cứ lúc nào.

Triệu Thiên Cảnh thở dài, xem ra đêm nay lại không có tiết mục sau khi ăn cơm xong, chỉ có thể ôm Nguyễn Thần quay về phòng, hai người liền nhanh chóng tắt đèn đi ngủ.

Một tuần trôi qua, Triệu Thiên Cảnh nhẫn nhịn chịu đựng.

Hai tuần trôi qua, sắc mặt Triệu Thiên Cảnh biến thành màu đen, mang theo hai vành mắt thâm đen đến công ty, lão Cung trở về sau tuần trắng mặt còn nhìn ra được áp lực trên người anh đang hùng hực, mọi người trốn tránh, không ai dám đến gần Boss trong vòng ba bước.

Ba tuần trôi qua hơn một nửa, Triệu Thiên Cảnh không thể nhịn được nữa, hai mắt đầy máu, áp lực trên người đang trên đà bùng nổ...

Anh quyết định về nhà, cùng Nguyễn Thần cẩn thận nói chuyện một chút về vấn đề giảm béo.

Thế nhưng khi Triệu Thiên Cảnh khí thế ào ạt ý định một tiếng trống làm tăng tinh thần, ai ngờ vừa bước vào cửa thì thấy Nguyễn Thần về mặt ủ rũ đứng trên cân điện tử, bộ dáng như sắp khóc đến nơi.

Vì thế một bụng lửa giận của Triệu tiên sinh cứ như vậy bị dập tắt, nôn nóng nói: “Đừng giảm nữa, mặc kệ béo hay gầy anh cũng yêu mà.”

Nguyễn Thần ôm cổ anh bước xuống, sắc mặt buồn rười rượi: “Người khác giảm béo tốt xấu gì cũng gầy đi mấy cân, em lại béo lên hai cân!”

Triệu Thiên Cảnh buồn bực, ăn ít như vậy mà lại béo, chẳng nhẽ nửa đêm cô có thể mộng du đến phòng bếp ăn vụng sao?

Nếu càng giảm càng béo, Triệu tiên sinh còn có lý do khiến Nguyễn Thần lập tức ngừng kế hoạch giảm cân vừa ngược thân lại vừa ngược cả anh lại.

“Vây cứ giống như trước đi, nên ăn thì ăn, nên ngủ là ngủ, cơ thể khỏe mạnh, tâm tình tốt hơn, cân nặng tất nhiên là sẽ giảm xuống.”

“Thật không?” Nguyễn Thần cực kỳ buồn bã, đây dọa bản thân sắp được ba tuần, cuối cùng kết quả lại ngoài ý muốn của mình.

Cô vẫn chú ý duy trì trọng lượng, ba bốn năm không có thay đổi quá lớn, tháng này lại nặng hơn hai cân, chính mình cũng không thể tin được.

“Tất nhiên, nghe anh không sai đâu.” Triệu Thiên Cảnh sắc mặt đầy tự tin, còn thiếu nước vỗ ngực cam đoan.

Nguyễn Thần nửa tin nửa ngờ, nhưng mà gần đây có chút vầng đầu hoa mắt, không biết nguyên nhân có phải là do ăn quá ít hay không.

Hơn nữa người bình thường quen với lượng cơm ăn, sẽ phải dần thích ứng, thế nhưng cô lại càng ngày càng thấy đói hơn, buổi tối khó chịu đến nỗi dạ dày muốn thắt lại.

Quả nhiên giảm béo không thể mong là được, Nguyễn Thần thấy rằng cô kiên trì không được, dứt khoát biết thời thế lắng nghe lời khuyên của Triệu Thiên Cảnh, an phận hồi phục lại lượng ăn bình thường.

Buổi tối Triệu Thiên Cảnh trở tài nấu nướng, nấu một bàn đầy đủ hương vị, đặc biệt là toàn những món Nguyễn Thần thích.

Nguyễn Thần như mở cờ trong bụng, gấp một miếng vịt nướng cho vào miệng.

Có thể há miệng ăn thịt, cô thiếu chút nữa xúc động đến mức hai hàng lệ nóng rơi đầy mặt...

Bây giờ mới có cảm giác đang sống, lúc trước căn bản chính là một cái xác không hồn!

Triệu Thiên Cảnh cười tủm tỉm giúp cô gấp mấy đĩa đồ ăn, anh vẫn thích nhìn bộ dạng đáng yêu của Nguyễn Thần nhét thức ăn đầy miệng, giống như là đồ ăn mình nấu là thứ ngon nhất trên đời vậy.

Nhưng mà...

Anh chăm chú nhìn Nguyễn Thần hiếm khi ăn thêm được một bát cơm trắng, đồ ăn trên bàn đều bị cô một mình ăn sạch.

Triệu tiên sinh sững sốt, lẽ nào sau khi trải qua giảm béo, sẽ làm cho sức ăn tăng lên mấy lần?

Những lời này anh im lặng dấu ở trong lòng, nhất định không nói cho Nguyễn Thần biết—— tối nay cô ăn nhiều hơn ngày thường!

Nguyễn Thần cũng phát hiện mình ăn quá nhiều, xấu hổ cúi đầu, nhỏ giọng thăm thi: “Em đi nấu thêm hai món, anh cũng chưa ăn...”

“Không cần, anh nấu mì là được rồi, em thích ăn ngày mai anh sẽ nấu nhiều thêm một chút.” Triệu Thiên Cảnh có hơi lo lắng Nguyễn Thần sau khi giảm béo bất chợt ăn uống quá độ, dạ dày sẽ không chịu nổi.

Nhìn cô ăn no ngồi trên ghế đáng vẻ thích thú, anh rốt cục cũng yên lòng.

Triệu Thiên Cảnh hài lòng rửa bát, nghĩ đến tối nay cuối cùng có thể khôi phục vận động sau khi ăn xong, trong lòng vô cùng mong đợi.

Khỏe miệng anh lén lút cong lên, nhanh chân thu dọn bàn ăn, tắm rửa sạch sẽ, bước nhanh vào phòng ngủ.

“Bảo bối, anh đến đây ——”

Triệu Thiên Cảnh đứng trước giường, nụ cười trên mặt đông cứng lại.

Nguyễn Thần nằm trên giường, một chiếc dép còn mang ở trên chân, hai mắt đã nhắm lại, sớm ngủ say không nhận ra phương hướng.

Đáng thương cho Triệu tiên sinh chờ mong cả một đêm, còn đích thân tự mình xuống bếp, cuối cùng lại thành giỏ trúc múc nước —— thành công đã trắng.

Anh buồn bực muốn cào tường, nhưng nhìn thấy Nguyễn Thần lúc ngủ khỏe miệng vẫn còn cong lên, nhớ lại trước đây bởi vì buổi tối quá đói, cô luôn lần qua lần lại không ngủ được, bộ dạng có vẻ khó chịu.

Triệu Thiên Cảnh bóp bóp lỗ mũi của cô, rộng lượng mà tha thứ cho Nguyễn Thần.

Khẽ hừ giọng, tối mai anh nhất định phải tiên thủ hạ vi cường!

Ngày hôm sau, tốc độ của Triệu Thiên Cảnh quả thực rất nhanh, nhân lúc Nguyễn Thần còn chưa ngủ liền nhanh chân ôm người chạy về phòng.

“Em buồn ngủ, hay là... lần sau nhé?”

Trên mặt Nguyễn Thần tràn đầy áy náy nhìn về phía anh, mí mắt giống như là bị cao su dính lại, cô híp mắt rất nhanh đã không chịu nổi.

Triệu Thiên Cảnh lột sạch quần áo của hai người, bình tĩnh nói: “Không sao, em nằm không cần phải tốn sức, để anh làm là được rồi.”

Nguyễn Thần lúng túng, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Triệu tiên sinh nếu không cho anh ăn, anh sẽ cứng rắn cưỡng ép, Triệu phu nhân đành phải là thỏa hiệp.

“Vậy cũng được, nhưng chỉ có thể một lần thôi đấy.”

“Được, không thành vấn đề.” Triệu Thiên Cảnh vui vẻ bằng lòng, tranh thủ thời gian mà bắt đầu.

Nguyễn Thần cố gắng mở to mắt để tỉnh táo một chút, nhưng bên tai đã nghe thấy tiếng gọi của Chu công.

Cô chỉ hận không thể dùng tấm bông đỡ lấy mí mắt, cho dù động tác của Triệu Thiên Cảnh rất mạnh cũng không thể khiến Nguyễn Thần tỉnh táo.

Triệu Thiên Cảnh càng dùng sức, Nguyễn Thần lại càng buồn ngủ.

Chờ đến lúc Nguyễn Thần lại mở mắt ra, thì đã là sáng sớm.

Ánh mặt trời chói mắt từ khe hở của rèm cửa sổ chiếu lên sàn nhà, lộ ra ánh sáng màu cam nhẹ nhàng.

Nguyễn Thần cứng ngắc quay đầu lại, quả nhiên thấy Triệu Thiên Cảnh sắc mặt ai oán đang nhìn cô.

“Gần đây có ba giáo viên ở nhà trẻ bị cảm mạo, em phải thay ca, có chút mệt, nên mới...”

Mới có thể không biết gì, giữa lúc đang vận động kịch liệt lăn ra ngủ.

Cô biết tối qua chắc chắn đã làm tổn thương lòng tự trọng của người bên gối, vội vàng xoay người nhào vào trong lòng Triệu Thiên Cảnh vỗ về: “Em cam đoan, tối nay chắc chắn sẽ không ngủ!”

Triệu tiên sinh cố gắng cầm cự ba tuần, sau cùng lại bị Nguyễn Thần tối qua ngủ giữa chừng đã thương trầm trọng.

Anh mặt không đổi sắc rời giường, vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, rồi lại mặt không thay đổi nấu đồ ăn sáng.

Nguyễn Thần lo lắng không yên ngồi đối diện Triệu Thiên Cảnh, lục tìm đối sách.

Từ trước đến nay đều là người nào đó dễ dàng, chăm sóc chính bản thân mình, bây giờ hình như là ngược lại.

Tự tạo nghiệt không thể sống...

Nếu như trời cao để cô chọn lại một lần nữa, Nguyễn Thần chắc chắn sẽ không giống như tối qua không chống đỡ được mà ngủ mất, nhất định phải chịu đựng Triệu tiên sinh chiến đấu hùng hực xong mới dám ngủ!

Cô lấy lòng bóp vai cho Triệu Thiên Cảnh, dáng vẻ như nàng dâu nhỏ, thỉnh thoảng lên nhìn vào mắt anh.

Mặt vẫn không có thái độ gì...

Nguyễn Thần nghĩ nghĩ một chút cúi xuống chủ động hôn lên môi anh.

Triệu Thiên Cảnh vô cùng phối hợp hé miệng ra, nhưng vẫn không nhúc nhích tùy cô chủ động.

Triệu phu nhân xuất ra toàn bộ bản lĩnh của mình, thế nhưng cảm giác đang hôn một cái đầu gỗ vừa khô khan vừa cứng ngắc, cô bĩu môi không vui.

Người nào đó cấu kinh trên chọc, lại có thể lợi hại hơn cả cô.

Thấy Nguyễn Thần khoanh tay ngang đầu lên sắc mặt buồn bực, Triệu Thiên Cảnh mới chậm rãi mở miệng: “...Biết cảm giác tối hôm qua của anh như thế nào rồi chứ?”

Nguyễn Thần nghe xong, xấu hổ gật đầu.

Hóa ra cảm giác hôn cô sau khi ngủ, chắc cũng giống như đầu gỗ vậy?

Triệu Thiên Cảnh ôm cô lại hôn thêm một lúc, bây giờ mới nở nụ cười.

“Tha thứ cho em lần này, còn có lần sau, anh sẽ để em đến sáng mới được ngủ.”

Nguyễn Thần rút cổ, đến sáng...

Đàn ông bị tổn thương lòng tự trọng quả nhiên đủ tàn nhẫn!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Hải Hòa Về Bánh Bao

Mua sắm phải thật cẩn thận, coi chừng gây ra tai nạn chết người – BY Nguyễn Thần.

Nguyễn Thần liếc nhìn đồng hồ treo tường trong phòng làm việc, kim đồng hồ vừa chỉ đúng mười giờ, thế mà cô lại đói bụng.

Cũng may ngày hôm qua đi siêu thị mua hai túi bánh quy nhỏ đặt trong ngăn kéo, đợi đến lúc đói bụng lập tức có thể lấp đầy dạ dày.

Thấy Nguyễn Thần vụng trộm nhanh chóng muốn đưa bánh quy nhỏ vào miệng, cô giáo Lương ở bên cạnh chế giễu: “Không giảm cân nữa sao?”

“Không giảm nữa.” Nguyễn Thần bị bắt ngay tại trận, thiếu chút nữa bị bánh quy làm nghẹn, uống một cốc nước mới thở phào: “Người khác càng giảm càng đẹp, em càng giảm lại càng béo, nào dám tiếp tục giảm?”

Cô giáo Lương lắc đầu: “Em đúng là thiếu nghị lực, còn chưa được một tháng, đương nhiên không có tác dụng, thỉnh thoảng tăng cân là chuyện bình thường, chị cũng từng thử rồi mà.”

Nguyễn Thần nghe cô nói xong bắt đầu chộn rộn, nhưng nhớ lại tối hôm đó sắc mặt của Triệu Thiên Cảnh đen như bao công, vẫn lắc đầu: “Quên đi, đói bụng khó chịu lắm, về nhà đành phải ngủ sớm, nếu không lại không nhịn được mà thêm ăn.”

Cô giáo Lương nghe thấy đã biết Nguyễn Thần giảm béo, khiến hai vợ chồng buổi tối không được thân mật, cười tủm tỉm nói: “Vậy thì không giảm nữa, đến lúc đó chọn một bộ áo cưới phù hợp là được rồi.”

Nguyễn Thần cúi đầu ủ rũ: “Cũng chỉ được như vậy.”

Thế nhưng với sức ăn bây giờ của cô, dù áo cưới phù hợp đến mấy mặc lên người cũng thành tròn vo...

Nguyễn Thần cực kỳ buồn bực, gần đây cô rất thèm ăn!

Cô không phải là không nghĩ đến có thể việc giảm béo xảy ra vấn đề hay không, hoặc là cô đã có thai.

Nhưng ý thứ hai lập tức bị Nguyễn Thần bác bỏ, cô và Triệu Thiên Cảnh mỗi lần đều dùng TT*, nòng nọc nhỏ từ nơi nào đi vào? Chẳng lẽ còn có một không gian ma thuật, “vào” một cái vào trong tử cung?

(*TT: BCS : ">

Hơn nữa hai người có ba tuần không làm chuyện ấy, cũng không thể ăn không nói có chứ?

Hơn nữa hai ngày nay bụng dưới của cô có chút căng đau, giống như dấu hiệu trước khi kinh nguyệt xuất hiện.

Xem ra giảm béo khiến sức ăn tăng lên không ít...

Nguyễn Thần thờ dài, cúi đầu xuống nhìn gói bánh quy nhỏ mà mình vừa ăn xong, trong lòng sợ hãi đem gói bánh còn sót lại nhét sâu vào ngăn kéo.

Nếu còn tiếp tục ăn thêm nữa, Nguyễn Thần sợ mình sẽ biến thành heo mẹ, đem Triệu Thiên Cảnh dọa sợ mà bỏ chạy mất...

“Chúng mình đến bệnh viện kiểm tra một chút nhé,” Mấy ngày nay tuy Nguyễn Thần không dám ăn nhiều, nhưng lại luôn luôn đói, bộ dạng khó chịu đó Triệu Thiên Cảnh nhìn thấy trong mắt, không tránh khỏi vô cùng lo lắng, anh liền đề nghị đến gặp bác sỹ.

Nguyễn Thần không thích mùi thuốc khử trùng ở bệnh viện, không thèm để ý lắc đầu: “Giảm béo hơi quá mức một chút thôi, cố chịu hai ngày là ổn mà.

Em đang không chế sức ăn, sẽ nhanh khôi phục như lúc đầu.”

Triệu Thiên Cảnh thấy cô ghét đi bệnh viện, nhũn mày một cái, thương lượng: “Để mẹ lên kiểm tra cho em, anh cũng yên tâm hơn.”

Tuy rằng Ngô Vận là bác sỹ phụ khoa, thế nhưng làm bác sỹ đối với đa số chứng bệnh vẫn có chút hiểu biết nhất định, tìm bà kiểm tra qua lúc nào cũng tốt.

Nguyễn Thần nghĩ chút chuyện nhỏ này không cần thiết phải phiền toái đến mẹ chồng, cuối cùng cũng không lay chuyển được ý định của Triệu Thiên Cảnh.

Ngô Vận rất nhanh đã lên lầu, hỏi đồ ăn thức uống và sinh hoạt gần đây của Nguyễn Thần, cơ thể có một chút không thoải mái.

Bà kéo Nguyễn Thần nhìn xung quanh, thấy vậy Nguyễn Thần trong lòng sợ hãi.

“Mẹ, con không sao, Thiên Cảnh lo lắng quá thôi mà.”

Ngô Vận cười lại hỏi: “Lần kinh nguyệt trước của con vào lúc nào? Cùng Thiên Cảnh một chỗ... lại vào hôm nào?”

Nguyễn Thần xấu hổ, ấp úng trả lời, tuy rằng mẹ chồng là bác sỹ, thế nhưng trực tiếp hỏi thẳng chuyện này, cô vẫn còn có chút ngượng ngùng.

Ngô vận tươi cười vui vẻ, quay qua nói với Triệu Thiên Cảnh: “Mẹ đề nghị con đưa Tiểu Nguyễn đến bệnh viện khám, làm kiểm tra tỉ mỉ. Đúng lúc hôm nay mẹ phải đến bệnh viện, một lúc nữa để Tiểu Lý giúp khám một chút.”

Bác sỹ Tiểu Lý là học trò của Ngô Vận, ở bên cạnh bà đã hơn mười năm, kinh nghiệm ở phương diện phụ khoa vô cùng phong phú.

Triệu Thiên Cảnh hiểu được ý của Ngô Vận, trong lòng vừa kinh ngạc vừa mong chờ.

“Dạ, con đi lấy xe ngay đây.”

Anh cầm chìa khóa xe lên liền bước ngay ra cửa, Nguyễn Thần cũng mơ hồ hiểu ra ý của Ngô Vận, thế nhưng trong lòng luôn có cảm giác kỳ diệu nhỏ bé.

Trên xe chờ theo ba người vừa chạy ra khỏi tiểu khu không xa thì gặp phải tai nạn giao thông làm tắc đường.

Triệu Thiên Cảnh lại nôn nóng đến bệnh viện, cũng không thể lái bay qua, chỉ có thể thành thật ngồi chờ, bật radio trong xe lên cho đỡ buồn.

Vừa đúng lúc chương trình về tình cảm vợ chồng, giọng nói dịu dàng đầy sức hút người dẫn chương trình vang vọng trong xe.

So sánh với giọng đàn ông cao ngạo mạnh mẽ gọi điện thoại đến chương trình, tức giận chửi bới vô cùng khó nghe.

“... Chúng tôi vẫn luôn thực hiện biện pháp an toàn, cô ấy bỗng nhiên mang thai, trời mới biết đứa con là của ai?”

“Tôi thường xuyên đi công tác, cô ấy có bao nhiêu ngày cuối tuần không ở cạnh tôi, sao đột nhiên lại có thai, ai biết được có phải hay không ở sau lưng tôi có người đàn ông khác!”

Người dẫn chương trình cố gắng xoa dịu, nói rằng trong chuyện này có lẽ có một chút hiểu lầm, để cho người đàn ông kia yên tâm không nên nổi nóng nữa.

Tiếc rằng người đàn ông đang trong cơn giận dữ hoàn toàn không nghe lọt tai, tự mình gào lên trút giận vài câu, dưới giọng nói điềm đạm của người dẫn chương trình thì tâm trạng mới dần dịu đi, sau cùng thất vọng mà dập máy.

Nguyễn Thần nghe vậy trong lòng sợ hãi, không có cảm giác gì liếc nhìn Triệu Thiên Cảnh đang ngồi bên cạnh một cái.

Nếu đúng như Ngô Vận dự đoán, cô thực sự có thai.

Hai người quả thực vẫn luôn sử dụng biện pháp an toàn, Triệu Thiên Cảnh có phải cũng nghĩ như vậy hay không? Nghi ngờ đứa nhỏ không phải là của anh?

Suy cho cùng trong vòng ba tuần gần đây, lúc bọn họ ở cùng nhau, Nguyễn Thần cũng vì lý do quá mệt và buồn ngủ mà vài lần từ chối Triệu Thiên Cảnh.

Nguyễn Thần cúi đầu, bởi vì có Ngô Vận ở đây, cô không dám mở miệng hỏi.

Xe kéo rất nhanh đã đến, cảnh sát giao thông khẩn trương khai thông làn đường, xe nhanh chóng chạy đến bệnh viện.

Trong lòng Ngô Vận vui mừng đến mức khó mà kiềm chế được, thấy đồng nghiệp bà đều mặt mày rạng rỡ chào hỏi, cũng không quên giới thiệu với mấy người quen con dâu Nguyễn Thần của bà.

Những đồng nghiệp kia đều là bác sỹ lâu năm ở bệnh viện, trước kia đã từng gặp qua Triệu Thiên Cảnh, đều thấy anh tuấn tú lịch sự, chỉ tiếc trong nhà

không có con gái đến tuổi, nếu không đã sớm muốn cùng Ngô Vận làm người một nhà.

Bây giờ nhìn thấy Nguyễn Thần, cũng hết lòng khen ngợi, khiến Ngô Vận càng thêm vui vẻ.

Chờ Triệu Thiên Cảnh lấy số, Nguyễn Thần nắm tay ngay ngừng không dám đi, vẫn là do Ngô Vận kéo cô đi vào.

Bác sỹ Lý hơn ba mươi tuổi, trên gò má trắng nõn mang theo nụ cười nhẹ nhàng, nhìn qua rất ôn hòa.

Sau khi dùng dụng cụ kiểm tra, bác sỹ vui mừng nói cho hai người biết: “Chúc mừng em đã mang thai, đã được bốn tuần rồi nhé.”

Ngô Vận thấy kết quả kiểm tra, so với Nguyễn Thần còn kích động hơn: “Tốt quá, mẹ sắp được ôm cháu nội rồi!”

Bác sỹ Lý về mặt tươi cười chúc mừng cô giáo của mình, rồi hướng về phía Triệu Thiên Cảnh nói: “Nhưng mà thai nhi phát triển hơi chậm, chắc là dinh dưỡng không đủ, sau này cậu cần để ý đến tình trạng của Tiểu Nguyễn nhiều hơn đấy nhé.”

Triệu Thiên Cảnh ngây ngô gật đầu, vẫn còn trong trạng thái vui mừng của người được làm bố mà không kịp phản ứng.

Ở khoa Phụ khoa thấy có rất nhiều người chuẩn bị được làm cha mẹ, bác sỹ Lý cũng đã quen nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc và khó tin của bọn họ, thấu hiểu mỉm cười, làm hết trách nhiệm dặn dò: “Người sắp làm mẹ phải nhớ kỹ không được mang vác vật nặng, không nên hoạt động mạnh, không được trèo cao, không thể tắm nước lạnh, đừng ngồi xe quá xóc nảy, cẩn thận không được đè ép lên bụng.”

Nguyễn Thần cũng ngờ ngác gật đầu, có cảm giác không phải là sự thật. Cô vuốt ve bụng mình, ở trong này thật sự có bánh bao sao?

Vốn nên vui vẻ nên kích động, nhưng tâm trạng của cô bây giờ rất phức tạp.

Trước đây vô cùng chờ mong một đứa con, Nguyễn Thần luôn luôn nghĩ mọi cách để có được, bây giờ tạm thời không muốn, muốn cùng Triệu Thiên Cảnh bồi dưỡng tình cảm thật tốt, đứa nhỏ này lại đột nhiên xuất hiện.

Đúng là một đứa nhỏ không xuất hiện theo lẽ thường, chờ khi sinh ra, cô nhất định phải đánh mông đứa nhỏ vài cái mới được.

Lúc bảo con đến thì không đến, lúc mẹ chờ đợi muốn chết không đến, ở lúc không nên xuất hiện lại xuất hiện!

Chờ Triệu Thiên Cảnh xuống lầu trước để lấy thuốc, lúc Ngô Vận cũng vào phòng làm việc, Nguyễn Thần mới dám lặng lẽ hỏi: “Bác sỹ, trong lúc mang thai, buổi tối em và Thiên Cảnh có thể làm cái kia không?”

“Cái kia” là cái gì, bác sỹ Lý vừa nghe đã hiểu, mỉm cười tự nhiên: “Theo lý thuyết không cấm phụ nữ có thai và chồng cùng chung chăn gối, thế nhưng nếu xuất hiện sinh non, xuất huyết và dấu hiệu sinh non thì không thể được. Thai nhi của em bây giờ còn chưa ổn định, trước nhất không nên ở cùng một chỗ, chờ đến tháng thứ hai làm tiếp một lần kiểm tra nữa rồi mới quyết định được.”

Nguyễn Thần nghĩ đến Triệu Thiên Cảnh làm sao sau khi cầm thịt ba tuần, nếu như ở trong thời gian mang thai cũng không thể được, từ đầu đến cuối cũng phải đến chín, mười tháng —— anh có thể chịu được không?

Cô nghe nói có không ít người vợ trong thời gian mang thai, người chồng ở bên ngoài làm chuyện vượt quá giới hạn, dù sao lâu như thế, thực sự nhiều người không thể nhịn được.

Thời gian gần một năm, đối với một người đàn ông khỏe mạnh mà nói thật đúng là chịu đựng quá khó khăn. . .

Sau khi trở về Nguyễn Thần vẫn hết sức bất an, buổi tối hôm sau tự mình xuống dưới lầu tìm Ngô Vận.

Cô áp úng một lúc lâu, nói năng đứt quãng, trên mặt còn mang theo xấu hổ đỏ ửng lên, Ngô Vận nghe xong hỏi lâu mới hiểu được ý của Nguyễn Thần, không nhìn được mà bật cười: “Sử dụng biện pháp an toàn không chắc chắn sẽ an toàn một trăm phần trăm, thỉnh thoảng có sai sót cũng là chuyện bình thường. Còn con cứ yên tâm đi, Thiên Cảnh sẽ không nghĩ lung tung đâu.”

Nguyễn Thần ngượng ngùng cố gượng cười, cô chỉ nói một chút chuyện hai người sử dụng biện pháp an toàn, Ngô Vận lập tức đoán được tâm tư nhỏ nhỏ ấy của cô, còn nhanh chóng an ủi mình, để cho cô không tự làm khó mình, không lâu sau cô liền mượn cớ chạy về trên lầu.

Triệu Thiên Cảnh ở trong phòng bếp nấu cơm, lúc thì cười, lúc thì cau mày bộ dạng vô cùng buồn phiền.

Nguyễn Thần nhìn lên một hồi, vẫn cảm thấy chuyện này nên thành thật nói với nhau thì tốt hơn.

Chờ sau khi cơm nước được bưng lên, cô nhẩn nhẩn cầm lấy đôi đũa, dè dặt hỏi: “Anh không cảm thấy em đột nhiên mang thai có chút khác lạ sao, có phải là bác sỹ Lý kiểm tra nhầm lẫn gì rồi không?”

“Bác sỹ Lý là bác sỹ phụ khoa có kinh nghiệm, không có khả năng nhầm lẫn.” Triệu Thiên Cảnh chu đáo thay cô gấp rau vào bát, lại thay Nguyễn Thần múc một bát canh cá.

“Bây giờ em mang thai, ăn nhiều một chút, đừng để bị đói.”

Nguyễn Thần chưa từ bỏ ý định vẫn kiên trì: “Nhưng chúng mình sử dụng biện pháp an toàn, làm sao có thể mang thai chứ?”

Triệu Thiên Cảnh vội vàng gấp rau cho cô, không tập trung trả lời: “Ai nói sử dụng biện pháp an toàn thì nhất định sẽ an toàn?”

Lời của anh và Ngô Vận nói giống nhau như đúc, Nguyễn Thần biết Triệu Thiên Cảnh thực sự không để ý, người để ý chính là cô.

Nếu như vậy, cô còn suy nghĩ nhiều như thế để làm gì?

Nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, Nguyễn Thần cảm lấy đôi đứa vui vẻ mà ăn lấy ăn để.

Trong bụng có đứa nhỏ, cô có thể thoải mái ăn, cũng không cần lo lắng chuyện có béo lên hay không.

Hơn nữa dù cho béo hết cỡ thì sao, Nguyễn Thần cũng không dám để đôi đứa nhỏ trong bụng không dễ dàng gì mới có được này...

Buổi tối Nguyễn Thần nằm dài, Triệu Thiên Cảnh làm hết việc nhà, cô ngay cả tìm thứ gì đó cũng bị mắng bắt dừng lại, ngoại trừ nằm trên ghế sofa xem ti vi, việc gì cũng không được làm.

Cô buồn chán lục lọi đồng tạp chí dưới bàn trà, lại có thể phát hiện ra chiếc bao cao su vị sầu riêng kia... Hóa ra Triệu Thiên Cảnh giấu ở chỗ này, chẳng trách Nguyễn Thần tìm mãi cũng không thấy.

Cô chớp mắt, bỗng nhiên nghĩ ra một ý. Xé thứ này ra, đi vào phòng tắm cho nước vào đầy bên trong, rồi mở to mắt nhìn chăm chăm vào dưới đáy cái TT kia.

“Em làm cái gì vậy, không được đứng, quay về sofa ngồi ngay.” Triệu Thiên Cảnh rửa bát xong đi ra không nhìn thấy Nguyễn Thần, sợ đến mức tìm khắp mọi chỗ, vừa vào phòng tắm thì nhìn thấy Nguyễn Thần liền kéo cô ra phòng khách.

“Bác sỹ nói không thể đứng nhiều, ngồi hoặc nằm là tốt nhất.”

Nguyễn Thần bực mình, hôm nay cô không nghe thấy bác sỹ Lý nói như thế, không tin đưa mắt nhìn anh.

Triệu Thiên Cảnh sắc mặt xấu hổ: “Đây là mẹ nói, chúng ta chỉ cần làm theo là được.”

Anh sợ không chăm sóc tốt Nguyễn Thần đang mang thai, tự mình chạy đi tìm Ngô Vận, hỏi hết tất cả chuyện lớn chuyện bé một lượt, còn viết vào trong sổ.

Ngô Vận nhìn thấy Triệu Thiên Cảnh nghiêm túc như vậy, cười tủm tỉm nói một lần, Triệu Thanh ở bên cạnh còn chen vào nói vài lời kinh nghiệm, chỉ thiếu nước không có bút ghi âm ghi lại tất cả.

Nguyễn Thần cười cười dựa vào lòng anh: “Anh xem chúng ta sử dụng nhiều biện pháp an toàn như vậy, đứa nhỏ vẫn cứ đầu xuất hiện, chứng tỏ đứa nhỏ mạnh mẽ như thế nào, đừng quá lo lắng như vậy.”

Triệu Thiên Cảnh ôm cô, ngoài miệng tuy rằng không nói, nhưng là lần đầu tiên làm bố, anh không muốn căng thẳng cũng rất khó.

Hai người nằm cùng một chỗ, anh liền chán chương đề nghị: “Hay là đến sofa ngồi nhé, anh mới yên tâm...”

“A ——” Nguyễn Thần đang nằm trong lòng đột nhiên kêu lên sợ hãi, dọa Triệu Thiên Cảnh thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Em sao vậy? Đau ở đâu? Khó chịu ở chỗ nào?” Anh ôm lấy Nguyễn Thần, sắc mặt trắng bệch, ai ngờ cô chỉ vào cái TT đầy nước treo ở trên tường, gương mặt buồn bực cau lại.

“Em không sao, anh nhìn cái kia đi!”

Triệu Thiên Cảnh ngẩng đầu, liếc mắt một cái đã nhìn thấy bên dưới cái TT kia có một giọt nước nho nhỏ, liền ngạc nhiên cúi đầu chăm chú nhìn Nguyễn Thần.

Nguyễn Thần đỏ mặt, liều mạng lắc đầu: “Không phải là em, em tuyệt đối không gian lận!”

TT rỉ nước, ai nhìn thấy cũng sẽ nghi ngờ Nguyễn Thần động tay chân.

Nhưng cô cũng rất oan uổng mà, ngày ấy mưa về là do Triệu Thiên Cảnh ký nhận, chính cô còn chưa kịp chạm vào.

Nguyễn Thần nhìn chăm chăm vào cái TT vị sầu riêng nghiêng rỗng nghiêng lợi, lát nữa nhất định phải viết lời phê bình cho người bán hàng kia——đây tuyệt đối là vấn đề chất lượng, thứ này chắc chắn là sản phẩm giả mạo bất hợp pháp, nếu không sao có thể giá rẻ như vậy được?

Cô khóc không ra nước mắt, đây đúng là bài học kinh nghiệm hiếm có.

Của rẻ đúng là không tốt mà!

Nhất là mua sắm trên mạng xã hội phải thật cẩn thận mới được!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hải Hòa Về Căng Thẳng...

Mỗi một người sắp làm bố đều có lúc tinh thần không được ổn định như vậy – BY Nguyễn Thần.

Từ lúc được thông báo mang thai, Nguyễn Thần cảm thấy cả người Triệu Thiên Cảnh đều không được bình thường, làm hại chính bản thân cô cũng trở nên lo lắng, chỉ sợ bánh bao nhỏ trong bụng bỗng nhiên không thấy nữa.

Ngày hôm sau đến bệnh viện, Triệu Thiên Cảnh nhăn mặt lo lắng: “Bảo bối, hay là em tạm nghỉ việc ở vườn trẻ, chờ sinh con xong thì lại làm tiếp?”

Nguyễn Thần buồn bực, cô bình thường thấy những nhân viên nữ bụng bầu tám tháng vẫn còn chen chúc trên phương tiện giao thông công cộng đi làm, cũng chưa từng nghe thấy mới mang thai được bốn tuần đã xin nghỉ sinh.

“Không cần, bây giờ mới một tháng mà, không làm việc thì em ở nhà cũng chẳng có gì làm.”

“Em ở nhà có thể nghỉ ngơi thật tốt, nuôi mình trắng trắng mập mập.” Triệu Thiên Cảnh biết cô thích công việc ở nhà trẻ bởi vì có thể nhìn thấy nhiều bạn nhỏ dễ thương, nhưng bây giờ chính Nguyễn Thần đang có bầu, cần gì phải nhìn con người khác nữa?

Nguyễn Thần liếc nhìn anh, muốn cô ở nhà một mình một năm, bản thân sẽ phát điên mất.

Dưới sự phản đối kiên quyết của cô, Triệu Thiên Cảnh cuối cùng đành phải thỏa hiệp, anh cẩn thận đỡ Nguyễn Thần xuống lầu, cẩn thận đỡ cô lên xe.

Người không biết tình hình còn tưởng rằng Nguyễn Thần bị trật chân, không thể tự mình đi lại được.

Nguyễn Thần nhìn bộ dạng Triệu Thiên Cảnh như gặp kẻ thù, cô chỉ có thể mím môi cười trộm.

Thôi bỏ đi, anh còn thích đứa bé này hơn trong tưởng tượng của cô, lúc đầu Nguyễn Thần còn tưởng rằng Triệu Thiên Cảnh đột nhiên sắp làm bố sẽ rất hoảng sợ.

Bây giờ xem ra, anh chắc chắn sẽ là một người bố tốt.

Nguyễn Thần lại một lần nữa thấy ở bên ngoài cửa sổ một chiếc xe đạp nữa lướt qua xe của bọn họ, chỉ để lại bóng lưng mờ mờ, cô 囧囧 quay sang nhìn Triệu Thiên Cảnh mặt mày căng thẳng đang lái xe.

“Chúng mình... có phải là đi chậm quá hay không?”

“Bác sỹ nói, con không thể chịu xóc nảy này được, phải lái xe thật cẩn thận.” Triệu Thiên Cảnh cũng không quay đầu lại trả lời, chăm chú nhìn phía trước đường, chỉ sợ trên mặt đường có cái hố to hay là một khối đá nào đó.

Nguyễn Thần nhìn đồng hồ đeo tay một chút, chẳng trách hôm nay Triệu Thiên Cảnh lôi cô ra khỏi nhà sớm như vậy, hóa ra đi đường tốn nhiều thời gian hơn bình thường.

Nhưng mà, anh phải cẩn thận đến mức ấy sao?

Nguyễn Thần nghĩ đến việc sau này mấy tháng trời đều phải ngồi trên xe với tốc độ rùa bò này đến nhà trẻ, cô bắt đầu cảm thấy đau đầu.

“Không sao, một chút xóc nảy sao có thể làm hại đến con được?”

Triệu Thiên Cảnh cố chấp, Nguyễn Thần đành đánh bay cơn buồn ngủ, cuối cùng vào lúc bình thường là hai mươi phút, bây giờ là gần bốn mươi phút đã đến được cửa vườn trẻ.

“Buổi trưa anh đến đón em,” Triệu Thiên Cảnh vừa đỡ cô xuống xe vừa khần trương dặn dò: “Ở vườn trẻ không được xách vật nặng, không được đứng lâu, đến nhà vệ sinh phải chú ý kéo tron trượt, tạm thời không được đổi ca, nếu những đứa nhỏ kia không cẩn thận va phải em thì thế nào?”

Anh càng nghĩ càng thấy lo, mặt mũi căng thẳng: “Không được, anh phải trực tiếp gặp hiệu trưởng, không để cô ấy làm em mệt mỏi được.”

Nguyễn Thần nghe xong, dở khóc dở cười, vội vã ngăn Triệu Thiên Cảnh đang quá lo lắng lại: “Hiệu trưởng nhiều kinh nghiệm, chị ấy sẽ chăm sóc em cẩn thận mà. Anh đi làm trước đi, buổi trưa em đứng ở cửa chờ anh.”

“Em ở văn phòng chờ là được rồi, anh đến nơi sẽ gọi điện thoại cho em.” Triệu Thiên Cảnh không tình nguyện quay đi, nhìn Nguyễn Thần an toàn vào vườn trẻ anh mới lên xe rời đi.

Nguyễn Thần ngồi trước bàn làm việc thở phào nhẹ nhõm, Triệu Thiên Cảnh căng thẳng quá cũng lây sang cho cô, làm hại chính mình cái gì cũng không dám làm.

Cô giáo Lương đứng ở cổng thấy Triệu Thiên Cảnh bộ dạng cực kỳ cẩn thận, rất nhanh đã đoán ra: “Tiểu Nguyễn có sao?”

Nguyễn Thần gật đầu, mỉm cười: “Vâng, mới biết được thôi ạ. Em còn nói ăn uống thế nào mà lại béo lên, hóa ra là trong bụng đang có đứa nhỏ làm loạn.”

“Chúc mừng em,” Cô giáo Lương mừng thay cho cô, lại nghĩ đến chuyện cô giảm béo lúc trước, cũng cảm thấy buồn cười: “Em ấy, mình mang thai mà còn không biết, chỉ nghĩ béo kêu gào muốn giảm cân, đứa nhỏ này chắc chắn bị đói rồi.”

Nguyễn Thần bất đắc dĩ cười cười: “Em cũng không nghĩ chờ lâu như thế, đứa nhỏ bỗng dừng lại tới. Bác sỹ nói đứa nhỏ phát triển hơi chậm, xem ra đúng là bị em làm đói bụng rồi.”

“Phải bồi bổ nhiều hơn nhé,” Trong lòng cô giáo Lương hâm mộ, cô đã kết hôn nhiều năm như vậy vẫn chưa mang thai, Nguyễn Thần mới cưới vài tháng đã có. Quả đúng là không giống với thanh niên, nói có là có ngay.

Tuy rằng hai người không nói lớn tiếng, thế nhưng sự im lặng ở trong văn phòng lại rất rõ ràng.

Tiểu Quế nghe thấy Nguyễn Thần mang thai, vui mừng sang đây chúc mừng: “Chị Nguyễn, đứa nhỏ được mấy tháng rồi?”

“Bốn tuần, còn chưa được một tháng.” Nguyễn Thần vuốt ve bụng nhỏ, bây giờ mới đúng là có cảm giác làm mẹ chân thực nhất.

Thật sự là bánh bao nhỏ đến rất không đúng lúc, lại có thể ở thời điểm hai người sử dụng biện pháp an toàn đột nhiên xuất hiện...

Văn phòng ngập tràn vui vẻ, hiệu trưởng cầm điện thoại di động từ trong phòng làm việc đi ra, sắc mặt kỳ quái: “Tiểu Nguyễn, ông xã em đặc biệt gọi điện đến đây nhờ chị để ý đến em nhiều hơn. Thật là, lẽ nào bình thường chị bắt nạt em sao?”

Nguyễn Thần đầu đầu, không nghĩ đến Triệu Thiên Cảnh quả nhiên gọi điện thoại đến tìm hiệu trưởng.

Tiểu Quế nhanh nhồm nhanh miệng, thoáng cái liền đem chuyện cô mang thai nói ra, hiệu trưởng nghe xong cũng cười theo.

“Chị còn tưởng làm sao, làm bố lần đầu tiên lúc nào cũng căng thẳng như thế mà.”

Cô nhắc lại chính mình lúc vừa mang thai hơn mười năm trước, trong nhà bố mẹ chồng lại càng náo nức, tuổi tác đã không còn trẻ mà tự mình đi rất xa nói là cúng bái ở chùa miếu vô cùng linh nghiệm.

Hiệu trưởng cười khò lắc đầu: “Trong lòng trường bồi vui vẻ, vợ chồng chị muốn ngăn cũng không được. Chờ đến lúc hai người về nhà vì mệt quá mà bị ốm, anh em trai nhà chồng chị chỉ thiếu nước đến nhà mắng anh chị bất hiếu.”

Cô cũng kể lại lúc chồng mình ở chỗ làm còn thường xuyên ngăn ra cười ngây ngô, nếu như không phải vì cấp trên đã biết rõ, chắc sớm đuổi việc người luôn như ở trong cội tiên này.

Nguyễn Thần nghe kể chuyện say sưa, không ngờ chồng của hiệu trưởng nhìn qua nghiêm túc chín chắn lại có thể có lúc buồn cười như vậy.

Có lẽ người sắp được làm bố đều như thế, vừa vui mừng vừa căng thẳng, tất cả đều trở nên thần kinh không được bình thường như vậy...

Buổi trưa Triệu Thiên Cảnh canh đúng thời gian nghỉ trưa của vườn trẻ mà đến, Nguyễn Thần cùng các đồng nghiệp cười đầy mờ ám và hâm mộ vừa lên tiếng chào rồi mới bước lên xe.

“Chúng mình đi đâu ăn cơm trưa thế?”

Thường ngày Nguyễn Thần hay đi ra ngoài ăn cơm trưa, thỉnh thoảng mới tự mang cơm đến vườn trẻ, Triệu Thiên Cảnh nghĩ lúc này đứa nhỏ đang bị thiếu dinh dưỡng, ăn ở bên ngoài cũng không chắc sẽ sạch sẽ.

Nguyễn Thần nhớ lại sáng sớm mất bốn mươi phút, buổi trưa ở trên đường phải hơn một tiếng đồng hồ, nghỉ trưa được nhiều nhất là hai tiếng, cũng không thể ăn cơm xong tiếp tục hao tốn thời gian ở trên đường chứ.

May là Triệu Thiên Cảnh cũng hiểu rõ thời gian không có nhiều lắm, không ép mình phải trở về nhà.

Nguyễn Thần bị anh kéo đến ngồi phía sau, nhìn Triệu Thiên Cảnh lấy hộp giữ nhiệt đem thức ăn và canh nóng bày ra, ngạc nhiên hỏi: “Cái này nấu lúc

nào vậy?”

“Mẹ nấu, anh vừa về nhà mang đến.”

Nguyễn Thần sờ vào com canh còn đang nóng hổi, đau lòng nói: “Vây là lại làm phiền mẹ rồi, sau này để em sáng sớm tự mình nấu, buổi trưa mang đến hâm nóng lên là được.”

“Mẹ sẽ không thấy phiền, cũng chỉ là buổi trưa nấu nhiều thêm một chút cho chúng mình thôi.” Triệu Thiên Cảnh đặt đũa vào tay cô, giục Nguyễn Thần nhanh ăn trong lúc còn đang nóng.

Nguyễn Thần ăn com do Ngô Vận nấu, vừa ăn vừa cảm thấy ấm áp, đột nhiên cảm thấy mắt có chút ươn ướt.

Trước đây cô không chỉ một lần mơ tưởng qua mẹ sẽ nấu cho mình một một bàn đầy đồ ăn nóng hổi, chỉ tiếc là bố mẹ luôn bận rộn, để lại một mình cô đối diện với bàn đồ ăn rộng lớn.

Sau khi kết hôn, Triệu Thiên Cảnh cũng sẽ nấu com cho cô ăn.

Không nghĩ đến bây giờ, ngay cả Ngô Vận cũng không một câu trách móc mà nấu com cho mình.

Nguyễn Thần im lặng ăn thức ăn rất vừa miệng, thỉnh thoảng thay Triệu Thiên Cảnh gấp một ít đồ ăn, khoe miệng từ đầu đến cuối vẫn luôn cong lên.

Hóa ra, đây mới gọi là người một nhà...

Ăn com xong còn một chút thời gian, Triệu Thiên Cảnh để Nguyễn Thần tựa trên bờ vai anh nhắm mắt ngủ một lúc.

Nguyễn Thần không ngủ được cầm lấy tay anh, vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt lại, một câu lại một câu nói với Triệu Thiên Cảnh.

“Lúc về phải cảm ơn mẹ, mẹ nấu thêm com cho hai người, rất vất vả đấy...”

“Chờ dinh dưỡng của bé con tốt hơn, anh và mẹ không cần vất vả như thế này nữa, em sẽ chăm sóc mình thật tốt...”

“Sáng nay anh lại gọi đến tìm hiệu trưởng, làm em bị đồng nghiệp trêu cười...”

“...Thiên Cảnh, anh thật tốt...”

Nguyễn Thần mơ màng ngủ, miệng vẫn còn chu lên làm bà làm bầm.

Triệu Thiên Cảnh nghe cô nhỏ giọng nói mớ, mỉm cười vươn tay ôm lấy vai Nguyễn Thần, để cho cô đổi sang một tư thế khác thoải mái ngủ tiếp.

Liên tục mấy ngày được Triệu Thiên Cảnh chăm sóc thật tốt, sắc mặt Nguyễn Thần hồng hào, vẻ mặt rạng rỡ, thất lưng hình như cũng tròn hơn...

Cô mở tủ quần áo, phát hiện tất cả quần áo trước đây của mình đều đã được xếp gọn, chỉ còn lại một đồng váy liền —— không, nói đúng hơn là trang phục dành cho phụ nữ mang thai.

Vừa rộng lại vừa dài, hoàn toàn không nhận ra dáng người, Nguyễn Thần vốn thích cái đẹp cũng không nghĩ lúc này đã bắt đầu phải mặc đến thứ này.

Bụng của cô còn chưa rõ, sao phải mặc những bộ váy liền áo vừa dài vừa rộng này?

Nguyễn Thần tốn thời gian một lúc lâu cũng không thể quyết định, Triệu Thiên Cảnh lấy ra một cái váy màu lam nhạt đưa qua: “Cái này màu cũng không tệ, bảo bôi mặc vào chắc chắn sẽ rất đẹp.”

Nguyễn Thần mặt buồn rười rượi liếc nhìn cái váy, buồn bực đổi một cái khác.

Dù sao cũng chỉ có một năm, cô rất nhanh sẽ có thể được tiếp tục mặc những bộ đồ tuyệt đẹp —— nếu như sinh con xong, chính mình còn có thể mặc vừa chúng.

Nghĩ đến đây, Nguyễn Thần lại bực mình.

Nhưng mà rất nhanh đã ném qua một bên, bây giờ ngoài trừ bánh bao nhỏ, còn gì có thể quan trọng hơn so với nó?

Chiều hôm đó Triệu Thiên Cảnh bị tắc đường, để Nguyễn Thần ở trong văn phòng chờ một lúc.

Cô nhìn các đồng nghiệp rời đi, cười tủm tỉm vẫy tay chào.

Tiểu Quế vốn muốn ở lại cùng cô, thế nhưng có một cuộc điện thoại muốn hẹn ra ngoài, bị Nguyễn Thần khuyên nhủ mới mặt đỏ tai hồng mà đi.

Nghe nói hôm đó ở tiệc cưới gặp được người trẻ tuổi thích hợp, gần đây hai người cũng bắt đầu hẹn hò...

Nguyễn Thần nghĩ từ sau khi mùa xuân của Tiểu Quế đã đến, ánh mắt cô giáo Trương nhìn cô càng thêm ai oán —— hoặc có thể, đây chỉ là ảo giác của cô mà thôi!

“Cô* Nguyễn phải không ạ?”

(* Trong bản gốc là Nguyễn tiểu thư, ở đây chỉ những cô gái chưa lấy chồng)

Nguyễn Thần không nghĩ đến lúc này lại có người đến tìm, vườn trẻ cũng chẳng còn phụ huynh và trẻ con nữa, cô đang định rời đi, không làm phiền bảo vệ khóa cửa, liền thấy một cô gái trẻ có gương mặt xinh đẹp, vóc dáng cao gầy, trang phục thời thượng đi đến trước mặt.

Trong ấn tượng của cô cũng không có người này, chỉ gật đầu qua loa, hồ hững hờ: “Tôi đây, cô là ai?”

“Cô Nguyễn có thể không biết tôi, nhưng mà cô biết Lâm Hường chứ?” Cô gái trẻ liếc nhìn trang phục của Nguyễn Thần, ánh mắt lóe lên: “Cô có thai? Vậy thì phải chúc mừng cô rồi.”

Nguyễn Thần không nghe được có bao nhiêu thành ý, nhưng đoán ra được thân phận người đến.

“Cô là Amy?”

Amy thoáng ngạc nhiên, mỉm cười: “Không ngờ cô lại biết tôi, Lâm Hường nói cho cô biết hả?”

“Ừ, anh ta có nói qua về cô.” Nguyễn Thần nói một câu cho qua chuyện, không muốn nhắc lại chuyện cá nhân.

“Chồng tôi sắp đến đón tôi rồi, cô có gì muốn nói sao?”

“Công ty W ở nước Mỹ đã từ chối hợp tác với ‘Khánh Dung’, bởi vì uy tín bị phá hủy, vốn mấy công ty ở nước ngoài có ý muốn hợp tác cũng thay đổi ý định.” Amy thờ dãi: “Bỏ tôi liên tiếp sa thải mấy nhân viên có liên quan, dự định để công ty đem chuyện này mà xóa sạch mọi liên quan...”

Không đợi cô ta nói xong, Nguyễn Thần đã hiểu: “Lâm Hường bị liên lụy, phải rời ‘Khánh Dung’?”

Ánh mắt Amy trở nên bối rối: “Đúng vậy, tôi đã khuyên bỏ tôi, nhưng không có hiệu quả.”

“Đã là quyết định quan trọng của công ty, cùng với người ngoài như tôi không có quan hệ gì.” Nguyễn Thần nhìn thấy xe Triệu Thiên Cảnh từ xa, không muốn tiếp tục cùng cô ta đôi co.

Amy nhận ra cô không kiên nhẫn, dứt khoát nói: “Chồng cô không có ý định buông tha cho Lâm Hường, doanh nghiệp trong nước không có ai muốn thuê anh ấy, cho nên...”

“Cô muốn tôi thay Lâm Hường cầu xin?” Nguyễn Thần cau mày, nhanh chóng quyết định: “Đây là công việc của chồng tôi, tôi nhúng tay vào không tốt, nhưng mà tôi sẽ nhắc với anh ấy, còn về phần anh ấy quyết định thế nào, không phải là chuyện tôi có thể giúp được.”

Điều Amy muốn chính là những lời này của cô, cô ta nói cảm ơn với Nguyễn Thần xong thì rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Hải Hoà Về Hải Hoà

Trong thời gian mang thai, cuộc sống vẫn có thể hài hòa – BY Triệu Thiên Cảnh.

Sau khi về nhà, Nguyễn Thần cũng không giấu diếm, đem đầu đuôi cuộc nói chuyện với Amy vào buổi chiều kể cho Triệu Thiên Cảnh.

Triệu Thiên Cảnh vừa rửa rau, vừa cười: “Amy kiêu ngạo như vậy lại có thể đi tìm em, xem ra tình hình của Lâm Hường quả thực không tốt cho lắm.”

Anh mặc dù đang cười, nhưng Nguyễn Thần lại nghe được Triệu Thiên Cảnh không vui.

Cô lại gần, dựa trên lưng Triệu Thiên Cảnh nhỏ giọng nói: “Em không đồng ý yêu cầu của Amy, anh không vui sao?”

“Không phải,” Triệu Thiên Cảnh xoay người lại muốn ôm Nguyễn Thần, phát hiện ra trên tay mình toàn là nước lạnh, không còn cách nào đành dùng cánh tay ôm lấy cô: “Em đang mang tai, Amy kia lại còn đến làm phiền em...”

Nguyễn Thần bây giờ mới nhận ra anh không vui là do Amy đem chuyện của Lâm Hường đến tìm cô, ảnh hưởng đến tâm trạng của chính mình.

Cô bỗng nhiên cong cong khóe miệng, cười tủm tỉm tán thưởng: “Hóa ra chồng em lợi hại như vậy, trong công việc lại có sức ảnh hưởng lớn như thế?”

Triệu Thiên Cảnh chỉ nói mấy câu không tốt cho Lâm Hưởng, vậy mà khiến cho người kia ở trong nghề này không thể tiếp tục làm việc nữa?

Triệu Thiên Cảnh lau khô tay, bắt đầu dĩ mồm cười: “Không lợi hại như em nghĩ đâu, trong nước mặc dù không coi trọng uy tín như ở nước ngoài, nhưng lại rất coi trọng thể diện, ‘Khánh Dung’ không cần, các công ty lớn không muốn, các công ty nhỏ lại càng không dám”

Nguyễn Thần hiểu rõ, nói cho cùng gạt bỏ Lâm Hưởng không phải là lỗi của Triệu Thiên Cảnh mà là ‘Khánh Dung’.

Cô không vui nhỏ giọng lầm bầm: “Khánh Dung kia ngoài mặt thì giả vờ làm người tốt, buộc phải sa thải nhân viên, sau lưng lại sợ bọn họ tiết lộ thông tin, chèn ép người ta?”

Lãnh đạo không khoan dung độ lượng, Nguyễn Thần không tin rằng sản nghiệp của ‘Khánh Dung’ ở trong nước có thể đứng vững được bao nhiêu lâu nữa.

Trong mỗi công việc điều quan trọng nhất luôn là người tài, ông chủ như vậy khiến cho nhân viên phải thất vọng.

“Amy thật đúng là tìm nhầm người, hóa ra người làm chuyện xấu lại là bố của cô ta!”

So với Nguyễn Thần đang tức giận vì bất công, Triệu Thiên Cảnh lại bình tĩnh hơn nhiều.

Loại chuyện này làm việc ở trong nước biết được nhưng không thể trách, công ty giữ thể diện nên đành bỏ đi những chuyện có liên quan, hy sinh những nhân viên nhỏ.

“Đừng nói chuyện không vui, để bé con nghe được tâm trạng cũng không tốt.” Triệu Thiên Cảnh không muốn tiếp tục đề tài này, anh vươn tay sờ bụng nhỏ của Nguyễn Thần, ngồi lại gần.

“Không biết cục cưng ở trong bụng như thế nào, đang làm gì nhỉ?”

Nguyễn Thần cúi đầu nhìn lỗ tai của người nào đó đang dán lên bụng mình, không nhìn được mà bật cười: “Bây giờ mới chỉ được một tháng thôi, cục cưng còn chưa lớn bằng nắm tay, có thể làm được việc gì?”

Về mặt của Triệu Thiên Cảnh đầy thất vọng, cảm thấy còn phải đợi cục cưng chín tháng nữa, thực sự là quá lâu mà...

Sau khi ăn xong, hai người ngồi một chỗ trên ghế sofa mềm mại, Nguyễn Thần vui vẻ tiếp tục xem chương trình buổi tối mình thích nhất, bất chợt nghe được Triệu Thiên Cảnh ở bên tai cô nhỏ giọng hỏi.

“Chuyện của Lâm Hưởng, nếu em muốn anh giúp, cậu ta vẫn có thể trở mình.”

Tuy rằng năng lực của Triệu Thiên Cảnh ở trong nước không phải là rất có sức ảnh hưởng, nhưng anh quen biết không ít người có năng lực, giúp Lâm Hưởng cải thiện chút tình hình hiện tại vẫn có thể được.

Nguyễn Thần nhìn anh, chậm rãi lắc đầu: “Trước đây Lâm Hưởng trộm bản kế hoạch, nên phải chịu hậu quả. Em chỉ là không muốn giấu anh, mới đem chuyện buổi chiều nói ra, không có ý gì khác đâu.”

Trong lòng Triệu Thiên Cảnh vốn còn chút vướng mắc, nghĩ cô vẫn chưa bỏ Lâm Hưởng xuống được. Bây giờ nghe thấy Nguyễn Thần nói như vậy, anh thăm mắng mình suy nghĩ quá nhiều.

Trong khoảng thời gian này Nguyễn Thần thay đổi thế nào anh có thể nhìn thấy được...

Anh ôm vai Nguyễn Thần cười cười: “Chuyện này chúng ta yên lặng quan sát là được rồi, anh cảm thấy ‘Khánh Dung’ còn có trò gì đấy ở phía sau. Thật ra Lâm Hưởng không thể làm việc trong nước được nữa, thì vẫn có thể ra nước ngoài, tay của ‘Khánh Dung’ còn chưa vươn xa được như vậy.”

Nguyễn Thần im lặng gật đầu, Amy tìm đến cô, thật ra cũng quá nôn nóng. Lâm Hưởng là ai? Anh ta từ trước đến giờ suy tính tốt cho mình, tuyệt đối không phải rơi vào cảnh cùng đường.

Việc này Nguyễn Thần không có ý định dây dưa vào, thành thật nói cho Triệu Thiên Cảnh nghe xong liền không có ý định nhắc lại.

Xem xong chương trình yêu thích mới mười giờ rưỡi, Triệu Thiên Cảnh đã giục cô nhanh đi ngủ. Nói là ngủ nhiều một chút đối với cơ thể Nguyễn Thần cũng tốt mà đối với cục cưng cũng tốt.

Nói xong, Triệu Thiên Cảnh còn nhắc đến một chuyện.

“Nếu không thì chúng mình ngủ riêng nhé?”

Nguyễn Thần kinh ngạc nhìn về phía anh, Triệu Thiên Cảnh áp úng nói: “Em bây giờ đang mang thai, nếu như buổi tối anh ngủ không cẩn thận đè lên bụng em...”

Nguyễn Thần không còn cách nào, người này thực sự lo lắng quá nhiều. Cô chớp mắt, cúi đầu đáng thương mở miệng: “Nhưng mà không có anh ở bên cạnh, em sẽ không ngủ được.”

Triệu Thiên Cảnh vừa nghe xong, không chút do dự liền đầu hàng.

Cô không ngủ được, so với việc mình không cẩn thận đè lên bụng cô còn làm mình đau lòng hơn.

Hai người nằm ở trên giường, Triệu Thiên Cảnh cố gắng cách Nguyễn Thần xa một chút, chỉ sợ mình tư thế ngủ không tốt đụng phải bụng cô.

Nguyễn Thần nhìn bộ dạng cẩn thận của anh, nghĩ đến bọn họ đã một tháng không làm chuyện ấy, không biết bây giờ Triệu Thiên Cảnh có bao nhiêu khó chịu.

Trong lòng cô suy nghĩ biện pháp làm thế nào để vẹn cả đôi đường, vừa làm Triệu Thiên Cảnh không khó chịu, cũng không làm tổn thương bánh bao nhỏ trong bụng.

Nguyễn Thần da mặt vốn mỏng, dù thế nào cũng không dám trực tiếp đi hỏi Ngô Vận, sau này có gặp mặt cũng rất xấu hổ.

Thế nhưng không hỏi, cô lại sợ Triệu Thiên Cảnh nhìn đến mức khó chịu.

Bác sỹ Lý nói, ít nhất phải đợi đến khi thai nhi ổn định mới được, xem ra cũng phải đến ba tháng...

Nguyễn Thần nghĩ tới nghĩ lui, vẫn có ý ngày hôm sau đến gặp bác sỹ Lý hỏi một chút.

Sáng hôm sau, Nguyễn Thần muốn sau khi tan làm đến bệnh viện một chuyến, việc này khiến Triệu Thiên Cảnh sợ đến mức tưởng cô khó chịu, vội vàng muốn thay cô gọi điện xin nghỉ.

Nguyễn Thần xấu hổ kéo tay anh: “Không sao, em chỉ muốn hỏi bác sỹ Lý chút việc, cơ thể không có gì khó chịu.”

Triệu Thiên Cảnh nhìn mặt cô ửng hồng, sắc mặt có phần xấu hổ, không nghĩ ra Nguyễn Thần có chuyện gì mà không trực tiếp đi hỏi Ngô Vận, mà phải đi tìm bác sỹ Lý.

Nhưng mà nếu Nguyễn Thần đã quyết định, anh cũng không hỏi nhiều, chỉ nói buổi chiều sẽ tự mình đưa cô đi.

Buổi chiều lúc Nguyễn Thần đến bệnh viện, bệnh nhân rất nhiều, bác sỹ Lý thấy cô đến, chỉ kịp hướng về phía cô cười rồi gạt đầu một cái.

Chờ một lúc thấy hết bận, thấy Nguyễn Thần lo lắng đứng ở cửa không động đậy, bác sỹ Lý không khỏi cảm thấy lạ lùng.

“Tiểu Nguyễn đến tìm chị có việc gì sao?”

Nguyễn Thần liếc mắt nhìn trong phòng bệnh thấy có vài phụ nữ mang thai và người nhà, có bao nhiêu thắc mắc cũng không dám mở miệng ra hỏi, chỉ nhún nhó xua tay: “Không có việc gì, em đi bây giờ đây.”

Bác sỹ Lý đang muốn gọi cô lại, Nguyễn Thần đã nhanh chóng đi mất.

Sắc mặt cô đầy khó hiểu, định lát nữa hỏi Ngô Vận, con dâu nhà cô giáo rốt cuộc là có chuyện gì?

Triệu Thiên Cảnh thấy Nguyễn Thần rất nhanh đã đi ra ngoài, giống như là lo lắng gì đấy, anh vừa khởi động xe, vừa tùy tiện hỏi: “Em gặp riêng bác sỹ Lý có chuyện gì sao?”

“Không có gì,” Nguyễn Thần sắc mặt chán chường, cũng do cô da mặt mỏng, một câu cũng không hỏi được, hôm nay đúng là uống công vô ích.

Triệu Thiên Cảnh có chút lo lắng nhìn sắc mặt cô lại vừa nhìn xuống bụng dưới vẫn còn phẳng của Nguyễn Thần.

Người bên cạnh tâm trạng không tốt lắm, có phải là cơ thể không được thoải mái nhưng lại không chịu nói với mình?

Triệu Thiên Cảnh càng nghĩ càng thấy không ổn, sau khi về nhà anh giấu Nguyễn Thần lên lút chạy xuống dưới lầu hỏi Ngô Vận.

Ngô Vận vừa mới nhận được điện thoại của Tiểu Lý, cũng không hiểu là có chuyện gì.

“Hôm nay con đưa Tiểu Nguyễn đến bệnh viện có thấy con bé khó chịu không?”

Triệu Thiên Cảnh lắc đầu, anh cũng không hiểu: “Hỏi mấy lần, Tiểu Thần đều nói không mệt, tìm bác sỹ Lý nói chút chuyện, nhưng là muốn nói cái gì thì con cũng không rõ lắm.”

Hai người suy nghĩ một lúc, cuối cùng Ngô Vận tự mình đi tìm Nguyễn Thần nói chuyện.

Con dâu nhà bà có lẽ không được thoải mái, thế nhưng với những chuyện ở phương diện phụ nữ cô khó mà mở miệng với Triệu Thiên Cảnh, bà làm mẹ chồng chính là người thích hợp nhất để tâm sự.

Nguyễn Thần không nghĩ đến việc nhỏ này của mình lại có thể quấy rầy đến mẹ chồng, cô lại thêm buồn bực.

Triệu Thiên Cảnh vẫn còn đang ở dưới lầu, Ngô Vận kéo tay cô ngồi lên ghế sofa, ánh mắt ân cần: “Bây giờ chỉ có hai mẹ con mình, Tiểu Thần có chuyện gì không vui, Thiên Cảnh có chỗ nào không tốt, cứ việc nói cho mẹ biết, mẹ làm chỗ dựa cho con.”

Nguyễn Thần dờ khóc dờ cười, gắng sức lắc đầu: “Thiên Cảnh đối xử với con rất tốt, con cũng không có chỗ nào không ổn. Anh ấy lại làm phiền mẹ, con thực sự là...”

Về mặt cô đầy xấu hổ, không biết phải nói thế nào cho phải.

Ngô Vận vỗ vỗ mu bàn tay cô, về mặt không tin: “Thiên Cảnh bị hai chúng ta nuông chiều, lại cầu thả lơ là, có lúc đắc tội người khác mà không biết. Con đừng nhìn nó, hai đứa còn chung sống với nhau lâu dài, sao có thể một mình chịu đựng?”

Nghe mẹ chồng càng nói càng xa vấn đề, Nguyễn Thần không còn cách nào khác, chỉ còn nước mặt dày, dùng giọng nói không khác với tiếng muỗi kêu là bao đem mọi chuyện nói ra.

Sau khi nói xong, thấy bộ dạng muốn cười mà không dám cười của Ngô Vận, Nguyễn Thần đã muốn che mặt trực tiếp đào một cái hố chôn mình vào trong đấy.

Ngô Vận không ngờ đến con dâu nhỏ của bà lại lo lắng về vấn đề này, thật vất vả mới nhìn được cười: “Việc này mẹ không thể xen vào, con cùng Thiên Cảnh trao đổi một chút đi nhé.”

Bà nghĩ lại về mặt lo lắng của Triệu Thiên Cảnh lúc tìm mình, nếu biết suy nghĩ của mình và Nguyễn Thần khác nhau nhiều như vậy, không biết về mặt của con trai sẽ thành như thế nào.

Ngô Vận vội vàng muốn cùng bạn già nói chuyện này, mím chặt môi nhìn cười, dằn dờ vài câu rồi xuống lầu.

Nhưng mà Nguyễn Thần không có việc gì, Ngô Vận cũng cảm thấy yên tâm.

Hơn nữa chuyện mà cô lo lắng là chuyện của Triệu Thiên Cảnh, quan hệ của vợ chồng trẻ còn thân mật hơn nhiều so với trong tưởng tượng của Ngô Vận.

Trước đây Triệu Thiên Cảnh khẳng khái muốn kết hôn với Nguyễn Thần, trong lòng bà có chút không yên. Bây giờ thì tốt rồi, hai vợ chồng quan tâm lo lắng cho nhau, lại có con, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ rất tốt đẹp...

Sau khi Triệu Thiên Cảnh lên lầu, nhìn thấy Nguyễn Thần nằm úp sấp trên ghế sofa, dùng tay đấm lên tấm đệm, sắc mặt đỏ bừng, đáng về đây chán nản.

Ngô Vận lại cười cười đi xuống, chỉ nói Nguyễn Thần không có việc gì, để cho hai vợ chồng tự nói chuyện với nhau, cụ thể là chuyện gì cũng không nói cho anh biết.

Triệu Thiên Cảnh buồn bực trở về, đành cố gắng hỏi Nguyễn Thần.

Nguyễn Thần lờ mờ anh, chính là do người này bảo mẹ chồng đến, hại cô vứt hết mặt mũi xuống Thái Bình Dương rồi!

Cô cắn môi, tức giận nhào đến, đem Triệu Thiên Cảnh đè xuống ghế sofa, ngồi bên hông anh, giận dữ dùng sức nhéo lên hông anh mấy cái.

Ai bảo anh gọi mẹ chồng lên đây, ai bảo anh làm em mất mặt!

Triệu Thiên Cảnh sợ làm Nguyễn Thần ngã, hai tay ôm lấy eo cô, ngay cả một động tác nhỏ cũng không dám mà chỉ nằm im mặc cô náo loạn.

Nghe thấy anh chọt kêu lên một tiếng, Nguyễn Thần sợ đến mức không dám động đậy, ngạc nhiên tròn tròn mắt: “Em... làm anh đau? Đau ở chỗ nào?”

“Em, em đừng cử động.” Triệu Thiên Cảnh nhìn đến nội thương, mông nhỏ của Nguyễn Thần còn vênh lên nhích tới nhích lui, khiến cả người anh căng cứng.

Nguyễn Thần lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện ra vấn đề, căng thẳng lo lắng tiếp theo nên làm gì, hay là vẫn tiếp tục bất động?

Triệu Thiên Cảnh vừa thở phào nhẹ nhõm, lập tức lại hít vào một hơi.

Nguyễn Thần chậm rãi xoay người, quay lưng về phía Triệu Thiên Cảnh rồi ngồi trên bụng anh, sau đó giống như là đã hạ quyết tâm, nhanh chóng cõng thất lưng của anh.

Triệu Thiên Cảnh càng thêm hoảng sợ, vội vàng nói: “Bác sỹ bảo chúng mình tạm thời không thể...”

“Em biết,” Nguyễn Thần cau mày, bác sỹ nói không thể là sợ làm tổn thương đến đứa nhỏ, thế nhưng để giải quyết vấn đề của Triệu Thiên Cảnh còn có thể dùng đến phương pháp khác.

Cô hít một hơi thật sâu, đem hai ống tay áo cuộn lên thật gọn, dự định bắt đầu làm một việc lớn...

Triệu Thiên Cảnh nhìn lâu như vậy, hoàn toàn không thể chịu nổi khiêu khích còn rất trúc trắc ngờ nghệch của Nguyễn Thần.

Anh nằm trên sofa, ngoại trừ thờ dốc và thi thoảng rên rỉ đôi tiếng, thì đã hoàn toàn nộp vũ khí đầu hàng, không hề có năng lực phản kháng sự đùa nghịch của Nguyễn Thần.

Lúc đầu Nguyễn Thần chỉ dựa vào cảm giác mà làm càn, sau đó nghe được tiếng thờ dốc và cơ thể căng cứng của Triệu Thiên Cảnh mới chậm chạp tìm kiếm.

Cũng may năng lực học tập của cô không tệ lắm, dần dần bắt đầu có cảm giác, lồng ngực Triệu Thiên Cảnh phập phồng, đôi mắt nhắm lại, cảm khê nâng lên, ánh mắt đen láy mang theo chút tia sáng nhàn nhạt, nhìn Nguyễn Thần không nhìn được lại nuốt nước bọt.

Chờ đến lúc hai tay cô mỏi nhừ, Triệu Thiên Cảnh bất ngờ dùng một tay ôm lấy Nguyễn Thần kéo xuống, hôn thật sâu lên môi cô.

Nguyễn Thần mơ mơ màng màng, bên tai nghe thấy hơi thở của Triệu Thiên Cảnh dần ổn định lại.

Anh ôm lấy Nguyễn Thần, nếu như không phải động tác của người nào đó cứng nhắc lại ngây ngô, Triệu Thiên Cảnh nhất định sẽ nghi ngờ cô đã từng làm cho người đàn ông khác.

Ôm lấy người trong lòng lại hôn trộm mấy cái, lúc này Triệu Thiên Cảnh mới hài lòng đến phòng tắm rửa sạch.

Tuy tiếc rằng không thể làm đến cuối cùng, nhưng mà bây giờ như thế này cũng đã rất tốt rồi.

Hóa ra, mấy ngày nay Nguyễn Thần buồn bực lại là vì chuyện này sao?

Triệu Thiên Cảnh bỗng nhiên nghĩ như thế, trên mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Hải Hoà Chuyện Phiền Muộn

Khi chưa có bánh bao nhỏ thì buồn phiền, sau khi có bánh bao nhỏ lại càng buồn phiền hơn – BY Nguyễn Thần.

Có năm ngón tay giúp đỡ, đời sống vợ chồng của hai người lại hòa hợp trở lại như trước khi mang thai. Nguyễn Thần cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm không còn ngưng ngưng lo lắng.

Ai bảo cô giáo Lương ở trong văn phòng không có việc gì liền lặng lẽ tìm cô nói chuyện, không phải nhắc tới chuyện họ hàng nhà cô mang thai ba bốn tháng chồng ở bên ngoài lúc say sưa chén chú chén anh còn phóng đảng cùng người phụ nữ khác, thì cũng là chồng của bạn học thừa lúc vợ mang thai ở trên mạng dụ dỗ các cô gái trẻ tuổi.

Nghe vậy trong lòng Nguyễn Thần thấy không có cảm giác, dù cho tin tưởng Triệu Thiên Cảnh rất nhiều, bây giờ cũng không nhìn được mà cảm thấy lo lắng.

Dù sao cô giáo Lương nói nhiều lắm, giả cũng mau chóng biến thành sự thật.

Nhìn bộ dạng trước đây của Triệu Thiên Cảnh, cũng không phải là không thanh tâm quả dục, bây giờ phải nhìn gần một năm trời, Nguyễn Thần muốn không lo lắng cũng rất khó.

Mỗi ngày cô giáo Lương còn nhiều lần dận dò, khiến cô mấy ngày liên tục khó ngủ.

Bây giờ thì tốt rồi, Nguyễn Thần nghĩ chỉ cần bọn họ không làm đến bước cuối cùng, cục cưng trong bụng cũng sẽ không có vấn đề gì, cô liền bắt đầu mở cò trong bụng.

Thế nhưng đến buổi tối, Nguyễn Thần phát hiện ra một chuyện.

Bọn họ bởi vì có vài ngày sau không kiêng kị, Nguyễn Thần nhiệt tình vờn tay vòng lên cổ Triệu Thiên Cảnh, hai người vừa hôn vừa lăn trên giường.

Triệu Thiên Cảnh sợ đè nặng cô, đỡ lấy Nguyễn Thần ngồi ở trên người anh, dùng tư thế nữ trên nam dưới.

Nguyễn Thần chỉ có thể chủ động cúi người xuống hôn lên môi anh, thế nhưng rất nhanh cô liền chóng mặt, lại biến thành Triệu Thiên Cảnh ở thế chủ

động.

Cô nheo mắt, định hôn một cái thì ngẩng đầu lên, chờ lúc Triệu Thiên Cảnh muốn xâm nhập thì phá ngang anh.

Triệu Thiên Cảnh bị Nguyễn Thần trêu chọc đến mức hai mắt bốc lửa, hai bàn tay to đặt sau ót cô muốn nghiêm khắc trừng phạt đem người hôn đến thất điên bát đảo.

Nguyễn Thần thấp giọng thở hổn hển, xoay người nằm thẳng trên giường.

Triệu Thiên Cảnh từng chút từng chút một hôn lên gò má và cổ cô, còn chú ý cẩn thận tránh bụng Nguyễn Thần, bàn tay to thăm dò đi vào trong váy ngủ chậm rãi vuốt ve...

Nguyễn Thần khẽ rên rỉ, học theo bộ dạng của anh, cũng đưa tay đi sâu vào trong áo ngủ của Triệu Thiên Cảnh.

So với động tác của anh, Nguyễn Thần lại càng chậm hơn.

Từng chỗ từng chỗ từ cổ chậm chạp đi xuống, ở trên ngực vòng vo, lúc này mới không nhanh không chậm chạm đến bụng dưới, nhưng lại xấu xa mà ngừng lại một lúc.

Cho đến khi Triệu Thiên Cảnh hơi thở bắt ổn, nhẹ nhàng nheo Nguyễn Thần một cái, cô mới duỗi tay xuống dưới...

Bầu không khí vốn rất tốt đẹp, Nguyễn Thần cũng cố gắng chiều ý Triệu Thiên Cảnh.

Thế nhưng cô nghiêng người chột cảm thấy ngực khó chịu, cô tưởng rằng tư thế không tốt chèn ép, trở mình lại càng thêm khó chịu.

Nhìn Triệu Thiên Cảnh đang vui vẻ, cô cũng không tiện cắt ngang, Nguyễn Thần cố gắng nghiêng răng tiếp tục, chỉ là động tác tay nhanh hơn rất nhiều.

Thế nhưng từng cơn buồn nôn trong bụng dường như liên tục dâng lên, cô dùng sức nhịn xuống, bàn tay chuyển động một lúc rồi lại dừng lại.

Triệu Thiên Cảnh cảm giác giống như sắp bay lên trời, lại bị người kéo xuống, không ngừng cố gắng tiếp tục kéo dài, nhưng lúc lên đến cực điểm rồi lại bị tụt xuống.

Loại cảm giác khó nói có bao nhiêu khó chịu, Triệu Thiên Cảnh cau mày, sắc mặt cũng bắt đầu lúng túng.

Thế nhưng nhìn Nguyễn Thần cố gắng làm mình vui lòng như vậy, cô cũng không có nhiều kinh nghiệm, không làm được cũng là chuyện bình thường.

Trong lòng Triệu Thiên Cảnh tự an ủi chính mình, tiếp tục chịu đựng loại hành hạ ngọt ngào đứt quãng này.

Chờ đến lúc anh sắp không nhịn được nữa, Nguyễn Thần bỗng nhiên xoay người nhảy xuống giường chạy thẳng vào phòng tắm.

Triệu Thiên Cảnh giật mình, không kịp suy nghĩ đến bộ dáng xấu hổ trên không dưới cũng không của mình, anh nhanh chân chạy theo.

Đứng ở cửa phòng tắm, liền nhìn thấy Nguyễn Thần ngồi trên mặt đất ôm lấy bồn cầu bằng gạch men sứ liên tục nôn khan.

Sắc mặt cô trắng bệch, hai mắt ướt nhẹp, khóe mắt còn vương chút nước mắt.

Triệu Thiên Cảnh đau lòng bước lên vỗ vỗ sau lưng cô, làm cho Nguyễn Thần dễ chịu hơn một ít.

Lại sợ gạch men sứ quá lạnh, anh ôm cô ngồi trên chân mình.

“Đỡ hơn tí nào chưa không em?”

Nôn khan khoảng hơn mười phút, mặt Nguyễn Thần không còn chút máu, trên trán toàn là mồ hôi lạnh, Triệu Thiên Cảnh thấy cô không nôn nữa, lúc này mới ôm cô ra phòng tắm.

Rót một cốc nước mát ơng, Triệu Thiên Cảnh đút cho cô uống hơn một nửa, sắc mặt Nguyễn Thần mới khá hơn.

“Không sao, chỉ là đột nhiên hơi khó chịu.” Nguyễn Thần nôn đến mức cả người không còn sức, dựa lên người anh: “Em nghỉ ngơi một lát là được.”

Cô bỗng nhớ đến Triệu Thiên Cảnh còn chưa xong mình đã chạy đi, bây giờ chắc chắn rất khó chịu, cô vui trong lòng anh, bàn tay nhỏ bé mềm mại liền hướng xuống hạ thân anh.

Triệu Thiên Cảnh nắm lấy tay cô gượng cười: “Em nằm nghỉ trước đi, để anh gọi mẹ lên đây xem qua cho em.”

Anh buồn bực vào phòng tắm nước lạnh, tránh cho Ngô Vận nhìn thấy lại trêu chọc mình.

“Có hơi nôn nghén, nhưng không quá nghiêm trọng.” Ngô Vận lên lầu kiểm tra qua loa một chút, cười híp mắt nói với hai người đang lo lắng, lại dặn dò Nguyễn Thần nghỉ ngơi nhiều hơn.

Lúc Triệu Thiên Cảnh đưa bà ra cửa, Ngô Vận kéo anh lại nhỏ giọng căn dặn: “Xem ra Nguyễn Thần sau khi mang thai quá lo nghĩ mới bị nôn nghén, con đừng làm cho con bé thêm áp lực.”

Thật ra Ngô Vận cho rằng sinh con trai hay con gái cũng không khác biệt quá lớn, chỉ cần có thể được ôm cháu nội là tốt rồi.

Triệu Thiên Cảnh trong lòng cũng có phần chán nản, vốn anh và Nguyễn Thần đều là con một, theo như quy định thì được phép sinh hai đứa con.

Chỉ có một đứa bé bao giờ cũng rất cô đơn, hai đứa là vừa đủ, anh cũng cố gắng kiềm tiền dự định sinh hai đứa con.

Ai ngờ bây giờ Lý Tịch mang thai, nếu như bà ấy sinh con, như thế Nguyễn Thần sau này rất có khả năng không thể sinh thêm lần thứ hai nữa...

Chỉ sợ Nguyễn Thần cũng nghĩ như vậy, nên bây giờ rất lo lắng cho đứa nhỏ này.

“Mẹ, con sẽ chú ý khuyên cô ấy.” Triệu Thiên Cảnh không có khả năng ngăn Lý Tịch sinh con, chỉ còn nước cố gắng dỗ dành Nguyễn Thần.

Ngô Vận vỗ vỗ bờ vai anh, vui vẻ cười: “Có chuyện gì hai vợ chồng cùng giải quyết, đừng để muộn phiền trong lòng. Các con còn phải ở với nhau vài chục năm nữa, có thể giấu diếm được bao lâu?”

Triệu Thiên Cảnh gật đầu, định nói chuyện đàng hoàng với Nguyễn Thần.

Ai ngờ lúc anh quay về phòng ngủ, Nguyễn Thần đã ngủ mất rồi, sắc mặt còn có vẻ không được tốt lắm.

Triệu Thiên Cảnh thở dài, đắp chăn cho cô, rón rén tắt đèn, rồi nằm bên cạnh người Nguyễn Thần.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Thiên Cảnh đã bị Nguyễn Thần vội vàng rời giường đánh thức.

Nhìn thấy cô lại ở trong phòng tắm nôn khan, anh nôn nóng đến độ xoay vòng.

“Em đang mệt, ngày hôm nay đừng đến vườn trẻ nữa.” Triệu Thiên Cảnh đỡ lấy cô đang mặt mày tái nhợt đứng lên, ngồi xuống trước bàn ăn.

Nguyễn Thần nhìn thấy trứng rán bình thường vẫn ăn, dịch vị trong dạ dày bắt đầu trào lên, che miệng lại chạy nhanh vào phòng tắm.

Triệu Thiên Cảnh chân tay luống cuống thu dọn bữa sáng trên bàn, cũng không biết cô ăn được cái gì, vội vàng lại muốn gọi Ngô Vận lên.

“Mẹ và ba không dậy sớm như vậy, đừng đánh thức bọn họ.” Nguyễn Thần sau khi nôn ra cảm giác khá hơn, kéo Triệu Thiên Cảnh không cho anh làm phiền Ngô Vận.

Triệu Thiên Cảnh nhú mày, lo lắng hỏi: “Em muốn ăn gì nào?”

Thật ra Nguyễn Thần không muốn ăn một tí nào, thứ gì cũng không muốn, nhưng nhìn anh lo lắng như vậy, vẫn phải ăn một ít: “Em muốn ăn tôm lột vỏ, còn có cả bánh quẩy nữa.”

“Bánh quẩy phải rán trước, rất nhiều dầu, anh đi mua tôm cho em nhé.” Triệu Thiên Cảnh vội vàng thay quần áo đi xuống lầu, Nguyễn Thần đã chỉ tay về phía tủ lạnh.

“Tuần trước em đã mua tôm đông lạnh rồi, cho lên bếp nấu khoảng mười phút là được.” Cô còn muốn đến vườn trẻ nữa, mình mới mang thai được một tháng, sao có thể không biết xấu hổ mà xin nghỉ?

“Đồ đông lạnh không được tươi, không có dinh dưỡng, em đợi anh một lúc thôi.” Triệu Thiên Cảnh nhìn bộ dạng của cô, biết là cô muốn đi làm.

Anh biết không khuyên nhủ được Nguyễn Thần, liền không thể để cho cô mang theo cái dạ dày trống không đến vườn trẻ: “Em đợi anh mười lăm phút, không, mười phút là đủ rồi. Đi thay quần áo trước đi, mà không, em ngồi đây đợi anh về, ngồi đợi là được rồi.”

Triệu Thiên Cảnh sợ cô ở nhà một mình sẽ va vấp ở đâu hoặc là trơn trượt té ngã, nói thế nào cũng không cho Nguyễn Thần đi lại, ngàn vạn lần muốn cô ngồi một chỗ đợi anh quay về.

Cũng may bên ngoài khu chung cư có vài cửa hàng bán đồ ăn sáng, Triệu Thiên Cảnh đến nhìn ba bốn lần, luôn cảm thấy bọn họ chế biến đồ ăn không được sạch sẽ, không dám đi mua, nhưng lại sợ Nguyễn Thần chờ sốt ruột.

Cuối cùng đành chọn một cửa hàng nhìn có vẻ là sạch sẽ nhất, trang phục của đầu bếp và hai tay cũng coi như sạch sẽ chỉnh tề, mua một bát tôm lột vỏ nóng hổi liền đi lên lầu.

Nguyễn Thần đã thay quần áo xong ngồi trước bàn ăn, thấy mình ăn hai ba miếng cũng nuốt không trôi, cô đẩy về phía Triệu Thiên Cảnh: “Anh cũng ăn đi, một lát nữa phải đi làm, còn chưa ăn được gì.”

Triệu Thiên Cảnh không đồng ý liếc mắt nhìn cô, Nguyễn Thần không chỉ không ngoan ngoãn chờ anh về mới thay quần áo, mà bây giờ cũng chỉ mới ăn được một tí đồ ăn sáng.

“Cả hai cùng ăn, nếu không anh đợi lâu sẽ bị đói đấy.”

Nguyễn Thần nghĩ nghĩ một lúc, vẫn đến gần để Triệu Thiên Cảnh dứt cho hai viên tôm, vừa nuốt xuống đã cảm thấy trong dạ dày trào lên, nhanh chân chạy vào phòng tắm nôn đến mức muốn ngất đi.

Triệu Thiên Cảnh đau đầu vô nhẹ lưng cô, chỉ còn cách gọi điện thoại xuống dưới lầu: “Mẹ, Tiểu Thần rất khó chịu... Vâng, con đã biết, được ạ.”

Anh vội vàng lấy ra một hộp bánh quy từ trong ngăn kéo, đây là đồ ăn khuya anh chuẩn bị từ trước, nghe Ngô Vận nói phụ nữ có thai sáng sớm thường hay nôn ọe nghiêm trọng, nên ăn đồ ăn nhẹ.

Triệu Thiên Cảnh nhớ kỹ từng việc, còn không thể để cho Nguyễn Thần bị đói.

Đỗ dành mãi để cô ăn hai miếng bánh, uống hết một ly sữa ấm, ở trên đường mua cho cô một ít bánh mì.

“Lúc em đói bụng hãy ăn một hai miếng, nhất định không được để bụng đói. Có chuyện gì thì gọi điện thoại di động cho anh, không gọi được thì tìm lão Cung, nếu không được nữa thì còn có điện thoại ở quầy lễ tân.” Triệu Thiên Cảnh lo lắng Nguyễn Thần không tìm được anh, đem số điện thoại của những người quen lưu vào trong điện thoại của cô.

Nguyễn Thần nhìn Triệu Thiên Cảnh cẩn thận từng li từng tí, không tình nguyện lái xe rời đi, lúc này cô mới vào phòng làm việc.

Cô giáo Lương thấy sắc mặt của cô không tốt, mới biết được sáng sớm Nguyễn Thần nôn nghén. Thoáng nhìn thấy trên tay cô cầm một gói bánh mì nhỏ và hai hộp bánh quy, không khỏi thầm khen Triệu Thiên Cảnh cẩn thận chu đáo.

Nguyễn Thần cười khổ, trước đây không có bánh bao thì luôn mong muốn, chờ đến lúc có còn chưa kịp hết vui mừng, bánh bao đã bắt đầu cho cô thêm phiền phức.

Không chỉ có Triệu Thiên Cảnh buổi tối phải chịu đựng khổ sở, cô bây giờ mỗi ngày ngủ dậy liền buồn nôn kinh khủng...

Nguyễn Thần nhớ lại sáng sớm Triệu Thiên Cảnh tìm Ngô Vận hỏi han, sau đó còn dặn dò cô một lúc lâu.

Mình chẳng những phải ăn ít nhưng chia làm nhiều bữa, mỗi lần còn không thể ăn nhiều lắm, còn phải tăng lượng protein hấp thu, không thể để cho đứa nhỏ bị đói. Một lần không được uống quá nhiều nước, phải chia ra vài lần để uống, nghe lời sẽ không dễ bị nôn nghén. Sáng sớm rời giường không thể quá nhanh, tụt huyết áp cũng dễ làm cho nôn ọe...

Vô số điều cần chú ý, cô đã không còn nhớ rõ.

Nguyễn Thần thở dài, lúc bánh bao chưa tới thì buồn phiền, có bánh bao lại càng buồn phiền hơn, còn nhiều tháng như vậy cô làm thế nào sống qua được đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Hải Hoà Về Giới Tính

Con gái phải nuôi trong sung túc nhưng không được kiêu căng, con trai phải nuôi trong nghiêm khắc nhưng không được đánh đập – BY Triệu Thiên Cảnh.

Nguyễn Thần rất khó chịu, từ sau khi bánh bao nhỏ đến, sinh hoạt hải hòa buổi tối của bọn họ hoàn toàn sụp đổ.

Vốn cô còn gắt gù đặc ý, cho rằng có năm ngón tay giúp đỡ, có thể khiến Triệu Thiên Cảnh thoải mái không ít, dù sao cũng không để cho anh phải chịu nhịn mấy tháng như vậy.

Bây giờ thì tốt rồi, bánh bao nhỏ giãn dỗi, chịu khổ không chỉ có cô, mà là cả hai người.

Bọn họ trước đây còn có thể chậm rãi hôn môi vài cái, bây giờ Nguyễn Thần như thường lệ mới dán lên khoe miệng Triệu Thiên Cảnh, trong dạ dày đã cuộn cuộn từng cơn, chỉ có thể che miệng chạy vào phòng tắm.

Dù cho súc miệng vài lần, sau khi ra ngoài Nguyễn Thần cũng không hôn nổi nữa.

Lại giống như một tội cô sử dụng ít thủ đoạn của mình, năm ngón tay không được việc, Nguyễn Thần cuốn ống tay áo lên dùng cả mười ngón.

Nhìn thấy Triệu Thiên Cảnh thoải mái nằm trên giường mắt nhắm hờ rên rì, lúc cô cũng cảm thấy mình đạt được thành công —— đột nhiên vị chua trào

lên, Nguyễn Thần không thể làm gì khác hơn là bụm miệng nhanh chân vào phòng tắm.

Triệu Thiên Cảnh mấy lần bị gạt sang một bên, đối với cô vừa đau lòng vừa xót xa.

Mấy lần đều tiến thoái lưỡng nan, có người đàn ông nào có thể chịu đựng được.

“Cơ thể em không khỏe, thật ra không cần quá để ý đến anh.”

Xoa nhẹ lưng của Nguyễn Thần, Triệu Thiên Cảnh dứt khoát khuyên cô.

Ngô Vận nói Nguyễn Thần vì vừa mới mang thai lại lo nghĩ quá mức, nôn nghén mới nghiêm trọng như vậy, anh có cảm giác mình cần phải cùng cô thăng thần nói chuyện một chút.

“Anh đừng chiều theo ý em, em biết gần đây anh rất khó chịu...”

Nguyễn Thần dựa vào trong lòng Triệu Thiên Cảnh, chán nản gục đầu nỉ non.

Triệu Thiên Cảnh vỗ nhẹ lên vai cô, nâng gương mặt của Nguyễn Thần lên, khẽ thở dài: “Đồ ngốc, em khó chịu, anh cũng không phải càng khó chịu hơn sao?”

“Nhưng mà...” Nguyễn Thần cau mày, còn muốn nói thêm gì nữa, thì bị Triệu Thiên Cảnh cắt ngang.

“Lúc không có em, anh cũng như thế này vượt qua được, mà còn chưa đến một năm, em quá lo lắng rồi.” Triệu Thiên Cảnh nhận ra được cô đang lo lắng điều gì, không biết nên vì Nguyễn Thần rút cuộc cũng chú ý đến mình mà vui vẻ, hay là nên tức giận cô không hề có lòng tin đối với sự tự chủ của anh.

Anh chỉ còn thiếu nước thề với trời, khuyên nhủ mãi, Nguyễn Thần cuối cùng cũng đồng ý bỏ đi công việc mỗi đêm không có tác dụng của mình, Triệu Thiên Cảnh cuối cùng cũng không bị ngắt giữa chừng nữa.

Nhưng mà kể từ sau đó, anh chỉ có thể nhìn mà không thể ra tay, ánh mắt có thể nhìn chăm chăm vào đồ ngon chảy nước miếng mà không dám có suy nghĩ không nên có...

Triệu Thiên Cảnh cam đoan chắc chắn, về sau lại bắt đầu buồn bực.

Nguyễn Thần sợ lại trêu chọc đến anh lại càng khó chịu, lúc này cô lại càng thêm giữ khoảng cách với Triệu Thiên Cảnh.

Ngoại trừ bình thường chào buổi sáng và hôn chúc ngủ ngon, bình thường không mang theo những cái ôm mập mờ, bằng không cô sẽ không để cho Triệu Thiên Cảnh lại gần.

Trước đây Triệu Thiên Cảnh còn có thể sờ sờ ôm ấp hôn nhẹ, ăn chút đậu hũ non cho đỡ thèm, bây giờ sau khi hai người nói xong, Nguyễn Thần lại không cho anh chạm vào —— không biết có nên gọi điều này là mất nhiều hơn được không...

Anh tình nguyện chịu đựng những buổi tối ngọt ngào mà dày vò, cũng không muốn bị lạnh nhạt, nhìn mà không được ăn này!

Nguyễn Thần nôn nghén có chút chuyển biến tốt đẹp, Triệu Thiên Cảnh vì để dời đi sự chú ý của cô, liền nói ra ý muốn đến cửa hàng mua đồ dùng trẻ em.

Dù sao bây giờ Nguyễn Thần ở vườn trẻ cùng với ở nhà là một đường thẳng, Triệu Thiên Cảnh sợ cô một mình đi xa, cơ thể cô cũng trở nên thêm ngủ một môi, không thích hợp ở bên ngoài một mình.

Triệu Thiên Cảnh sợ cô ở nhà nhiều lại buồn phiền, đã suy nghĩ đưa Nguyễn Thần đi ra ngoài một chút.

Đúng lúc hôm nay Nguyễn Thần được nghỉ, cũng đã lâu không đi ra ngoài, cô vui vẻ gật đầu đồng ý.

Triệu Thiên Cảnh lái xe đến cửa hàng nằm trong một khu trung tâm mua sắm lớn, có tất cả sáu tầng, các loại hàng hóa đa dạng, cái gì cần cũng đều có.

Bởi vì trung tâm mua sắm rộng lớn, vị trí lại không nằm ở trung tâm thành phố, giá cả hàng hóa so với nơi khác lại hơi cao hơn một chút, bên trong lại không giống như các khu trung tâm mua sắm đông đúc khác.

Vừa vặn thích hợp cho Nguyễn Thần đến, Triệu Thiên Cảnh cũng lo cô đi ra ngoài va vấp đụng chạm, ở chỗ này thì yên tâm hơn nhiều.

Cả tầng năm dùng để bán đồ dùng của trẻ em, cô nhân viên bán hàng mang theo nụ cười ngọt ngào giới thiệu sơ lược vị trí của các sản phẩm, rồi quan tâm để lại không gian riêng cho người sắp làm ba mẹ, để cho bọn họ chậm rãi lựa chọn.

Phục vụ tự động, Nguyễn Thần cũng cảm thấy thoải mái, không giống như những nhân viên ở các trung tâm thương mại trước kia vẫn luôn theo sát phía sau, khiến cho cảm thấy không được tự nhiên.

“Chiếc giường trẻ con này không tệ, em nhìn xem thế nào?” Triệu Thiên Cảnh đối với đồ dùng của trẻ con khá là thích thú, chăm chú nhìn sau đó khẽ

đưng đưa, nụ cười trên mặt không hề có dấu hiệu giảm đi.

Nguyễn Thần liếc nhìn giá tiền, rồi giật mình.

Một cái giường trẻ con nho nhỏ mà có giá đến tận bốn con số, so với giường ngủ hai người của bọn họ còn đắt hơn.

Cô vốn là bà chủ gia đình tính toán chi li, lập tức lắc đầu không đồng ý: “Quá đắt, cục cưng sau này ngủ cùng chúng mình là được, dù sao giường cũng khá lớn.”

“Vậy không ổn, cục cưng phải có phòng riêng của mình mới tốt, anh đã chuẩn bị xong rồi.” Lúc sửa nhà Triệu Thiên Cảnh đã để lại một phòng nhỏ ngay sát vách phòng ngủ chính, đặc biệt chuẩn bị cho đứa nhỏ.

Dù thế nào lúc bé ngủ cùng một chỗ, nếu hai người bọn họ ở trên giường làm một chuyện không thích hợp với trẻ em, đúng là sẽ dạy hư trẻ nhỏ.

Hơn nữa đứa nhỏ lớn thêm vài tuổi, là tuổi có thể ghi nhớ mọi việc, vẫn nên có phòng riêng của mình là tốt nhất.

Triệu Thiên Cảnh không chấp nhận, dù là con của hai người, cũng không thể quá nhiều đòi hỏi hòa hợp của bọn họ được.

Nguyễn Thần thấy bối rối, nhìn giá tiền trên chiếc giường trẻ con, giá của cái này so với cái kia còn đắt hơn, im lặng quay đầu: “Chúng mình đến xem quần áo của cục cưng trước đi, giường trẻ em để sau rồi tính.”

Triệu Thiên Cảnh đã sớm nhìn trúng cái này, dự định chờ lúc Nguyễn Thần không đề ý, để cho trung tâm thương mại trực tiếp đưa đến tận nhà, một chiều tiền trăm hậu tấu.

Nếu không với tính cách của Nguyễn Thần, thực sự rất có khả năng để cục cưng ở giữa hai người cùng nhau ngủ.

Đến lúc đó, anh vẫn nhìn được mà không ăn được, nói thế nào cũng không muốn như thế.

Triệu Thiên Cảnh nghe Ngô Vận kể qua không ít bi kịch, phát sinh từ những chuyện như vậy.

Bố mẹ trong lúc ngủ không đề ý, đứa nhỏ bị chặn che lại không thể thở được, cũng có trường hợp bị đá rơi ngã xuống giường.

Bọn họ khó khăn như thế có được cục cưng, Triệu Thiên Cảnh cũng mong chờ lo sợ, dù thế nào đi nữa cũng phải thuyết phục Nguyễn Thần để cục cưng và bọn họ ngủ riêng ra.

Bây giờ vẫn chưa vội, chờ sau khi con được sinh ra cũng không muộn.

Trong cửa hàng có mở ra một quầy lớn trang phục dành cho trẻ em, quần áo con trai con gái được bày riêng biệt, xinh xắn đẹp đẽ, Nguyễn Thần nhìn đến hoa mắt, chỉ hận không thể đem tất cả đóng gói đưa về nhà —— bởi vì từng cái từng cái màu sắc tươi đẹp, từng bộ nhỏ nhỏ, thực sự vô cùng dễ thương.

Cô cầm một cái váy liền áo kẻ ca rô màu đỏ, càng ngắm càng thấy thích, trong chốc lát nghĩ tới một chuyện khá là quan trọng.

“Chúng mình còn không biết con là trai hay gái, làm sao mua quần áo được đây?”

Chẳng lẽ mua một đồng quần áo trung tính về nhà?

Nguyễn Thần liếc nhìn cái váy trên tay, tuy rằng mua quần nhỏ về, con gái cưng cũng có thể mặc. Nhưng mà những chiếc váy nhỏ dễ thương này, con gái mình mặc vào sao có thể không xinh xắn được chứ?

Cô đưa mắt nhìn những chiếc váy càng xinh xắn hơn ở xung quanh, bắt đầu rầu rĩ.

Triệu Thiên Cảnh bất ngờ một lúc, cũng mới nghĩ đến vấn đề này. Vì dời đi sự chú ý của Nguyễn Thần, anh bảo cho cô vui vẻ một chút, vội vàng kéo người ra khỏi cửa, lại không nghĩ đến chuyện cục cưng là con trai hay con gái.

Anh nhủ này, nếu như mua đồ của con trai về, lại khiến cho Nguyễn Thần nghĩ mình trọng nam khinh nữ, áp lực nhiều hơn thì phải làm gì bây giờ?

Thế nhưng nếu mua váy về nhà, đến lúc sinh ra con trai... Cũng không thể để nó mặc váy được?

Triệu Thiên Cảnh nghĩ đến những “người đổi giới tính” trẻ tuổi trên TV thích mặc đồ nữ, anh khẽ rung mình một cái. Anh nghi ngờ những đứa nhỏ kia lúc còn bé có thể cũng vì đủ loại lí do hay không, bị bố mẹ đem làm con gái để nuôi hoặc bình thường được mặc lại váy cũ của chị gái nên mới trở thành như thế?

Triệu Thiên Cảnh tay trái cầm váy, tay phải cầm quần nhỏ có dây đeo, chợt hiểu ra, quay đầu nhìn Nguyễn Thần mỉm cười.

“Việc này đơn giản thôi, quần áo của cục cưng cả nam và nữ mỗi loại đều lấy một cái.”

Anh thoải mái nói xong, đem Nguyễn Thần dọa sợ.

Cô cúi đầu, sờ bụng nhỏ còn đang phẳng lì của mình, lẽ nào ba của đứa nhỏ muốn mình sinh hai đứa?

Nguyễn Thần vừa nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng Lý Tịch, không nhịn được mà thở dài.

Ai bảo mình có một người mẹ không thể tin tưởng được, cô bây giờ chỉ có thể sinh một lần duy nhất. Tuy rằng Triệu Thiên Cảnh và Ngô Vận không có tư tưởng bảo thủ, trọng nam khinh nữ. Nhưng mà Triệu Thiên Cảnh là con trai duy nhất, Nguyễn Thần cũng muốn trong nhà lại càng thêm vui vẻ.

Bây giờ nhìn lại anh đúng là nghĩ như thế, Nguyễn Thần buồn bực lại sờ bụng mình, lẽ nào Triệu Thiên Cảnh muốn cô sinh thai long phượng hay sao?

Vốn tỷ lệ sinh đôi đã thấp, thai long phượng lại càng thêm khó hơn...

Nguyễn Thần đột nhiên cảm thấy áp lực càng lớn hơn, bụng của cô thật đúng là có trách nhiệm trọng đại đây!

Triệu Thiên Cảnh thấy cô cúi đầu không lên tiếng, cho rằng Nguyễn Thần không vui, anh áp ứng nói: “Anh thấy những bộ quần áo nhỏ này mặc cũng tốt lắm, trai hay gái cũng có thể mua một ít, đến lúc sinh không dùng được cũng có thể tặng người khác.”

Đúng lúc lão Cung cũng kết hôn rồi, Lý Khiết Nhi bây giờ còn chưa mang bầu, sau này cũng sẽ có, quần áo trẻ con chưa dùng đến này có thể trực tiếp gói lại đưa đến cho bọn họ là được.

Triệu Thiên Cảnh nghĩ rất đơn giản, chỉ là thừa dịp vui vẻ mua nhiều một chút để Nguyễn Thần được vui.

Đáng tiếc trạch nam IT đối với máy tính và các loại phần mềm thì thấy dễ như trở bàn tay, lần này vượt mong ngựa lại vượt lên đến tận đuôi ngựa, không làm Nguyễn Thần vui vẻ, ngược lại khiến cho cô lại càng thêm lo nghĩ.

Nguyễn Thần nhìn thấy anh hào hứng như vậy, cũng không có ngăn lại.

Kết quả là Triệu Thiên Cảnh vui vẻ hơn hờ chọn quần áo và đồ dùng trẻ em hết cái này đến cái khác, cô nhân viên bán hàng mắt cười lấp lánh đến độ híp lại, thái độ càng thêm ân cần.

Trước khi rời đi, cô nhân viên bán hàng còn không keo kiệt mà cúi người đưa tiễn, niềm nở tặng hai người đồ chơi treo trên giường nhỏ của trẻ em.

Nguyễn Thần không tập trung, không chú ý đến Triệu Thiên Cảnh không những mua giường trẻ em, còn một hơi mua đủ đồ dùng trên giường cho cục cưng, lúc anh quẹt thẻ còn lén lút trốn tránh cô.

Chờ đến lúc sau khi xách túi lớn túi bé về đến nhà, Triệu Thiên Cảnh mới nhận ra Nguyễn Thần cũng không có bao nhiêu vui vẻ.

Đem quần áo nhỏ để vào trong phòng nhỏ của cục cưng, anh ngồi bên cạnh Nguyễn Thần vẽ mặt đầy lo lắng: “Làm sao thế? Không thoải mái ở đâu?”

Buổi sáng nôn nghén có giảm bớt, thế nhưng sức ăn của Nguyễn Thần lại kém hơn trước rất nhiều. Trước đây thích ăn, bây giờ vừa nghe đến đã muốn nôn.

Dù cho cô muốn ăn, đến lúc mua về cũng không còn muốn ăn nữa, hoặc là ăn hai ba miếng liền nuốt không trôi, khiến Triệu Thiên Cảnh buồn bực không thôi.

Chỉ ăn bánh quy sô cô la và bánh kem cũng không bổ sung được bao nhiêu protein, nếu như dinh dưỡng của cục cưng còn không theo kịp, sau này phát triển càng thêm chậm, có thể sẽ gặp phải nguy hiểm.

Nguyễn Thần cũng hiểu rõ điều này, ép buộc bản thân mình ăn nhiều hơn một chút, đáng tiếc là hoàn toàn ngược lại, hoàn toàn nôn ra sạch sẽ.

Cuối cùng Triệu Thiên Cảnh nghe Ngô Vận nói, để cho tâm trạng của cô thoải mái, cô ăn được bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, mua thêm nhiều loại thực phẩm Nguyễn Thần muốn ăn.

Nguyễn Thần sờ bụng mình, cau mày: “Anh nói xem cục cưng là trai hay gái?”

“Trai hay gái cũng không sao, đều là cục cưng của chúng ta.” Triệu Thiên Cảnh nhận ra vương mắc của cô, ôm lấy vai Nguyễn Thần thoải mái cười: “Là công chúa nhỏ, chúng ta sẽ cho con ăn mặc thật đẹp, mỗi ngày sẽ mặc những cái váy nhỏ dễ thương, muốn cái gì anh sẽ cho con cái ấy, còn đem những thắng hóc đến gần con bắt nạt con đánh cho một trận!”

Nguyễn Thần bị anh chọc cười: “Đâu có ai làm bố như vậy, làm hư con gái, vậy nếu là con trai thì sao?”

“Vậy để cho con học hành thật giỏi, biết đối nhân xử thế, tìm ra được mình sở trường của mình, rồi sau đó nỗ lực cố gắng.” Triệu Thiên Cảnh suy nghĩ một chút, lại nói: “Chúng mình để dành một tí tiền làm quỹ giáo dục, con trai đến mười tám tuổi sẽ không cho tiền, để con tự mình làm việc nuôi sống bản thân. Con gái sẽ để dành làm của hồi môn, chuẩn bị một ít vốn riêng...”

Nguyễn Thần dựa vào lòng anh cuối cùng cũng nở nụ cười, Triệu Thiên Cảnh thương con gái nhiều hơn thương con trai, cô còn gì phải lo lắng?

Chính mình nên lo là sau này Triệu Thiên Cảnh sau này sẽ đem con gái nuông chiều đến mức ngang bướng, có của hồi môn, có tiền riêng, tự do tự tại

không chịu lập gia đình mà bao trai mất...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Hải Hoà Chuyện Dưỡng Thai

Phải làm một người cha đúng theo chuẩn mực, nhất định phải chăm sóc cẩn thận, còn phải chú ý từng ly từng tí – By Triệu Thiên Cảnh

Ngày hôm sau Nguyễn Thần nhìn chiếc giường trẻ con được cửa hàng mang tới cùng với toàn bộ đồ dùng trẻ em ở trên giường, cô đành hết cách với phong cách tiền trăm hậu tấu của Triệu Thiên Cảnh.

Người cha chuẩn mực hăng hái, mua một đồng đồ chất đầy trong phòng của đứa bé, không biết đã tốn bao nhiêu tiền vào đồng đồ đó.

Nguyễn Thần cứ nhìn đồ chất đầy như vậy, đau lòng không thôi.

Bánh bao nhỏ còn chưa ra đời, Triệu Thiên Cảnh đã tiêu tiền như nước, chờ đến lúc bé con ra đời thì tiền sữa bột với bím nhiều lắm a...

Thế nhưng nhìn anh hăng hái thế kia, Nguyễn Thần dù sao cũng không thể đã kích tâm lý của người cha chuẩn mực, vậy thì cứ chiều theo người nào đó đi.

Ai biết được một hai ngày sau, Triệu Thiên Cảnh lại cho Nguyễn Thần một sự kinh hỷ.

Nguyễn Thần mắt nhắm mắt mở tựa vào sofa, lúc ăn xong Triệu Thiên Cảnh nói ra ngoài một lát, nghìn vạn lần dặn dò nếu có gì thì phải gọi Ngô Vận đến, cuối cùng bị cô tổng đi.

Không biết anh muốn làm cái gì nữa, Nguyễn Thần chỉ kiên trì ngồi một mình xem TV chờ Triệu Thiên Cảnh trở về.

Chưa đến một giờ anh đã trở về với nụ cười tím tím trên môi, đương nhiên nếu trên tay không cầm theo hai chiếc túi lớn, thì có thể nói là rất tốt....

Nguyễn Thần nhìn những hành động đốt tiền của người cha chuẩn mực kia thì không thể làm gì hơn, chỉ biết ngẩng đầu lên từ ghế sofa, “Lại mua cái gì về thế?”

Giường trẻ con có rồi, vật dụng trên giường có, quần áo lót cũng có, ngay cả bình sữa với đồ vệ sinh cho trẻ con cũng mua cả rồi, còn cái gì chưa mua nữa?

Nguyễn Thần đang suy nghĩ, thì Triệu Thiên Cảnh đã mở túi ra, lấy từng thứ từng thứ ra khỏi túi.

Cô nhìn qua, rõ ràng là tã trẻ em.

Nguyễn Thần chớp chớp mắt mấy cái, cho rằng mình đã nhìn nhầm rồi, lại nhìn kỹ một lần nữa, rõ ràng lại bị hù dọa rồi.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, ách, mười...

Giọng nói của cô run rẩy chỉ vào đồng tã kia, bất đắc dĩ hỏi, “Anh mua nhiều tãcon nít như thế làm gì?”

Bánh bao còn chưa ra đời, đã mua tã nhanh như vậy, ai dùng đây?

Triệu Thiên Cảnh vuốt mồ hôi trên trán, về mặt tràn đầy hưng phấn mà nói: “Vừa lúc cửa hàng bán đồ trẻ em ở gần đây khai trương, mua tám bao tặng hai bao, còn giảm giá tám baokia, rất có lời phải không?”

Nguyễn Thần hết chỗ nói rồi, tuy rằng thực sự rất có lời, thế nhưng bánh bao đã ra đời đâu, tã cũng chỉ có thời hạn thôi...

Cô khẳng định chắc chắn người cha chuẩn mực đã nhập vai một cách điên cuồng rồi, hoàn toàn quên bé con còn chưa đầy hai tháng, bản thân mình phải nhắc nhở anh một chút.

“Thời hạn sử dụng?” Triệu Thiên Cảnh ngây người một chút, cho tới bây giờ anh không nghĩ ra được mấy miếng tã này còn có cái thời hạn sử dụng.

Anh lật qua lật lại xem xét, rốt cục thở phào nhẹ nhõm “Không sợ, ngày hết hạn còn xa lắm.”

Nguyễn Thần yên lặng quay đầu, ngày bánh bao nhỏ dùng những miếng tã này cũng còn xa lắm...

Mây mà Triệu Thiên Cảnh chỉ mua tám miếng, nếu như mua nhiều hơn nữa, cô không biết bao giờ mới dùng hết được đây,

Buổi tối Nguyễn Thần cau mày mở hội nghị gia đình, uyển chuyển chỉ ra cho Triệu Thiên Cảnh thấy gần đây anh tiêu rất nhiều tiền, hơn nữa đều là những thứ bây giờ chưa dùng được.

Triệu Thiên Cảnh thành khẩn xem xét lại những sai lầm của mình, cam đoan sau này chỉ tiêu tiền vào những việc cực kỳ quan trọng !

Sau khi hội nghị gia đình kết thúc, hai người nhanh chóng đi ngủ.

Trong đầu Nguyễn Thần yên lặng thờ phào nhẹ nhõm, đoán rằng Triệu Thiên Cảnh sẽ không mua một đồng thứ khiến cô kinh hãi nữa.

Nằm bên cạnh cô trong đầu Triệu Thiên Cảnh cũng yên lặng ngẫm nghĩ, thực ra anh lo lắng rất nhiều thứ, những cái này cơ bản đều phải dùng đến, vì thế khẳng định tiêu tiền vào những việc đó là rất quan trọng.

Không thể không nói, có đôi khi hai người thông suốt rồi, vẫn xảy ra một chút sai lầm.

Nguyễn Thần lại một lần nữa thấy Triệu Thiên Cảnh cảm theo bao lớn bao nhỏ về nhà, ngoài việc thờ dài thì cô không biết phải nói gì nữa.

“Ngày hôm nay lại là cái gì ?” Thực sự cô cũng buồn bực, rốt cuộc Triệu Thiên Cảnh nghĩ như thế nào, mua một núi đồ về nhà, tất cả đều là những thứ từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ đến.

Triệu Thiên Cảnh thần bí cười hề hề mà đem cái túi đặt ở trước mặt Nguyễn Thần: “Em xem rồi thấy thích cái nào thì lấy ra đi.”

Nguyễn Thần hiếu kỳ nhìn vào trong chiếc túi, là một núi CD lớn.

Cô lục lọi, có nhạc nhẹ, có nhạc rock n’ roll, có nhạc jazz, có cả nhạc không lời, còn có cả CD của những ca sĩ nổi tiếng trong và ngoài nước.”

“Anh muốn làm cái gì đây?”

Bên trong có không ít CD, chỉ có điều bình thường hai người thích xem phim, rất ít khi nghe nhạc, Nguyễn Thần có chút không rõ ý tứ của Triệu Thiên Cảnh.

“Cái này để dưỡng thai, ngày hôm nay anh nghe thấy lão Cung nhắc đến mới nghĩ ra.” Triệu Thiên Cảnh đắc chí lấy ra hai CD âm nhạc cổ điển: “Không biết cực cùng thích nghe cái gì, anh liền mua tất cả các loại CD.”

Nguyễn Thần nghe xong, dờ khóc dờ cười mà nhìn về phía người bên cạnh: “Bây giờ dưỡng thai có phải quá sớm không?”

Chẳng lẽ Triệu Thiên Cảnh còn muốn bánh bao nhỏ trở thành nhà âm nhạc như là Mozart, hay có lẽ là Beethoven?

“Không sớm, đã hai tháng rồi.” Triệu Thiên Cảnh vừa nghĩ như vậy liền cảm thấy không xứng với chức vụ người cha chuẩn mực, bây giờ mới nhớ đến việc dưỡng thai, trong lòng có chút buồn bực.

Được rồi, nếu anh coi trọng việc dưỡng thai như thế, Nguyễn Thần cũng chỉ có thể nghe theo lời Triệu Thiên Cảnh.

Không thể không nói, âm nhạc là một thứ tốt, nhất là nhạc nhẹ.

Bình thường đêm nào đến chín giờ Nguyễn Thần mới buồn ngủ, nhưng hiện giờ sau khi ăn xong mở ra các bản nhạc đàn vi ô lông, đàn dương cầm cùng với đàn tranh cô ra nghe, chỉ nửa tiếng đồng hồ sau liền ngủ say đến bất tỉnh nhân sự ở ghế sofa, Triệu Thiên Cảnh ngồi bên cạnh người cô không khỏi buồn cười.

Mỗi ngày Nguyễn Thần tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau rồi, nghe nhạc không chỉ có thể ngủ sớm, mà còn có thể ngủ rất sâu, coi như là có điểm tốt.

Hơn nữa cực kỳ thần kỳ chính là, từ sau khi nghe nhạc dưỡng thai, triệu chứng nôn nghén của cô ngày càng giảm thiểu, gần như hoàn toàn không sao rồi, ăn uống cũng ngon hơn trước đây nhiều.

Hằng ngày Triệu Thiên Cảnh đều nhìn chằm chằm vào mấy chiếc CD nhạc nhẹ ngẫm nghĩ, nếu biết chúng tốt cho việc dưỡng thai như vậy, anh đã mua về nhà sớm hơn rồi.

Nguyễn Thần cảm thấy kỳ quái, Ngô Vận trái lại không cảm thấy gì.

“Lần đầu mang thai, tâm trạng khẩn trương, cho nên mới nôn nghén nghiêm trọng như vậy. Hiện giờ có thể ngủ ngon, mỗi ngày đều nghe nhạc tâm trí được thư giãn, ăn uống được rồi, nôn nghén cũng sẽ không xuất hiện nữa.”

Ngô Vận vỗ mu bàn tay của cô, trên mặt đầy vui vẻ.

Nghe nói âm nhạc có thể làm cho con người thư giãn, rất nhiều cuộc trị liệu tâm lý đều dùng đến, không nghĩ rằng cũng sẽ có tác dụng với phụ nữ có thai.

Ngô Vận lo lắng liền nhắc đến Tiểu Lý, Nguyễn Thần bởi vì lần đầu mang thai mà suy nghĩ quá nhiều nên thử phương pháp này xem thế nào, nói không chừng sẽ có hiệu quả tốt như vậy.

Nguyễn Thần ngai ngừng cúi đầu, “Con vừa nghĩ đến việc sinh đứa bé ra, sẽ không biết làm thế nào mới có thể trở thành một người mẹ tốt, làm thế nào để cho đứa bé có một hoàn cảnh sinh hoạt tốt nhất...”

Ngô Vận cười hiền lành: “Lúc trước mẹ cũng có một thời gian lo lắng không biết phải làm thế nào cho tốt, thế nhưng người trước nói đúng, cứ cố gắng là sẽ làm được, như vậy là đủ rồi. Trẻ con rất mẫn cảm, con thật lòng đối tốt với bọn chúng, bọn chúng cũng sẽ đối tốt với con như vậy.”

“Tiểu Thần làm cô giáo ở nhà trẻ lâu như vậy, so với mẹ hẳn là biết hơn rất nhiều.”

Nguyễn Thần tán thành gật đầu, trong thế giới người lớn này sẽ có nghi ngờ, sẽ có xung đột lợi ích, sẽ có lập trường bất đồng.

Bọn nhỏ sẽ không giống vậy, bọn chúng thích hòa đồng không phân biệt thân phận, có thể miễn cả phát hiện ra tình cảm sâu trong đối phương.

Đối xử tốt với chúng, dĩ nhiên chúng sẽ đáp lại bằng bộ dáng tươi cười, sẽ tự nhiên mà gần gũi với bạn...

Nguyễn Thần ở nhà trẻ đã lâu, lại luôn thích trẻ con, quan tâm đến tất cả bọn trẻ, không nghĩ tới khi thực sự trở thành mẹ, lại không rõ ràng lắm, càng thêm phiền não.

Thấy cô đã nghĩ thông suốt, biểu tình trên mặt đã nhẹ nhõm hơn nhiều, lúc này Ngô Vận mới yên tâm.

Ngô Vận đã từng làm bác sĩ phụ khoa ở bệnh viện, gặp qua không ít người mẹ bởi vì vô cùng lo lắng, mà khiến chính mình luôn trong tình trạng căng thẳng buồn nức, sau đó sự việc chuyển xấu hình thành chứng u sầu tiền sản.

Hết lần này tới lần khác những người xung quanh không biết, cuối cùng lại trở thành bi kịch không thể cứu vãn.

Ngô Vận biết từ nhỏ Triệu Thiên Cảnh đã được che chở, tuy rằng không tính là nuông chiều từ bé, nhưng anh không hiểu rõ tâm trạng của người khác, thế nên bà mới can thiệp vào chuyện của Nguyễn Thần.

Đây là người vợ do chính Triệu Thiên Cảnh lựa chọn, sau đó cùng nhau sinh sống, Ngô Vận để tâm hơn người khác, chỉ sợ Nguyễn Thần nhất thời nghĩ không thoáng.

Chỉ có điều Nguyễn Thần tuổi còn trẻ, lại là đứa con ngoan nghe lời, tâm tư của Ngô Vận từ lâu muốn nói rốt cục đã buông xuống được.

Người xưa nói đúng, mặc kệ trẻ con bao nhiêu tuổi, khi đã kết hôn đến khi có con, thì trong mắt cha mẹ, bọn họ vẫn chỉ là trẻ con, không thể không quan tâm.

Sau khi nói chuyện cùng với Ngô Vận, Nguyễn Thần đã hoàn toàn trấn tĩnh lại, phiền muộn trong lòng dường như đã tan đi, ngày nào cũng ngủ thật sâu ăn thật no, khuôn mặt trắng hồng, kích thước thất lung cũng mềm mại hơn...

Một ngày Nguyễn Thần lạc quan đứng trên cân điện tử, bị chữ số trên màn hình hù dọa- bây giờ mới có hai tháng, có phải cô quá béo hay không?

Triệu Thiên Cảnh nhìn thấy cân nặng của cô, trong lòng không nở, chỉ sợ Nguyễn Thần lại nhắc đến chuyện giảm béo.

Anh đã chuẩn bị một tràng dài về tác hại của việc giảm cân đối với đứa trẻ ở trong đầu, nhưng không ngờ Nguyễn Thần sờ sờ bụng, đá văng biểu tình phiền muộn trên mặt, đỉnh đặc nở nụ cười.

“Em đói rồi, em muốn ăn xoài cuộn trứng ở đầu phố, còn cả sủi cảo tôm nữa.”

Triệu Thiên Cảnh sững sốt, nhanh chóng mở cửa nói vọng vào: “Anh đi ngay đây, trở về nhanh thôi, em ngồi yên đừng nhúc nhích.”

Nhìn bóng dáng anh biến mất sau cánh cửa, Nguyễn Thần cầm một quả táo trên tay, ung dung tự tại nằm trên sofa thích chí nheo mắt lại.

Muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ.

Làm phụ nữ có thai, thực sự rất tốt.

Bác sĩ Lý cầm kết quả báo cáo, trên mặt mang theo nụ cười: “Rất tốt, đủ dinh dưỡng, em bé được mười bốn tuần, phát triển tốt.”

Nguyễn Thần thở phào nhẹ nhõm, Triệu Thiên Cảnh ở bên cạnh càng lộ rõ vẻ vui mừng trên mặt.

Anh đã tốn không ít tâm tư để Nguyễn Thần có thể ăn được ngủ ngon, rốt cục đã thành công rồi.

Bác sĩ Lý chờ hai người kích động xong, nhìn về phía Triệu Thiên Cảnh trêu ghẹo: “Tiểu Nguyễn béo lên, sắc mặt rất tốt, trái lại Tiểu Triệu gầy đi, người cha chuẩn mực phải chịu khổ rồi.”

Nguyễn Thần kéo tay anh, Triệu Thiên Cảnh chạy đi chạy lại giữa công ty và nhà trẻ, vừa lo lắng công tác, còn phải chăm sóc cô, thực sự rất khổ cực.

Triệu Thiên Cảnh nắm chặt lấy bàn tay cô, vừa cười vừa lắc đầu trêu lại bác sĩ Lý: “Đi Lý đừng cười cháu, nếu như cháu béo lên, mẹ cháu chắc chắn sẽ hoài nghi cháu không chăm sóc tốt cho Tiểu Thần chỉ lo hưởng phúc đúng không ạ ?”

Bác sĩ Lý thấy anh nói vậy liền cười: “Cũng đúng, đến lúc đó đừng nói cô giáo, ngay cả tôi cũng phải hoài nghi.”

Nguyễn Thần nghe xong, cũng không nhịn được mà bật cười.

Trước khi đi, Triệu Thiên Cảnh lo lắng, lại lôi kéo hỏi han bác sĩ phải chú ý những gì.

Sau đó bị Nguyễn Thần mặt đỏ ửng kéo ra ngoài, những phụ nữ có thai bên ngoài đã không chờ được rồi, y tá lại gần hỏi mấy lần, mỗi lần đều nhìn bọn họ với ánh mắt đầy chế nhạo.

Nguyễn Thần da mặt mỏng không chịu được, sống chết túm Triệu Thiên Cảnh đi.

Đoán chừng nếu mà cô không ngăn cản, không biết Triệu Thiên Cảnh còn muốn hỏi tới khi nào đây . . .

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Hải Hoà Về Chăm Sóc

Thời gian mang thai vừa xấu vừa đẹp, phải xem sự yêu thích của đối phương là sức mạnh - By Nguyễn Thần.

Hôm nay khi Nguyễn Thần tan làm trở về, thấy cửa nhà mình mở toang, mấy người công nhân chào Triệu Thiên Cảnh rồi cười tủm tỉm đi ra.

Cô vừa buồn bực vừa ló đầu nhìn vào, lại bất ngờ đến mức tim ngừng đập.

Mới có một ngày thôi, trên sàn nhà ở phòng khách là một lớp thảm dày màu trắng muốt. Nguyễn Thần nhìn cái độ dày kia, nhìn màu sắc và hoa văn, sờ lên cái chất liệu kia, trong đầu đã bắt đầu suy tính được bao nhiêu là tiền a. . .

Xem ra việc Triệu Thiên Cảnh cam đoan không dùng tiền lung tung nữa, chỉ là mây bay !

Cô quay đầu, trợn mắt nhìn người nào đó!

Triệu Thiên Cảnh nở nụ cười nịnh nọt: “Vừa lúc bạn lão Cung làm cái này, giá cả so với bán buôn còn rẻ hơn. Hơn nữa lúc ở nhà em không thể bị va chạm, bình thường anh cũng lo lắng, có thảm không chỉ có thể phòng tránh, sau này bé con còn có thể chơi ở đây, đúng không?”

Nhoáng cái anh đem tất cả điểm tốt ra để nói, Nguyễn Thần á khẩu không thể phản đối.

Tuy rằng Triệu Thiên Cảnh nói đúng, thực sự đã suy nghĩ cho cô, nhưng mà đừng dùng tiền như thế chứ!

Nguyễn Thần đã lo lắng từ lâu, sau này sinh bé con ra, các loại chi phí sẽ kéo nhau mà đến, chất lượng cuộc sống của bọn họ sẽ ảnh hưởng rất nhiều.

Chỉ có điều bọn họ không sao cả, sau này bớt ăn đi chắc cũng không khiến bé con phải khổ.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, cũng vút đôi dép đi trong nhà, bắt đầu những tháng ngày đi chân trần trên thảm. Thảm rất mềm mại, làm cho bàn chân thoải mái cực kỳ.

Quên đi, coi như bọn họ xa xỉ một lần, dù sao cũng là vì cuộc sống mà.

Nguyễn Thần cho rằng chỉ có phòng khách mới lót thảm, ai ngờ cả phòng ngủ cũng trải thảm nữa, trải mặ một hồi lâu, chỉ biết yên lặng quay đầu.

Nói không suy nghĩ hay tính toán gì đó, kỳ thực cô không nợ tiền nhiều tiền như vậy.

Triệu Thiên Cảnh cũng nhìn ra Nguyễn Thần đang cố gắng thích ứng, bình thường hay tính toán tỉ mỉ, hôm nay có vẻ quá xa xỉ rồi.

Anh giang tay ôm lấy Nguyễn Thần, khoe miệng ngày càng cong lên thành một nụ cười vui vẻ,

Trong đầu Triệu Thiên Cảnh hiểu rõ, ngoài sự chân thành thì chỉ có suy nghĩ về một người nào đó, muốn cho người đó một cuộc sống hoàn hảo, những việc này cần gì phải tính toán chi li ?

“Ngốc quá.” Nguyễn Thần nhìn anh luôn chăm sóc đến cô, nhẹ nhàng ngả đầu lên vai Triệu Thiên Cảnh.

“Được rồi, còn có cái này mà anh quên mất.” Triệu Thiên Cảnh bỗng nhiên nhớ đến trưa nay anh vừa ra ngoài mua gì đó, vội vàng chạy đi lấy cái túi ra.

Nguyễn Thần đi theo, mặt mày nhẵn hết cả.

Triệu Thiên Cảnh để cô ngồi trên giường, tự mình mang cái túi ra

Trong túi là mấy tấm poster, tất cả đều là người thật -- trẻ con lớn nhỏ!

Nguyễn Thần hết chỗ nói rồi, anh mua ở đâu nhiều poster ảnh trẻ con như vậy?

“Anh mua cái này làm gì?”

Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm Triệu Thiên Cảnh đem poster ra, dùng keo dán dán lên đầu giường, là vị trí vừa vặn đối diện với giường.

Nguyễn Thần buồn bực, không lẽ anh định dán tất cả những poster này lên tường sao?

Thực không may mắn, cô lại đoán trúng rồi.

Triệu Thiên Cảnh cầm poster dán đầy lên tường, cũng không quay đầu lại mà nói : “Những đứa bé này đều rất đáng yêu, nghe nói trong thời gian mang thai nếu nhìn chúng, thì đứa bé sinh ra lại càng xinh hơn.”

Nguyễn Thần lướt mắt qua đứa bé đang ngồi trên mặt đất trong poster, thực sự đều là những đứa trẻ đáng yêu, có đứa bò sát trên mặt đất, lộ ra đáng vẻ tươi cười thỏa mãn, có đứa bé ngồi dưới đất, giơ tay ra như muốn lấy cái gì, đôi mắt sáng long lanh...

Nếu như luôn luôn nhìn những đứa trẻ dễ thương này, có thể sinh được đứa bé đáng yêu như thế cũng không phải không tốt.

Thế nhưng vấn đề lớn nhất đó là – những tấm poster kia không chỉ có trẻ con da vàng.

Nguyễn Thần len lén ngắm một đứa bé trắng nõn, mái tóc vàng óng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, làm cho khuôn mặt trắng nõn càng thêm trắng.

Cô nhìn những đứa bé tóc vàng da trắng như thế này, sẽ sinh ra cục cưng như thế nào a ?

Chỉ cần ngắm lại, Nguyễn Thần không nhịn được mà tê dại cả da đầu.

Thực sự quá quý dị rồi!

Cô không muốn dẫm kích Triệu Thiên Cảnh, thế nhưng không thể không chỉ vào mấy tấm poster dưới sàn ra sức lắc đầu : “Những tấm poster này dán ở trong này đủ rồi, anh đem ra ngoài phòng khách đi.”

Nguyễn Thần cũng không muốn nửa đêm tỉnh thấy trên tường đầy trẻ con, đoán chừng ban đêm dưới ánh trăng và đêm tối những đứa trẻ này sẽ không đáng yêu, mà là dữ tợn...

Đoán được có lẽ sẽ đáng sợ như vậy, cô thực sự có chút sợ hãi.

Triệu Thiên Cảnh thấy Nguyễn Thần có vẻ không vui, anh không nói lời nào cuộn hai tấm poster mang ra ngoài phòng khách.

Tuy rằng anh muốn một bé con đáng yêu, thế nhưng bà xã là lớn nhất!

Chờ Triệu Thiên Cảnh dán xong chỗ poster, trên trán đã đầy mồ hôi.

Anh định vào phòng tắm, vừa mới vào thì nghe thấy Nguyễn Thần kêu đói.

Triệu Thiên Cảnh vội vàng vào phòng bếp, mang một bát canh gà nóng ầm ra. Ngô Vận đã từng nói, hiện giờ Nguyễn Thần có hai cái miệng, dĩ nhiên thường đói, còn phải ăn nhiều, anh đương nhiên phải làm theo.

Váng mỡ trên bát canh gà đã được Triệu Thiên Cảnh xử lý qua, dậy lên hương thơm ngào ngạt, uống vào không hề ngấy, Nguyễn Thần rất nể mặt anh uống liền một lúc hai bát, còn ăn thêm một cái đùi gà, lúc này mới sờ bụng bỏ cái bát xuống.

Cô nhìn chiếc bụng hơi nhô lên của mình, lại nheo nheo thất lưng đã không biết lên bao nhiêu vòng phiên muộn nói : “Anh nói xem em ăn nhiều như vậy có phải quá béo không? Đến lúc đó béo không thể đi nổi, làm sao còn sức mà sinh cục cưng?”

“Có béo đâu. Anh nghĩ vừa rồi.” Triệu Thiên Cảnh nói thật, trước đây ôm Nguyễn Thần còn thấy xương, bây giờ mềm mại hơn nhiều, người cũng mập hơn, cảm giác so với trước đây tốt hơn nhiều, anh cực kỳ hài lòng.

Thứ nhất anh chăm sóc Nguyễn Thần rất cẩn thận, nên ngày càng tròn hơn.

Thứ hai anh cũng chăm sóc cục cưng rất tốt, thấy cục cưng ăn nhiều như vậy, còn có thể khiến cho Nguyễn Thần ăn nhiều như thế...

Trong đầu Triệu Thiên Cảnh cảm thán nuôi một lớn một nhỏ thật không dễ dàng, lại càng thêm có cảm giác có thành tựu, Nguyễn Thần lại không vui vẻ lắm

“Trác Linh gửi bưu kiện ảnh chụp cho em, cô ấy cũng được bốn tháng rồi, nhưng mà chẳng lộ vẻ gì cả, vóc người còn chưa thay đổi, cân nặng so với trước đây không khác lắm”

Cùng là phụ nữ, sao lại khác nhau như thế.

Trác Linh vẫn đẹp như lúc trước, vóc người lại thon thả, làm cho Nguyễn Thần càng ngày càng phát hiện ra mình đang có khuynh hướng giống lợn mẹ.

Không chỉ hai má phúng phính, ngay cả nội y cũng phải tăng lên hai số.

Quả nhiên là cô uống rất nhiều thuốc bổ, mỗi ngày ba bữa + trà chiều + ăn khuya thực sự là nhiều lắm?

Triệu Thiên Cảnh cũng xem qua ảnh chụp, không nghĩ ra được cái bụng bốn tháng của Trác Linh đã đi đâu rồi.

Gần đây Tần Lam cuối cùng đã đuổi theo được tốc độ của Trác Linh, đã có thể ngẫu nhiên gặp nhau vài lần. Thế nhưng cái bụng của Trác Linh còn có khả năng chuồn mất, Tần Lam căng đầu ra, chỉ có thể tiếp tục truy tìm...

Triệu Thiên Cảnh suy nghĩ một chút, đoán rằng Trác Linh chạy khắp nơi, Tần Lam cũng sẽ đuổi theo, dinh dưỡng không theo kịp việc suốt ngày bôn ba chạy trốn, đứa bé trong bụng phát triển không tốt, lúc này mới vừa gầy vừa nhỏ như vậy.

Đầu gối như Nguyễn Thần yên lặng khôn ngoan, cẩn thận từng ly từng tý chăm sóc cơ thể, lại thả lỏng tâm tình ăn ngon ngủ ngon, hiện tại sắc mặt cô tươi tắn, thân thể béo lên, đến mức cục cưng cũng sắp nhanh chóng gồ lên chào hỏi với mình...

Người cha chuẩn mực Triệu Thiên Cảnh nhìn bà xã nhà mình thế nào cũng thấy thuận mắt, quả nhiên chỉ có Nguyễn Thần là đẹp nhất!

“Mỗi người có một hoàn cảnh khác nhau.” Triệu Thiên Cảnh suy nghĩ một chút, chỉ có thể đem lời của Ngô Vận ra nói lại, đỡ cho Nguyễn Thần phải lo lắng nhiều: “Có phụ nữ mang thai bụng chẳng hiện ra, đến tháng thứ bảy mới có một chút bụng. Có người lại nhìn rõ ràng, khác với những người khác, đương nhiên cục cưng lớn lên khỏe mạnh là được, không mấy quan hệ với việc bụng to hay nhỏ.”

Nguyễn Thần gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rồi, lại duỗi tay xoa xoa bụng mình, ánh mắt tủi thân nhìn về phía anh: “Hiện tại em béo như vậy, có phải sẽ biến dạng không?”

“Đầu có, hiện giờ bảo bối xinh đẹp cực kỳ, anh không dám mang em ra khỏi nhà.” Triệu Thiên Cảnh ôm thắt lưng Nguyễn Thần, cười tủm tỉm mà hôn lên mặt cô một cái.

Những lời nói của anh đều là sự thật, hiện giờ Nguyễn Thần béo hơn so với trước đây, vóc người đầy đặn, mặc chiếc váy rộng thùng thình càng lộ ra hào quang của người mẹ, điềm tĩnh hiền thực, khiến người ta loá mắt.

Hình như tất cả phụ nữ khi bắt đầu làm mẹ đều có mị lực như vậy, vì thế mà Triệu Thiên Cảnh hận không thể để Nguyễn Thần mỗi ngày đều ở trong nhà, không muốn cho người đàn ông khác nhìn thấy hình dạng của cô lúc này.

Nguyễn Thần được anh dỗ dành, thực sự cô cũng có lúc dễ ý, sợ Triệu Thiên Cảnh thực sự ghét bỏ cô.

Mấy ngày nay trên mặt của cô có mấy nốt mụn, Nguyễn Thần nhìn vào gương đau khổ. Nhưng mà hiện giờ cô không dám dùng loại kem trị mụn nào cả, không thể làm gì khác hơn là dùng khăn lau tay với khăn lau mặt.

Nguyễn Thần đột nhiên nhớ tới cái gì, ngại ngùng nắm lấy bàn tay Triệu Thiên Cảnh nhỏ nhẹ thì thầm.

Triệu Thiên Cảnh sững sốt một chút mới hiểu được, do dự nói: “Tuy rằng đã ba tháng rồi, cục cưng cũng đủ dinh dưỡng, nhưng mà thể cũng được chứ?”

Anh lo lắng nhìn chăm chăm vào bụng của Nguyễn Thần, cảm thấy như là chỉ cảm chạm nhẹ thì sẽ vỡ tan ra như thủy tinh.

Nguyễn Thần liếc nhìn trừng mắt với anh, lầm bầm: “Không được thì thôi, em ngủ đây.”

Triệu Thiên Cảnh cau mày suy nghĩ một chút, chỉ có thể gật đầu: “Chúng ta cẩn thận một chút, chắc là có thể được.”

Anh giang tay ôm lấy Nguyễn Thần, hình như là trọng lượng của cô tăng lên, Triệu Thiên Cảnh thiếu chút nữa không đứng vững, lão đạo bước hai bước, Nguyễn Thần sợ đến mức mặt trắng bệch ôm lấy cổ anh.

Triệu Thiên Cảnh cũng bị dọa, thờ dài một hơi vỗ vỗ sau lưng Nguyễn Thần an ủi cô: “Không có gì, cục cưng nhà mình ăn nhiều quá, lại có thể khiến cha mất mặt.”

Nguyễn Thần bị anh chọc cười liền nở nụ cười, “Anh, anh rèn luyện thân thể đi. Bằng không sau hai tháng nữa, anh không thể ôm được em đâu.”

Triệu Thiên Cảnh tán thành mà gật đầu, gần đây anh vì chăm sóc Nguyễn Thần nên đã ngừng tập thể hình, thân thể thực sự có phần không bằng trước đây.

Anh suy nghĩ đến việc buổi tối chờ Nguyễn Thần ngủ thì sẽ đến phòng tập thể thao vận động mấy giờ thì trở về, kế hoạch này chắc là thực hiện được.

Nguyễn Thần chỉ mặc một chiếc áo ngủ hơi mỏng trên người, bởi vì mang thai mà đầy đặn hơn rất nhiều, cô lại không thích mặc nội y chật, nên mấy tháng này đều không mặc.

Hiện tại vừa lúc thuận tiện cho Triệu Thiên Cảnh, anh nghĩ đến bộ áo ngủ đầy nút trước đây, trong lòng không khỏi vẫn còn sợ hãi.

Hai người trần trụi nằm ở trên giường, Triệu Thiên Cảnh có chút lo lắng, không dám cố sức, chỉ dao động nhẹ nhàng trên người Nguyễn Thần, nhẹ nhàng an ủi.

Nguyễn Thần vẫn cảm thấy như trước đây, chỉ cần một động chạm nhỏ đã run rẩy, không bao lâu sau hai mắt đã ướt đẫm, yên lặng nằm trong lòng Triệu Thiên Cảnh với vẻ mặt mơ hồ.

Triệu Thiên Cảnh cúi đầu hôn lên môi cô, sợ rằng bản thân mình vì nhìn quá lâu mà không kiềm chế được.

Động tác không ngừng chậm lại, dịu dàng lại cẩn thận, không chỉ phải khống chế lực, còn phải chú ý độ sâu, còn không thể để Nguyễn Thần mệt mỏi, càng không thể hại bà xã đại nhân không được thoải mái...

Vì vậy sau một hồi, Triệu Thiên Cảnh còn mệt hơn so với thời gian dài bị ghen, kết quả là anh vẫn muốn hãm hạ Nguyễn Thần, nhưng lại phải nhanh chóng kết thúc.

Anh chán chờ muốn một lần nữa, nhưng vừa quay đầu nhìn, Nguyễn Thần đã mệt mỏi ngủ thiếp đi, nhắm chặt hai mắt ngáy khò khò, căn bản không hề chú ý đến Triệu Thiên Cảnh đang ở trong tình trạng quẫn bách.

Triệu Thiên Cảnh bất đắc dĩ, đành lại chặn gối giúp Nguyễn Thần, còn anh chỉ có thể tiếp tục đi vào phòng tắm dội nước...

Đêm đầu tiên của mấy tháng sau, thực sự là hồng phúc!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Hải Hoà Về Triều Miên

Tác dụng của thám, thật ra có rất nhiều - By Nguyễn Thần

Buổi tối ngày hôm đó Nguyễn Thần khiến Triệu Thiên Cảnh không thỏa mãn, bản thân cô đi ngủ trước cũng có chút áy náy, thế nhưng sau vài giây nghe nhạc nhẹ cô mơ màng mà nhắm mắt lại, khi mở mắt ra đã là sáng ngày hôm sau rồi.

Tuy rằng hiện tại cô có thể ăn có thể ngủ, cơ thể rất khỏe mạnh, cục cưng cũng phát triển rất tốt, chỉ khổ thân cho ba của bé thôi, mỗi ngày phải bứt rứt khó chịu muốn chết.

Nguyễn Thần quyết định phải giúp Triệu Thiên Cảnh cải thiện sinh hoạt, ngày hôm nay sau khi tan làm trở về đầu tiên cô ngủ khoảng nửa tiếng đồng hồ, lúc dậy ăn cơm tinh thần rõ ràng tốt hơn bình thường rất nhiều.

Vốn Triệu Thiên Cảnh thấy cô vừa về nhà liền nằm trên giường ngủ, còn tưởng rằng Nguyễn Thần khó chịu ở đâu, anh đứng ở phòng khách thỉnh thoảng vào xem, trong lòng rất lo lắng.

Hiện tại trông thấy sắc mặt của Nguyễn Thần không tệ, làn da ửng hồng, tinh thần so với việc cứ tối đến là buồn ngủ cũng cải thiện hơn nhiều, vì thế anh lén thở phào nhẹ nhõm.

Ăn cơm no đủ, Nguyễn Thần đỡ thất lung đi lại trong phòng.

Triệu Thiên Cảnh sợ bên ngoài trời tối, khi Nguyễn Thần đi ra ngoài tản bộ có thể sẽ bị ngã, hoặc là bị người khác đụng vào, vì thế anh không cho cô ra khỏi cửa.

Nguyễn Thần cũng không có gì đáng lo, gần đây thời tiết không tốt, trên bãi cỏ có mấy đôi tình nhân và một vài gia đình đang nói chuyện. Bọn trẻ con

vừa chạy loạn khắp nơi vừa la hét ầm ĩ, cô tuy rằng thích trẻ con, thế nhưng cũng sợ dọa đến đứa bé trong bụng mình, nên cô ngoan ngoãn ở trong nhà không đi ra ngoài.

Trong lòng cô đêm nay giấu diếm một chuyện, thỉnh thoảng ngẩn người, chốc chốc lại cười khúc khích, Triệu Thiên Cảnh thấy thú vị nhưng lại không nhận được mà lắc đầu.

Không biết Nguyễn Thần ngốc nghếch tưởng tượng ra cái gì, lại có thể vui vẻ như vậy, đáng vẻ tươi cười trên mặt không hề biến mất.

Nguyễn Thần len lén chuồn vào phòng bếp, từ phía sau ôm lấy thắt lưng Triệu Thiên Cảnh cọ qua cọ lại: “Đội cùng nhau tắm nha, em xả nước nóng vào bồn tắm rồi.”

Từ lúc Nguyễn Thần mang thai, bọn họ không phải chưa từng xảy ra chuyện gì ở phòng tắm, Triệu Thiên Cảnh lo lắng bên trong trơn trượt, cẩn thận từng li từng tí đỡ Nguyễn Thần đi vào.

Sau này Nguyễn Thần thấy anh chỉ được nhìn mà không được ăn, muốn nhìn mà không dám nhìn, lúc này mới không cho Triệu Thiên Cảnh đi vào.

Đêm nay cô lại tự nhiên chủ động mời anh tắm uyên ương, Triệu Thiên Cảnh nghĩ đến đêm đó không đủ thoải mái, lại nghĩ đến tần suất của hai người không quá cao, mới có một lần, anh liền mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu.

Nguyễn Thần chậm rãi cởi quần áo, luôn luôn xoay người quay đầu hướng về phía Triệu Thiên Cảnh chớp mắt hoặc là cười cười, có chút trêu đùa.

Triệu Thiên Cảnh bị cô cười đến mức trong lòng ngứa ngáy, động tác trên tay lại nhanh hơn, không lâu sau liền bước vào bồn tắm ngồi xuống.

Nguyễn Thần đứng ở bên cạnh bồn tắm, chậm rãi cởi từng món đồ xuống, hơi nghiêng người, lộ ra làn da trắng nõn, đường cong đẹp đẽ, nhưng cũng là nửa che nửa đậy, dụ hoặc không nói nên lời.

Triệu Thiên Cảnh dựa vào bồn tắm lớn lặng lẽ nuốt nuốt nước miếng, ánh đèn màu trắng ấm áp chiếu sáng khắp phòng khiến người nào đó ở cách không xa lộ rõ mồn một.

Hết lần này tới lần khác cô không hề vội vàng, trái lại khiến cho Triệu Thiên Cảnh cảm thấy trong bụng đầy lửa.

Nguyễn Thần thấy có hiệu quả rồi, lúc này mới trộm cười chậm rãi bước vào bồn tắm.

Khi cô ngồi xuống, nước nóng từ bồn tắm tràn ra, “ầm” một tiếng, cô bị Triệu Thiên Cảnh ôm vào lòng.

Nguyễn Thần quay đầu cười: “Em gọi đầu giúp anh nhé.”

“Được.” Triệu Thiên Cảnh đã lâu không được cô phục vụ, anh xoay người gối đầu lên bồn tắm lớn.

Nguyễn Thần xoa vòng quanh đầu anh, vụng về bắt chước lại những gì trong trí nhớ thay Triệu Thiên Cảnh xoa bóp mấy huyệt vị.

Triệu Thiên Cảnh thoải mái mà nhắm mắt lại, cả người thả lỏng, lâu rồi không có cảm giác thoải mái như vậy.

Nguyễn Thần cẩn thận giúp anh xả nước, dùng khăn mặt lau vài cái, cô cảm thấy mỹ mãn mà đưa bàn tay lên nhẹ nhàng để lên trước ngực Triệu Thiên Cảnh mà lau nhẹ.

Triệu Thiên Cảnh vốn đang nhắm mắt bị dọa đến mức mở mắt ra, bị cô vươn tay ấn lên bờ vai nằm lại: “Đừng nhúc nhích, đêm nay có phục vụ đặc biệt, anh phải nghe em.”

Nguyễn Thần cười tí mắt, Triệu Thiên Cảnh thấy cô hào hứng như vậy cũng tốt, liền theo ý cô, vui vẻ lên tiếng “Được. Tất cả đều nghe lời em.”

Kỳ thực, Triệu Thiên Cảnh cũng rất ít khi không nghe theo Nguyễn Thần, ai bảo vợ là lớn nhất chứ?

Nguyễn Thần đắc ý nhếch môi, hai tay chà xát để sữa tắm nổi bọt, rồi xoa nhẹ trên người Triệu Thiên Cảnh.

Từ bên gáy xuống tới xương quai xanh, từ trong ngực nhẹ nhàng lau qua lau lại mấy lần, rồi chậm rãi trượt dần xuống bụng dưới.

Hai tay cô đầy bọt sữa tắm, thuận tiện bôi một chút lên mặt Triệu Thiên Cảnh, đùa nghịch đến mức không biết gì.

Nguyễn Thần chơi đùa đến nghiện, Triệu Thiên Cảnh lại cảm thấy khó chịu.

Anh nhắm mắt lại, cảm giác Nguyễn Thần ở trên người mình lại càng rõ ràng, nhẹ nhàng, không biết là vô tình hay cố ý hướng về chỗ nhạy cảm trên người...

Không lâu sau Triệu Thiên Cảnh đã cảm thấy nhiệt độ cơ thể bắt đầu tăng lên, mà nước trong bồn tắm cũng bắt đầu nguội lạnh.

Nguyễn Thần cảm thấy chơi đùa đủ rồi, thấy Triệu Thiên Cảnh vẫn không nhúc nhích, không có biểu hiện gì, cô không còn cách nào khác là chủ động đến gần hôn lên môi anh.

Thế nhưng vừa chạm đến, Triệu Thiên Cảnh liền biến bị động thành chủ động, đưa tay đỡ lấy phía sau đầu cô, hôn một cái thật sâu.

Nụ hôn đầy dạt tràn miên, dần dần xâm nhập sâu hơn, hai người rời nhau ra khe khẽ thờ gấp.

Nguyễn Thần dựa trên bờ vai anh, hai mắt ướt át, trên đôi môi hồng phản hiện lên ánh nước lấp lánh, vô cùng cảm động.

Triệu Thiên Cảnh bây giờ vẫn còn không hiểu rõ ý của cô, thực sự đúng là đầu gối.

Anh rút khăn tắm, trước tiên giúp Nguyễn Thần lau khô người, sau đó mặc áo choàng tắm cho cô, rồi lúc này mới bắt đầu lo cho mình.

Triệu Thiên Cảnh ngay cả áo choàng tắm cũng lười mặc, kéo Nguyễn Thần ra khỏi phòng tắm, bên hông chỉ quấn tạm bằng một cái khăn lông ngắn.

Nguyễn Thần ngồi trên người anh, Triệu Thiên Cảnh đỡ lấy thắt lưng cô, động tác vừa chậm lại vừa cẩn thận.

Thế nhưng Nguyễn Thần lại nhẹ nhàng chuyển động, hại anh lo lắng cô sẽ bị ngã xuống sàn nhà, không dám động đậy, cũng không dùng sức.

Nguyễn Thần cảm thấy chưa thỏa mãn, cúi đầu ở trên vai Triệu Thiên Cảnh không nặng không nhẹ cắn một cái.

Triệu Thiên Cảnh vốn nhin đến khó chịu, lại bị cô khiêu khích vài lần, anh đã sắp không kìm chế nổi.

Một cái cắn này của cô, Triệu Thiên Cảnh gắng gượng kiềm chế lửa nóng chỉ chờ dâng lên, anh nhắc mình một cái, đem người ôm lấy, ngồi lên tấm thảm trong phòng ngủ.

Nguyễn Thần tò mò khẽ dịch một cái, tấm thảm dẫm lên mềm mại, ngồi lên cũng rất thoải mái. Bây giờ trần trụi, những sợi lông tơ nhỏ của tấm thảm trực tiếp dính lên da, hơi ngứa một chút, cảm giác cũng rất tốt.

Chờ đến lúc cô bị Triệu Thiên Cảnh nhấn ngã, lúc cả người nằm trên thảm, Nguyễn Thần muốn cười cũng không cười nổi.

Thảm mềm mại thoải mái, thế nhưng cô nằm bên trên khẽ cử động, phía sau lưng liền bị lông tơ khẽ lướt qua, cảm thấy rất ngứa.

Động tác của Triệu Thiên Cảnh quả thực rất nhẹ nhàng, lại không dám xâm nhập quá sâu, sức lực so với lúc trước cũng nhiều hơn.

Nguyễn Thần chỉ duy trì một tư thế, vừa chịu đựng cảm giác ngứa ngáy ở sau lưng, cơ thể nhạy cảm còn cảm nhận được động tác của Triệu Thiên Cảnh phía trước, trong cảm xúc mãnh liệt còn mang theo một chút đặc ý, trên mặt muốn cười cũng không cười nổi, cảm giác được bộ dạng chắc cũng đang vận vẹo của mình.

Triệu Thiên Cảnh thấy sắc mặt cổ quái của Nguyễn Thần, lo sợ làm đau cô, động tác càng thêm nhẹ, thỉnh thoảng còn không tập trung mà để ý đến nét mặt và cảm giác của cô.

Nguyễn Thần cảm giác như đang ở tận cùng của cực hình, vừa thoải mái đến phát run, lại ngứa ngáy đến mức muốn đưa tay mà gãi vài cái —— cô đúng là sắp phát điên mất.

“Dừng, dừng một chút ——”, cô thực sự không chịu nổi, thờ hồn hên xin tha thứ, nếu tiếp tục bản thân cô thật không biết có thể bật cười hay không.

Triệu Thiên Cảnh vội vàng dừng lại, cũng không để ý đến việc bị cắt ngang: “Làm sao vậy, em khó chịu ở chỗ nào?”

“Không phải thế, ở sau lưng rất ngứa, giúp em gãi đi.” Nguyễn Thần chỉ chỉ phía sau lưng, trên mặt là vẻ bất đắc dĩ.

Triệu Thiên Cảnh nghe xong, sắc mặt lại trở nên cổ quái.

“Sau lưng ngứa sao? Ở đây? Hay ở đây?”

Nguyễn Thần nằm nghiêng trên mặt thảm, lại sợ đè lên bụng, không thể xoay người, một tay Triệu Thiên Cảnh đỡ lấy thắt lưng cô, lòng bàn tay ở trên lưng cô

xoa nhẹ, một bên nhỏ giọng hỏi cô.

“Bên trái một chút... Đúng rồi... A... Bên phải một chút...” Nguyễn Thần phát hiện Triệu Thiên Cảnh càng gãi càng ngứa hơn, xung quanh còn nóng rực, trêu chọc khiến trong lòng cô cảm giác ngứa ngáy đến mức không nhịn được.

“Được rồi, chúng mình tiếp tục đi.” Nguyễn Thần khẽ động, tiếp tục quay lưng về phía tấm thảm, duỗi chân cọ sát ngang thắt lưng Triệu Thiên Cảnh.

Triệu Thiên Cảnh thực sự sợ mình đang làm được một nửa, Nguyễn Thần lại bảo dừng lại, anh sững sờ một chút rồi không nhúc nhích.

Nguyễn Thần lại tiếp tục thúc giục, không thấy anh có động tĩnh gì, cô dứt khoát ngồi lên người Triệu Thiên Cảnh.

Cũng dễ cho anh thử cảm giác ở bên dưới, phía sau lưng lại cọ sát với tấm thảm kia có bao nhiêu khó chịu...

Triệu Thiên Cảnh lúc mới bắt đầu cũng không để ý, một lúc sau mới hiểu được Nguyễn Thần vì sao lại bị ngứa, anh cũng cảm thấy ở sau lưng giống như có trâm

nghe con kiến đang bò, vừa mềm lại vừa ngứa, khiến cho cả người căng cứng.

Nguyễn Thần nhủ mày, nhìn bộ dáng của anh như thế cô lại làm càn hơn, không để Triệu Thiên Cảnh đứng lên, tiếp tục ngồi phía trên mà chuyển động.

Triệu Thiên Cảnh lúc này không chỉ toàn thân kéo căng, mà còn cứng đờ.

Trong mắt Nguyễn Thần thoáng có ý xấu, cô cúi người lưu lại mấy vết hồng ở trên ngực anh, dùng sức mút vào, “bẹp” một tiếng cực kỳ to.

Triệu Thiên Cảnh không nhịn được, bị cô giày vò khiến cả người cũng sắp bốc khói, động tác anh càng thêm nhanh, không còn gò bó như lúc trước.

Nguyễn Thần lúc này mới cảm thấy hài lòng, cứ cẩn thận gò bó như thế đâu thoải mái được?

Hai người một đêm triền miên, ngày hôm sau Nguyễn Thần thiếu chút nữa không dậy nổi, cả người mềm nhũn, cô vừa đánh răng vừa trừng mắt nhìn Triệu Thiên

Cảnh đang đứng một bên.

Triệu Thiên Cảnh bắt đầu đi nhún vai, nếu như không phải tới qua Nguyễn Thần trêu chọc anh lợi hại như vậy, chính anh sao lại không thể kiềm chế được?

Đến vườn trẻ, vết hồng trên cổ Nguyễn Thần quá rõ, bị cô giáo Lương lên giễu cợt đến tận buổi trưa, ngay cả Tiểu Quế cũng trêu đùa ầm ĩ, làm hại Nguyễn Thần

đỏ mặt cả buổi, không ngẩng đầu lên nổi.

Ai ngờ đến lúc nghỉ trưa, cô giáo Trương ít khi cùng cô tiếp xúc bỗng nhiên gọi cô lại, hai gò má đỏ rực, ấp úng muốn nói lại thôi.

“Cô giáo Trương có việc sao?” Nguyễn Thần thấy khó hiểu, lại nghĩ đến Triệu Thiên Cảnh đang ở bên ngoài chờ mình, sắc mặt có chút lo lắng.

Cô giáo Trương kéo cô lại ấp úng nói một hồi lâu, Nguyễn Thần mới hiểu được, hóa ra mấy hôm trước Triệu Thiên Cảnh có việc không thể đến, nhờ một nhân

viên mới đến trong công ty đến vườn trẻ đưa cơm, vừa lúc gặp được cô giáo Trương.

Thế là, cô giáo Trương ưng ý người ta.

Nguyễn Thần đương nhiên hy vọng những người có tình có thể yêu nhau, vấn đề là hình như cô không phát hiện nhân viên kia có cùng ý với cô giáo Trương, đối

phương chỉ là đúng lúc gặp được cô giáo Trương nên hỏi đường một chút.

Thực ra cô giáo Trương coi trọng người này, thế nhưng lại ngại mất thể diện, không muốn nói cho Nguyễn Thần là mình chủ động, chỉ nói đã làm mất số điện

thoại người kia để lại, muốn hỏi cô xin thêm lần nữa.

Nguyễn Thần cũng không suy nghĩ nhiều, vừa lúc lần trước danh thiếp của nhân viên kia để lại có trong ngăn kéo, cô liền trực tiếp đưa cho cô giáo Trương.

Cô giáo Trương mừng rỡ nói cảm ơn, rồi vui vẻ rời đi.

Lúc Nguyễn Thần đi ra ngoài cùng Triệu Thiên Cảnh ăn cơm, cô có nhắc đến chuyện này, nhìn anh hí mắt cười cô mới kịp nhận ra.

Thì ra cô giáo Trương muốn nảy sinh tình yêu chị em, hay là chị gái theo đuổi em trai?

Đúng là không nhìn ra, cô giáo Trương thật can đảm!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Hải Hoà Về Quý Trọng

Quý trọng người trước mắt, bởi vì trên đời này không có thuốc hối hận – BY Nguyễn Thần

Thấy cô giáo Trương lén lút nghe điện thoại ở phòng làm việc nhưng lại lộ ra nét cười, Tiểu Quế bữu môi trung ra khuôn mặt hờn giận quay đầu sang đây.

“Chị Nguyễn thật bất công, sao trước đây chị không giới thiệu người nào cho em?”

Nguyễn Thần tức giận mà liếc mắt nhìn cô: “Không phải em đã có rồi sao? Đừng ăn trong bát, còn thương nhớ trong nồi.”

Tiểu Quế cau mày không hé răng, không lâu sau liền nhếch mép nở nụ cười.

Kỳ thực cô nhìn cô giáo Trương còn hạnh phúc hơn mình nên cảm thấy có phần khó chịu, người nợ trước kia không dễ gần hòa nhã đối với Nguyễn Thần bao

hiều, không biết lại ngầm gây cho Nguyễn Thần bao nhiêu chuyện xấu, bây giờ còn không biết xấu hổ tìm Nguyễn Thần làm bà mai.

Nếu như Tiểu Quế là Nguyễn Thần, đã sớm không làm gì cho cô giáo Trương, còn phải ở trước mặt người khác lặng lẽ ám chỉ vài câu.

May mà chị Nguyễn lòng dạ lương thiện, mới không tính toán với cô giáo Trương.

Thế nhưng cô giáo Trương da mặt cũng quá dày, lại bắt đầu dính lấy, cũng không lo lắng một chút đến tâm tình của Nguyễn Thần ...

Tiểu Quế cau mày nghiêm mặt, toàn bộ ý nghĩ trong lòng đều trung ra trên mặt, Nguyễn Thần cười khổ lắc đầu.

Cô cũng biết trước đây cô giáo Trương dưới danh nghĩa cá nhân đã làm nhiều việc mờ ám, thế nhưng cùng làm việc trong một đơn vị, cô cũng không muốn tính

toán quá nhiều.

Nhất là hiện tại cô giáo Trương đang yêu đương, quan hệ của hai người có khá nhiều bất đồng —— hơn nữa, chuyện hủy đi nhân duyên của người khác, Nguyễn

Thần không làm được.

Người có tình cuối cùng cũng thành đôi, Nguyễn Thần coi như tích việc thiện cho cục cưng còn chưa chào đời ở trong bụng là được rồi.

Nguyễn Thần nghĩ chính mình càng ngày càng có tinh thần AQ, hết cách rồi, hiện tại ngoại trừ cục cưng trong bụng, còn có chuyện gì cần phải phiền não?

Ai ngờ bệnh viện lại gọi điện tới, thật đúng là khiến cô đau đầu.

Buổi chiều khi Triệu Thiên Cảnh tới đón Nguyễn Thần, chỉ thấy cô cau mày vẻ mặt khổ não, anh không khỏi kỳ quái: “Nhà trẻ xảy ra chuyện gì à?”

Nguyễn Thần lắc đầu: “Mẹ em đến bệnh viện rồi, Hoắc Thành tìm em để nghỉ biện pháp.”

“Còn nữa?” Triệu Thiên Cảnh nắm trọng điểm, có chút không nghĩ ra: “Chị Tịch gần đây thường đến bệnh viện?”

“Vâng, bà ấy lớn tuổi, thực tế đứa trẻ trong bụng có phần không yên tâm, đã có mấy lần có dấu hiệu sinh non rồi.” Nguyễn Thần với Lý Tịch cảm tình không sâu,

căn bản không muốn nhúng tay chuyện này, thế nhưng ngữ khí của Hoắc Thành vừa một mồi vừa rã rồi, nghe đến đoạn tình huống gay go, cô mới đáp ứng

“Chúng ta đi bệnh viện rồi xem thế nào,” Nguyễn Thần thờ dãi, chính cô là phụ nữ có thai, còn phải lo lắng về người phụ nữ có thai khác, quá quan tâm rồi.

Triệu Thiên Cảnh không nói gì, gật đầu liền lái xe đến thẳng bệnh viện.

Nguyễn Thần nhìn lên qua cửa phòng bệnh, sắc mặt của Lý Tịch tái nhợt, gầy hơn trước rất nhiều, hai mắt vô thần nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, biểu

đờ đẫn, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhìn bộ dạng lả lùng của bà, Nguyễn Thần không đi vào, xoay người tìm y tá hỏi về tình huống Lý Tịch.

Không nghĩ tới Lý Tịch chuyển viện hai lần, lần này vừa lúc ở bệnh viện của Ngô Vận, bác sĩ phụ trách lại là bác sĩ Lý. Người quen liền dễ nói, bác sĩ Lý cũng không

hề giấu diếm, đều nói rõ một năm một mười cho Nguyễn Thần.

“Tâm tình của bà ấy không tốt, bình thường hay phát giận, tuổi lại không nhỏ, thân thể không khỏe, có dấu hiệu sinh non.” Bác sĩ Lý cũng không phải lần đầu tiên

thấy sản phụ lớn tuổi, thế nhưng Lý Tịch không phối hợp, tình huống lần này gay go, cũng không biết bà có giữ được đứa trẻ trong bụng không.

Nguyễn Thần không nghĩ tình huống lại gay go như thế, cũng đứng, người bốc đồng như Lý Tịch, lúc tâm tình không tốt làm sao lo cho đứa trẻ trong bụng?

Thấy Nguyễn Thần phụng phịu không lên tiếng, Triệu Thiên Cảnh lo lắng mà vỗ vỗ vai của cô.

“Từ lúc nào thì như vậy ạ?” Mấy tháng trước Lý Tịch còn vui vẻ, đối địch với hai người già của nhà họ Hoắc, long tinh hổ mãnh, thế nào đột nhiên lại trở nên mệt

mỏi?

Bác sĩ Lý suy nghĩ một chút: “Tháng trước lần đầu tiên đưa vào viện vẫn còn rất tốt, lần này rõ ràng tâm trạng còn tệ hơn lần trước.”

Nguyễn Thần cũng buồn bực, nhìn bộ dạng Hoắc Thành làm sao dám dọa Lý Tịch mất hứng, còn hận không thể phục tùng bà. Hai người già của nhà họ Hoắc

cũng nén giận, chỉ sợ không được ôm cháu nội, cũng sẽ không để cho Lý Tịch không thoải mái.

Nghĩ đi nghĩ lại, Nguyễn Thần không nghĩ ra việc gì lại khiến Lý Tịch khác thường như thế...

Chẳng qua nếu có khúc mắc, cho dù là cô cũng không có biện pháp.

Nguyễn Thần đã đáp ứng Hoắc Thành đến đây một chuyến, coi như là cho anh ta nếm mùi rồi.

Nguyễn Thần với bác sĩ Lý nói chuyện phiếm vài câu, nói qua về tình trạng thân thể hiện giờ rồi lôi kéo Triệu Thiên Cảnh rời khỏi bệnh viện.

Vừa mới tới cửa, Nguyễn Thần bỗng nhiên dừng lại, nhanh chóng xoay người túm lấy Triệu Thiên Cảnh trốn vào trong chỗ quẹo ở góc phòng, Triệu Thiên Cảnh

chẳng hiểu gì.

“Làm sao vậy?”

“Xuyt ——” Nguyễn Thần cũng không quay đầu lại, nhìn chăm chăm phía trước chậm rãi nhú mảy.

Triệu Thiên Cảnh nhìn theo ánh mắt của cô, chỉ thấy một người đàn ông trung niên đỡ một thiếu phụ còn trẻ hơn ông ta rất nhiều, họ bước chậm đi vào cửa

bệnh viện, khuôn mặt người đàn ông vui vẻ, bộ dáng cẩn thận từng ly từng tý khiến cho người phụ nữ đỏ mặt.

Người đàn ông trung niên này không phải ai khác, chính là người Triệu Thiên Cảnh từng gặp mặt một lần là cha của Nguyễn Thần.

Anh sững sờ một chút, bàn tay đặt lên vai Nguyễn Thần.

Nhìn hai người quen thuộc đi vào phòng làm việc của bác sĩ, xem ra cha của Nguyễn Thần muốn sinh con trai.

Người đàn ông này thờ ơ với Nguyễn Thần, nhưng lại đối với người vợ mới tái hôn như thế kia, không biết Nguyễn Thần nhìn thấy một màn như vậy có bao nhiêu

khổ sở...

Nguyễn Thần lôi kéo tay anh, hồi lâu mới mở miệng.

“Em đã rõ một điều, vì sao bà ấy lại trở nên khác thường như thế.” Ánh mắt của cô dần dần sâu thẳm, nhìn chăm chăm vào hai người vừa vào cửa, trên mặt

không hề có biểu tình. Không có phẫn nộ, không có khổ sở, chỉ có lạnh nhạt.

Người đàn ông này tuy rằng là cha của cô, trước đây cũng rất ít ở nhà, dù ở nhà cũng chỉ cùng Lý Tịch liên tục tranh cãi ầm ĩ, bình thường trở về ngay cả cô cũng

không thèm liếc mắt.

Chỉ là một người xa lạ cung cấp huyết thống và tế bào mà thôi, trong lòng Nguyễn Thần đã không còn để ý như hồi còn bé.

Cô vỗ vỗ mu bàn tay Triệu Thiên Cảnh, ý bảo anh đừng lo lắng.

“Em không sao, “ Nguyễn Thần lắc đầu, lại thở dài: “Em cho rằng bà ấy đã sớm không để ý, xem ra nghe nói là một chuyện, tận mắt chứng kiến lại là một

chuyện khác.”

“Bà ấy” là ai, Triệu Thiên Cảnh ngẫm lại rồi tự mình hiểu rõ.

Lý Tịch bỗng nhiên trở nên khác thường, xem ra có quan hệ rất lớn với người chồng trước.

“Không nghĩ rằng chị Tịch lại kiên cường như vậy, chỉ là càng ngày càng che dấu.” Triệu Thiên Cảnh nghĩ đến biểu tình dờ dẩn của Lý Tịch ở phòng bệnh lý, đột

nhiên có điểm đồng tình với bà.

Nếu như không yêu thì làm sao có thể bị tổn thương, làm sao có thể khổ sở?

Nguyễn Thần nắm tay Triệu Thiên Cảnh chậm rãi ra khỏi bệnh viện, không liếc mắt đến đôi vợ chồng ân ái ở xa xa.

Quá khứ đã trôi qua, nắm lấy hạnh phúc trước mắt mới là quan trọng nhất, sao đến bây giờ Lý Tịch còn chưa hiểu rõ?

Khi Hoắc Thành gọi điện đến lần nữa, Nguyễn Thần chỉ nói cho anh ta biết không nên quá chiều chuộng Lý Tịch, đừng làm hư bà.

Nghe ra được ý tứ của Nguyễn Thần là đã đến thăm Lý Tịch, Hoắc Thành không nói cái gì nữa, chỉ nói phụ nữ có thai tâm tình bất thường, anh ta nên ở bên cạnh

lo lắng chăm sóc.

Buông điện thoại, Nguyễn Thần tiếc hận mà lắc đầu.

Hạnh phúc ở ngay bên cạnh, chạm tay là có thể có được, nhưng Lý Tịch còn hoài niệm về ngày xưa, còn ghen ghét chồng trước và người vợ hiện tại, cần gì phải

như vậy chứ?

Nếu như Lý Tịch không nắm lấy, điều ấy đúng là hạnh phúc đến tay rồi còn theo khe hở mà chạy trốn, nói không chừng sau này còn có thể hối hận...

Cho nên Nguyễn Thần không hề dao động, cô hết sức cố gắng nắm giữ hạnh phúc trong tay mình, cẩn thận giữ gìn cuộc hôn nhân của cô và Triệu Thiên Cảnh,

gia đình của bọn họ.

Không có hai người đồng tâm hiệp lực, đơn phương duy trì sẽ chỉ làm đôi bên đi ngược lại, càng chạy càng xa...

Bản nhạc đệm là Lý Tịch nhanh chóng bị Nguyễn Thần quên đi, Lý Tịch là phụ nữ có thai, cô cũng vậy, cô cần quan tâm cục cục trong bụng.

Cục cục chậm rãi lớn lên, bác sĩ Lý nói đứa bé phát triển bình thường, vô cùng khỏe mạnh.

Nguyễn Thần chú ý ăn uống, cũng không giống như trước đây muốn ăn bao nhiêu thì ăn. Thất lung của cô so với những phụ nữ có thai khác tròn hơn rất nhiều,

cân nặng cũng thế, điểm này khiến Ngô Vận có phần lo lắng.

Nếu như quá béo, đối với đứa trẻ cũng là có hại, Nguyễn Thần đã qua thời kỳ thai nghén, mà bắt đầu chậm rãi thay đổi thực đơn, dinh dưỡng cần cân đối, không

nên ăn uống quá độ.

Gần đây Triệu Thiên Cảnh lại thích mua mấy thứ đồ chơi mang về, là một chú thỏ bông màu phấn hồng, chiếc trống bỏi nho nhỏ, một cái chuông đeo tay, còn có

lực sĩ biến hình, xe lửa và các loại mô hình...

Phòng nhỏ đã không còn chỗ để, anh không còn cách nào khác hơn là phải mang vào phòng ngủ, Nguyễn Thần cảm thấy đau đầu.

Triệu Thiên Cảnh suy nghĩ chu đáo, đồ chơi của bé gái và bé trai đều mua cả, thế nhưng cô chỉ sinh một đứa, làm sao có thể chơi được nhiều như vậy?

Hơn nữa thô bông với trống bỏi thì còn được, lực sĩ biến hình và các loại mô hình, cục cưng vừa sinh ra làm sao mà biết chơi?

Nguyễn Thần xem ra, người cha chuẩn mực Triệu Thiên Cảnh đã đạt tới đỉnh cao, khiến cô vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ.

Ngày hôm nay tan tầm, Nguyễn Thần thấy trên xe có hai chiếc túi, không có bất cứ biểu hiện vui vẻ gì cả.

“Anh lại mua cái gì thế?”

“Bít tất của cục cưng!” Triệu Thiên Cảnh lái xe ở bên cạnh hưng phấn trả lời, “Ngày hôm nay buổi trưa khi đi trên đường dành cho người đi bộ, thấy rất nhiều bít

tất nhiều màu sắc, có cả thủ công lẫn nguyên chất, anh mua vài đôi.”

Nguyễn Thần liếc mắt, một chiếc túi như vậy đâu chỉ có vài đôi...

Thế nhưng khi trở về cô mở túi ra nhìn, rất đáng yêu.

Chiếc bít tất nho nhỏ còn bé hơn bàn tay, đặt ở trong lòng bàn tay trông cực kỳ dễ thương khả ái —— được rồi, người cha chuẩn mực đã lấy lan triệu chứng cho

cả người mẹ rồi.

“Nhìn đẹp, đúng không?” Triệu Thiên Cảnh sau khi lấy ra bít tất, lại lấy ra một đôi giày nhỏ. “Ông chủ thấy anh mua rất nhiều, nên tặng một đôi giày cho cục

cưng nhà mình.”

Hai vợ chồng cầm bít tất và đôi giày nhỏ thích đến mức không muốn buông tay, nghĩ đến sau này khi cục cưng sinh ra, đôi chân cũng nhỏ như thế, trong lòng họ

ấm áp vô cùng, hận không thể để đứa bé lớn thật nhanh rồi ra ngoài.

Nguyễn Thần thật vất vả để phục hồi tinh thần, lại lưu luyến không muốn buông đôi giày, cô không khỏi nghiêm mặt.

“Nói đi, rốt cuộc anh còn muốn mua bao nhiêu thứ nữa?”

Triệu Thiên Cảnh nở nụ cười, lại vung tay mà sờ ra một tràng dài: “Anh còn muốn làm một chiếc vòng vàng cho cục cưng đeo, cùng với trang sức bạc, tay chân

một đôi, ngụ ý bình an. Mua bòn tằm cho cục cưng, bòn tằm lớn quá, không an toàn, đồ dùng rửa mặt cần mua riêng một bộ, dầu gội đầu và sữa tắm chuyên

dùng cho cục cưng nữa...”

Nguyễn Thần nghe được dở khóc dở cười, nghĩ đến việc anh cứ mua như thế, mua bao nhiêu cũng không đủ!

Hơn nữa cục cưng mới sinh nhỏ như vậy, không thể ngẩng đầu lên, chiếc vòng nặng như vậy đè cục cưng mất!

“Được rồi, cục cưng còn chưa ra đời đâu, xem anh khăn trương kia.”

Cô sờ bụng mình, trong đầu thầm mong cục cưng phát triển bình thường, bình an mà ra đời, xem cha của bé chờ mong bé ra đời như thế nào a!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Hải Hoà Chuyện Công Việc

Giữa vợ chồng giống như có một cái cân, nhưng không phân chia ai nặng ai nhẹ – BY Nguyễn Thần.

“Không chạy tiếp nữa sao?” Nguyễn Thần tức giận nhìn bạn tốt trên màn hình máy tính, Tần Lam đuổi theo vợ hơn năm tháng, cuối cùng cũng tốt đẹp.

Trác Linh trừng mắt lườm cô: “Cậu nghĩ rằng tớ muốn ở đây à, không phải là do đứa nhỏ trong bụng sao?”

Nguyễn Thần thở dài, cô biết bạn tốt ham chơi, với Trác Linh mà nói sinh con phải ở nguyên một chỗ gần cả năm trời chẳng khác gì ngồi tù, nhưng do chạy

nhảy khắp nơi suốt mấy tháng trời, đứa nhỏ trong bụng bị suy nhược, bây giờ lại còn bị ghét bỏ.

“Cũng tại cậu kiên quyết bỏ chạy, không cẩn thận chăm sóc cơ thể, bây giờ đã thấy phiền phức chưa?” Nguyễn Thần lắc đầu, vô cùng đồng tình với Tần Lam.

“Đừng nói nữa...” Sắc mặt của Trác Linh đột nhiên thay đổi, che miệng chạy ra bên ngoài, Tần Lam ở bên cạnh nhanh chóng đỡ cô đi vào phòng tắm, không

còn cách nào liếc nhìn phía bên này.

Nguyễn Thần đành phải tắt video đi, Trác Linh mấy tháng chạy trốn quả thực là thành thoi dễ chịu, còn khiến cho Tần Lam cảm thấy ngạc nhiên. Kết quả là

do cô thoải mái lâu như thế, dấu hiệu ốm nghén bây giờ mới xuất hiện, chịu không ít cực khổ.

“Trác Linh có khỏe không?” Triệu Thiên Cảnh ở phòng bếp chuẩn bị cơm tối, Trác Linh và Tần Lam còn ở nước ngoài, bên kia đang là buổi trưa, thế nhưng

xem chừng bữa trưa cũng không kịp ăn.

“Không ổn, nôn nghén rất nghiêm trọng, đã hơn năm tháng rồi.” Nguyễn Thần cau mày, Tần Lam nhiều lần hỏi cô có cách nào giải quyết được chuyện này

hay không, dù thế nào thì tình trạng nôn nghén của cô cũng tốt lên rất nhanh.

Tiếc là người không giống nhau, tình trạng khác biệt, cô cũng đành bó tay.

Nhìn Trác Linh sắc mặt trắng bệch, môi không chút màu máu, Nguyễn Thần ngoại trừ lo lắng cũng không còn biện pháp nào khác.

Triệu Thiên Cảnh vỗ vai cô: “Chuyện này không vội vàng được, ở bên kia bác sỹ đến tận nhà khám bệnh, so với trong nước cũng tốt hơn nhiều lắm, em đừng quá lo lắng.”

Nguyễn Thần ủ rũ mà gật đầu, hơn năm tháng vẫn còn nôn nghén, cô lo lắng đứa nhỏ trong bụng Trác Linh vì không đủ dinh dưỡng mà không phát triển được.

Đúng là trong thời gian đứa bé phát triển, dinh dưỡng không đủ không phải là chỉ có chút ít rắc rối.

Triệu Thiên Cảnh kéo cô về phía phòng ăn, vừa im lặng ôm Nguyễn Thần dỗ dành.

Thấy bộ dạng lo lắng của Tần Lam, Triệu Thiên Cảnh cũng chỉ có thể cố gắng giúp đỡ về mặt tinh thần.

Ai bảo đôi vợ chồng son này chạy quanh khắp nơi, ung dung tự tại suốt mấy tháng, bây giờ rắc rối liền kéo nhau đến.

May mà cuối cùng thì hai người cũng hòa thuận, một lòng chăm sóc cục cưng trong bụng, cũng không có vấn đề gì.

Bởi vì lo cho Trác Linh, mấy hôm nay tâm trạng Nguyễn Thần không tốt, thường xuyên ngăn người, may mà lúc làm việc còn có thể tập trung.

Sáng sớm hôm nay cùng hiệu trưởng ra ngoài có công việc, lúc trở về phòng làm việc cảm giác được bầu không khí kỳ quái, cô đang cảm thấy khó hiểu thì

Tiểu Quế lại gần nhỏ giọng nói cho Nguyễn Thần.

“Chị Nguyễn, cô giáo Trương chuẩn bị kết hôn rồi.”

Nguyễn Thần lại càng thêm hoảng sợ: “Sao lại nhanh như thế?”

Cô giáo Trương cùng bạn trai của cô ấy quen biết cũng mới chừng một tháng, đây là kết hôn chớp nhoáng à?

Nguyễn Thần liếc mắt nhìn cô giáo Trương bên kia, thấy vẻ mặt cô ấy đỏ bừng, xấu hổ nhỏ giọng nói chuyện cùng giáo viên đứng bên cạnh, đáng vẻ đầy hạnh phúc.

“Cần phải vội vàng như vậy sao? Hay là do đôi phương thúc giục?”

Tiểu Quế lắc đầu: “Cô giáo Trương nói rằng đôi phương tuổi cũng không còn trẻ, trong nhà đã muốn nhanh tổ chức đám cưới rồi. Người biết thì chỉ cần nhìn qua là đã hiểu, rõ ràng là cô ấy vội vàng, sợ vất vả mới bắt được một bạn trai ít tuổi lại chạy mất.”

Nguyễn Thần không nói gì, quả thật tuổi của cô giáo Trương so với người đàn ông kia cũng phải nhiều hơn vài tuổi, nhưng như thế cũng quá vội vàng rồi.

“Cô giáo Trương đã chọn ngày chưa?”

Thấy cô lấy ra một quyển hoàng lịch trao đổi với một giáo viên ngồi bên cạnh, Nguyễn Thần nghĩ thầm hai người chỉ mới quen biết đã vội kết hôn cũng không tốt cho lắm.

Nhưng chính mình cùng Triệu Thiên Cảnh làm quen cũng chưa được bao lâu đã kết hôn, thật ra cũng không có tư cách nói cô giáo Trương vội vàng. . .

“Dù sao kết hôn cũng là chuyện tốt, nghe nói sang năm là năm tuổi đàn bà ở góa, sớm bàn chuyện cưới xin cũng không sai.” Đây là chuyện riêng của cô giáo Trương, Nguyễn Thần cũng không phải là người thích nhiều chuyện, tiện thể thì nghe một chút, không tham gia cho ý kiến, cũng không cùng Tiểu Quế tiếp tục thảo luận chuyện này.

Nhưng chưa đầy hai tuần sau, lại nghe được tin cô giáo Trương muốn nghỉ việc.

Nguyễn Thần nhìn bàn làm việc đã trống trơn, lại nhìn đáng vẻ không biết phải làm thế nào của hiệu trưởng, cô liền biết lần này cô giáo Trương xin nghỉ việc

quá nhanh, xem ra ngay cả tiền lương tháng này cũng không cần, dứt khoát bỏ đi.

Người mới còn chưa kịp làm quen với công việc, giáo viên tại vườn trẻ vốn cũng không nhiều lắm khiến cho mấy người hướng dẫn giáo viên thực tập bận rộn không ngừng, không nhận được oán giận cô giáo Trương ngay cả học kỳ này chưa kết thúc, cũng không báo trước liền nghỉ việc.

Nguyễn Thần hiếm khi thấy tò mò liền hỏi: “Cô giáo Trương vội đi như vậy, không được nhận xét bình bầu xếp hạng sao?”

Trong vườn trẻ cũng chỉ có cô giáo Trương và cô giáo Lương là hai người có kinh nghiệm nhiều nhất, năm nay vừa đúng dịp bình bầu xếp hạng, tiền lương có thể tăng lên một bậc.

Đây cũng không phải là chuyện nhỏ, từ đầu năm cả hai người đã bắt đầu dốc sức, chuẩn bị khắp mọi mặt, không ai nhường ai.

Cô giáo Trương đi như vậy, dứt khoát là bỏ cuộc, khiến cô giáo Lương có được cơ hội lớn.

Cô giáo Lương lắc đầu cười gượng: “Nghe nói phía nhà trai khá là truyền thống, nói rằng sau khi kết hôn không muốn cô giáo Trương tiếp tục làm việc.”

Vì thế trước khi kết hôn liền xin nghỉ việc, ngay cả bình bầu xếp hạng tăng lương cũng không cần?

Nguyễn Thần cau mày, không biết nên nói cô giáo Trương làm việc dứt khoát gọn gàng, cảm lên được thì buông xuống được, hay là nên nói cô rất nghe lời

người nhà chồng, không có chính kiến của mình?

“Lẽ nào cô giáo Trương dự định sau khi kết hôn không làm việc, ở nhà làm bà chủ gia đình?” Cô nhớ rõ chức vụ của chú rề cũng không tính là quá cao, một mình nuôi sống cả gia đình lớn xem chừng cũng rất vất vả.

“Ai mà biết được? Có thể kết hôn sinh con xong rồi quay lại làm việc, cũng có thể không ra ngoài, ở nhà nuôi con và chăm sóc bố mẹ chồng.” Cô giáo Lương

có chút tiếc nuối, tuy rằng tính cách của cô giáo Trương không quá hợp với mình, nhưng ở phương diện dạy dỗ trẻ em cô ta có kinh nghiệm phong phú, là

một giáo viên tốt mà vườn trẻ khó có được.

Ra đi như thế, không biết đến lúc nào vườn trẻ mới có thể tìm được người thay thế chỗ của cô.

“Vì chồng và bố mẹ chồng mà bỏ việc sao?” Nguyễn Thần nghĩ lại trước đây Triệu Thiên Cảnh cũng từng khuyên cô nghỉ việc, tập trung ở nhà dưỡng thai, sau đó bị cô từ chối.

Thứ nhất là ở nhà trong một thời gian dài sẽ rất buồn, chỉ có thể cả ngày ngồi chờ Triệu Thiên Cảnh về nhà, cô chắc chắn không chịu đựng được.

Thứ hai là cứ như vậy mà từ bỏ công việc mình yêu thích, Nguyễn Thần không giống cô giáo Trương nói bỏ là bỏ. Trong vườn trẻ nhiều đứa nhỏ dễ thương

như vậy, cảnh tượng mỗi buổi sáng những gương mặt nhỏ nhắn nhìn cô chào hỏi, cô thực sự luyến tiếc nếu sau này lại không được nhìn thấy nữa.

“Cô giáo Trương mới hai chín tuổi, cứ như thế mà bỏ việc cũng thật đáng tiếc.” Nguyễn Thần cũng rất khâm phục phương pháp dạy học của cô giáo

Trương, đáng tiếc làm việc cùng nhau chưa đến một năm, cô ấy lại bỏ đi như vậy.

Tiểu Quế mới vào vườn trẻ, lại luôn bất hòa với cô giáo Trương, không thấy tiếc nuối như cô giáo Lương và Nguyễn Thần, chỉ cảm thấy thiếu đi một người,

làm cho các cô nhiều việc gấp đôi. Lại chưa chọn được người mới thích hợp, xem chừng các giáo viên khác phải bận bịu liên tục.

Nghĩ vậy, Tiểu Quế không nhịn được mà cực kỳ tức giận.

Từng gặp qua không ít người vô trách nhiệm, nhưng chưa thấy ai giống như cô giáo Trương!

Sau khi Nguyễn Thần về nhà nói lại việc này với Triệu Thiên Cảnh, cô dựa vào trước ngực Triệu Thiên Cảnh vẽ vòng tròn lên ngực anh: “Có phải anh cũng có

suy nghĩ này không? Đề em tập trung ở nhà sinh con nuôi dạy con cái, chăm sóc ba mẹ anh?”

Nắm lấy bàn tay đang quấy rối của cô, Triệu Thiên Cảnh cười gượng: “Anh có nghĩ tới, nhưng em thích trẻ con như vậy, lại thích công việc ở vườn trẻ, anh cũng không muốn làm em không vui.”

“Biết vậy là tốt rồi.” Nguyễn Thần bĩu môi, dám để cô ở nhà làm bà nội trợ, sau này sẽ không cho Triệu Thiên Cảnh ngủ cùng!

“Làm bà chủ gia đình, thật ra cũng tốt mà. Em nhìn xem công việc của anh cũng không quá vất vả, mỗi ngày chín giờ sáng đi làm năm giờ chiều đã về, cũng

rất ít khi phải đi công tác, hàng ngày có thể ở nhà với em, tiền lương cũng không tệ, lại ổn định, em nói có đúng không?” Triệu Thiên Cảnh nhìn bụng

Nguyễn Thần đang dần nhô lên, trong lòng cũng có chút ý muốn để cô ở nhà dưỡng thai.

Ngô Vận nói thường xuyên làm siêu âm sẽ có ảnh hưởng với thai nhi, bình thường không cho phép làm, bây giờ bụng Nguyễn Thần khá lớn, bà đoán là do

nước ối nhiều quá tạo thành.

Bà đi kê một phương thuốc Đông y, để Nguyễn Thần ăn giảm đi chất tinh bột, nước ối bớt đi một chút cũng có lợi cho thai nhi.

Gần đây Triệu Thiên Cảnh vất óc suy nghĩ chuẩn bị các món ăn đầy đủ dinh dưỡng nhưng loại bỏ các món làm từ tinh bột và gạo tẻ, thế nhưng bụng

Nguyễn Thần không thấy nhỏ, mà trái lại càng ngày càng to, anh cũng bắt đầu có chút lo lắng.

Dù sao ở vườn trẻ cũng rất nhiều đứa nhỏ, không cần thận va trứng cũng sẽ xảy ra chuyện.

Triệu Thiên Cảnh mong chờ lâu như vậy, không muốn cục cưng có bất kỳ thương tổn nào.

Anh thấp thòm lo lắng, nhìn hai mắt Nguyễn Thần như muốn nói nghỉ cũng đừng có nghỉ, cũng đừng có muốn thử.

Nguyễn Thần ôm cổ anh rung đùi đắc ý: “Giáo viên tiểu học của em có nói, phụ nữ vứt bỏ cái gì cũng không thể vứt bỏ công việc của mình.”

Gia đình là một cái cân, vợ chồng đứng ở hai đầu, bất luận lệch về bên nào, cũng sẽ khiến một bên cân nặng nề rơi xuống.

Cứ mãi như vậy, gia đình này sẽ mất đi sự cân bằng.

Triệu Thiên Cảnh dở khóc dở cười: “Giáo viên tiểu học nào lại có thể dạy điều này?”

Nguyễn Thành mỉm cười: “Giáo viên tiểu học còn dạy, đọc sách là vì bản thân mình, công việc cũng vậy. Nếu từ bỏ, vậy sẽ mất đi một phần cuộc sống.”

Triệu Thiên Cảnh biết Nguyễn Thành kiên quyết như vậy, cũng không nói thêm gì nữa.

Nguyễn Thành thật ra cũng hiểu rõ điều anh lo lắng, cô đến gần Triệu Thiên Cảnh hôn lên mặt anh một cái: “Công việc ở vườn trẻ cũng rất nhẹ nhàng, em bây giờ cũng không đứng lớp, cùng bọn nhỏ tiếp xúc rất ít, anh đừng lo bọn chúng sẽ đụng phải bụng của em, em còn lo lắng hơn anh mà.”

Trước đây cô còn cùng các bạn nhỏ mềm mềm dễ thương chơi đùa với nhau, thỉnh thoảng còn cùng bọn chúng chơi trò kéo tay, giúp các giáo viên khác thay ca.

Bây giờ cô cũng không đến gần, bởi vì bụng hơi lớn, cũng không tiện ngồi xuống.

Hơn nữa trẻ con cũng rất tò mò, thấy bụng Nguyễn Thành đột nhiên to lên, đều thích lại gần để nhìn, thậm chí còn vươn tay chạm đến.

Để ngừa chuyện không may, Nguyễn Thành chỉ còn cách tránh xa các bạn nhỏ dễ thương này một chút, tránh hù dọa cục cưng trong bụng.

“Được rồi, anh không nói lại em, tự em cẩn thận một chút là tốt rồi.” Triệu Thiên Cảnh không có quan niệm ‘nam chủ ngoại, nữ chủ nội’, dù sao hai người

Triệu Thành và Ngô Vận đều có công việc và sự nghiệp của riêng mình, không liên quan gì đến nhau, thế nhưng cả hai bên cũng đều thông cảm cho nhau,

trong cuộc sống, tuy rằng thỉnh thoảng có bất đồng ý kiến, cũng sẽ không lôi chuyện cũ ra to tiếng tranh cãi.

Hai người quan tâm lẫn nhau, Ngô Vận lại càng chú ý đến sinh hoạt và giáo dục Triệu Thiên Cảnh.

Người nào rảnh rỗi thì sẽ chăm sóc con cái, ai quá bận rộn thì người kia sẽ thông cảm.

Ngô Vận nói, hai người cùng chung sống, cũng không giống như những người khác, có bất đồng cũng không sao, đừng đem suy nghĩ của mình áp đặt lên người khác, đừng tự cho là mình đúng mà cho rằng đối phương thay đổi, lại đừng nghĩ bản thân mình đã bỏ ra cái gì, sẽ nhận lại được giống như vậy hoặc

nhiều hơn gấp bội...

Triệu Thiên Cảnh từ nhỏ đã nhận được sự giáo dục như vậy mà lớn lên, anh sẽ không cảm thấy bản thân mình có năng lực nuôi sống gia đình mà không cho bà xã ở bên ngoài làm việc vất vả.

Nguyễn Thành gả cho anh, cũng không phải đem tất cả cuộc sống đều đặt lên người mình.

Cô có cuộc sống của cô, có sự nghiệp của cô.

Hai người trải qua cuộc sống như vậy là đủ rồi.

Dĩ nhiên, Triệu Thiên Cảnh mong muốn Nguyễn Thành càng thêm vui vẻ và thoải mái...

Về phần ở nhà hay ra ngoài làm việc, anh đều tôn trọng ý kiến của Nguyễn Thành.

Triệu Thiên Cảnh không ngại nuôi cô, nhưng cũng không ngại Nguyễn Thành ở trong lĩnh vực yêu thích của mình cố gắng phấn đấu...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Hải Hoà Chuyện Say Rượu

Người say rượu thật khó hầu hạ - BY Nguyễn Thần.

Nguyễn Thần sau khi tan làm đứng ở ven đường dự định gọi taxi, thấy vậy trên mặt cô giáo Lương đầy bất ngờ.

Dù sao Triệu Thiên Cảnh mỗi ngày đúng giờ có mặt, mưa gió không đổi, lần đầu tiên không thấy người đàn ông yêu vợ như báu vật này xuất hiện, cô thật sự có

chút không quen.

“Triệu tiên sinh đâu, không ở nhà sao?” Cô giáo Lương hỏi.

“Tôi nay anh ấy có xã giao, không từ chối được.” Nguyễn Thần lắc đầu cười, sắc mặt có chút xấu hổ. Trong phòng làm việc các giáo viên khác cũng thường

xuyên đem Triệu Thiên Cảnh ra trêu chọc cô, đến bây giờ Nguyễn Thần còn chưa thấy quen.

Cô giáo Lương nháy mắt: “Triệu tiên sinh không nhờ người khác đến đón em à?”

Nguyễn Thần không biết nên nói cô giáo Lương hiểu rất rõ Triệu Thiên Cảnh, hay là hội chứng của người sắp được làm bố nào đó đã đi sâu vào lòng người: “Anh

ấy có nhờ, nhưng người ta cũng có việc, em cũng không muốn làm phiền.”

Lão Cung vốn đã gọi điện thoại chuẩn bị đến đón Nguyễn Thần, thế nhưng Lý Khiết Nhi đột nhiên không khỏe, anh ta phải quay về.

Dù sao Triệu Thiên Cảnh không ở đây, quyền quyết định nằm trong tay Nguyễn Thần, cô đương nhiên để lão Cung quay về chăm sóc Lý Khiết Nhi.

Cô giáo Lương cười cười, còn thay cô gọi taxi, tận mắt nhìn thấy Nguyễn Thần lên xe mới đi về.

Nếu không Triệu Thiên Cảnh mà biết, xem chừng mai sẽ đến tận cửa gây rắc rối...

Chuyện lần trước Triệu Thiên Cảnh gọi điện cho hiệu trưởng, giáo viên trong vườn trẻ đã cười Nguyễn Thần tròn một tháng, cô giáo Lương có thể nói là ấn tượng

khắc sâu.

Nguyễn Thần được đưa lên xe, sắc mặt vừa ngại ngùng vừa buồn bực, biết rõ Triệu Thiên Cảnh chắc chắn sẽ làm ra chuyện như vậy.

Hiếm khi được ở nhà một mình, Nguyễn Thần ở nhà Ngô Vận ăn cơm, lại uống canh gà do mẹ chồng tự tay hầm xong mới chậm rãi trở về.

Ngô Vận còn muốn đi theo cô, bị Nguyễn Thần vất vả khuyên nhủ một lúc mới chịu quay lại.

Dù sao Triệu Thiên Cảnh cũng đã nói không quá chín giờ sẽ về nhà, cũng còn chưa đến hai tiếng nữa, bọn họ cũng quá lo lắng rồi.

Nguyễn Thần bật ti vi lên xem một lúc, thấy không có gì hay lại lấy tạp chí ra đọc. Đọc không được bao lâu đã chán, nằm trên giường cũng còn sớm, cô đành

phải ngồi ở ghế nghe nhạc.

Tiếng đàn dương cầm kỳ ảo vờn quanh căn phòng, Nguyễn Thần nhắm mắt lại, toàn thân thả lỏng.

Ngày hôm nay thời gian sao chép tài liệu không ngắn, cô đứng lâu, thắt lưng đau mỏi, còn có phần khó chịu. Vừa năm tháng, nhưng bụng Nguyễn Thần so với

phụ nữ có thai bình thường còn muốn to hơn, buổi tối Ngô Vận kinh ngạc nói cho cô biết, như thế này rất có thể là thai song sinh.

Cũng không biết được một đôi cục cưng là con trai hay con gái.

Nhưng cho dù thế nào, Nguyễn Thần cũng cảm thấy hạnh phúc.

Sinh con không dễ dàng, một lúc sinh hai đứa, hai đứa nhỏ sẽ làm bạn với nhau, cô cũng không cần đau đớn hai lần, thật vẹn cả đôi đường.

Nếu là hai đứa con trai, nuôi lớn cũng không dễ dàng gì.

Nguyễn Thần suy nghĩ tới nay làm thế nào nói cho Triệu Thiên Cảnh nghe tin tốt này, cô trở mình trên ghế dựa, khoe miệng không tự chủ được mà cong lên.

Cô nên trực tiếp nói: Em mang thai song sinh, cũng chưa biết được là trai hay gái.

Hay nên khéo léo nói: May quá, bụng em mua một tặng một.

Hay có lẽ nên khéo léo hơn chút nữa: Ông trời không muốn em quá đau đớn lúc sinh con, vì thế một lần tặng luôn hai đứa, không cần phải chịu hai lần đau đớn.

Nguyễn Thần còn đang suy nghĩ, cửa chính truyền đến tiếng động, Triệu Thiên Cảnh đã về.

Cô vừa mới ngồi dậy, mùi rượu nồng nặc phả vào mặt, làm Nguyễn Thần lập tức che mặt, tức giận trừng mắt nhìn người nào đó.

“Thật hời... anh rót cuộc uống bao nhiêu rượu?”

Triệu Thiên Cảnh bắt đầu đi lắc đầu, vờn tay giờ một hai ngón, dừng một chút lại giờ ra ba ngón... chính anh cũng không phân biệt rõ ràng, cuối cùng là

không uống nữa.

“Dự án rất thuận lợi, mọi người nhất thời vui vẻ uống hơi nhiều một chút.”

Anh nheo mắt, hai ngón tay mở ra một chút đại khái khoảng hơn một cm, giống như làm vậy càng có sức thuyết phục.

Nguyễn Thần không nói gì, say thành như thế, không biết một chút là bao nhiêu...

Cô đứng dậy, đỡ lấy người đang say rượu lắc lư ngồi trên ghế dựa, chợt nhớ đến một việc, cô lập tức tra hỏi Triệu Thiên Cảnh: “Anh tự mình lái xe trở về à?”

“Ừ...” Triệu Thiên Cảnh mơ màng nói, về mặt vô tội nhìn lại: “Bọn họ còn muốn tiếp tục hát hò, anh lén chạy ra ngoài, không để cho mấy tên bọn nhậu kia biết!”

Chết tiệt! Say thành như vậy lại còn có thể lái xe, anh không muốn sống nữa sao?!

Nguyễn Thần không biết nên ngạc nhiên Triệu Thiên Cảnh say khướt còn lái xe, an toàn trở về, hay là tình hình giao thông quá tốt, người đi đường rất may mắn...

Không làm bị thương người vô tội!

“Anh, anh, hừ...” Nguyễn Thần nhìn bộ dáng con sâu rượu không biết gì mà tức đến đòi mạng, chờ đến ngày mai Triệu Thiên Cảnh tỉnh rượu, cô sẽ tính sổ!

Nguyễn Thần bị mùi rượu trên người Triệu Thiên Cảnh khiến cho cô không chịu nổi, bịt mũi, một tay cời khuy áo âu phục của anh.

Triệu Thiên Cảnh cười híp mắt nghe theo cô, anh nằm thẳng, bộ dạng mặc người ta chà đạp.

Nguyễn Thần thở dài, cởi áo khoác và áo sơ mi, kéo người vào phòng tắm.

Mở nước nóng, cô vừa đỡ Triệu Thiên Cảnh vào bồn tắm lớn, người phía sau đột nhiên vươn tay ôm lấy cô.

“Ừm” một tiếng, cả hai người cùng ngã vào bồn tắm, toàn thân ướt nhẹp.

Nguyễn Thần vốn còn chưa tắm, cô ngoại trừ thử dài thì không biết nên nói gì, đem quần áo mặc ở nhà đã ướt cời ra, ném lên trên bồn tắm, quay lại nhìn thấy

Triệu Thiên Cảnh hai mắt đen thẫm đang chăm chú nhìn mình.

Nguyễn Thần mặt đỏ bừng, hung dữ trừng mắt lại.

Kê đầu sỏ lại ôm lấy vai cô, ở trên mặt Nguyễn Thần hôn một cái, nở nụ cười: “Cùng tắm...”

Nguyễn Thần đánh lên bàn tay đang vuốt ve bờ vai mình, tiện thể bỏ rơi bàn tay đang không an phận trên lưng mình, nghiêm mặt thay Triệu Thiên Cảnh xoa bóp

cơ thể.

Triệu Thiên Cảnh cũng nhận ra cô đang tức giận, anh ngoan ngoãn ngồi trong bồn tắm dựa lưng về phía Nguyễn Thần, vẫn không động đậy, thường quay

đầu lại

len lén liếc mắt nhìn cô.

Lúc Nguyễn Thần quay lại tắm, Triệu Thiên Cảnh xoay người cọ cọ lấy người cô.

“Bảo bối, anh sai rồi...”

Nguyễn Thần vừa lau người vừa không thèm để ý hỏi: “Sai ở đâu?”

Triệu Thiên Cảnh mơ màng nhăn mày, anh vẫn chưa tỉnh táo lại sau khi say rượu, hơn nữa suy nghĩ một lúc lâu mới gật đầu.

“À, anh đáng lẽ nên trốn về sớm hơn?”

Nguyễn Thần cúi đầu không nhìn anh.

Triệu Thiên Cảnh lại hỏi: “Anh nên tắm rửa sạch sẽ thơm tho rồi mới về?”

Nguyễn Thần vẫn như cũ không nhìn anh.

Triệu Thiên Cảnh nghiêng đầu nghĩ một lúc lâu, bỗng nhiên nháy mắt, bộ dạng giống như đã hiểu: “Anh biết rồi, hóa ra tối nay về nhà còn chưa chào cục cưng...”

Anh nghiêng người nằm úp sấp lại, hai tay đỡ lấy hai bên hông Nguyễn Thần, cẩn thận tránh đề lên bụng cô, môi như dán lên bụng: “Cục cưng, ba đã về, hôm

nay nhớ ba không?”

Khóe miệng Nguyễn Thần giật giật, lúc say rượu triệu chứng người sấp được làm bố vẫn còn sao?

Quả đúng là ăn sâu vào máu, cục cưng biết trả lời anh mới là lạ!

Triệu Thiên Cảnh không nghe được câu trả lời, sắc mặt anh có chút thất vọng, một lần nữa ngồi xuống lác đầu.

Nguyễn Thần động tác nhanh hơn đem người sấp làm bố đang mơ màng tắm sạch sẽ, lôi ra ngoài mặc đồ ngủ, khiến cho cả người cô đầy mồ hôi —— xem ra

cô lại phải tắm thêm lần nữa.

Bình thường đều là Triệu Thiên Cảnh vây quanh cô, chăm sóc cô cẩn thận.

Bây giờ đúng là phong thủy thay đổi, đến lượt cô chăm sóc con sâu rượu Triệu Thiên Cảnh, vất vả đến mức thắt lưng đau nhức.

Thế nhưng người nào đó tắm xong, không có say như chết mà ngược lại càng tỉnh táo.

Nguyễn Thần nghe nói từ lượng của Triệu Thiên Cảnh vô cùng tốt, ở tiệc rượu là thiên hạ vô địch, vậy mà đêm nay lại say thành như vậy...

Rốt cuộc đêm nay anh uống bao nhiêu rượu?

Nguyễn Thần vào phòng tắm, tắm thật nhanh rồi đi ra, phát hiện Triệu Thiên Cảnh đang ở phòng nhỏ sát vách đi tới đi lui, trong miệng lầm bầm nói màu son

trên tường quá đậm, cục cưng mỗi ngày đều nhìn thấy tâm trạng sẽ không tốt.

Một lúc sau lại nói quần áo không xếp cẩn thận, đồ chơi cất không gọn gàng, sau này cục cưng sẽ không tìm được hoặc sẽ bị vấp ngã.

Nói xong liền làm, Triệu Thiên Cảnh khom lưng bắt đầu thu dọn đồ đạc trong phòng nhỏ.

Thật ra trước đó Nguyễn Thần đã dọn dẹp sơ qua, nhưng cục cưng còn chưa sinh ra, phần lớn đồ đạc cô để ở góc phòng cũng coi như là không quá lộn xộn.

Bây giờ Triệu Thiên Cảnh nửa đêm muốn thu dọn căn phòng này, đem từng cái một cất gọn. Thình thoảng cảm thấy không hài lòng, một món đồ thôi mà loay

hoay ba bốn lần mới ngừng.

Nhìn bộ dạng này của anh, trước khi tỉnh rượu chắc sẽ không dừng tay.

Nguyễn Thần ngáp hai cái, buồn ngủ đứng dựa vào một bên cửa.

Cô chỉ sợ ông chồng sâu rượu dọn xong căn phòng này, sẽ tiếp tục sang phòng ngủ mà dọn tiếp, mà ai biết được anh còn muốn làm cái gì?

Nguyễn Thần thực sự sợ hơn nửa đêm Triệu Thiên Cảnh lại làm ra chuyện kinh thiên động địa, một chút cũng không dám đi ngủ trước.

Triệu Thiên Cảnh thu dọn được hơn một nửa, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thấy Nguyễn Thần, anh vội vàng đi đến đỡ cô ngồi xuống giường.

Anh quỳ một chân trên sàn nhà, tai ghé vào cái bụng đang dần to lên của Nguyễn Thần im lặng lắng nghe.

Nguyễn Thần bị hai tay của Triệu Thiên Cảnh ôm lấy, quyết định ngồi im, nhìn xem con sâu rượu nào đó muốn làm cái gì.

Đột một lúc, Triệu Thiên Cảnh vui vẻ ngẩng đầu lên, giọng nói vô cùng mừng rỡ: “Cục cưng động đây, lại động đây tiếp, hình như đang chào hỏi anh!”

Nguyễn Thần hơi ngẩn người, cảm giác được bụng mình không có chút động tĩnh gì...

Cục cưng vừa mới được năm tháng, sao có thể động đây?

Quả nhiên sâu rượu đã đạt đến cảnh giới, ngay cả say khướt cũng không quên trạng thái của người sắp được làm bố.

“Đứng, cục cưng động đây.” Nguyễn Thần tức giận nói qua loa một câu, kéo Triệu Thiên Cảnh lên nằm trên giường: “Anh nên đi ngủ rồi.”

“Anh muốn nghe nữa...” Triệu Thiên Cảnh không chịu ngủ, sống chết muốn dựa vào bụng của Nguyễn Thần, cô không còn cách nào khác đành nghiêm mặt

mắng.

“Không còn sớm nữa, cục cưng cũng phải đi ngủ!”

“Đứng rồi, lúc này cục cưng nên đi ngủ.” Triệu Thiên Cảnh gật đầu, ngoan ngoãn nằm im trên giường không lộn xộn.

Nguyễn Thần tắt đèn trong phòng ngủ, nghe âm thanh xê dịch của người không an phận nằm bên cạnh dần yên tĩnh lại, lúc này cô mới thở phào một hơi rất

nhẹ cũng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh lại, sắc mặt của Triệu Thiên Cảnh không tốt lắm, lại nhìn ánh mắt của Nguyễn Thần có chút chột dạ.

Nguyễn Thần biết chuyện ngày hôm qua sâu rượu này còn nhớ rất rõ, không khỏi nhìn anh lăm lăm mấy tiếng.

Triệu Thiên Cảnh cúi đầu, niềm nở đưa lên bữa sáng nóng hổi.

Nguyễn Thần vừa ăn, thỉnh thoảng lại xoa bóp thắt lưng.

Tối hôm qua làm việc vất vả, vốn thắt lưng hơi đau, bây giờ lại càng thêm khó chịu.

Triệu Thiên Cảnh ngồi xổm bên người cô, đưa tay chậm chạp thay Nguyễn Thần xoa bóp mấy cái, còn hỏi: “Mạnh như thế này có được không?”

“Ừ, dịch xuống một chút.” Nguyễn Thần thoải mái thở hắt ra, bụng ngày càng lớn, gánh nặng lên lưng ngày càng nặng.

Cô đột nhiên nhớ lại tin tức tốt tới hôm qua muốn nói cho Triệu Thiên Cảnh, đáng tiếc lại bị người này say xin cắt ngang: “Mẹ nói trong bụng em có thể là thai

sinh đôi...”

Tay Triệu Thiên Cảnh dừng một chút, bỗng nhảy dựng lên, tròn mắt nhìn Nguyễn Thần: “Thai đôi sao?”

Nguyễn Thần bị anh dọa sợ, ngơ ngác gật đầu: “Đúng, là thai song sinh, anh làm sao thế?”

Triệu Thiên Cảnh đưa tay cẩn thận chạm lên bụng cô, vừa xoa bóp thắt lưng, nhũn nhũn buồn bực một lúc.

“Thế tối hôm qua động đây là lão đại hay lão nhị?”

Khóe miệng Nguyễn Thần giật giật một cái, nhớ lại tối hôm qua say rượu, anh còn nhớ rõ chuyện này sao?

Chương 46: Hải Hòa Chuyện Người Mới

Giáo viên ở vườn trẻ âm thầm đương suy thực sự không thể chấp nhận được – BY Nguyễn Thần.

Triệu Thiên Cảnh nhất quyết khẳng định tối qua thực sự cảm thấy cực cực máy thai, nhưng mà Nguyễn Thần hoàn toàn không có một chút cảm giác nào, lên tiếng bác bỏ.

Vợ chồng son tranh luận từ trước lúc ăn sáng cho đến sau khi ăn xong, vẫn chưa thống nhất được ý kiến.

Thật ra Nguyễn Thần cũng cảm thấy cực cực nên động đậy rồi mới phải, nhưng mà tại sao cô lại không cảm nhận được?

Lúc Triệu Thiên Cảnh lái xe đưa cô đến vườn trẻ lại càng thêm cẩn thận, tốc độ xe trung bình là ba mươi km, Nguyễn Thần đã sớm quen, thò ơ nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe đạp đang vượt qua xe của bọn họ.

Biết lão Cung vì chăm sóc Lý Khiết Nhi mà không thể tới đón Nguyễn Thần, chân mày Triệu Thiên Cảnh nhíu lại, sắc mặt có chút không vui.

Dù lão Cung không thể tự mình đến thì bảo người khác đến giúp cũng được, sao cứ thế để Nguyễn Thần một mình về nhà...

Nguyễn Thần im lặng nghiêng đầu, xem ra hôm nay lão Cung khó có thể tan làm đúng giờ, cô chỉ có thể thầm thông cảm trong lòng một chút với anh ta.

“Buổi chiều xin nghỉ đi, chúng mình đến bệnh viện làm kiểm tra.” Triệu Thiên Cảnh nghĩ đến việc Nguyễn Thần về nhà một mình, không biết có bị va vấp sút mẻ ở đâu không, hơn nữa bây giờ mang thai đã năm tháng, cô vẫn không cảm nhận được máy thai, thật sự rất không bình thường.

Nguyễn Thần lắc đầu: “Hôm qua có giáo viên mới đến, lúc trước hiệu trưởng có bảo em hướng dẫn vài ngày, để giáo viên mới làm quen với môi trường làm việc. Dù sao các giáo viên hướng dẫn khác cũng quá bận, không có thời gian rảnh.”

Triệu Thiên Cảnh liếc mắt nhìn cô: “Chỉ một tiếng đồng hồ thôi cũng không tranh thủ được sao?”

Nguyễn Thần sợ anh không vui, nhanh chóng nghe lời: “Để em nói với hiệu trưởng một tiếng, sau khi nghỉ trưa xin nghỉ một giờ chắc là được.”

Triệu Thiên Cảnh cùng cô hẹn thời gian xong, vui vẻ lái xe đi.

Nguyễn Thần bắt đầu đi lắc đầu, cũng sắp làm bố rồi, sao vẫn còn giống như trẻ con vậy?

Nguyễn Thần mới vào đến vườn trẻ, thấy Tiểu Quế đang ghé sát vào cửa nhìn vào trong, cô tò mò lại gần, vỗ lên vai Tiểu Quế khiến cô ấy sợ đến mức nhảy dựng lên.

Thấy cô, Tiểu Quế vỗ vỗ ngực vẫn chưa hoàn hồn: “Chị Nguyễn, chị dọa em.”

“Xin lỗi,” Nguyễn Thần áy náy cười, chỉ vào phía trong, khó hiểu hỏi: “Sao lại không vào, ở ngoài này lén lút nhìn cái gì vậy?”

Tiểu Quế kéo cô vào một góc, nhỏ giọng nói cho Nguyễn Thần nghe tin tức quan trọng mà mình mới nghe được: “Sở giáo dục vừa gửi thông báo cho các vườn trẻ trong thành phố, trong số các giáo viên phải có một giáo viên nam, tránh cho các bạn nhỏ âm dương không cân bằng, bị nữ tính hóa.”

Nguyễn Thần liền hiểu: “Giáo viên mới đến là nam à?”

“Đúng ạ.” Tiểu Quế gật đầu lia lịa, hai mắt sáng lấp lánh: “Hơn nữa lại là một người đẹp trai, lúc cười có hai lúm đồng tiền.”

Giáo viên vừa đẹp trai lại vừa có lúm đồng tiền... Nguyễn Thần thật sự rất khó mà tưởng tượng nổi.

Chờ đến sau khi cô bước vào phòng làm việc, nhìn các giáo viên khác vây quanh một thanh niên trẻ tuổi, Nguyễn Thần mới thấy kì lạ nhíu mày một cái.

Người thanh niên này mặt mũi sáng sủa, nhìn qua ước chừng cao 1m75, tóc cắt ngắn, vẻ mặt trẻ con, lúc cười lộ lên quả thực có hai lúm đồng tiền dễ thương —— bộ dạng trẻ con nhìn thế nào cũng không thấy giống người trưởng thành, hiệu trưởng sao lại tìm một người chưa trưởng thành đến đây làm việc chứ?

Từ xa nhìn thấy Nguyễn Thần, người thanh niên kia quay sang chào hỏi: “Xin chào, cô là Tiểu Nguyễn sao, tôi là Vệ Sinh, bạn bè thích gọi tôi là anh Sinh.”

Vệ Sinh? Lại còn anh Sinh...

Nguyễn Thần ngán người, tên gì mà kì quái vậy!

Cô xấu hổ hắng giọng, nhỏ nhẹ nói: “Tôi là Nguyễn Thần, cậu cứ gọi tôi là cô giáo Nguyễn là được rồi.”

Tiểu Nguyễn, Tiểu Thần đều là cách trưởng bối gọi, bị một người thanh niên chưa trưởng thành xưng hô như vậy thực sự rất kỳ lạ.

“Gọi cô giáo Nguyễn nghe xa lạ lắm.” Vệ Sênh cười híp mắt lắc đầu, bộ dạng như từ trước đến giờ vẫn vậy: “Vừa hay tôi nhiều hơn Tiểu Nguyễn ba tuổi, gọi một tiếng anh Sênh đi.”

Nguyễn Thần nháy mắt, người này vậy mà có thể hai mươi lăm tuổi, đúng là không nhìn ra.

Nếu Vệ Sênh lớn hơn cô, gọi “Tiểu Nguyễn” cũng không sao.

Còn anh Sênh... hay là thôi đi.

Nguyễn Thần đảo mắt nhìn tất cả giáo viên trong phòng làm việc. Nghĩ đến việc phải hướng dẫn “anh Sanh” này làm quen với vườn trẻ, Nguyễn Thần bắt đầu cảm thấy nhức đầu — tên dở hơi này, phụ nữ có thai như cô dám chắc không đỡ nổi.

Quả nhiên thái độ đối nhân xử thế của Vệ Sanh rất nhiệt tình, buổi sáng sau khi nói chuyện với Hiệu trưởng xong, nghiêm túc đi theo sau Nguyễn Thần nghe cô giới thiệu về cơ sở hạ tầng của vườn trẻ, thỉnh thoảng còn kể mấy chuyện thú vị trong công việc, hai người làm việc với nhau coi như cũng hợp.

Chỉ có điều Vệ Sênh cứ nhìn chăm chăm vào bụng Nguyễn Thần, so với cô còn lo lắng hơn, lúc đi lên cầu thang còn nhịn không được mà đưa tay đỡ một chút, đến chỗ chơi của bọn nhỏ cũng lo lo lắng lo chỉ sợ cô không cẩn thận dẫm phải đồ chơi để trên đất bị trượt chân, Nguyễn Thần chưa mở miệng đã ân cần thay cô rót nước, lo cô mệt mỏi, đi một đoạn thì dừng lại ngồi nghỉ một chút.

Nhà trẻ vốn cũng không lớn, hai người đi một chút dừng nghỉ một chút, cứ như vậy là hết một buổi sáng.

Vệ Sênh muốn mời Nguyễn Thần ăn cơm trưa, bị cô khéo léo từ chối.

“Không cần, tôi chờ chồng tôi đến đón.”

Nguyễn Thần đã xin Hiệu trưởng nghỉ thêm một giờ, vẫn cùng Vệ Sênh nói một tiếng: “Tôi phải đến bệnh viện làm kiểm tra, tầm hơn ba giờ mới về, anh có việc cần hỏi cứ tìm cô giáo Lương, cô ấy có kinh nghiệm làm việc ở vườn trẻ lâu nhất.”

“Tôi biết rồi,” Thật ra Vệ Sênh càng muốn nói rằng buổi trưa có anh ta ở đây, Nguyễn Thần không cần phải trở về vườn trẻ nữa.

Anh cũng từng làm việc ở vườn trẻ, ngay lập tức có thể tiếp nhận công việc, đứng lớp và cùng chơi với các bạn nhỏ cũng rất quen thuộc, chỉ cần tìm hiểu một chút là được.

Nhưng thấy Nguyễn Thần không muốn trốn việc, Vệ Sênh cũng không nói ra, lại khẳng khái đưa cô đến tận cổng vườn trẻ.

Triệu Thiên Cảnh dừng xe ở đối diện cổng ra vào, từ xa đã nhìn thấy Nguyễn Thần cùng một người đàn ông trẻ tuổi cùng đi đến, hai người còn quuyến luyến nói vài câu, Nguyễn Thần mới đi lại đây.

Người đàn ông trẻ tuổi kia còn chưa yên tâm, đi theo sau lưng cô cho đến khi Nguyễn Thần an toàn đến trước cửa xe mới dừng lại, khách khí gật đầu chào hỏi Triệu Thiên Cảnh.

Đã đi đến trước mặt, Nguyễn Thần không thể làm gì khác hơn là giới thiệu sơ qua người bên cạnh mình: “Đây là Vệ Sênh, là giáo viên mới đến vườn trẻ ngày hôm nay, còn đây là Triệu Thiên Cảnh, ông xã của tôi.”

“Chào anh, Triệu tiên sinh.” Vệ Sênh liếc nhìn Nguyễn Thần, sắc mặt có chút không hài lòng: “Đường này xe cộ qua lại không ít, Tiểu Nguyễn lúc qua đường phải cẩn thận nhé.”

Rõ ràng là anh ta ám chỉ Triệu Thiên Cảnh không chăm sóc tốt Nguyễn Thần, để cho cô đang mang thai một mình đi sang đường.

Triệu Thiên Cảnh nhũm mày, một tiếng “Tiểu Nguyễn” làm anh nghe thấy thật chói tai.

Vệ Sênh quay người đi, Nguyễn Thần đang kéo tay Triệu Thiên Cảnh cũng nhăn mặt lại, vị giáo viên nam mới đến này cũng quan tâm quá nhiều rồi.

Thấy Triệu Thiên Cảnh không lên tiếng, Nguyễn Thần cho là anh không vui, cọ cọ bên tay anh lấy lòng: “Đều tại em, không cho anh dừng xe trước cửa vườn trẻ.”

Nguyễn Thần da mặt mồng, bị đồng nghiệp trêu chọc một chút thôi đã không chịu được, không còn cách nào khác là để Triệu Thiên Cảnh đứng chờ ở phía đối diện.

Không hề nghĩ đến Vệ Sênh lại có thể lấy việc này để nói Triệu Thiên Cảnh, trong lòng cô cảm thấy khó chịu.

Triệu Thiên Cảnh chỉ cười cười, lại vỗ nhẹ mu bàn tay cô.

Biết Nguyễn Thần bất bình thay cho mình, chút buồn bực trong lòng Triệu Thiên Cảnh cũng biến mất trong nháy mắt.

“Không sao, thầy giáo Vệ nói đúng mà, em bây giờ không thể so với trước đây được, cơ thể nặng nề bất tiện, nên để anh đến tận cửa đón em.”

Nguyễn Thần nhìn xung quanh không thấy ai, vui vẻ cười hân một cái lên mặt anh.

Đến bệnh viện làm kiểm tra toàn diện, mẹ con đều khỏe mạnh, trong bụng quả nhiên là bào thai song sinh, cục cưng phát triển rất tốt, bác sỹ Lý cũng mừng thay cho hai người, nụ cười trên mặt cũng không kìm lại được.

“Mấy tháng cuối cũng không thể bất cẩn, Tiểu Nguyễn mang thai song sinh nên bụng cũng khá lớn, bình thường càng phải cẩn thận.”

Nguyễn Thần nghe lời gật gật đầu, bụng cô quả thật rất lớn, bây giờ cô tắm và đi vệ sinh cũng thấy khó khăn.

Nhưng cô nghi ngờ hỏi: “Thiên Cảnh nói bụng của em động đây, nhưng mà em không cảm nhận được.”

“Mười chín tuần thì sẽ có hiện tượng máy thai, nhưng mà quá trình phát triển của thai nhi không giống nhau, có thể sẽ hơi chậm, lúc này kiểm tra thấy rất tốt, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Được bác sỹ Lý cam đoan, lúc này Nguyễn Thần mới thấy bớt lo lắng.

Triệu Thiên Cảnh đỡ cô ra khỏi bệnh viện, nhìn phụ nữ có thai ở xung quanh, trên mặt cũng tràn đầy ý cười.

Chờ mấy tháng nữa, cục cưng của anh và Nguyễn Thần sẽ chào đời, chỉ nghĩ thôi, Triệu Thiên Cảnh đã cảm thấy vô cùng phấn khích.

Một năm trước anh còn không nghĩ đến việc kết hôn, một năm sau, anh không chỉ có Nguyễn Thần, mà còn sắp được làm bố.

Cơ hội để người với người gặp gỡ nhau thật kỳ diệu, ngay ở phút giây đó, bọn họ đã hướng về nhau.

Triệu Thiên Cảnh cực kỳ may mắn, đối tượng hẹn hò ngày hôm đó vốn không đến, người đến là Nguyễn Thần...

Hai người canh đứng giờ về đến vườn trẻ, Triệu Thiên Cảnh cố ý dừng xe trước cổng, lại hôn lên mặt Nguyễn Thần một cái, nhìn cô đi vào mới rời đi.

Vệ Sênh vừa mới cùng một giáo viên lên lớp trở về, nhìn thấy Nguyễn Thần liền nhanh chân chạy đến đỡ cô.

Nguyễn Thần khách sáo cười, nhẹ nhàng nghiêng người tránh đi: “Tôi có thể tự mình đi được, cảm ơn anh.”

Vệ Sênh cảm giác được cô khách khí với mình hơn, biết Nguyễn Thần có thể vì chuyện buổi trưa mà tức giận, ngại ngùng mỉm cười: “Cô không biết, lúc ấy cô không để ý xung quanh đã vội vã đi sang bên kia, làm tôi giật mình, nên tôi mới...”

Anh dẫn đo một chút mới nói: “Lời tôi nói không tốt, Tiểu Nguyễn thay tôi xin lỗi Triệu tiên sinh nhé?”

Nguyễn Thần nghĩ đến cô mỗi lần nhìn thấy Triệu Thiên Cảnh thì sẽ không để ý đến mọi việc xung quanh, bây giờ bụng lại to, quả đúng là dọa sợ người khác, trên mặt không tránh khỏi mà ửng đỏ.

“Không sao, là do tôi không cẩn thận.”

Hai người nói vài câu nhả nhẹn với nhau, cuối cùng cũng tiêu tan xích mích lúc trưa.

Mặc dù buổi trưa ở bệnh viện không phải đứng nhiều, nhưng đi đi lại lại một chuyến cũng làm cho Nguyễn Thần mệt mỏi.

Cô lau mồ hôi trên trán, lại vuốt tay nhẹ nhàng xoa bóp thắt lưng.

Vệ Sênh âm thầm đưa một tấm đệm dựa đến, cô giáo Lương giúp đặt nó sau lưng Nguyễn Thần, cô mỉm cười nói cảm ơn hai người.

Tiểu Quế chờ Vệ Sênh đi ra ngoài, dựa sát lại nháy mắt khó hiểu: “Trước đây chị Nguyễn có quen biết anh Sênh sao?”

Nghe thấy hai chữ “anh Sênh”, khóe mắt Nguyễn Thần giật giật một cái, không chút suy nghĩ lắc đầu.

“Vậy sao anh ta tốt với chị như thế nhỉ?”

Cô giáo Lương cũng góp lời: “Tiểu Vệ đối xử với em đúng là không tệ, hơn nữa làm việc nghiêm túc lại cẩn thận.”

Mấy cô gái chưa chồng trong phòng trải qua ngày hôm nay đã bắt đầu chộn rộn, hai mắt nhìn chăm chăm vào cục thịt béo Vệ Sênh sáng lấp lánh.

Ai bảo vườn trẻ từ trước đến nay âm thịnh dương suy, bây giờ không những có thêm một thầy giáo, lại còn đẹp trai dịu dàng, sao có thể không động lòng cho được?

Nguyễn Thần lắc đầu: “Em chưa gặp Vệ Sênh bao giờ, có thể do bụng em lớn quá, anh ta mới cẩn thận như thế.”

Thật ra trong lòng cô cũng không yên tâm, Vệ Sênh đối với cô so với các giáo viên khác tốt hơn rất nhiều.

Nhưng mà Nguyễn Thần là phụ nữ đã lập gia đình, lại còn đang mang thai, dù sao Vệ Sênh cũng không thể có ý đồ với cô được.

Cô phát hiện xung quanh thỉnh thoảng có ánh mắt nhẹ nhàng nhìn về phía mình, trong lòng âm thầm thở dài.

Chỉ mong Vệ Sênh đối xử với mình khác đi, không để cho cô ở trong phòng làm việc bị cô lập mới là điều tốt...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hải Hòa Chuyện Kỳ Quái

Phá hỏng nhân duyên của người khác đáng bị bò đá - BY Nguyễn Thần

Sau khi Nguyễn Thần về nhà, cả người đầy mồ hôi.

Đạo này thời tiết không quá nóng, nhưng trên người cô luôn dính dính nhớp nháp cực kỳ khó chịu.

Hơn nữa cô còn thường xuyên phải vào nhà vệ sinh, cũng may là Nguyễn Thần không phải đứng lớp, nếu không thì bứt rứt kìm nén không chịu nổi.

Nhưng may mà khẩu vị của cô rất tốt, cô vừa về nhà đưa tay lau mồ hôi, Triệu Thiên Cảnh đã đi xả nước nóng để Nguyễn Thần tắm.

Chỉ là sau khi anh cầm áo ngủ và khăn mặt đến thì không đi ra giống như lúc trước, mà đỡ Nguyễn Thần ngồi ở trên bồn tắm.

“Em làm không tiện, để anh tắm giúp em”

Nguyễn Thần đỏ mặt, bởi vì bụng quá lớn, bây giờ cô cúi đầu xuống còn không nhìn thấy mũi chân của mình, tắm quả thật là rất khó khăn.

Nhưng mà phòng tắm đèn sáng trưng như vậy, cô lại trần truồng đứng đấy để Triệu Thiên Cảnh giúp mình tắm, dù sao cũng cảm thấy xấu hổ.

Triệu Thiên Cảnh vẻ mặt nghiêm túc, cầm khăn giúp Nguyễn Thần tắm sạch phía sau lưng —— bình thường cô với không tới, lúc nào cũng tùy tiện lau sơ qua vài cái là thôi.

Bây giờ được anh dùng khăn ướt lau từng chút một, Nguyễn Thần thoải mái than nhẹ một tiếng.

Chân của cô hơi sưng, cũng may là không quá nghiêm trọng, nhưng mà đứng lâu quá sẽ vừa sưng phù vừa đau nhức.

Triệu Thiên Cảnh rửa sạch chân cho cô, lại nhẹ nhàng xoa bóp bàn chân, chậm rãi giúp cô giảm bớt cảm giác khó chịu.

Chờ đến lúc lau rửa xong, mới để cho Nguyễn Thần ngâm mình trong bồn tắm, sau đó Triệu Thiên Cảnh sang bên cạnh, tắm qua loa rồi đỡ cô ra ngoài.

Dù thế nào cũng đang mang thai, tắm lâu quá cũng không tốt.

Nguyễn Thần ngồi trên ghế sofa, thỉnh thoảng liếc nhìn ti vi, đôi khi lại liếc trộm phòng bếp.

Triệu Thiên Cảnh mặc tạp dề bận bịu trong bếp, cảm nhận được ánh mắt của cô, lúc rảnh sẽ quay đầu lại nhìn cô cười.

Nguyễn Thần bị bắt gặp thường xấu hổ quay mặt đi chỗ khác, sau đó nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi tiếp tục giả vờ bình tĩnh.

Tuy rằng hai người cách nhau một tấm cửa kính phòng bếp, cũng không mở miệng nói chuyện, thế nhưng đôi khi ánh mắt giao nhau, mỉm cười, yên tĩnh mà ấm áp.

Cuộc sống như thế này, quả thật là vô cùng hạnh phúc!

Nguyễn Thần sờ sờ bụng, bỗng nhiên cảm thấy dạ dày đang chuyển động. Mới đầu còn cho rằng mình đói bụng, ai ngờ từ lòng bàn tay truyền đến cảm giác từng đợt rung động nhẹ nhàng.

Cô ngăn người một lúc mới kịp phản ứng - cục cưng đang đuổi chân đuổi tay, đúng là máy thai rồi!

Triệu Thiên Cảnh vừa bung đồ ăn ra, nhìn thấy Nguyễn Thần cau mày, vội vã đi đến: “Em sao thế?”

Nguyễn Thần ngớ ngàng ngẩng đầu lên: “Cục cưng đang động đây, lạ thật đấy.”

Triệu Thiên Cảnh trừng mắt, ngay lập tức quỳ một chân trên sàn nhà, tai dán lên bụng cô.

“... Đúng là đang động đây này, đây là tay hay chân nhỉ?”

Trong bụng phát ra vài tiếng động, Triệu Thiên Cảnh nghe thấy được phản kích vội vàng hỏi cô: “Cảm thấy thế nào?”

Nguyễn Thần nhìn vào mắt anh: “Bụng giống như bể cá, bên trong có mấy con cá đang bơi qua bơi lại...”

Khóe mắt Triệu Thiên Cảnh giật giật mấy cái, đây là kiểu ví von gì vậy!

Cục cưng của anh lại giống cá... nên nói là bọn chúng quá nhỏ, hay là đôi mắt quá to... còn có đuôi nữa à?

Vậy nên người sắp làm bố nghĩ rằng người chuẩn bị làm mẹ này vì đang rất vui nên không thể tin tưởng được.

“Cục cưng dừng lại rồi,” Nguyễn Thần vuốt ve bụng mình, bên trong lại yên lặng, không khỏi khẽ cười: “Chẳng nhẽ chơi đùa một rồi nên đi ngủ sao?”

“Có lẽ thế,” Triệu Thiên Cảnh đồng ý gật đầu, còn chưa từ bỏ ý định sờ bụng cô một lúc, xác nhận không còn động tĩnh gì nữa mới kéo cô đứng lên.

“Ăn cơm thôi, cục cưng xem ra cũng đói bụng rồi.”

Nguyễn Thần liếc nhìn năm món ăn một món canh trên bàn ăn, khóe miệng giật giật.

Bây giờ Triệu Thiên Cảnh coi cô là heo mẹ sao, nhiều đồ ăn như vậy, bốn người lớn ăn cũng còn thừa.

“Nào, ăn nhiều một chút.” Triệu Thiên Cảnh mỗi một món đều gấp một ít, bát của Nguyễn Thần chẳng mấy chốc đã đầy giống một ngọn núi nhỏ, còn lưng lay như muốn đổ ập xuống.

Cô hít một cái, nếu còn ăn như vậy nữa, cô thật sẽ trở thành heo mẹ mất.

Nhưng mà không còn cách nào khác, ai bảo giờ đây không chỉ có mình cô ăn, mà trong bụng còn có hai cái miệng đòi ăn này nữa.

Vì vậy Nguyễn Thần nhìn Triệu Thiên Cảnh cười, bắt đầu miệt mài cố gắng ăn uống.

Ăn uống no đủ, Triệu Thiên Cảnh kéo Nguyễn Thần ngồi xuống bên giường, để cô nghiêng người tựa lên gối mềm, vờn tay nhẹ nhàng giúp cô xoa bóp vùng thắt lưng.

Bào thai song sinh trọng lượng không hề nhẹ, thắt lưng của cô phải chịu sức ép rất nặng.

Triệu Thiên Cảnh tìm Ngô Vận hỏi phương pháp mát xa, cẩn thận xoa bóp thắt lưng Nguyễn Thần.

Nguyễn Thần thoải mái chợp mắt, chẳng bao lâu thì dựa trên gối mềm ngủ quên mất.

Triệu Thiên Cảnh ở sau lưng cô bỗng nhiên mở miệng: “Hôm nay giáo viên mới đưa em ra ngoài... hình như rất quan tâm đến em?”

Nguyễn Thần giật mình tỉnh lại, nhíu mày quay đầu: “Hôm nay là lần đầu tiên em gặp anh ta, Vệ Sênh đúng là hơi quá nhiệt tình.”

Không nghĩ đến ngay cả Triệu Thiên Cảnh cũng chú ý đến việc này, bọn họ mới gặp mặt một lần, có thể thấy được Vệ Sênh thể hiện quá rõ ràng.

“Em cũng không biết anh ta muốn làm gì, nhưng mà Vệ Sênh là giáo viên mới Hiệu trưởng muốn em hướng dẫn, em cũng không thể thái độ với anh ta.”

Triệu Thiên Cảnh hiểu rõ gật đầu: “Không có chuyện gì quan trọng thì đừng ở gần anh ta quá.”

Anh luôn cảm thấy người tên Vệ Sênh kia có gì đó rất kỳ lạ, rõ ràng Nguyễn Thần là vợ của người khác, còn thân mật và quan tâm đến cô như vậy.

Chắc chắn là chồn chúc tết gà - trong lòng lo lắng không yên.

Triệu Thiên Cảnh ngẩng đầu, thấy Nguyễn Thần cười hí mắt nhìn mình, buồn cười hỏi: “Em nhìn gì?”

“Anh đang ghen đúng không?” Nguyễn Thần đến gần, hôn lên mặt anh một cái.

Triệu Thiên Cảnh tiện tay ôm cô, trong lòng có chút khó chịu, trên mặt lại như không có việc gì: “Nói lung tung cái gì thế, không phải chỉ là một thầy giáo trẻ tuổi làm việc ở vườn trẻ thôi sao!”

Nguyễn Thần thấy anh như vậy liền mỉm cười, Triệu Thiên Cảnh xấu hổ sờ sờ mũi: “Là có hơi để ý, nhưng nếu anh ta là do Hiệu trưởng giao cho, em cũng không thể mặc kệ để anh ta một bên được, đúng không?”

“Cảm ơn đã hiểu rõ.” Nguyễn Thần lại hôn anh một cái, Triệu Thiên Cảnh không vui cúi đầu hôn lên môi cô, mập mờ nói.

“Muốn hôn cũng phải hôn ở đây...”

Hai người quấn lấy nhau, rồi lại nói chuyện một lúc cho đến khi Nguyễn Thần mệt đến mức không mở nổi mắt nữa, Triệu Thiên Cảnh mới ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau Nguyễn Thần đến vườn trẻ với tâm trạng không tệ, trước khi xuống xe còn hôn Triệu Thiên Cảnh một chút, người sắp làm bố kia còn nhẹ nhàng sờ bụng cô, cùng hai cục cưng chào hỏi, rồi mới tươi cười rời đi.

Nguyễn Thần vừa mới bước vào phòng làm việc thoáng nhìn thấy hai cô giáo trẻ đang dựa sát vào người Vệ Sênh nhỏ giọng nói gì đấy, trên mặt còn mang theo nụ cười ngọt ngào.

Quả nhiên vườn trẻ luôn âm thịnh dương suy, đột nhiên có một thầy giáo đẹp trai mới đến, sức sống và vẻ ngoài của các cô giáo lập tức tăng vọt lên hai trăm phần trăm.

Vệ Sênh quay lại nhìn thấy Nguyễn Thần, ngay lập tức nói đôi lời cùng hai cô giáo kia, rồi xoay người đi lại gần.

“Tiểu Nguyễn, hôm nay chúng ta phải làm gì?”

Ngày hôm qua đi quan sát vườn trẻ, giới thiệu sơ qua cách chia lớp và vị trí sắp đặt các trang thiết bị, Nguyễn Thần không muốn lại một mình ở cùng anh ta nữa.

Vệ Sênh vừa nhìn thấy cô đã qua đây, hai cô giáo kia sắc mặt trở lên khó coi, nhìn cô trách móc...

Nguyễn Thần không chịu nổi, định bụng hôm nay tìm cô giáo Lương cứu mạng, giao Vệ Sênh cho cô ấy dẫn đi học hỏi.

Cô quyết tâm tránh xa Vệ Sênh, khoe miệng hơi cong lên: “Hôm nay anh cùng cô giáo Lương đứng lớp trước đi, dù thế nào tôi cũng không dạy học, không có gì để hướng dẫn anh hết.”

Vệ Sênh nhíu mày: “Tôi vừa mới đến, cũng chưa hiểu rõ về vườn trẻ, ngày hôm qua chỉ đi được nửa buổi, vẫn còn mấy nơi chưa đến.”

Dù thế nào anh ta đứng lớp cũng đã thông thạo, một hai ngày nữa là có thể bắt đầu làm việc, trong lòng cũng không có một chút nôn nóng.

Nguyễn Thần đã nhận ra, liếc mắt nhìn anh ta: “Cô giáo Trương đột ngột xin nghỉ việc, các giáo viên đứng lớp bị quá tải, đúng lúc anh là người có kinh nghiệm, đứng lớp sớm một chút, mọi người cũng đỡ vất vả.”

Đã nhận tiền lương, tốt xấu gì cũng phải làm việc chứ?

Vệ Sênh còn chưa lên tiếng, hai cô giáo kia không biết lại gần từ lúc nào, hoàn toàn đồng ý gật đầu: “Đúng thế, cô giáo Trương nói đi là đi, để lại hai lớp lớn, chúng tôi thiếu nhân viên, lúc ăn cơm bọn nhỏ rất loạn.”

“Đúng là như vậy,” Nguyễn Thần tranh thủ lúc lửa nóng để rèn thép, ba người hợp sức đem Vệ Sênh từ bên người cô đẩy ra: “Bụng tôi bây giờ cũng lớn, không tiện đứng lớp, các giáo viên khác vì suy nghĩ cho tôi, trong thời gian này cũng rất vất vả rồi.”

Hai cô giáo trẻ lại gật đầu, Vệ Sênh không còn câu nào phản đối, bắt đầu đi nhận lời.

Nguyễn Thần thở phào nhẹ nhõm, len lén nhìn về phía hai cô giáo kia nháy mắt, hai người lại lập tức lôi kéo Vệ Sênh tiếp tục chuyện trò náo nhiệt.

Còn nói chuyện gì, Nguyễn Thần không cần nghe cũng biết, nhất định là hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà Vệ Sênh, bao gồm tình trạng hôn nhân của người đó, chiều cao cân nặng, số đo ba vòng, lịch sử tình trường, bằng cấp và những thói quen tốt...

Các giáo viên trẻ cả ngày chơi đùa cùng các bạn nhỏ, độ kiên nhẫn so với người bình thường cũng hơn rất nhiều lần, xem chừng ngay cả buổi tối đi ngủ nếu không ngáy ngủ hay nghiêng răng cũng bị hỏi đến, Vệ Sênh tạm thời sẽ không có thời gian đến làm phiền cô.

Nguyễn Thần lén thở phào nhẹ nhõm, đúng lúc cô giáo Lương ở bên cạnh nhìn thấy, không nhịn được bật cười: “Nhìn bộ dạng của em kia, giống như sợ Tiểu Vệ ăn thịt em ấy?”

Dáng vẻ khờ khạo chậm chạp của Vệ Sênh, quả thật là làm cô thấy sợ...

Về mặt Nguyễn Thần có chút xấu hổ: “Cô giáo Lương, ngày hôm nay đành làm phiền chị vậy.”

“Không sao, hướng dẫn đứng lớp một hai ngày cũng không vất vả gì. Chờ Tiểu Vệ quen việc, sẽ lập tức đẩy lên trên, bọn chị một người dạy hai lớp, sắp không chịu nổi nữa rồi.” Cô giáo Lương khoát tay, dù là không vì giúp Nguyễn Thần, các cô cũng muốn nhanh một chút có người hỗ trợ giảm bớt khối lượng công việc.

Nguyễn Thần cũng nghĩ không ra, phụ nữ có thai như cô đâu có thể so sánh được với hai thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp, sao Vệ Sênh lại thích tiếp cận cô như thế?

Cô buồn bực hỏi: “Vệ Sênh này có chuyện gì vậy, cô giáo Lương có biết không?”

Cô giáo Lương kể lại gần, nhỏ giọng như muốn dán vào bên tai Nguyễn Thần nói: “Nghe nói là người quen của Hiệu trưởng giới thiệu đến, ở vườn trẻ trước kia không tiếp tục làm việc được nữa.”

Nguyễn Thần hiềm khi tò mò, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cho Vệ Sênh không thể ở lại nhà trẻ lúc trước?

Nếu là xảy ra sự cố ở trường học, Vệ Sênh căn bản không thể tiếp tục làm giáo viên ở vườn trẻ, nhưng mà nếu là một chuyện bình thường, cũng không đến mức phải từ chức...

Chuyện cũng không có gì, nhưng lại ảnh hưởng tương đối lớn - nhất là người hay buồn chuyện thích gây sự nghe được một nửa, đúng là không tốt.

Cô giáo Lương cũng chỉ biết một nửa, nhưng ấn tượng của cô với Vệ Sênh không được tốt, Nguyễn Thần đã kết hôn cũng đang mang thai, cậu ta lại là thanh niên trẻ tuổi chưa lập gia đình ở ngay bên cạnh, vội vã lên tiếng nhắc nhở cô: “Sau này em đừng ở một mình với cậu ta, nếu chị không ở trong phòng làm việc thì gọi Tiểu Quế.”

Dáng vẻ nghiêm túc của cô làm Nguyễn Thần cảm thấy sợ: “Không đến mức ấy chứ, nhìn anh ta cũng không giống như làm trò xằng bậy?”

Cô giáo Lương vốn đang khản trương căng thẳng, lại bị Nguyễn Thần chọc cười: “Nói gì vậy, em xem các cô giáo chưa lập gia đình hai mắt sáng quắc, em lại cùng đi với cậu ta, cướp hết sự nổi bật của bọn họ, cẩn thận người ta lại oán hận em, sau đó lại gây khó dễ cho em đấy.”

Nguyễn Thần không nói gì, quả nhiên cô đại là hồng nhan gây họa, hiện đại lại thành lam nhan gây họa...

“Em biết rồi,” Nguyễn Thần sợ phá hỏng nhân duyên của người khác, đến lúc đó ở trong phòng làm việc cũng sẽ rất khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Hải Hòa Chuyện Ứng Phó

Vô sự hiền ân cần, không phải kẻ gian thì cũng là kẻ trộm – BY Triệu Thiên Cảnh

Vệ Sênh đi theo cô giáo Lương, bị giao cho không ít công việc, cả ngày Nguyễn Thần gần như không nhìn thấy mặt anh ta, rốt cục cũng thờ phào nhẹ nhõm, mừng đến mức chỉ thiếu nước tung hoa ăn mừng.

Tuy rằng ý định của cô là tránh Vệ Sênh, cố gắng giảm bớt giao tiếp và cùng xuất hiện, thế nhưng mọi chuyện cũng không tốt như trong tưởng tượng.

Ví dụ như mỗi buổi sáng lúc Nguyễn Thần đến phòng làm việc, trên bàn luôn có một cốc sữa nóng còn đang tỏa hơi nghi ngút, lượng đường thấp, phù hợp cho phụ nữ mang thai.

Ví dụ như trên ghế của cô xuất hiện một cái gối dựa thoải mái mềm mại, lại còn là màu mà Nguyễn Thần thích, tựa vào gối khiến cho thất lung vì mang thai mà bị chèn ép của cô thoải mái hơn rất nhiều.

Ví dụ như trong ngăn kéo của cô có thêm một cái áo ngực tia bức xạ, kiểu dáng mới nhất, Nguyễn Thần đã từng thấy qua trong trung tâm thương mại, giá cũng không hề rẻ.

Ví dụ như những vật cản xung quanh bàn làm việc của cô đều được người ta cẩn thận dọn sạch, thùng rác đặt vào trong góc, gầm bàn cũng được người ta quét dọn sạch sẽ.

Nguyễn Thần cảm thấy 囧囧, có thể im hơi lặng tiếng làm những việc này, ngoài trừ Vệ Sênh mới đến thì còn có ai vào đây nữa?

Vì dù sao loại sự việc này từ trước đến nay cũng chưa từng xuất hiện bao giờ.

Các giáo viên trong phòng làm việc mặc dù rất quan tâm chăm sóc cô, nhưng sẽ không đối xử với cô như với một khối thủy tinh dễ vỡ...

Nguyễn Thần thờ dãi không biết mấy lần, mới đầu cô còn cho rằng Vệ Sênh chỉ tỏ vẻ thân cận mấy ngày, ai ngờ mỗi ngày càng làm quá, kiên trì không ngừng, những người khác trong phòng làm việc cũng dần phát hiện ra.

Mỗi buổi sáng cô giáo Lương thấy trên bàn Nguyễn Thần có cốc sữa nóng hổi, trái ngược với bàn làm việc không có gì lại còn bừa bộn của cô ấy, trong

lòng cũng cảm thấy có chút khó chịu.

Dạo này người hướng dẫn Vệ Sinh là cô, người trao đổi kinh nghiệm đứng lớp cũng là cô, nhưng sao lại không được hưởng đãi ngộ tốt như vậy?

Chỉ có điều thái độ của Vệ Sinh với Nguyễn Thần có phần hơi quá, cô giáo Lương có cảm giác rất kì lạ.

Nguyễn Thần thì buồn bực, những cô giáo khác thỉnh thoảng có nói chuyện với cô, có điều giọng nói không phải có ý thăm dò hay hiếu kỳ thì cũng là có chút bất mãn.

Một thầy giáo mới đến đối xử với một phụ nữ có chồng lại đang mang thai như cô đây có phần khác biệt, những người xung quanh đứng bên xem trò vui, không biết rõ nhưng cũng tò mò, cũng có người không vui rồi phỏng đoán, lại có người thường mang theo ánh mắt dò xét nhìn cô và Vệ Sinh.

Nguyễn Thần trong lòng thầm nghĩ rằng nhỉnh lợi, Vệ Sinh này rốt cuộc muốn làm trò gì, rõ ràng là không muốn để cô tiếp tục làm việc trong vườn trẻ!

Bởi vì đã mang thai hơn năm tháng, cơ thể Nguyễn Thần có thay đổi rất lớn.

Lúc nào trên người cũng đầy mồ hôi, thường xuyên vào nhà vệ sinh, hai chân còn dần sưng vù lên, lại gặp phải Vệ Sinh không chịu bỏ qua tiếp tục đánh lầy cô, tâm trạng của cô càng thêm tồi tệ.

Nếu còn tiếp tục như thế này, Nguyễn Thần chính là người đầu tiên không chịu nổi, dứt khoát tìm Vệ Sinh mặt đối mặt nói rõ một lần.

Chọn buổi chiều thứ sáu, sau khi bàn bạc qua với cô giáo Lương, Nguyễn Thần liền trở về phòng làm việc trước chò Vệ Sinh.

Lúc này các giáo viên khác đang đứng lớp, sẽ không có ai quấy rầy hai người nói chuyện —— Nguyễn Thần cũng không hy vọng chuyện này tạo ra những lời đồn đại lớn, chỉ bằng một mình nói chuyện cùng Vệ Sinh có vẻ là tốt hơn.

Vệ Sinh đã lâu không gặp mặt Nguyễn Thần, chẳng biết là do anh ta gần đây bận rộn nhiều việc hay là do Nguyễn Thần cố ý trốn tránh. . .

Đợi đến lúc anh ta mở cửa nhìn thấy Nguyễn Thần ngồi ở đấy, trong chốc lát liền hiểu rõ vì sao cô giáo Lương cố ý để anh trở về trước.

“Tiểu Nguyễn dạo này thế nào?” Về mặt của Vệ Sinh không xấu hổ hay kỳ quái như trong tưởng tượng của Nguyễn Thần, vẫn rạng rỡ như lần đầu tiên gặp gỡ, nụ cười không có chút nào là miễn cưỡng hay lo lắng.

Nguyễn Thần cũng không nghĩ ra, Vệ Sinh nhiều lần đối xử tốt với cô như vậy, cuối cùng là vì cái gì?

Không những cô đã kết hôn rồi, ở vườn trẻ cũng không phải là giáo viên nhiều kinh nghiệm nhất, nịnh bợ cô hay cô lập cô cũng không có ích lợi gì.

Đây là nhìn từ việc công, còn nếu như là từ việc tư thì. . .

Cô không nhớ là trước đây đã từng gặp Vệ Sinh chưa, nhưng bọn họ không hề quen biết nhau, tuyệt đối không có chuyện xích mích.

Nguyễn Thần suy nghĩ đến mức đau cả đầu, vẫn không nghĩ ra được rốt cuộc Vệ Sinh muốn làm cái gì.

“Tôi khỏe. . . , thầy giáo Vệ đã quen với công việc ở đây chưa?”

Vệ Sinh gật đầu cười: “Ồ đây tốt lắm, mặc dù không lớn như vườn trẻ lúc trước tôi làm việc nhưng trang thiết bị đầy đủ, giáo viên cũng rất tốt, bọn nhỏ cũng dễ thương nữa.”

Anh ta đánh giá nơi này rất cao, không có ai lại cảm thấy không vui khi điều kiện làm việc của mình được khen ngợi, vì thế lần đầu tiên Nguyễn Thần lộ ra nụ cười vui vẻ kể từ sau khi Vệ Sinh bước vào văn phòng.

“Đúng vậy, ở đây rất tốt.”

Vệ Sinh chăm chú nhìn khoe miệng đang mỉm cười của cô, ánh mắt dịu dàng: “Tiểu Nguyễn ra nhiều mồ hôi, cơ thể không khỏe à?”

Nguyễn Thần vừa nghe anh ta lại bắt đầu cẩn thận chu đáo quan tâm mình, trong lòng lại thấy khó chịu không nói nên lời.

Nếu những lời này là Triệu Thiên Cảnh nói, nhất định trong lòng cô sẽ rất vui, nhào vào lòng người nào đó vừa làm nũng vừa hôn.

Nhưng mà Vệ Sinh coi như một nửa là người xa lạ, cùng lắm là đồng nghiệp bình thường, hỏi những câu này không khỏi quá mạo phạm lại quá mức thân mật.

“À, tôi vẫn ổn.” Nguyễn Thần đáp lại cho có lệ, nhú mày hỏi: “Thầy giáo Vệ vì sao lại quan tâm tôi như vậy?”

Vệ Sinh ngẩn người một lúc, trả lời như đây là chuyện hiển nhiên: “Tiểu Nguyễn là phụ nữ đang mang thai, đối xử tốt với cô là đúng mà.”

Nguyễn Thần không nghĩ rằng anh ta sẽ trả lời như vậy, lại ngẩn ra: “Thầy giáo Vệ đối với tất cả phụ nữ có thai đều tốt như vậy sao?”

Vệ Sanh cau mày, vẻ mặt chán chường, khẽ thở dài: “Xin lỗi, không phải tôi cố ý, thật ra là...”

Nguyễn Thần đang vênh tai chuẩn bị nghe câu tiếp theo, cửa phòng làm việc đột nhiên bị người ta đẩy ra, hai cô giáo đang vui vẻ cười đùa, ngẩng đầu lên nhìn thấy hai người họ, nụ cười trên mặt cứng lại.

“Thầy giáo Vệ không lên lớp cùng cô giáo Lương à, sao sớm như vậy đã quay về?” Một người trong đó liếc mắt nhìn Nguyễn Thần, rồi lại khôi phục dáng vẻ tươi cười quay sang Vệ Sênh.

“Tôi vừa mới về, hai người thì sao?” Vệ Sênh cười, đứng dậy đi về phía hai người, lảng đi mà không trả lời trực tiếp.

Hai cô giáo kia nhìn nhau, qua quýt đáp lại hai câu, nói là muốn quay về lấy thứ gì đó.

Nguyễn Thần biết không còn cách nào hỏi tiếp được nữa, nhìn vẻ mặt hóng chuyện cùng ánh mắt tò mò, bộ dạng chỉ hận ko thể đến gần dán tai vào để nghe ngóng của hai cô giáo kia, đầu cô lại trở nên đau buốt.

Ai bảo người đến lại là hai cô giáo đã có chồng, xem ra chưa đến sáng mai, cô và Vệ Sênh hai người cô nam quả nữ trong phòng làm việc âm thầm không biết nói chuyện gì sẽ lan truyền khắp vườn trẻ.

Nhìn thấy sắp đến giờ tan làm, Nguyễn Thần quyết định đứng dậy về sớm.

Vừa nhìn về phía Triệu Thiên Cảnh, cô vừa nhũn mày suy nghĩ: “Rốt cuộc đằng sau câu ‘thật ra’ mà Vệ Sênh muốn nói là cái gì?”

Nguyễn Thần trầm mặc ngồi trên xe, sau khi về đến nhà mới kể lại chuyện lúc chiều cho Triệu Thiên Cảnh.

Cô nhăn mặt vừa tò mò vừa cảm thấy đau đầu: “Anh nói xem Vệ Sênh nghĩ gì?”

Triệu Thiên Cảnh mỉm môi, nghe thấy thầy giáo trẻ tuổi mới đến vườn trẻ này đối với bà xã nhà mình chăm sóc ân cần, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Có cần phải nói qua với Hiệu trưởng không?”

Ở nơi làm việc còn công khai trêu chọc Nguyễn Thần, Triệu Thiên Cảnh đưa tay vuốt ve bụng cô, trong bụng thầm nói với cục cưng: “Mẹ của các con lúc mang thai vẫn có sức hấp dẫn như trước, ba cần phải cố gắng hơn rồi!”

Cục cưng đương nhiên không thể trả lời anh, nếu như Nguyễn Thần biết Triệu Thiên Cảnh vô ý vuốt bụng mình hóa ra là để kể khổ với bé cưng, còn nói những chuyện không thích hợp với trẻ con, chắc chắn là cực kỳ buồn bực.

“Anh ta cũng chưa làm gì cả, tìm Hiệu trưởng cũng không tốt lắm đâu.”

Vệ Sênh là do Hiệu trưởng đưa vào vườn trẻ làm việc, làm cho bà mất hết thể diện, sau này Nguyễn Thần còn có thể tiếp tục ở lại đây làm việc nữa sao?

“Pha trà đưa nước, tặng đệm và áo chống bức xạ, cái này gọi là chưa làm gì?” Triệu Thiên Cảnh không vui, nét mặt cũng lộ ra vẻ chán ghét.

Nguyễn Thần nghe thấy trong giọng nói của anh có vị chua, cười híp mắt nheo mắt nhìn đang cứng ngắc của Triệu Thiên Cảnh.

“Anh cũng chuẩn bị cho em hết rồi mà, em đâu cần anh ta mua cho?”

Triệu Thiên Cảnh đã sớm mua cho cô áo chống bức xạ, đệm cũng đưa đến chỗ làm, đồ ăn cũng mua rất nhiều để ở ngăn kéo, bây giờ Nguyễn Thần còn chưa ăn hết một nửa.

Nguyễn Thần nhìn sắc mặt anh vẫn không tốt, không ngừng cố gắng dây dưa: “Những thứ anh chọn, đương nhiên so với Vệ Sanh tốt hơn mấy trăm lần.”

Khoa trương khen ngợi, bộ dạng liếc mắt đưa tình, nét mặt Triệu Thiên Cảnh dần thả lỏng, khoe miệng nhin không được mà khẽ cong.

Nguyễn Thần thờ phào nhẹ nhõm, quả nhiên là cho dù ông xã tính tình tốt, vẫn cần được dỗ dành.

“Em cam đoan sau này sẽ cách xa anh ta, được chưa?”

Triệu Thiên Cảnh cúi đầu, hôn cô một cái: “Có muốn đến chỗ Hiệu trưởng hỏi thăm một chút không?”

Nguyễn Thần chớp mắt: “Em không biết nên nói thế nào.”

“Không để em tự mình đi, chỉ với cái bụng này của em cũng đủ vất vả rồi.” Triệu Thiên Cảnh sờ cái bụng tròn xoe của cô, lúc này mới năm tháng thôi mà cũng giống như quả khinh khí cầu không ngừng lớn, nhìn qua còn khiến người khác thấy sợ.

Nguyễn Thần lập tức hiểu ra: “Để Tiểu Quế đi hỏi à?”

Triệu Thiên Cảnh gật đầu cười, nhân cách của Tiểu Quế trong vườn trẻ rất tốt, cũng đang ít tuổi, thích nhất là nghe ngóng tin đồn, để cho cô đi hỏi là

thích hợp nhất.

Vừa giữ thể diện cho Hiệu trưởng, cũng có thể biết ý đồ của Vệ Sinh, một hòn đá ném trúng hai con chim.

Hai vợ chồng lên kế hoạch đẩy lui quân địch xong, ôm ấp rồi hôn nhẹ một lúc liền đi ngủ.

Nguyễn Thần còn mang theo hai đứa nhỏ, tất nhiên phải đảm bảo giấc ngủ được đầy đủ.

Cuối tuần hai vợ chồng son ở nhà dính lấy nhau hơn nửa ngày, vì bác sỹ Lý khuyên phụ nữ có thai nên đi lại nhiều, mới tốt cho đứa nhỏ. Nguyễn Thần ở trong phòng đi đi lại lại, không lâu sau đã thấy chán, sắc mặt mệt mỏi. Triệu Thiên Cảnh thấy lúc này người ở bên dưới cũng không nhiều lắm, liền đề nghị cô đi dạo ở bãi cỏ phía sau tiểu khu, tất nhiên cô gơ hai tay đồng ý.

Triệu Thiên Cảnh cẩn thận từng li từng tí đỡ cô đi trên đường, đứng lúc một đôi vợ chồng trẻ đẩy một chiếc xe nôi của trẻ em đi đến.

Xe trẻ con rất đặc biệt, không phải là một chiếc mà là hai chiếc ghép lại cùng một chỗ, một đôi bé cưng song sinh mặc áo trắng, quần màu xanh nhạt, khuôn mặt nho nhỏ tròn xoe, trên mặt còn ứng hồng, vô cùng dễ thương.

Triệu Thiên Cảnh theo ánh mắt của Nguyễn Thần nhìn thấy chiếc xe trẻ con, bước lại nhỏ giọng nói bên tai cô: “Chúng mình cũng đến trung tâm mua sắm mua một chiếc nhé?”

Nguyễn Thần trong lòng ngứa ngáy, chỉ muốn bước đến vuốt ve gương mặt mềm mại của anh bạn nhỏ, nghe Triệu Thiên Cảnh nói vậy hơi bất ngờ một chút rồi mới lắc đầu.

“Bây giờ còn sớm mà, mua về cũng chưa dùng tới.”

Triệu Thiên Cảnh nghĩ cũng đúng, không còn cách nào khác phải bỏ ý nghĩ này.

Đôi vợ chồng trẻ ở đối diện cảm giác được ánh mắt của hai người, thoáng nhìn qua Nguyễn Thần đang mang thai, rồi nhìn hai người nở nụ cười thân thiện.

Nguyễn Thần và Triệu Thiên Cảnh gật đầu với hai người, đi ngang qua cũng không dừng lại để vuốt ve nắn nheo khuôn mặt của đứa nhỏ, đương nhiên muốn nheo thì cũng phải nheo đứa nhỏ của nhà mình!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Hải Hòa Chuyện Đặt Tên.

Đặt tên cho bé cưng đúng là chuyện tốn nhiều công sức – BY Triệu Thiên Cảnh.

Nghe xong đề nghị của Nguyễn Thần, Tiểu Quế không chút phản đối liền vỗ ngực cam đoan cô chắc chắn sẽ bám lấy Hiệu trưởng, đem chuyện mười tám đời tổ tiên của Vệ Sinh từ miệng Hiệu trưởng lấy ra.

Ai ngờ mới đến giờ nghỉ trưa, Tiểu Quế đã ịu xịu quay lại.

“Chị Nguyễn, em...”

Vừa nhìn dáng vẻ của cô đã biết Hiệu trưởng giữ mồm giữ miệng, chuyện gì cũng không đào ra được, Nguyễn Thần không còn cách nào khác hơn là an ủi Tiểu Quế.

“Không sao, chị cũng chỉ muốn hỏi thăm một tí thôi.”

Tiểu Quế chớp mắt, thật ra trong lòng cô cũng rất tò mò đối với việc Vệ Sinh bám theo Nguyễn Thần săn sóc quan tâm: “Chị Nguyễn, trước đây chị có quen biết gì với thầy Vệ không?”

Nguyễn Thần lắc đầu: “Không, chắc chắn là không biết.”

Cô còn sợ chính mình nhớ nhầm, còn đi hỏi Trác Linh, dù thế nào thì thời gian học đại học trước đây Trác Linh cũng quen biết rộng rãi, cả trường không có mấy người là không biết, đặc biệt là nam sinh xuất sắc như Vệ Sinh, nếu như có thì nhất định sẽ nhớ rõ.

Trác Linh nói không có, vậy chắc chắn là không có.

Vì chuyện này, Trác Linh không ít lần trêu chọc Nguyễn Thần.

Nói trước đây cô vừa vào đại học thì bị Lâm Hương dụ dỗ, những nam sinh có tâm tư khác không dám lại gần, không biết đã làm tan nát bao nhiêu trái tim ngây thơ trong trẻo của các đấng nam nhi. Ngược lại tốt nghiệp không tìm được bạn trai, cuối cùng phải xem mắt kết hôn, bây giờ đang mang thai thì một đóa hoa đào to đùng lại xuất hiện.

Nguyễn Thần không còn cách nào khác, đây cũng không phải là việc cô có thể kiểm soát được.

Hơn nữa Vệ Sanh có phải là hoa đào hay không, đến lúc này cũng không thể xác định được.

Trên mặt Tiểu Quế có chút thất vọng, bỗng nhiên hai mắt lấp lánh sáng rực: “Tuy không biết được tại sao trước đây thầy giáo Vệ bị chuyển công tác, nhưng mà em biết anh ta từng làm việc ở vườn trẻ nào, đúng lúc em gái em có một đứa bạn đang thực tập ở vườn trẻ đây!”

Nguyễn Thần liếc mắt nhìn cô nàng, chỉ vì thăm dò chuyện ngồi lê đôi mách của Vệ Sanh, Tiểu Quế cô lại muốn lợi dụng đến quan hệ cá nhân hỏi thăm vườn trẻ trước đây Vệ Sanh từng làm.

Có cần phải làm hết trách nhiệm như thế không?

Buổi tối Nguyễn Thần uống canh gà hầm nấm hương mà Triệu Thiên Cảnh đặc biệt nấu riêng cho cô, vừa cùng Trác Linh nói chuyện qua video call.

Trác Linh nôn nghén còn chưa ổn, cả người gầy hằn đi, sắc mặt tái nhợt không còn màu máu, Tần Lam sốt ruột vây quanh cô, gương mặt cũng gầy đi, ăn mặc không còn chín chu lịch sự như trước đây mà có vẻ tùy tiện ngược lại lại có vẻ hấp dẫn không giống trước.

Có người nói đi mua đồ trên phố còn khiến cho các em gái xung quanh xoay quanh anh ta, khiến cho Trác Linh tự nhận sau khi mang thai thân hình biến dạng cực kỳ khó chịu.

Nguyễn Thần cúi đầu ăn canh nhưng trong lòng lại cười đến nghiêng ngả.

Trác Linh vậy mà cũng bắt đầu tức giận, ghen tỵ duyên số đàn bà của Tần Lam, xem ra tình cảm của cô ấy với Tần Lam đã trở nên chuyển biến.

Cũng may Tần Lam cũng thay đổi không ít, chịu trách nhiệm tận tâm chăm sóc Trác Linh, nếu không thì Nguyễn Thần cũng đã không bận rộn tác hợp hai người bọn họ.

“Thôi được rồi, rõ ràng là chồng cậu bây giờ vừa đen vừa gầy nhưng sức hấp dẫn không giảm, đúng không?” Nguyễn Thần cắn thìa cười trộm.

Trác Linh tức giận trừng mắt lườm cô: “Ai là chồng tớ, bọn tớ bây giờ vẫn đang độc thân tự do đấy.”

Nguyễn Thần sững sốt, còn tưởng rằng hai người này có con đã sớm đi đăng ký kết hôn, vậy mà vẫn bị gạt sang một bên sao?

Trác Linh nhìn thấy Tần Lam đi ra, đứng dậy khóa cửa phòng lại, vẻ mặt xấu hổ ngượng ngùng: “Ban đầu dự định tháng trước sẽ về đăng ký kết hôn, nhưng cơ thể tớ không ổn, đi đường xóc nảy cũng không chịu được, cho nên mới...”

Nguyễn Thần thờ phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng Trác Linh không nhận lời, xem ra hai người đã hiểu rõ nhau, chỉ là thân thể vẫn còn đang ương ngạnh không chịu nhường nhịn.

“Cậu vẫn còn nôn nghén mà bác sỹ không nói gì sao?”

Trác Linh bày ra vẻ phó mặc cho số phận: “Bác sỹ còn có thể nói như thế nào nữa, không được tự ý uống thuốc, ăn không vào cũng phải tiếp tục ăn, nếu không đứa nhỏ dinh dưỡng không đầy đủ, sau này lại rắc rối.”

Nguyễn Thần thông cảm nhìn bạn tốt, tình trạng mang thai của mỗi người là không giống nhau, tuy rằng cô đã cho một số phương pháp giải quyết tình trạng nôn nghén, nhưng xem ra đối với Trác Linh không có hiệu quả.

Trác Linh lại một lần nữa đứng dậy chạy ào vào phòng tắm, Tần Lam cầm khăn mặt đi theo, vẻ mặt đã thành thói quen, động tác cũng thành thạo, trong mấy tháng này không biết đã làm bao nhiêu lần.

Mang thai và những chuyện gì đi đây, quả nhiên là không hề dễ dàng...

Triệu Thiên Cảnh vừa bước đến, thấy bộ dạng đầy cảm thán của Nguyễn Thần, lại nhìn video bên kia đã không còn người cũng hiểu ra.

“Trác Linh nôn nghén còn chưa đỡ à?”

“Ừ, nghe nói có chuyển biến tốt, số lần cũng giảm nhưng mà vẫn còn khó chịu.” Nguyễn Thần tắt video, hai người kia đang lộn xộn như vậy, chắc chắn sẽ không để ý đến cô.

Trong lòng Triệu Thiên Cảnh vẫn đang lo lắng, sờ bụng tròn của cô, may là bé cưng của hai người ngoan lắm, chỉ trừ lúc đầu có hơi hành hạ giày vò một chút, bây giờ ăn ngon ngủ ngon, lớn nhanh chớ ngày chào đời.

Nguyễn Thần vừa nhìn đã biết người sắp làm ba này đang nghĩ gì, buồn cười vỗ vỗ cánh tay Triệu Thiên Cảnh: “Được rồi, tên của bé cưng anh đã nghĩ xong chưa?”

Cánh tay của Triệu Thiên Cảnh vẫn còn đang lưu luyến trên bụng cô, không ngẩng đầu lên mà trả lời: “Không phải là vẫn còn đang sớm sao? Lại chưa biết là con trai hay con gái mà...”

“Như thế cũng phải nghĩ trước, không thể đợi đến lúc sinh bé cưng ra mới vội vàng vàng nghĩ chuyện đặt tên được.” Lần trước lúc Nguyễn Thần đến bệnh viện khám thai, có gặp một đôi vợ chồng trẻ sinh được một bé gái rất dễ thương.

Lúc y tá hỏi tên của bé, cả hai mới vội vàng đặt tên, luống cuống gọi ba mẹ, ông bà, một nhà đông người thiếu chút nữa làm phòng bệnh đông nghẹt, tay cầm Tân Hoa từ điển, từ hải và Kinh Phật, cảnh tượng đầy đủ là không thể chấp nhận được.

Ngày đó Triệu Thiên Cảnh cũng thấy tình hình trong phòng bệnh, không nhịn được cười: “Đúng là nên nghĩ sớm một tí, một bộ từ điển vẫn có lẽ hơi nặng.”

Nguyễn Thần tròng anh, việc này không phải là việc quan trọng sao!

Triệu Thiên Cảnh ở trong phòng ngủ đi tới đi lui hai vòng, bỗng nhiên hiểu ra: “Không phải nói rằng ‘Minh thiên hội canh hảo’*, hai đứa con trai, một đứa gọi là Minh Minh, một đứa là Thiên Thiên.”

**Minh thiên hội canh hảo: Ngày mai sẽ tốt hơn.*

Ngậm canh gà trong nghen trong cổ Nguyễn Thần, suýt nữa thì phun ra ngoài, Minh Minh, Thiên Thiên, nghe như tên của bảo vật quốc gia, không phải là Viên Viên* thì cũng là Hi Hi*.

**Viên: tròn; Hi: vui mừng.*

“Không được, tên này tuyệt đối không được, anh đừng làm biếng.”

Chờ bé cưng lớn lên, bị người khác chế giễu cái tên này, chắc chắn sẽ oán giận bọn họ.

Triệu Thiên Cảnh cau mày bắt đầu phiền não, anh đối với chữ nghĩa không có thiên phú, bỗng dưng muốn tự mình nghĩ một cái tên hay thực sự rất khó khăn.

“Hay là chúng mình đi hỏi ý kiến ba mẹ?”

Anh im lặng gật đầu, ý định này cũng không tệ.

Tuy rằng Triệu Thanh cũng giống anh học Khoa học tự nhiên, nhưng Ngô Vận là bác sĩ phụ khoa, gặp qua không ít tên của trẻ sơ sinh, có thể tham khảo đôi chút.

Nguyễn Thần đã nhận ra, Triệu Thiên Cảnh vốn tìm lý do để lười biếng, đem chuyện đặt tên ném cho Triệu Thanh và Ngô Vận.

Bố mẹ chồng tuy rằng rảnh rỗi, nhưng việc đặt tên này quá dày vò người khác, trong lòng cô vẫn có chút băn khoăn.

“Anh là ba của cục cưng, nghĩ ra mấy cái tên hay, rồi chúng mình cùng ba mẹ xem thử được không?”

Nguyễn Thần nói có lý, Triệu Thiên Cảnh không còn cách nào khác đành phải nghe lời.

Ai bảo anh là người sắp làm ba, việc đặt tên tốn công mệt mỏi này tất nhiên phải do mình đảm nhiệm.

Nguyễn Thần com nước xong xuôi không được bao lâu, đi lại trong phòng khách hơn mười phút, rồi ngồi trên ghế sofa xem ti vi đã bắt đầu thấy buồn ngủ.

Bình thường Triệu Thiên Cảnh ở cùng cô nhưng hôm nay lại ở trong thư phòng, một hồi lâu vẫn chưa thấy đi ra ngoài.

Nguyễn Thần ngáp hai cái, tự mình về phòng ngủ trước.

Hai giờ tối mơ màng tỉnh dậy, phát hiện ra bên người không có ai, cô nhủ mầy, dạo này Triệu Thiên Cảnh rất ít khi thức đêm làm việc, chẳng lẽ mới nhận thêm dự án lớn sao?

Nguyễn Thần rón rén chạy đến cửa thư phòng, lén lút nhìn vào trong liền thấy dờ khóc dờ cười.

Triệu Thiên Cảnh ôm hai quyển từ điển, mặt mày đăm chiêu vừa lật tìm vừa tiện tay ở trên bàn ghi chép cái gì đấy.

Lần đầu tiên anh phát hiện ra chữ Trung Quốc bác đại tinh thâm* như vậy, nhìn chữ này ý nghĩa không tồi, nhìn chữ kia đọc lưu loát trôi chảy, cứ như vậy đúng là không thể tìm được cho hai đứa nhưng cái tên dễ nghe.

**Bác đại tình thâm: Uyên bác, hàm súc*

Nguyễn Thần vươn tay nhẹ nhàng gõ cửa, Triệu Thiên Cảnh lúc này mới ngẩng đầu, bỏ từ điển xuống lại gần: “Sao còn chưa ngủ?”

“Người không ngủ là anh, lúc này đã hai giờ sáng rồi.” Nguyễn Thần tắt đèn trong thư phòng, kéo anh về phía phòng ngủ.

Triệu Thiên Cảnh sùng sốt: “Đã khuya như vậy rồi à?”

Anh cảm giác mình chỉ mới vào trong thư phòng không bao lâu, quả nhiên là lúc đọc sách thời gian sẽ trôi nhanh hơn rất nhiều.

Nguyễn Thần giật lấy quyển sổ ghi chép trong tay Triệu Thiên Cảnh, thuận tay lật một tờ: “Bảo anh đặt tên cho con, chứ không phải là bảo anh ngồi nghĩ cả đêm như thế này.”

Triệu Thiên Cảnh cũng biết mình sốt ruột, cười khổ rồi chạy vào phòng tắm đánh răng.

Nguyễn Thần nhìn anh bỏ đi, vừa lật quyển sổ tay vừa che miệng cười trộm.

Cần Cần? Phấn Phấn? Xem ra Triệu Thiên Cảnh rất thích từ lấy, Triệu Cần Cần, Triệu Phấn Phấn...

Cái tên trước còn miễn cưỡng nghe được, cái tên sau có cảm giác rất quái lạ...

Thiên Trạch? Thiên Thanh? Tên của con trai, hai cái tên này cũng thông dụng, còn thể thể dùng được.

Như Bảo? Như Hoa? Tên của con gái, xem chừng chờ sau khi hai đứa sinh ra chỉ hận không thể bóp chết ông bố chuẩn mực không đáng tin tưởng này.

Như Bảo cũng được, dù thế nào thì cũng là bảo vật, còn Như Hoa... liệu có ai muốn được người khác gọi như vậy?

Nguyễn Thần có thể chắc chắn, Triệu Thiên Cảnh rất ít khi xem phim ảnh, đối với một ít chuyện luôn hiểu sau người khác, so với người khác chậm một nửa.

Mật Nhi? Đào Nhi? Mật Đào? Sao anh không gọi là Bình Từ*, Lê Từ* luôn đi!

** Ý của Nguyễn Thần là đã đặt tên con gái mà Mật Nhi, Đào Nhi thì sao không gọi con là quả táo, quả lê luôn đi (苹果: Bình Từ - quả táo)*

Nguyễn Thần mặt không đổi sắc đóng quyển sổ lại, đối với khả năng đặt tên của Triệu Thiên Cảnh quả thực là không còn gì để nói.

Cô thật sự không nên giao nhiệm vụ khó khăn này cho Triệu Thiên Cảnh, nên tự mình đặt tên thì hơn, nếu không sau này bé cưng lại oán hận vợ chồng hai người chọn những cái tên kỳ quái như vậy.

Triệu Thiên Cảnh hoàn toàn tiến vào cảnh giới của người sắp làm bố, Nguyễn Thần khuyên bảo mãi cũng không thể làm anh bỏ ý định đặt tên con trong đầu, cô càng không cho thì ý chí chiến đấu của Triệu Thiên Cảnh càng tăng thêm không ngừng.

Nhìn anh mỗi ngày ôm theo quyển từ điển nặng như cục gạch là biết...

Nguyễn Thần không khỏi hối hận tối hôm đó nhất thời nhanh miệng, lại có thể giao chuyện quan trọng như vậy cho Triệu Thiên Cảnh một mình giải quyết.

Cô có phần không phúc hậu tương tượng, sau này bé cưng lớn lên bất mãn với tên của mình, cô sẽ đem toàn bộ trách nhiệm đẩy lên người Triệu Thiên Cảnh!

Dù thế nào thì bọn trẻ trước mười tám tuổi có thể tự mình đổi tên khác, chỉ là thủ tục có phần phiền phức, nhưng thật ra cũng không có gì quan trọng...

Phía sau một ông bố chuẩn mực không đáng tin cậy, quả nhiên còn có bóng dáng của một bà mẹ chuẩn mực cũng chẳng đáng tin tưởng không kém!

Tiểu Quế đúng thật là chạy đi tìm cô bạn của em gái nhà mình kết thân, tiện thể hỏi thăm chuyện của Vệ Sanh.

Cô nàng mang về mặt quái dị kéo Nguyễn Thần ra góc hành lang, nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói ra tin tức kinh người:

“Chị Nguyễn, sau này chị đừng nên lại gần thầy Vệ thì tốt hơn đấy.”

“Có chuyện gì vậy?” Nguyễn Thần bị bộ dáng khản trương của Tiểu Quế dọa sợ, tim đập rộn ràng, tâm trạng cũng bắt đầu căng thẳng.

“Nghe nói,” Tiểu Quế nói một câu, rồi lại nhìn xung quanh, chắc chắn không có người mới tiếp tục: “Thầy Vệ với phụ nữ mang thai có tình cảm đặc biệt.”

Cô cau mày suy nghĩ một lúc, vỗ trán không biết giải thích thế nào.

“Nếu như trên đời này có chứng luyện đồng*, Thì thầy Vệ lại đam mê phụ nữ có thai!”

**Luyến đồng: Yêu trẻ em, trẻ chưa vị thành niên*

“Thích ... phụ nữ đang mang thai...” Nguyễn Thần tròn mắt, loại ham muốn quái đản này thực sự có liên quan đến Vệ Sanh rạng rỡ như ánh mặt trời kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Hải Hòa Về Văn Võ

Đặt cho tên cho bé cứng nhất định phải vừa đơn giản lại vừa thuận miệng ——BY Nguyễn Thần

Chứng thương yêu phụ nữ có thai khiến Nguyễn Thần sợ hãi, cô bước vào phòng làm việc với ánh mắt trốn tránh, chỉ sợ va vào Vệ Sanh.

Tiểu Quế kéo tay áo Nguyễn Thần, khiến cô chú ý một chút, đừng bày ra bộ dạng vừa nhìn thấy đại sắc lang đã muốn quay đầu bỏ chạy, vậy chẳng phải đã tố cáo Vệ Sanh rằng các cô đã biết về sự kiện kia rồi hay sao.

Nguyễn Thần cũng biết sắc mặt của mình quá khó nhìn, Vệ Sanh vừa thấy đã biết xảy chuyện gì, vội vã cúi đầu đưa tay vỗ vỗ hai má, từ từ bình tĩnh trở lại.

Cô quay đầu kéo Tiểu Quế nhỏ giọng hỏi: “Em nghe việc này từ đâu?”

Tiểu Quế biết Nguyễn Thần hỏi về cái gì, cũng bước lại gần nhỏ giọng trả lời: “Bạn của em gái em cũng thực tập ở đây, vào đây làm việc hơn ba tháng rồi, vừa đúng lúc biết được toàn bộ chuyện kia, Vệ Sanh cũng xem như là đồng nghiệp của con bé, không thể nào sai được.”

Là thật hay không chỉ sợ chưa thể biết rõ được, nhưng cả vườn trẻ đều biết cô là phụ nữ có thai!

Nguyễn Thần nghĩ đến tình cảnh của mình bây giờ vô cùng nguy hiểm, trầm nghĩ trong lòng xem có nên nói với Hiệu trưởng chuyện này không.

Bây giờ cũng không thể để tâm chuyện thể diện mà ở lại vườn trẻ, nếu đúng Vệ Sanh có tật xấu này, cô và hai đứa nhỏ trong bụng đều gặp nguy hiểm.

Nguyễn Thần sốt ruột muốn chết, ngồi ở trên ghế xoay tới xoay lui, cắn ngón tay mãi mà không tìm ra biện pháp giải quyết.

Trực tiếp đi tìm Hiệu trưởng, nếu như trong lòng Hiệu trưởng đã muốn giấu diếm, cô lại không có chứng cứ, mang tin vĩa hè ra nói cũng không thể có lý được.

Đi tìm người khác thương lượng, những cô giáo ở vườn trẻ đối với Vệ Sanh có ấn tượng tốt như vậy, nếu có nói ra, chỉ sợ không có mấy người tin tưởng. Một vài cô giáo chưa lập gia đình có quan hệ tốt với Vệ Sanh thậm chí có thể sẽ cho rằng Nguyễn Thần có ý đến gây chuyện.

Đi tìm cô giáo Lương để nói chuyện, nếu như việc này không phải sự thực thì sao?

Đến lúc đó người lo lắng không chỉ có cô và Tiểu Quế, phản ứng của cô giáo Lương có thể sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Dù sao lúc trước cô giáo Lương cũng đã có lòng nhắc nhở Nguyễn Thần tránh xa Vệ Sanh một chút, hiện tại nếu nói ra chuyện này, khẳng định cô ấy sẽ là người đầu tiên đứng lên yêu cầu Hiệu trưởng sa thải Vệ Sanh.

Nếu làm to chuyện này lên, đối với tất cả mọi người đều không có lợi.

Vấn đề quan trọng là, Tiểu Quế quay về dò hỏi, nên không thể đem cô ấy ra làm nhân chứng được, nếu không sau này Tiểu Quế sao có thể tiếp tục ở lại làm việc trong vườn trẻ được?

Nếu như nói cho Triệu Thiên Cảnh, xem chừng anh cũng sẽ không nói hai lời mà bắt Nguyễn Thần lập tức nghỉ việc về nhà dưỡng thai.

Nguyễn Thần rất thích không khí ở nhà trẻ này, phải rồi đi quả thật rất đáng tiếc.

Nghĩ đi nghĩ lại, Nguyễn Thần vẫn không thể tìm được một biện pháp thích hợp.

Cô giáo Lương ở bên cạnh trêu chọc cô: “Tiểu Nguyễn sao thế, ngo ngoáy mãi không chịu ngồi yên là sao?”

Nguyễn Thần miễn cưỡng cong khóe môi lên: “Không có việc gì, bỗng nhiên cảm thấy cái ghế có vẻ cứng, khi ngồi thật khó chịu.”

“Tôi có một cái nệm, Tiểu Nguyễn cô có muốn mượn không?” Vệ Sanh vừa mới ngang qua, nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai người, ngay lập tức tiếp lời.

Nguyễn Thần lại càng hoảng sợ, vội lùi về phía sau, ra sức lắc đầu: “Không cần, hiện tại tôi thấy rất thoải mái, chắc vừa rồi là ảo giác...”

Anh ta gượng cười, thừa biết lý do này là giả.

Cô giáo Lương đã nhận ra, liếc mắt nhìn Nguyễn Thần, lên tiếng hỏi Vệ Sanh bản tổng kết buổi học ngày hôm qua.

Vệ Sanh ngoảnh lại cẩn thận hỏi Nguyễn Thần, vội vã cầm bản tổng kết, vừa đi vừa nói chuyện cùng cô giáo Lương, nhanh chóng ra khỏi phòng làm việc đi về phía lớp học.

Nguyễn Thần lau mồ hôi, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa thì cô đã hét lên rồi.

Vệ Sanh xuất quỷ nhập thần, bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh, thực sự là quá dọa người rồi.

Tiểu Quế ở phía trước liều mạng nháy mắt với cô, chỉ sợ Nguyễn Thần nhất thời nhanh mồm nhanh miệng để lộ sự việc.

Nguyễn Thần cũng nháy mắt ra hiệu với Tiểu Quế, miệng của cô so với ngọc trai còn chặt hơn nhiều lần, làm sao có thể bô bô ra hết được?

Thời gian nghỉ trưa, cô giáo Lương mời Nguyễn Thần đến một quán ăn chay, cô không thể làm gì khác hơn là bảo Triệu Thiên Cảnh buổi trưa không cần đến.

Quán ăn chay cách vườn trẻ hai con phố, đầu bếp ở đây từng đạt giải thưởng lớn ở nước ngoài, có danh tiếng cực lớn ở trong nước. Món ăn trang trí đẹp mắt, hương vị không tồi, quan trọng là rau củ sạch sẽ, dù cho giá cả có đắt, thỉnh thoảng ăn cũng được, nhưng nếu mà đi nhiều quá chắc ăn không tiêu mất.

Nghe cô nói đến quán ăn chay, Triệu Thiên Cảnh cũng an tâm, buông điện thoại tự mình xuống dưới mua một hộp cơm về, tiếp tục ôm từ điển phấn đấu tìm tên cho cục cưng!

Nguyễn Thần không cần nghĩ cũng biết Triệu Thiên Cảnh bận làm gì, sắc mặt mang theo chút bất đắc dĩ, nhưng khoe miệng lại tràn đầy nét cười muốn thu lại cũng không được.

Cô giáo Lương nhìn hai người này kết hôn đã lâu mà vẫn còn ngọt ngào như mật, trong lòng hâm mộ mãi không ngừng.

Không biết có bao nhiêu cặp vợ chồng trước khi kết hôn tình cảm rất tốt, sau khi kết hôn xong vì chuyện cơm gạo củi lửa mà dần dần trở nên lãnh đạm, những đôi vợ chồng giống như Nguyễn Thần và Triệu Thiên Cảnh quả thực là không nhiều.

Nguyễn Thần biết cô giáo Lương tò mò việc sáng sớm cô và Tiểu Quế thì thầm nói chuyện, thế nhưng chính mình không thể nói, cô lỡ mồm tự bịt kín miệng, vừa cổ vừa ăn hết cái này đến cái kia, không hề chủ động nói chuyện.

Cô giáo Lương bên cạnh vừa uống trà vừa nhìn cô, một lúc sau nở mím cười.

“Được rồi, em và Tiểu Quế có tính toán gì vừa nhìn đã biết. Tiểu Quế quay về nhà hỏi thăm chuyện Vệ Sanh à, lại nhìn sắc mặt của em chắc chắn là không phải chuyện không tốt.”

Nguyễn Thần thiếu chút nữa phụt cả nước trà ra ngoài, cô giáo Lương ăn nói thật sắc bén, gãi đúng chỗ ngứa: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là...”

Cô cau mày, còn đang lo lắng có nên nói ra hay không.

“Ở đây không có người ngoài, bằng không sao chị lại có thể mời em đến chỗ này?” Cô giáo Lương vừa vào cửa liền đi tới chiếc bàn ở trong góc của tầng hai, cách bàn bên cạnh khá xa, người khác hoàn toàn không nghe thấy gì.

Nguyễn Thần liếc mắt xung quanh, hóa ra cô giáo Lương đã sớm có tính toán trước.

Nếu đã là như vậy, Nguyễn Thần cũng không nhần nhó nữa, liền nói ra chuyện Tiểu Quế đã cho cô biết.

Cô giáo Lương sợ đến thiếu chút nữa đánh rơi chén trà xuống đất, sắc mặt vô cùng khó coi: “Nếu đúng là như vậy, nên tìm Hiệu trưởng nói chuyện, giữ Vệ Sanh lại là chuyện không thể ”

Cô xem tin tức, gặp không ít những tên luyến đồng làm chuyện xấu xa. Bây giờ lại đổi thành phụ nữ có thai, vậy thì càng thêm tồi tệ.

Bây giờ một lớn một nhỏ, xảy ra chuyện thì ai chịu trách nhiệm cho nổi?

Ở nhà trẻ tất cả đều là trẻ con, cũng chỉ có mấy giáo viên quản lý, không cần thận để Nguyễn Thần bị Vệ Sanh đưa đến chỗ nào khác, các cô muốn tìm cũng khó mà tìm được.

Cô giáo Lương càng nghĩ càng lo lắng, hạ quyết tâm quay về tìm Hiệu trưởng.

Nguyễn Thần cúi đầu, giọng nói không xác định: “Việc này do Tiểu Quế tìm bạn hỏi thăm được, không có chứng cứ thì cũng không thể đuổi người ta a

khỏi vườn trẻ được...”

Cô giáo Lương ngẫm lại cũng đúng, những chuyện Tiểu Quế dò hỏi về luôn nửa thật nửa giả, chuyện lớn như thế này quả thật khó mà xác định được.

“Hiệu trưởng nếu để cho Vệ Sanh làm việc ở đây, chần chừ đã biết hành vi của anh ta ở vườn trẻ trước đó, làm sao có thể không biết chuyện này?” Cô giáo Lương nghĩ đến việc Hiệu trưởng có tâm giấu diếm, căn bản không đem phụ nữ có thai như Nguyễn Thần để ở trong lòng.

Ai ngờ vừa trở lại vườn trẻ, Hiệu trưởng nhận được thông báo tham dự hội thảo giáo dục trẻ em, dẫn theo Tiểu Quế lên xe đi mất.

Có lẽ là dự định để cho Tiểu Quế thay thế công việc của Nguyễn Thần trong thời gian cô nghỉ sinh con nên mới sắp xếp như vậy.

Nguyễn Thần buồn bực, Hiệu trưởng ơi Hiệu trưởng, sao cô không dẫn theo cái mầm tai họa Vệ Sanh này đi theo luôn?

Cô giáo Lương cũng buồn, hiện tại chỉ có thể dùng chiến thuật theo dõi sát sao, mỗi ngày đều để Vệ Sanh đi theo, giao một đồng việc cho anh ta làm, khiến anh ta không có thời gian mà đi quấy rối Nguyễn Thần!

Hai người hạ quyết tâm, trao đổi ánh mắt với nhau, hai người liên thủ, ngay cả một ngón tay của Nguyễn Thần, Vệ Sanh đừng hòng mà động tới!

Buổi chiều khi Triệu Thiên Cảnh tới đón Nguyễn Thần, thấy cô héch cằn, lại nhú nhú mắt cười trộm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Anh vừa cười vừa lắc đầu: “Hôm nay ở vườn trẻ có chuyện gì vui à?”

Nguyễn Thần lấy lại tinh thần, ánh mắt lén dò đến khuôn mặt của Triệu Thiên Cảnh, bữu môi nói: “Hiệu trưởng đi công tác, bây giờ vườn trẻ như rấn mắt đầu có xem là chuyện tốt không?”

“Đương nhiên, Boss không có mặt, có thể thoả mái lười biếng rồi.” Triệu Thiên Cảnh cũng không ngại thời gian anh đi công tác nhân viên làm biếng, dù sao mọi chuyện đều làm rất tốt, không kéo dài không qua loa là được rồi.

Về phần trong thời gian làm việc còn chơi điện tử? Không thành vấn đề.

Trong giờ làm việc còn tám chuyện với người yêu? Không thành vấn đề.

Trong giờ làm việc còn ngủ ngon lành? Không thành vấn đề.

Trong giờ làm việc còn tranh thủ trêu chọc người khác nơi công cộng...

À, nếu như người bị đùa giỡn nơi công cộng cam tâm tình nguyện thì...

“Hiệu trưởng đi công tác để em ở lại, vậy đưa ai đi cùng?” Triệu Thiên Cảnh trong lòng âm thầm tán thưởng Hiệu trưởng anh minh, không để Nguyễn Thần phải chịu khổ.

“Dẫn theo Tiểu Quế, đi rất vội, còn chưa kịp nói câu nào.” Vừa lúc này đã gọi cho Nguyễn Thần dặn dò vài câu, rồi lại nhanh chóng cúp máy, hình như buổi tối còn có tiệc.

Dù sao ở vườn trẻ cũng không có nhiều việc cho lắm, Hiệu trưởng dù cứ đi như vậy cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì.

Triệu Thiên Cảnh thấy sắc mặt của cô có chút kỳ lạ, còn muốn hỏi xem hôm nay ở vườn trẻ có chuyện gì xảy ra hay không.

Nguyễn Thần nhận ra, vội vã nói sang chuyện khác: “Ngày hôm nay đã nghĩ ra tên cho bé cưng chưa?”

“Nghĩ được hai cái, “Triệu Thiên Cảnh cũng phát hiện ra người mẹ chuẩn mực đang chuyển chủ đề, hăng hái phùng phùng nói đến công cuộc đặt tên gian khổ.

“Ngày hôm nay anh thấy hai tên rất được, ý tứ cũng hay, đặt làm tên cục cưng rất thích hợp.”

Sau khi Triệu Thiên Cảnh về nhà, lập tức lấy ra hai cái tên khoe với cô: “Nhìn đi, rất hay phải không?”

Nguyễn Thần cảm quyền sở tay của anh nhìn một hồi, chân mày nhú cả lại, sau mới áp ứng hỏi: “Hai chữ này đọc thế nào ạ?”

Triệu Thiên Cảnh trưng ra vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, anh đã vất cả tìm kiếm mấy chữ này trong từ điển, vậy mà cô hiển nhiên lại không biết!

Anh cảm quyền sở tay xem lại, lại xem lại lần nữa, xấu hổ mà ho khan hai tiếng: “Để anh tìm cho em, trong từ điển có phiên âm cách đọc.”

Nguyễn Thần lờm anh, có lẽ nào chính Triệu Thiên Cảnh cũng không biết cách đọc thế nào?

“Đây là ‘Thế’, đọc là ‘tì’, thanh thứ nhất, để cho đứa lớn.” Triệu Thiên Cảnh vờ vặt giở hai trang từ điển, lén lút cảm quyền sở tay giở đến trang cuối cùng.

Nguyễn Thần thấy anh làm bừa, cũng coi như không nhìn thấy.

“Đây là ‘Toán’ đọc là ‘zan’, thanh thứ tư, để cho đứa thứ hai.”

**Trong tiếng Trung nó đọc là zan nên gọi là thanh thứ 4, tiếng Trung có 4 thanh*

Viết chữ ‘hai’ (nhị) tốt xấu gì cũng phải viết cho rõ ràng, chứ viết chữ ‘một’ (nhất) về cơ bản chỉ cần nguyệt ngoạc linh tinh cũng ra chữ ‘một’

Nguyễn Thần nhớ tới trước đây khi học tiểu học, mỗi lần phát sách mới đều phải cầm bút máy cần cần từng li từng tí viết tên mình lên trang giấy đầu tiên.

Năm đó cô rất ghét viết tên mình, hận không thể được gọi là Nguyễn Nhất, hiện tại nhìn thấy hai chữ này, Nguyễn Thần lập tức nghĩ bản thân mình so với cục cưng còn hạnh phúc hơn.

Chờ cục cưng trưởng thành, học được cách viết, phải viết những ký tự phức tạp kia, khẳng định là trong lòng hận không muốn ra khỏi bụng mẹ ...

Nguyễn Thần tưởng tượng ra ánh mắt ai oán của cục cưng sau này, chỉ có thể khuyến khích người cha chuẩn mực bỏ cái ý tưởng trong đầu kia ra: “Nhiều nét quá, cục cưng nhớ thể nào được?”

Đừng nói là bé cưng, sau này bảo cô đi điền hồ sơ, có khi còn chẳng nhớ được nét đầu tiên ấy chứ.

Triệu Thiên Cảnh rầu rĩ, anh thấy cái tên này rất được, nhưng mà Nguyễn Thần đã lên tiến rồi, không thể làm gì khác hơn là đem nỗ lực mấy ngày qua thành phế thải ném sang một bên.

“Dù sao vẫn còn sớm, chúng ta lại tiếp tục suy nghĩ.”

Nguyễn Thần không dám để anh một mình suy nghĩ, cứ thể bảo Triệu Thiên Cảnh đem từ điển phổ thông ra, hơn nữa còn là bản hồi bé mình từng dùng qua.

Triệu Thiên Cảnh nghe được liền sững sốt, quay đầu lại buồn bực: “Hồi học tiểu học anh có con dấu, có sách mới chỉ cần đóng dấu, không hề mất công.”

Lúc này đến lượt Nguyễn Thần phiền muộn, sao cô lại không nghĩ đến phương pháp này, còn ngu ngốc mà viết nắn nót từng nét chữ lên trang giấy đầu tiên?

“Nói chung, cái tên nên đơn giản lại dễ nhớ, đừng phức tạp quá, nhìn lại vầng đầu.”

Nguyễn Thần làm bầm hai câu, Triệu Thiên Cảnh lập tức phục tùng vô điều kiện, bắt tay tìm kiếm trong từ điển.

“Nếu không thì vẫn võ song toàn, chữ Bân* được không?”

**Chữ Bân : 玢 : nho nhã*

Triệu Thiên Cảnh lắc đầu, bỗng nhiên đề nghị: “Đứa lớn là văn, đứa nhỏ là võ được không?”

Nguyễn Thần nháy mắt mấy cái, Triệu Văn, Triệu Vũ?

Kỳ thực, nghe thật đơn giản, cũng rất hay nữa ...

Hai người cùng đặt tên không ngờ ăn nhịp với nhau như thế, vì thế cha mẹ chuẩn mực nhanh chóng tắm rửa đi ngủ, chuẩn bị ngày mai đem cái tên này cho Triệu Thanh và Ngô Vận xem qua.

Nếu như được thông qua, là đã xác định được tên rồi.

Không biết hai bé cưng trong bụng còn chưa chào đời của hai người nếu biết được chuyện này, liệu có thể bùng bùng nổi giận với cặp cha mẹ chuẩn mực đối với chuyện đặt tên xem như là trò đùa này hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Hải Hòa Về Biển Chuyển.

Tâm trạng tích tụ khó tỏa, muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông ——BY Nguyễn Thần

Ngô Vận liếc qua cái tên Triệu Thiên Cảnh nghĩ ra, nhũn mảy. Triệu Thanh ở bên cạnh cũng nhũn mảy theo, không vui nói: “Con suy nghĩ cái tên này trong bao lâu, còn gì nữa không?”

Ở trên quyển sổ ghi chép vẫn còn mấy cái tên mà Nguyễn Thần ưng ý, trên cùng là hai chữ “Văn, Vũ”

Triệu Thanh không vui, Nguyễn Thần dùng khuỷu tay lén huých Triệu Thiên Cảnh một cái, ánh mắt ý bảo anh hãy lập tức giải thích.

Triệu Thiên Cảnh bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là giải thích: “Chúng con đã suy nghĩ cẩn thận rồi, từ điển cũng đã xem qua rồi, chỉ thấy mấy cái tên này là hợp, nên mới mang ra cho ba mẹ tham khảo.”

Nói thế, sắc mặt Triệu Thanh ôn hòa hơn rất nhiều.

Dù thế nào, vợ chồng son vẫn coi trọng ý kiến của họ, vậy coi như đã rất nể mặt họ rồi.

Ngô Vận dùng ngón tay chỉ vào mấy cái tên trên quyển sổ ghi chép: “Những cái tên này thông thường quá, không được.”

Dù không đặt những cái tên lúc viết ra nhiều nét phức tạp, thì cũng phải đặc biệt hơn so với những người khác một chút, thế nào thì đây cũng là cháu trai cháu gái của bà cơ mà.

Triệu Thanh cũng tán thành mà gật đầu: “Đúng, tên của đứa bé không thể qua loa được.”

Ông suy nghĩ một chút, bỗng nhiên có ý kiến: “Giống như thời của chúng ta, tất cả đều là 'Ái Quốc' 'Ái Dân' 'Ái Đảng', nếu không thì sẽ là 'Chấn Hoa' 'Chấn Nghiệp', chúng ta làm kinh doanh, cũng phải đặt một cái tên may mắn.”

Ngô Vận vừa nghe vậy không vui nói: “Lẽ nào gọi là 'Phú Quý', 'Phúc Oa', 'Lai Tài' ?”

Nguyễn Thần ở bên cạnh nghe thấy thế đầu đầy hắc tuyến, nếu thật sự đặt tên như vậy, không chừng hai đứa nhỏ trong bụng vừa sinh ra sẽ khóc đến chết – cái tên này rất mất thể diện.

Triệu Thiên Cảnh biết bọn họ đang nói đùa, nhưng mà vẫn bị dọa sợ: “Ba, mẹ, đó là chuyện từ bao giờ rồi, bây giờ là thế kỷ 21.”

“Ba với mẹ con luôn theo kịp trào lưu, đừng coi thường chúng ta.” Triệu Thanh mất hứng, sao đứa con này lại dám ghét bỏ vợ chồng mình không theo kịp thời đại?

Triệu Thiên Cảnh vội vã sửa sai: “Không phải, ba đi ra ngoài vẫn phong độ lắm, mẹ cũng vậy, người khác còn tưởng rằng hai người mới có bốn mươi.”

Ngô Vận được khen nên cười vui vẻ, Triệu Thanh cũng liếc mắt sang nhìn bà, khóe miệng cũng mang theo nụ cười.

Chớp mắt đã đến bữa trưa, Triệu Thiên Cảnh và Nguyễn Thần ăn xong bữa trưa do Ngô Vận tự tay nấu, không quyết định được tên cục cưng mà quay trở về.

Ngô Vận và Triệu Thanh có nhiều ý kiến, có tốt mà cũng có xấu, Nguyễn Thần cũng biết đặt một cái tên không dễ, sau đó lại buồn ngủ nên được Triệu Thiên Cảnh đưa về nhà ngủ trưa.

Nguyễn Thần rốt cục hiểu rõ vì sao có người chưa mang thai mà vẫn phiền não chuyện đặt tên cho con, cô lẩn qua lẩn lại một tháng, thế mà vẫn không tìm ra cái tên thích hợp.

Việc này có muốn vội vàng cũng không được, Nguyễn Thần không thể làm gì khác hơn là tạm thời ném sang một bên, để cho Triệu Thiên Cảnh một mình tiếp tục phiền não.

Vườn trẻ đã có cô giáo Lương che chở, Vệ Sanh mấy ngày nay vội đến mức chân không chạm đất, đi tới đi lui không có thời gian mà ngồi trong phòng làm việc lấy mười phút.

Cứ như vậy, anh ta cũng không rảnh quan tâm đến tình hình gần đây của Nguyễn Thần, chứ đừng nói đến việc chăm sóc như trước đây.

Vốn có mấy người trẻ tuổi không thích cô giáo Lương sai bảo Vệ Sanh nhiều như vậy, nên thường xuyên giúp đỡ, tiện thể tạo mối quan hệ thân thiết.

Cô giáo Lương cũng vui vẻ dễ dàng, nhân tiện coi như là cho mấy cô gái trẻ này một cơ hội, để cho các cô tấn công Vệ Sanh một chút.

Tốt nhất vẫn quán quít lấy anh ta, để cho Vệ Sanh không có tâm tư làm phiền Nguyễn Thần.

Trong lúc vô ý cô giáo Lương đã để lại cho các cô gái chưa có chồng ấn tượng tốt về mình, các cô mỗi ngày đều cười tươi như hoa.

Nguyễn Thần cũng vui vẻ, mỗi ngày không cần phải cẩn thận trốn tránh Vệ Sanh, ăn một chút bánh kem, cùng cô giáo Lương tâm sự về dưỡng sinh và đứa bé trong bụng, mỗi ngày vô cùng thoải mái thoải mái, sắc mặt rất tốt, trắng hồng, giống như véo nhẹ một chút cũng có thể chảy nước ra.

Những đứa bé trong vườn trẻ thấy bụng Nguyễn Thần to dần lên, đều tò mò xem có phải trong áo có giấu một cái gối nhỏ không, vờn tay muốn sờ vào cái; có đứa tự hào nói cho mấy bạn nhỏ khác, trong bụng cô Nguyễn có em bé, rất nhanh có thể ra ngoài chơi cùng bọn chúng; rồi có đứa học bộ dáng Nguyễn Thần, một tay chống lưng, một tay nâng bụng, hai chân đi theo hình chữ bát, làm cho Nguyễn Thần cười nghiêng ngả.

Có đứa lại dùng tay nhỏ muốn chọc chọc vào bụng cô, làm cô sợ đến mức phải trốn đi. Mặc dù biết tính cách tò mò của bọn nhỏ là bản tính trời sinh, nhưng nếu bị đụng trúng cũng không tốt.

Cô giáo Lương trêu chọc Nguyễn Thần trên cổ nên treo một tấm bảng nhỏ, bên trên có vẽ một bức tranh đơn giản nói cho các bạn nhỏ biết “Chỉ được nhìn, tay không được chạm vào.”

Nguyễn Thần buồn bực, lẽ nào cô nên ăn mặc như mấy con mannequin ở trong cửa hàng, trên ngực dán một tờ giấy lớn ghi “Đừng chạm vào”?

Bụng của Nguyễn Thần càng ngày càng phình to ra như khinh khí cầu, tốc độ này có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng mà trong mắt cô lại vô cùng đáng sợ, chỉ sợ cái bụng cô không chịu được mà bị vỡ mất.

Triệu Thiên Cảnh nghe vậy cười không ngừng, nói lúc nào cái bụng vỡ ra, cũng là lúc cục cưng của hai người cũng nên ra ngoài rồi.

Nguyễn Thần giờ nắm đầm đầm anh vài cái, trẻ con đương nhiên nên sinh thường mới tốt, phẫu thuật xong có sẽ để lại vết sẹo mổ, còn nghe nói trẻ con sinh ra cũng không thông minh như sinh thường.

Triệu Thiên Cảnh nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô, cười nói: “Cục cưng không nghe lời đi ra từ chỗ này, chúng ta sẽ đánh mông chúng, rồi đem chúng nhét vào bụng!”

Nguyễn Thần vừa nghe, vui tươi hơn hờ mà nở nụ cười.

Cũng không phải bắt dê, làm sao có thể đưa cục cưng vào trong trở lại?

Hai người đang cười đùa, điện thoại di động của Nguyễn Thần vang lên.

Triệu Thiên Cảnh tự nhiên đứng dậy bắt máy, từ sau khi Nguyễn Thần mang thai, mấy thứ như điện thoại di động đều để ở rất xa, ở nhà đều là anh bắt máy.

Dù sao thì nghe điện thoại di động cũng tiếp xúc với phóng xạ, ở ngoài thì không có cách nào, nhưng mà ở nhà thì không cần phải tiếp xúc.

Triệu Thiên Cảnh nghe xong hai câu liền chạy lên sân thượng, ra về bí ẩn, Nguyễn Thần ngồi ở sofa tò mò nhìn ra bên ngoài —— có thể nghe điện thoại di động của cô, chắc chắn cũng là người quen, như vậy là ai tìm cô?

Nguyễn Thần trầm suy nghĩ, Triệu Thiên Cảnh đã cúp máy, cảm điện thoại di động dường như không có việc gì trở về.

“Điện thoại của ai thế?”

Triệu Thiên Cảnh tiện tay thả điện thoại trên bàn, ậm ờ nói: “Không có việc gì, là nhầm máy.”

Thời gian Nguyễn Thần ở cùng Triệu Thiên Cảnh cũng không phải là ngắn, vừa nhìn đã biết anh đang nói dối.

Có thể là do sự dạy dỗ từ bé, Triệu Thiên Cảnh rất ít khi nói dối người nhà, xem ra có phần chột dạ, lúc nói chuyện quay lưng về phía Nguyễn Thần, giọng nói cũng nhỏ hơn so với bình thường.

Nguyễn Thần bĩu môi tức giận, lầu bầu: “Anh xoay người lại, nhìn vào em nói lần nữa xem.”

Triệu Thiên Cảnh vừa nghe đã biết Nguyễn Thần đã nhận ra, áy náy cười ôm vai của cô: “Anh chỉ không muốn em phải lo lắng, không phải có ý gì đâu.”

Bị nắm thóp, lập tức thừa nhận lỗi, thành khẩn mà xin lỗi, làm cho Nguyễn Thần muốn tiếp tục tức giận cũng khó.

Cô nhéo cánh tay Triệu Thiên Cảnh, anh cau mày về mặt đau đớn kêu “Á” một tiếng, Nguyễn Thần lập tức hết giận, cảm thấy thoải mái.

“Sau này không được gạt em, lời nói dối thiện ý cũng không được!”

“Vâng, bà xã đại nhân!” Triệu Thiên Cảnh giơ hai tay lên, biểu thị đầu hàng, lúc này mới từ từ nói cho cô biết.

“Tình trạng của chị Tịch không tốt, vừa nãy là điện thoại của Hoắc Thành gọi tới.”

Nguyễn Thần nhượng mảy, Hoắc Thành gọi điện thoại đến tìm cô, nói tình huống của Lý Tịch không tốt.

“Anh ta bảo thế nào?”

“Tình trạng của chị Tịch vẫn không tốt, bình thường ngủ không được, sáng sớm dậy ôm chăn khóc, còn tức giận với Hoắc Thành. Bác sĩ nói, có thể là chứng lo lắng trước khi sinh...” Giọng nói của Triệu Thiên Cảnh vô cùng nặng nề, có lẽ là anh cũng không muốn nói ra khiến cho tâm tình Nguyễn Thần

không tốt theo.

Nguyễn Thần thở dài, không ngờ Lý Tịch lại náo loạn thành ra như vậy.

“Có người thương yêu bà ấy, đứa bé cũng sắp ra đời rồi, bà ấy còn có cái gì không hài lòng nữa?”

Triệu Thiên Cảnh ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng nói: “Có thể trong lòng của di Tịch, trước sau gì Hoắc Thành cũng không bằng được người kia.”

“Thực sự là hết hy vọng rồi, “ Nguyễn Thần nằm trong lòng anh, Lý Tịch thoát nhìn là người tùy tiện, lúc nào cũng vui vẻ câu tam đáp tứ, không nghĩ rằng cũng là một người si tình.

Ba cô đã tái hôn lâu như thế rồi, không nghĩ đến việc chỉ nhìn thấy một lần, lại khiến cho trong lòng Lý Tịch có khúc mắc.

Muốn coi chuông phải tìm được người buộc chuông, khúc mắc của Lý Tịch có lẽ Hoắc Thành không thể giải quyết được cho bà.

“Vậy đứa bé trong bụng bà ấy, có ảnh hưởng không?” Theo tính toán, đứa bé trong bụng Lý Tịch đã hơn sáu tháng rồi, lúc này mà náo loạn, chắc chắn đứa bé cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì lớn.

Triệu Thiên Cảnh lắc đầu: “Chị Tịch ăn càng ngày càng ít, tâm trạng lại không ổn, bác sĩ đề nghị Hoắc Thành để cho đứa bé sinh ra trước thời hạn, chỉ sợ đứa bé quá nhỏ sau này dễ mang bệnh, cơ thể sẽ yếu hơn so với những đứa nhỏ khác.”

Dù sao so với ở trong bụng Lý Tịch chịu khổ sở, rất có thể ra ngoài sẽ được tốt hơn...

Nguyễn Thần thở dài, cũng hiểu rõ chuyện này không có cách nào khác.

“Vậy Hoắc Thành gọi điện thoại đến bảo em làm gì?”

Triệu Thiên Cảnh do dự một chút mới nói: “Ông ấy nhờ em khuyên nhủ chị Tịch, nhưng anh đã tìm cách từ chối cho em rồi.”

Dẫu Lý Tịch là mẹ đẻ của Nguyễn Thần, thế nhưng hiện tại Nguyễn Thần sợ là cũng không thích hợp để đi khuyên nhủ người khác, hơn nữa Nguyễn Thần đến bệnh viện thực sự có thể khiến tâm tình Lý Tịch tốt lên không?

Triệu Thiên Cảnh không dám mạo hiểm như vậy, nghe ý tứ của Hoắc Thành, lúc này Lý Tịch có khuynh hướng bạo lực, nếu như không ý thức được Nguyễn Thần, vậy sẽ không phải là chuyện của một mình Lý Tịch nữa.

Anh lo lắng Nguyễn Thần sẽ tức giận mà tự ý làm chủ, liền từ chối luôn việc này.

Nguyễn Thần hiểu rõ tâm tư của Triệu Thiên Cảnh, hơn nữa cô đến bệnh viện cũng không thể giúp đỡ Lý Tịch, hà tất phải khiến anh lo lắng?

Bàn tay cô vỗ nhẹ lên cánh tay Triệu Thiên Cảnh, nghiêng đầu sang: “Hiện tại em đi ra ngoài không tiện, hơn nữa Lý Tịch cần có bác sĩ khuyên nhủ và trị liệu, anh thay em từ chối cũng tốt, em cũng sợ đến lúc đó nhìn thấy Lý Tịch sẽ đau lòng.”

Nguyễn Thần mỗi lần nhắc đến Lý Tịch đều nổi giận, thế nhưng hiện tại Lý Tịch bị như vậy, còn bị lo lắng trước khi sinh. Tóm lại bà là mẹ của cô, nhìn bộ dạng một người kiên cường sụp đổ, Nguyễn Thần tự nhận chính bản thân cô cũng không chịu nổi.

“Được, việc này chúng ta tạm thời bỏ qua, chờ sau khi sinh cục cưng xong, chúng ta sẽ đi thăm chị Tịch.”

Triệu Thiên Cảnh suy nghĩ rồi giới thiệu bác sĩ tâm lý tốt nhất cho Hoắc Thành, để cho tình huống của Lý Tịch chuyển biến tốt đẹp, đứa trẻ cũng thuận lợi ra đời.

Tốt xấu gì cũng là mẹ đẻ của Nguyễn Thần, nếu có thể giúp được, nhất định anh sẽ nhiệt tình hỗ trợ.

Có bác sĩ chuyên nghiệp bên người, chắc chắn sẽ hiệu quả hơn việc Nguyễn Thần tự mình đến

Ngày hôm sau đi làm, sắc mặt của Nguyễn Thần có phần mệt mỏi, được Triệu Thiên Cảnh dỗ dành một hồi lâu mới tốt lên một chút.

Vừa vào vườn trẻ, cô đã nghe thấy hai tin xấu, tâm tình mới tốt lên một chút đã rơi thẳng xuống đáy vực.

Viện trưởng và Tiểu Quế gặp tai nạn đâm xe, hai người đều bị gãy xương, phải bó thạch cao ở bệnh viện, thế nhưng buổi tọa đàm về giáo dục trẻ em còn chưa kết thúc, vườn trẻ bọn họ không thể vắng mặt được .

Tin xấu thứ hai chính là, viện trưởng quyết định người lớn tuổi nhất ở vườn trẻ là cô giáo Lương thay cô đi dự buổi tọa đàm

Vì vậy, người hướng dẫn Vệ Sanh liền trở thành Nguyễn Thần.

Nhìn cô giáo Lương luống cuống tay chân sắp xếp đồ đạc, nói với Vệ Sanh vài câu, chỉ có thể âm thầm mà hướng về phía Nguyễn Thần nháy mắt cảnh dặn cô cẩn thận, rồi vội vã đi ngay.

Nguyễn Thần cùng với Vệ Sanh mắt to trừng mắt nhỏ, trong lòng cô phiền muộn chết.

Tiểu Quế và cô giáo Lương cả hai người là đồng minh đều chạy cả rồi, chỉ còn một mình cô tác chiến, Hiệu trưởng, không phải là cô cố ý chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hải Hòa Về Hiếu Lâm

Giữa người cha chuẩn mực và Đường Tăng hần là có quan hệ sâu xa từ trước ——BY Nguyễn Thần

Lần đầu tiên Nguyễn Thần không tình nguyện đi vào vườn trẻ, quả nhiên Vệ Sanh đã cười tủm tỉm chờ ở cửa rồi.

“Có bậc thang, cẩn thận một chút.” Anh ta đưa tay định đỡ Nguyễn Thần, bị cô tránh được.

“Không có việc gì, ở nhà tôi cũng tự mình làm những việc này.”

“Như vậy sao được, ba tháng cuối cùng phải cực kỳ chú ý an toàn.” Vệ Sanh nhìn bụng của Nguyễn Thần, so với những phụ nữ có thai khác còn lớn hơn nhiều, khi bước đi cứ lung lay lung lay, làm anh ta nhìn cũng kinh hồn bạt vía.

Nguyễn Thần liếc mắt nhìn anh ta: “Anh chẳng phải đã nói chỉ còn mấy tháng nữa, lo lắng căng thẳng như thế tâm trạng sẽ không tốt, tâm trạng không tốt sẽ ảnh hưởng giấc ngủ, giấc ngủ không ngon sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của đứa trẻ trong bụng.”

Vệ Sanh bị cô làm rối loạn đến choáng váng, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần: “Nói chung tôi chỉ muốn cô cẩn thận.”

“Cô giáo Lương không ở đây, lớp của chị ấy anh đã quen rồi, vẫn là anh trông lớp như trước được không?” Nguyễn Thần cũng lười cùng anh ta thảo luận vấn đề nguy hiểm khi mang thai, nhìn Vệ Sanh cẩn thận đề ý như vậy, không bằng mấy tháng này để cô nằm im trên giường dưỡng thai còn hơn.

Vệ Sanh gật đầu: “Tôi lên lớp đây, Tiểu Nguyễn có việc gì cứ báo tôi.”

“Ừ, tôi biết rồi.” Nguyễn Thần ước gì khiến anh ta ở trong lớp bận đến mức chân không chạm đất, không rảnh đề ý đến cô, nhưng xem ra là rất khó.

Các đồng nghiệp trong lớp đã quen với Vệ Sanh, vì thế cũng không có gì khó khăn, mọi chuyện đều đầu vào đấy.

Nguyễn Thần tốt xấu gì trên danh nghĩa cũng là người hướng dẫn anh ta, đi theo nhìn một cái, Vệ Sanh tuy rằng rắc rối, nhưng làm giáo viên lớp mầm* thức sự rất khá.

**Lớp mầm: lớp mẫu giáo bé*

Nếu như bởi vì chuyện của cô mà bị ép rời khỏi vườn trẻ, thật đúng là tổn thất lớn, nhưng mà Vệ Sanh cũng không thể làm phiền người khác như vậy được ?

Không có cô giáo Lương sai bảo anh ta, Vệ Sanh có nhiều thời gian rảnh rồi, Nguyễn Thần cảm thấy mỗi ngày đều phải ở trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Cô vừa mới thấy khát, trên bàn đã có một cốc sữa bò với độ ấm vừa phải.

Cô vừa mới toát mồ hôi, lập tức có người đưa đến một chiếc khăn ướt.

Cô có cảm giác thất lưng khó chịu, lập tức thì có người nhét ngay một chiếc gối mềm xuống dưới ghế.

Cô có cảm giác bụng dưới đau quặn, đi vào toilet, không biết từ lúc nào ở cửa toilet đã có mấy tấm thảm chống trơn trượt.

Vệ Sanh hành động quá rõ ràng, Nguyễn Thần lại không muốn làm to chuyện, đáng tiếc rất khó có thời gian ở cùng một chỗ.

Thật vất vả ngày hôm nay tan tầm, Vệ Sanh dọn dẹp phòng học khá muộn, Nguyễn Thần quyết định ngồi ở trong phòng làm việc chờ anh ta.

Các thầy cô giáo khác đều về cả rồi, vườn trẻ bỗng nhiên yên tĩnh không còn tiếng trẻ con nô đùa náo nhiệt, có cảm giác vắng lặng, khiến Nguyễn Thần không quen.

Cô chưa từng ở lại vườn trẻ vào lúc muộn như thế này, Nguyễn Thần thích ở đây, cũng bởi vì ở vườn trẻ có thể gặp những đứa nhỏ dễ thương, cũng rất náo nhiệt, mà không giống như trước đây yên tĩnh mà lạnh lùng.

Nguyễn Thần đã lâu không nhớ đến cuộc sống trước hôn nhân, từ khi có Triệu Thiên Cảnh, cô mới tìm lại được cảm giác về nhà. Có Ngô Vận và Triệu

Thanh ở đó, thỉnh thoảng chăm sóc cuộc sống của họ, nhưng sẽ cố gắng không quấy rối thế giới của hai người.

Nguyễn Thành trong lòng rất cảm kích, cũng có cảm động.

Trước đây cô rất muốn có con, kỳ thực cũng là mong muốn mau chóng có một gia đình, có tiếng vui cười, tung bừng náo nhiệt, không cần một mình ngồi trong phòng giam nhảm cô đơn.

Nguyễn Thành vẫn không muốn thừa nhận, thực tế thứ cô không thích không phải là sự yên lặng trong gia đình, mà là sự lạnh lẽo và cô đơn...

Cô cười lắc đầu, quả nhiên vừa mới rời khỏi Triệu Thiên Cảnh một lúc, ở một mình trong phòng làm việc là lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Nguyễn Thành quay đầu lại, đã thấy Vệ Sanh yên lặng đứng ở cửa, ánh mắt dịu dàng rơi trên người cô.

Nguyễn Thành bị cái ánh nhìn dịu dàng quyến luyến này khiến cho nổi da gà, nụ cười trên mặt như đông cứng cả lại.

“Sao thầy Vệ không lên tiếng?”

“Hình như cô đang suy nghĩ chuyện gì, tôi không làm phiền cô chứ.” Vệ Sanh đi tới ngồi ở bên cạnh cô, ý cười bên môi ngày càng dịu dàng hơn.

“Tôi nghĩ cô sợ, sẽ không thân thiết với tôi, không nghĩ tới việc cô ở lại phòng làm việc cố ý chờ tôi.”

Vệ Sanh đã nói thẳng, Nguyễn Thành cũng lười vòng vo.

“Anh làm vậy tuy rằng có ý tốt... Nhưng lại mang đến cho tôi không ít rắc rối.”

“Xin lỗi, “Vệ Sanh cúi đầu, đưa tay che trán, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ: “Tôi không cố ý, chỉ là nhện không được.”

Nguyễn Thành đột nhiên nhớ chuyện Tiểu Quế đi hỏi thăm được, anh ta mắc chứng “ham muốn phụ nữ có thai” ... Cho nên không kiềm chế được bản thân mình ...

Cô vô cùng sợ hãi, bắt đầu hồi hận khi bảo Triệu Thiên Cảnh đến đón muộn một chút.

Có anh ở bên ngoài, Nguyễn Thành tốt xấu gì cũng sẽ an tâm hơn.

“Tiểu Nguyễn hẳn là đã nghe nói chuyện của tôi ở vườn trẻ kia, bằng không trong khoảng thời gian này cũng sẽ không tự động tránh né tôi.” Vệ Sanh cười khô, khe khẽ thở dài.

“Trong chỗ làm cũ cũng có một phụ nữ trẻ có thai, lớn hơn Tiểu Nguyễn hai tuổi. Cô ấy và cô không giống nhau, chồng kinh doanh ở nước ngoài, rất ít khi trở về, đối với cô ấy không yên tâm, liền tìm một người chăm sóc cô ấy.”

“Vì vậy mà anh bắt đầu giúp cô ấy?” Lời của Vệ Sanh nói so với Tiểu Quế có chút không khớp, Nguyễn Thành bán tín bán nghi, có lẽ nên nghe cẩn thận hơn.

“Nhắc tay chi lao, phụ nữ có thai rất vất vả, tôi chẳng qua chỉ muốn xem thế nào.” Vệ Sanh nhú nhú mày, giống như nhớ tới chuyện không vui: “Thế nhưng chồng cô ấy hiểu lầm, cho rằng giữa tôi và cô ấy có quan hệ, còn nghĩ đứa trẻ trong bụng không phải của anh ta, huyên náo đến mức cả vườn trẻ đều biết, cuối cùng để dẹp yên chuyện này, không thể làm khác hơn là sa thải một người.”

Nguyễn Thành đã hiểu rõ, Vệ Sanh để bảo toàn mặt mũi cho người phụ nữ có thai kia, tự giác ra đi: “Nếu biết hành động của anh sẽ làm cho người khác hiểu lầm, vì sao còn đối tôi với tôi như vậy?”

“Cô cũng hiểu được là tôi có ý đồ, nên mới có thể tốt với cô như thế?” Vệ Sanh thực sự nghĩ chính mình làm việc rất có chừng mực, cũng không làm ra những chuyện khiến người khác hiểu lầm.

Nguyễn Thành vừa nhìn chỉ biết anh ta không có tâm làm chuyện xấu, đáng tiếc từ đầu đến cuối đều không hiểu rõ.

“Được rồi, anh là xuất phát từ ý tốt, tôi hiểu rồi.” Cuộc nói chuyện nên kết thúc, Vệ Sanh so với trong tưởng tượng của Nguyễn Thành còn cổ chấp hơn.

Làm chuyện tốt là đúng, thế nhưng cũng phải nhìn tình huống nhìn đối tượng, quan tâm chăm sóc một người phụ nữ có thai, nói không có ý đồ gì thì không ai tin được.

“Tôi có một người chồng rất tốt, thầy Vệ không cần lo lắng tôi sẽ như cô gái kia không có ai chăm sóc.” Nguyễn Thành đứng lên, chắc là ngồi lâu quá, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Vệ Sanh vội vàng đưa tay đỡ cô, sắc mặt bị dọa đến trắng bệch.

Cửa phòng làm việc đột nhiên bị mở ra: “Tiểu Thành?”

Triệu Thiên Cảnh đợi ở bên ngoài hơn mười phút, không thấy Nguyễn Thành đi ra, trong lòng không khỏi lo lắng, quyết định vào vườn trẻ.

Ai biết đi một đường không thấy được người, vừa mở cửa phòng làm việc, không nghĩ tới việc thấy một màn hai người ôm nhau.

Nguyễn Thần thở dài, quả nhiên gặp gỡ Vệ Sanh không có chuyện gì tốt.

Cô đứng vững, đưa tay đẩy Vệ Sanh ra, nhỏ giọng nói cảm ơn, quay đầu nhìn thẳng vào ánh mắt của Triệu Thiên Cảnh.

Vệ Sanh sợ Triệu Thiên Cảnh hiểu lầm, đang muốn mở miệng giải thích, lại bị Nguyễn Thần hung hăng trừng mắt nên cúi đầu yên lặng.

“Chúng ta về nhà đi,” Nguyễn Thần kéo cánh tay Triệu Thiên Cảnh, thấy sắc mặt anh tái xanh, không vui vẻ gì nhìn về phía Vệ Sanh, cổ sức kéo kéo anh.

Dọc đường đi Triệu Thiên Cảnh nghiêm mặt không nói một tiếng nào, cứ thế không một phản ứng với Nguyễn Thần.

Thế nhưng khi lên thang máy Nguyễn Thần giả vờ hơi nghiêng người một cái, anh lập tức khăn trương đỡ cô lên lầu.

Nguyễn Thần len lén chớp mắt, vẫn còn lo lắng cho cô, chắc sự việc không đến mức không giải quyết được.

“Nói đi, hai người một mình ở phòng làm việc làm gì?” Triệu Thiên Cảnh sau khi đỡ cô ngồi xuống sofa, tháo cà vạt, hung dữ hỏi: “Cô nam quả nữ, hơn mười phút còn không đi ra, có chuyện gì bí mật mà phải len lút nói chuyện?”

Nguyễn Thần cười lấy lòng, tựa lên bờ vai anh: “Cô giáo Lương không ở đây, em cùng anh ta thảo luận một chút về giáo án và tình hình buổi học hôm nay.”

“Chỉ có thể thôi?” Triệu Thiên Cảnh trong bụng đầy một con tức, một màn vừa rồi dù nhìn thế nào cũng thấy ái muội, thế nhưng Nguyễn Thần là người như thế nào anh biết rõ, chỉ là không nhịn được mà tức giận.

Vợ anh lại có thể để thằng khác ôm ấp sao?

Nếu như vừa rồi không phải là Nguyễn Thần lôi anh đi, Triệu Thiên Cảnh hận không thể chặt luôn cánh tay ôm Nguyễn Thần của Vệ Sanh!

“Có, đương nhiên là có chuyện khác nữa.” Nhìn anh thực sự phát hỏa, Nguyễn Thần không dám giấu diếm, một năm một mười nói rõ với Triệu Thiên Cảnh: “Cô giáo Lương không ở đây, anh ta làm như vậy, rất quá đáng, em cảnh cáo anh ta vài câu.”

“Sau đó thì, anh không vui rồi ôm em?” Triệu Thiên Cảnh cúi đầu nhìn chăm chăm đôi mắt của cô, giọng nói chua chua.

“Không phải, là em ngồi lâu, đứng dậy lại nhanh quá thiếu chút nữa ngã sấp xuống, anh ta đỡ em.” Nguyễn Thần khoa tay múa chân, ngón tay xoa nhẹ mi tâm anh: “Anh ta sợ làm bị thương đến bụng em, chỉ có thể nâng cánh tay em lên, từ cửa nhìn vào mới giống như đang ôm nhau.”

Nguyễn Thần lần đầu tiên phát hiện Triệu Thiên Cảnh tính cách giống trẻ con như thế, giải thích một hồi lâu cùng với anh ỉn ỉu đành liến nguôi giận.

Mi tâm anh nhú lại đến mức gần thành đường thẳng, bày ra một bộ dạng “Em mà không nói rõ thì hôm nay không xong đâu”, liền không thể làm gì khác hơn là tiếp tục giải thích.

“Anh ta nhắc tới nguyên nhân anh ta rời khỏi vườn trẻ trước đây, có lẽ là ý tốt, nhưng bị người ta hiểu lầm.”

“Nên mục tiêu của anh ta thay đổi, biến thành em hả?” Triệu Thiên Cảnh không đợi cô nói xong, nghiêm mặt hỏi một câu.

Nguyễn Thần càng nghĩ càng thấy mình có tội: “Đều không phải, anh ta thường đề ý đến phụ nữ có thai là vì ... Nói chung em khiến anh ta đừng làm như vậy nữa, anh ta nghe cũng hiểu được.”

Hắn là nghe hiểu được sao...

Kỳ thực Nguyễn Thần cũng không xác định, Vệ Sanh còn chưa tỏ rõ thái độ, thì Triệu Thiên Cảnh đã xông vào.

Cô bỗng nhiên nhúc nhúc, cái gì cùng cái gì chứ, Vệ Sanh một lòng tốt với người ta là được rồi sao còn phải làm phiền người khác nữa!

“Tóm lại là em và anh ta không có chuyện gì, không có khả năng có chuyện gì, tuyệt đối không có chuyện gì! Em xin thề, em cam đoan, em...”

Nguyễn Thần cạn từ, lắp bắp không biết nói thế nào.

Sắc mặt của Triệu Thiên Cảnh cuối cùng cũng tươi tỉnh lên, bàn tay giờ lên xoa khuôn mặt của cô: “Sau này không được cùng anh ta một mình nói chuyện, người khác sẽ hiểu lầm, anh cũng thế!”

Nguyễn Thần lập tức gật đầu, vô điều kiện tán thành. Nói chuyện hai lần cũng không có kết quả, cô đối với Vệ Sanh đã không ôm hy vọng gì nữa rồi.

“Sau này cẩn thận một chút, nếu như em ngã ở vườn trẻ, cục cưng làm sao bây giờ?”

Nguyễn Thần mang về mặt đau khổ gập đầu, cô vội vã đứng dậy bỏ đi, không muốn cùng với Vệ Sanh dong dài, không nghĩ tới vừa đúng lúc khiến Triệu Thiên Cảnh nhìn thấy cảnh như vậy.

“Sau này có khó chịu ở đâu phải sớm nói cho anh biết, mệt thì để người khác làm, ngồi lâu thì phải từ từ đứng lên, đừng có gập.”

Nguyễn Thần tiếp tục gập đầu, hiện tại làm cho Triệu Thiên Cảnh người giận, muốn cô ký kết một hiệp định không bình đẳng thì cô cũng chỉ có thể tuân theo.

“Sau này nếu có đàn ông động chân động tay với em, em phải lập tức tát cho anh ta ta một cái hoặc đá cho anh ta một cú.”

Mất Nguyễn Thần giật giật, quá bạo lực rồi ...

“Sau này không được kén ăn nữa, đừng có ăn mấy đồ dầu mỡ, đừng tưởng rằng em lén ăn lúc nào anh cũng không biết!”

Nguyễn Thần che mặt, thảng trước cô thêm ăn, thừa dịp Triệu Thiên Cảnh không chú ý liền mua một cái bánh quẩy... Anh không cần nhớ lâu như vậy a!

Hơn nữa quá xa rồi, lạc đề rồi đây!

Nguyễn Thần lần đầu tiên phát hiện, hóa ra Triệu Thiên Cảnh rất có tố chất làm Đường Tăng, từ sự kiện “Ôm” Vệ Sanh mà trắng trợn phát huy, dám bắt cô phải đáp ứng bao nhiêu điều kiện.

Tuy rằng đều là vì tốt cho cô, thế nhưng lại nhai đến nửa đêm, vào đúng lúc Nguyễn Thần buồn ngủ nên không khỏi buồn bực.

Triệu Thiên Cảnh so với niệm kinh còn lợi hại hơn, rõ ràng trước đây là một nhân tài IT trầm mặc ít lời, sao bây giờ lại biến thành đại thúc Đường Tăng dong dài thế kia?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Hải Hòa Về Thân Thuộc

Trong hôn nhân ngoại trừ tình cảm, còn cần phải thay đổi bản thân mình ——BY Nguyễn Thần

Ngày hôm sau Nguyễn Thần đến nhà trẻ, Vệ Sanh đi loanh quanh bên cạnh cô, về mặt muốn nói lại thôi, trong đôi mắt không che dấu được vẻ lo lắng.

Cô nhìn không được tròn tròn mắt, lẽ nào Vệ Sanh còn tưởng rằng ngày hôm qua Triệu Thiên Cảnh thấy màn hiếu làm như thế, về nhà dùng gia pháp với cô, vừa đánh vừa mắng, hoàn toàn không để ý đến thân phận phụ nữ có thai của cô?

Chắc hẳn Vệ Sanh suy nghĩ nhiều, nghĩ rằng Triệu Thiên Cảnh rất xấu xa, cho rằng tình cảm của hai người đã hỏng bét rồi?

“Thầy Vệ có chuyện gì thế?” Nguyễn Thần không thể chịu đựng được việc anh ta vòng đi vòng lại, dứt khoát lên tiếng hỏi, giọng nói so với bình thường còn lạnh nhạt hơn.

Vệ Sanh vừa nghe thấy, lại càng thêm lo lắng: “Ngày hôm qua khiến cho cô và chồng hiểu lầm, anh ấy có làm khó cô không?”

“Đương nhiên là không, anh vừa đó là hiểu lầm, sao anh ấy có thể không nhìn ra được?” Dù là ai nhìn thấy cảnh kia đều sẽ nổi giận,

Vệ Sanh bán tín bán nghi, sau đó thở dài nhẹ nhõm: “Không có việc gì là tốt rồi, đều do tôi...”

“Được rồi, chỉ là một hiểu lầm nhỏ mà thôi, anh ấy sẽ không để ý, anh cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa.”

Nguyễn Thần chỉ sợ anh ta cứ tiếp tục hối hận, hoặc là ở chỗ làm cũ ấy, người phụ nữ có thai kia và chồng của cô ấy đã xa nhau lâu, nên mơ hồ có chuyện gây hiểu nhầm, khiến trong lòng Vệ Sanh ám ảnh mãi không thôi.

Kỷ thực chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách anh ta, có lẽ cảm tình của vợ chồng kia đã dần héo mòn ở đất khách quê người, Vệ Sanh chỉ là một người nỗ lực, làm cho bất mãn của họ từ trước đến nay bộc lộ ra nhanh hơn mà thôi.

Vệ Sanh sau khi tốt nghiệp thì vẫn luôn làm việc trong môi trường vườn trẻ sạch sẽ, trong sáng chân thật này, suy nghĩ lại quá đơn giản nên mới khiến cho sự việc tồi tệ đến như vậy.

Trong lòng Nguyễn Thần cũng không quá để ý, Vệ Sanh dù sao chỉ là xuất phát từ ý tốt, hoặc là có chút tình thương, không biết phải tránh nghi ngờ, không biết chú ý giữ khoảng cách cùng phụ nữ đã có chồng.

Lúc cô ngẩng đầu, lại thấy đôi mắt sáng ngời trong suốt của Vệ Sanh đang nhìn chăm chăm mình, trong lòng không khỏi sợ hãi: “Này, làm sao thế?”

“Tiểu Nguyễn, cô thật là tốt, “Vệ Sanh cười híp mắt, trên mặt bỗng nhiên hiện lên một tia hoài niệm: “Giống hệt cô ấy.”

Cô ấy ? Là ai?

Nguyễn Thần sững sốt, trong lòng nghi ngờ, thế nhưng nhìn biểu tình của Vệ Sanh, bỗng nhiên nghĩ mình đã quá vô ý rồi, nhanh chóng đem hiểu kỳ ép xuống.

Vệ Sanh cũng yên lặng, cúi đầu, hàng mi che khuất, làm cho đôi mắt anh ta không thể nhìn rõ.

Một người như ánh mặt trời rạng rỡ bỗng nhiên biến thành hoàng tử u buồn, dù thế nào Nguyễn Thần cũng cảm thấy cổ quái.

Nguyễn Thần nhanh chóng tạo khoảng cách với Vệ Sanh, Vệ Sanh cũng đã bị dạy dỗ nên an phận hơn nhiều, không ân cần quá phận nữa, chẳng qua ở những vấn đề khác vẫn còn có phần chăm sóc cô.

Nguyễn Thần biết anh ta luôn nhìn người khác thông qua bản thân mình, có cảm giác yêu ai yêu cả đường đi, chỉ cần không quá phận, cũng sẽ mặc kệ Vệ Sanh đi.

Cô giáo Lương đã trở về, sắc mặt hồng hào, thoạt nhìn tinh thần rất tốt.

Có người nói buổi tọa đàm do một nhà giáo đã có ba mươi năm kinh nghiệm trong ngành làm chủ tọa, cô giáo Lương thu được rất nhiều kinh nghiệm, coi như đi không uổng phí.

Đối với việc cô giáo Lương trở về, Nguyễn Thần vô cùng chào đón, có cô ấy ở đây, rốt cuộc cô đã thực sự thoát khỏi Vệ Sanh rồi.

“Hiệu trưởng và Tiểu Quế có khỏe không?”

Cô giáo Lương gật đầu: “Tình trạng khôi phục rất tốt, chờ xương liền lại, hai người có thể trở về.”

Cô đột nhiên nháy mắt mấy cái, kéo Nguyễn Thần sang một bên hỏi chuyện: “Vệ Sanh có làm cái gì quá phận không?”

“Khá tốt, “Nguyễn Thần nói qua biểu hiện công tác của Vệ Sanh gần đây, bị Cô giáo Lương trừng mắt.

“Chị không hỏi cái này, bình thường cậu ta có làm phiền em nữa không?”

“À, cái này...”Cô giáo Lương hỏi quá thẳng thắn, Nguyễn Thần ngăn người nói chuyện một cách đơn giản, cả việc hôm đó ở phòng làm việc suýt ngã sấp xuống được Vệ Sanh đỡ lấy lại bị Triệu Thiên Cảnh nhìn thấy hiểu lầm.

Cô giáo Lương bỗng nhiên trầm mặc một chút, lắc đầu: “Chị hỏi Hiệu trưởng mới biết, hóa ra cậu ta cũng đáng thương.”

Nguyễn Thần chớp mắt mấy cái, yên lặng lắng nghe.

“Vệ Sanh vừa mới tốt nghiệp không bao lâu thì thích một người làm mẹ đơn thân, bị người nhà hết sức phản đối, cuối cùng không giải quyết được gì, người kia cũng bị điều chuyển công tác đi nơi khác, có người nói là do nhà họ Vệ ở sau lưng tác động.”

Cô giáo Lương hận nhất là chuyện người có tình mà không được ở cạnh nhau, về mặt tiếc nuối: “Vệ Sanh hỏi thăm mọi nơi cũng không tìm được người đó đem về, sau này cũng không tìm nữa, sống yên ổn hai năm, công tác ở nhà trẻ khá tốt, mọi người đều an tâm, ai ngờ lại xảy ra chuyện.”

Nguyễn Thần biết chuyện cô định nói chính là chuyện Vệ Sanh cùng với cô giáo có thai kia, quả nhiên là yêu ai yêu cả đường đi rồi.

Hóa ra Vệ Sanh có chấp đối với phụ nữ có thai, lại tới mức như thế...

Cô giáo Lương không nghĩ đến việc cô đã biết, về mặt vô cùng kinh ngạc: “Vệ Sanh lại có thể nói cho em biết sao?”

“Vâng, ngày đó anh ta nói cho em một phần, nhưng mà chưa nói đến chuyện người mẹ đơn thân kia.”Nguyễn Thần thật không nghĩ tới, Vệ Sanh lại yêu đương mù quáng đến mức này.

Cô giáo Lương tiếc hận: “Cậu ta là một thầy giáo có tài, đáng tiếc lại có chuyện như vậy, danh tiếng không tốt, không có vườn trẻ nào đồng ý tiếp nhận cậu ta. May là mẹ cậu ta cùng với Hiệu trưởng có quen biết, nên mới vào được đây.”

“Cả nhà đều cho là cậu ta đã khá hơn rồi rồi, xảy ra chuyện không may mới biết được Vệ Sanh chấp nhất như thế, không thể nhìn cảnh phụ nữ có thai chịu khổ được.”

Trong lòng Nguyễn Thần thờ dài, chắc là trong khoảng thời gian người mẹ đơn thân kia rời khỏi đây, Vệ Sanh không thể tự mình chăm sóc cô ấy, trong lòng áy náy, mới có thể đối xử thân mật với những người phụ nữ có thai khác.

Đúng là xuất phát từ ý tốt, đáng tiếc lại bị người ta xuyên tạc.

Cô liếc mắt nhìn cô giáo Lương: “Là Hiệu trưởng bảo chị nói cho em biết?”

Cô giáo Lương cũng không phủ nhận: “Bị em nhìn ra rồi, Hiệu trưởng còn muốn em có thể giúp Vệ Sanh uốn nắn thay đổi một chút, dù sao tình cảm của em và Triệu tiên sinh tốt như thế, sẽ không giống như đôi vợ chồng kia.”

Nói xong, cô giáo Lương cũng thấy da mặt dày lên, nhưng được người ta nhờ vả, chỉ có thể kiên trì tiếp tục nói: “Hiệu trưởng cũng là có ý tốt, dù thế nào cũng nhìn Vệ Sanh lớn lên, không đành lòng nhìn anh ta xuống dốc như thế...”

Nguyễn Thần mím môi, trong lòng có chút buồn bực.

Nhờ cậy như thế, dù cho tình cảm vợ chồng tốt đến mấy cũng có tránh khỏi những hiểu lầm và nghi kỵ sao?

Cô mất hứng, trên mặt lập tức hiện ra vẻ khó chịu.

Cô giáo Lương cũng biết trong lòng Nguyễn Thần khó chịu, cười gượng: “Em xem hiện tại em và Triệu tiên sinh tạm thời không ảnh hưởng chút nào, Vệ Sanh cũng tốt hơn nhiều.”

Nguyễn Thần nghĩ Hiệu trưởng vẽ ra một vòng tròn, ngồi chồm hổm bên trong chờ cô nhảy vào, trong lòng lại càng thêm phiền muộn.

“Tâm bệnh cần phải được gỡ bỏ, nếu không Vệ Sanh sẽ tiếp tục như thế này?” Đều bị mọi người hiểu lầm là yêu phụ nữ có thai, sau này sống thế nào?

Cô giáo Lương đồng ý gật đầu: “Chị cũng hiểu được nếu cậu ta còn như vậy, cuộc sống về sau sẽ khó khăn hơn.”

“Vệ Sanh vẫn không tìm được người kia?” Nguyễn Thần thấy kỳ lạ, dù là trốn đi, cũng không có khả năng biến mất như thế, một manh mối cũng không hề lộ ra.

“Nói là đi tìm một lần nhưng mà không thấy, sau này không đi tìm nữa.” Cô giáo Lương không được nghe nhiều lắm, thực sự Hiệu trưởng cũng chỉ biết đại khái, cụ thể thế nào thì không rõ ràng hết được.

Nguyễn Thần nghĩ lại cảm thấy rất thấy kỳ lạ, nhưng nghĩ mãi cũng không ra.

Sau khi trở về, Nguyễn Thần liền cùng Triệu Thiên Cảnh nói chuyện, trong lòng vẫn không thể nghĩ ra được điểm kỳ lạ ấy là gì.

“Anh nói xem có phải bên cạnh Vệ Sanh có gián điệp, có một chút gió thổi cỏ lay thôi cũng báo để cô gái kia chạy trốn?”

Nghe nói trong lòng Vệ Sanh có người khác, Triệu Thiên Cảnh vô cùng thoải mái, trên mặt anh toàn là tươi cười, vô cùng can tâm tình nguyện phối hợp.

“Người trong nhà anh ta hẳn là biết cô gái kia ở đâu, mỗi lần đi tìm, đương nhiên là không tìm được rồi.”

Nguyễn Thần lúc này mới bừng tỉnh ngộ ra: “Hóa ra là như vậy, thảo nào Vệ Sanh lúc nào cũng tìm hụt, thật đáng thương.”

“Muốn giúp anh ta tìm à?” Triệu Thiên Cảnh hiếm khi muốn giúp người làm việc tốt, tránh cho người nào đó suốt ngày quẩn luyến vợ anh.

Nguyễn Thần ngắc đầu, ngây ngời một chút: “Anh sẽ giúp Vệ Sanh?”

Về mặt cô chần chờ, Triệu Thiên Cảnh vừa nhìn đã không thích Vệ Sanh, bây giờ lại tự nhiên muốn giúp anh ta?

“Việc nhỏ mà thôi, “đôi với một người thông thạo máy tính, tìm một người ở gần không có gì là khó khăn cả, Triệu Thiên Cảnh nghĩ đến dùng chuyện này để cái người kia không dây dưa với Nguyễn Thần, chuyện này có thể làm được.”

Nguyễn Thần đối với sự khoan dung của anh, hai mắt bừng sáng, vẻ mặt đầy tự hào hôn lên khuôn mặt của Triệu Thiên Cảnh: “Ông xã, anh giỏi quá!”

Triệu Thiên Cảnh ho khan, thực sự là anh càng muốn cô tán thưởng mình vào lúc khác hơn.

Chỉ có điều nhìn Nguyễn Thần vui vẻ như vậy, làm bà mối tác hợp người khác là chuyện tốt, coi như là tích đức cho cục cưng, Triệu Thiên Cảnh rất nguyện ý làm.

Chỉ cần Triệu Thiên Cảnh ra trận, đương nhiên dễ như trở bàn tay, chỉ một hai ngày đã có địa chỉ chỗ làm và nơi ở.

Nguyễn Thần nhìn trái nhìn phải, không hiểu làm sao có thể tìm được chỗ này.

Triệu Thiên Cảnh kiên trì giải thích: “Anh hỏi xin Hiệu trưởng anh, tên và năm sinh, người kia chỉ cần lên mạng, có địa chỉ IP, từ đó tìm ra được.”

Anh nói thật đơn giản, nhưng Nguyễn Thần biết việc này không thể nói vài câu thế là làm xong.

Cô sờ bụng, lặng lẽ nói với cục cưng

Nhìn đi, cha con đối với tình địch tốt như thế, đủ khoan dung đủ rộng lượng, mẹ con vô cùng tự hào nha!

Nếu như Nguyễn Thần biết người cha chuẩn mực vì muốn loại bỏ người nào đó suốt ngày dính lấy vợ mình như cao da trâu mà tự mình động thủ, chắc chắn sẽ không cảm động đến mức đấy ...

Vệ Sanh có được địa chỉ về mặt xúc động vô cùng, không nói lời nào mà ôm Nguyễn Thần một cái thật bất ngờ, Triệu Thiên Cảnh ở bên cạnh mặt đen sì sì, đem hai người tách ra, kéo cô về phía mình.

Vệ Sanh cũng biết chính mình đường đột quá, thế nhưng anh ta thực sự rất vui sướng, lâu như vậy không có một tin tức, anh ta còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại người kia nữa...

Vừa đến cuối tuần, Vệ Sanh ngay cả người trong nhà cũng không nói, lập tức lên xe đi tìm người trong lòng.

Nguyễn Thần mới đầu bị Vệ Sanh ôm lại càng thêm hoảng sợ, thế nhưng thấy anh ta vẻ mặt hưng phấn cùng với biểu tình kích động, cô cũng nhận không được mà nở nụ cười.

Triệu Thiên Cảnh sắc mặt cũng dịu lại, trong lòng yên lặng mà phào nhẹ nhõm, phiền phức rắc rối đã đi rồi, thật hy vọng Vệ Sanh đi rồi cũng đừng về dây dưa với Nguyễn Thần nữa.

Nguyễn Thần dựa vào người phía sau, nhớ tới Triệu Thiên Cảnh đã tìm qua ảnh chụp, người mẹ đơn thân kia đã có đứa con một tuổi rồi. Đứa trẻ kia cũng không phải của Vệ Sanh, không biết sau này hai người kia có thể cùng nhau ở một chỗ không.

Nguyễn Thần tuy rằng tin tưởng duyên phận, thế nhưng trên đời này những người có duyên mà không có phận thì nhiều lắm. .

Vệ gia cản trở, bọn họ bị ngăn cách xa nhau hai năm, còn đứa bé kia không phải là huyết thống của Vệ Sanh, những chuyện này nhất định phải giải quyết.

Nhiều việc gây khó dễ như thế, thật không biết Vệ Sanh và cô gái kia có thể ở cùng một chỗ hay không

Nguyễn Thần thở dài, đột nhiên lại nghĩ quá bi quan .

Người mẹ đơn thân kia không cùng người khác kết hôn, có thể là một mực chờ Vệ Sanh.

Vệ Sanh cũng chung thủy độc thân, với phụ nữ có thai yêu ai yêu cả đường đi, trong lòng anh ta chắc chắn có cô ấy.

Mặc kệ thế nào, tình cảm này luôn khiến người khác ngưỡng mộ và yêu thích.

Nguyễn Thần cong khoe môi, nhẹ nhàng cầm bàn tay Triệu Thiên Cảnh, người phía sau không chần chờ mà quay lại, khoe miệng lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Về nhà sao.”

“Ừ, “ Nguyễn Thần sờ sờ bụng, quay đầu lại cười sáng rực.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Hải Hòa Chuyện Sợ Hãi.

Người mẹ mẫu mực phải chú ý kiêng kỵ, nếu không sẽ gặp chuyện không tốt – BY Triệu Thiên Cảnh.

Cuối cùng thì Vệ Sanh cũng tìm được mối tình đầu của mình, mỗi ngày cười hơn hờ, chỉ sợ tất cả mọi người trên thế giới này không biết anh ta đang vô cùng hạnh phúc.

Nguyễn Thần nhìn thấy thế cũng bị nhiễm niềm vui của anh ta, khoe miệng cũng không tự chủ mà cong lên.

Hiệu trưởng chân bó thạch cao quay trở về vườn trẻ, việc đầu tiên là gọi Nguyễn Thần vào phòng làm việc xin lỗi cô.

Thật ra lúc mới đầu Nguyễn Thần bị lừa không hề biết chuyện gì nên có chút tức giận, nhưng nhìn thấy Hiệu trưởng bị thương ở chân vừa mới khá hơn đã đến tìm cô xin lỗi, chút khó chịu còn sót lại trong lòng cũng biến mất.

Hiệu trưởng nhìn Vệ Sanh lớn lên, quan tâm lo lắng cho anh ta là điều hợp tình hợp lý, Nguyễn Thần cũng rất kính trọng những trưởng bối như thế.

Việc nhỏ này cũng không để bụng nữa, nhận lời xin lỗi của Hiệu trưởng, tất cả mọi người đều vui vẻ.

Chiều hôm đó lúc tan học, đứng ngoài cổng vườn trẻ là một người phụ nữ trẻ, trên tay bế bé gái chừng một tuổi tóc tết đuôi sam.

Vệ Sanh vừa hết giờ dạy lập tức lao ra cửa, toét miệng cười với hai người, vườn tay bế cô bé trong lòng người phụ nữ, hai người tay trong tay rời đi.

Nguyễn Thần nhìn hai người tươi cười tràn đầy hạnh phúc, trong lòng ấm áp, chỉ hy vọng bọn họ có thể hạnh phúc như vậy đến hết đời.

Vệ Sanh là người đã có vợ và con, ở vườn trẻ cũng cẩn thận hơn, không làm ra những hành động cử chỉ gây hiểu nhầm, đối với những đồng nghiệp nữ chưa kết hôn cũng giữ khoảng cách.

Bình thường nụ cười phóng khoáng thoải mái cũng trở nên chín chắn thận trọng hơn mấy phần, cũng biết được từ chối và tránh nghi ngờ, Nguyễn Thần cũng cảm thấy mừng thay cho anh ta.

Tốt xấu gì đã trải qua nhiều chuyện như thế, Vệ Sanh rốt cuộc đã trưởng thành, suy nghĩ chín chắn, không uổng công cô làm chuột bạch chiu buồn bực lâu như vậy.

Việc này giải quyết xong rồi, đứa bé trong bụng Lý Tịch cũng sớm được sinh mổ, trong lòng Nguyễn Thần lo lắng, buổi tối lần qua lần lại không thể chợp mắt.

Đứa bé ấy chưa được tám tháng đã phải chào đời, dù được chăm sóc trong lồng kính cũng sẽ không biết được như thế nào...

Hơn nữa tình hình Lý Tịch ngày càng trở nên nghiêm trọng, trước đây chỉ khóc lúc gần sáng, sau này lại từ nỗi giận, cũng bắt đầu có hành vi đánh người.

Bây giờ chẳng những có dấu hiệu tự sát, tự làm bị thương mình cũng không ít, Hoắc Thành ngăn cản bà cũng chịu không ít vết thương do bị đĩa đâm.

Hai vợ chồng nhà họ Hoắc đau lòng không muốn con trai độc nhất chịu khổ, nhưng cũng khó có cách nào kiểm soát được Lý Tịch.

Cẩn thận khuyên nhủ, Lý Tịch nghe câu được câu mất, bây giờ Lý Tịch mắc thêm chứng trầm uất, khuyên bảo cũng không được, chỉ có thể lo lắng suông, hai ông bà mới chỉ vài ngày mà đầu tóc bạc trắng.

Nguyễn Thần cũng buồn, cách vài ngày Hoắc Thành lại gọi thông báo tình hình, nghe thôi mà đã kinh hồn bạt vía, cũng chỉ có anh ta mới ở bên cạnh Lý Tịch một lúc, ở lâu hơn cũng không chịu nổi, đành phải để cho bác sỹ tiêm thuốc an thần cho Lý Tịch, tránh cho bà tự làm mình bị thương.

“Anh nói Lý Tịch có thể bình an sinh ra đứa nhỏ không?” Nguyễn Thần bị ảnh hưởng bởi tâm trạng của Hoắc Thành, hai hôm nay lo lắng thấp thỏm không yên.

Xây ra chuyện lớn như vậy, ai có thể yên tâm nổi?

Triệu Thiên Cảnh ôm cô, biết Nguyễn Thần gần đây ngủ không ngon giấc, trên mặt có hai vết thâm quầng dưới vành mắt, tâm tình cũng rất tệ, không khỏi đau lòng.

Chuyện của Lý Tịch làm hai nhà huyên náo, tâm trạng cũng không thành thoi, trong bụng Nguyễn Thần còn hai đứa nhỏ, tiếp tục như thế này nếu bị trầm uất thì làm sao bây giờ.

Triệu Thiên Cảnh vốn không biết Hoắc Thành nói gì với cô, thấy Nguyễn Thần hai hôm nay không ngủ được, cũng chỉ nói với mình một ít, trong lòng quyết định nếu Hoắc Thành lại gọi đến, anh sẽ nhận điện thoại thay Nguyễn Thần.

Tâm trạng của phụ nữ mang thai là quan trọng nhất, Triệu Thiên Cảnh rất vất vả mới làm cho Nguyễn Thần vui vẻ, bị Hoắc Thành ba ngày hai lần làm phiền, cô cả ngày thờ dài, nghe thấy cũng không thể nào thoải mái.

“Không sao đâu, bác sỹ Lý tự mình làm phẫu thuật, sẽ không có sơ suất gì đâu.” Đứa bé sinh ra không có vấn đề gì, chỉ sợ nuôi dưỡng trong lồng kính không chịu được.

Tuy nói y học bây giờ rất phát triển, thế nhưng trẻ sơ sinh mới chào đời bị bệnh rồi sinh các loại biến chứng vẫn rất nguy hiểm. Điều này ngay cả bác sỹ cũng khó mà đảm bảo tuyệt đối an toàn.

Nhưng tình trạng của Lý Tịch đã có chiều hướng tự làm mình bị thương, nếu như không lấy đứa bé ra, đến lúc ấy cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nguyễn Thần lặng lẽ gạt đầu, tay không tự chủ mà vuốt ve bụng mình.

Triệu Thiên Cảnh nhìn thấy vậy biết cô còn đang lo lắng, không còn cách nào khác đành nói: “Nếu em lo quá, ngày mai anh đến bệnh viện xem thế nào nhé?”

Nguyễn Thần sững sốt, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Vâng em...”

“Không được,” Triệu Thiên Cảnh để cô ở nhà một mình đến bệnh viện đã là nhượng bộ rồi, để cho Nguyễn Thần mang theo hai đứa nhỏ nhìn hình ảnh máu me như vậy, anh không muốn.

Hơn nữa ai biết được kết quả ra sao, Nguyễn Thần cũng không chịu được kích thích lớn như thế.

Nguyễn Thần dẫu môi: “Anh đừng xem em yếu ớt quá như vậy.”

Sau này cô cũng sinh con, cũng máu me đòi mạng, coi như chuẩn bị trước là được.

Triệu Thiên Cảnh giữ vững lập trường, ý chí kiên định, nhất quyết không cho Nguyễn Thần theo mình đến bệnh viện, không còn cách nào khác cô đành phải thỏa hiệp.

Cả ngày Nguyễn Thần ở vườn trẻ mà không yên lòng, cô giáo Lương thấy kỳ lạ, Vệ Sanh làm việc rất tốt, cũng không làm phiền cô, sao tâm trạng lại còn tệ hơn so với lúc trước.

“Hôm nay Tiểu Nguyễn làm sao thế?” Cô nhìn Nguyễn Thần lần thứ hai làm đổ cốc nước, sữa tươi làm ướt hết tài liệu, lại phải in thêm tài liệu một lần nữa. Cô biết cô giáo Lương quan tâm mình, nhưng chuyện mẹ ruột mình sinh con, thật đúng là không thể nói ra được.

Cô do dự một lúc, hồi lâu mới không nên lời kể cho cô giáo Lương nghe.

Cô giáo Lương vẻ mặt kinh ngạc, mẹ Nguyễn Thần tuổi không còn trẻ, lại còn sinh con, nhất thời mang lại cho cô cảm giác mình đang còn trẻ, không cần phải vội vàng mang thai.

Bị ánh mắt cổ quái của cô giáo Lương nhìn chằm chằm, cả người Nguyễn Thần không được tự nhiên, lúc nhận được điện thoại của Triệu Thiên Cảnh âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Sao rồi?” Cô cầm lấy điện thoại, lên ra góc hành lang ngoài phòng làm việc, nhỏ giọng hỏi anh.

Triệu Thiên Cảnh trả lời đơn giản: “Con trai, ba cân tám, vừa mới đưa vào lồng kính chăm sóc đặc biệt, hai mẹ con đều bình an.”

Nguyễn Thần thở dài một hơi: “Hoắc Thành thì sao?”

“Đang ở cùng chị Tịch, ba mẹ anh ta đang tìm bác sỹ hỏi tình hình đứa nhỏ.” Triệu Thiên Cảnh kéo kéo cà vạt, vừa nhìn thấy đứa bé không lớn hơn lòng bàn tay bao nhiêu, trong lòng cảm thấy là lạ.

Có người nói đứa nhỏ mới chào đời đều khá nhỏ, nhiều nếp nhăn, da dẻ đỏ sẫm, xấu xí muốn chết. Đặc biệt là đứa nhỏ của Lý Tịch sinh không đủ tháng, so với đứa bình thường lại càng bé.

Triệu Thiên Cảnh nhìn chằm chằm vào bé trai nằm trong lồng kính, trong lòng suy nghĩ lúc bé cưng của anh và Nguyễn Thần chào đời cũng vừa bé vừa xấu như thế sao?

Bé cưng nhỏ xíu như vậy, nhìn qua rất yếu ớt, giống như lúc ôm không cẩn thận dùng sức mạnh một chút sẽ vỡ mất.

Người làm cha mẫu mực bắt đầu thấy sợ, cảm thấy lúc về nhà nhất định phải bảo vệ tốt người sắp làm mẹ, mua thêm mấy quyển sách chăm sóc trẻ sơ sinh.

Nguyễn Thần không biết trong lòng ông bố mẫu mực Triệu Thiên Cảnh đã suy nghĩ đủ đường, đem hai đứa nhỏ còn chưa chào đời trong bụng cô xếp vào mục tiêu quan trọng cần bảo vệ, sau khi nghe được tin tức mẹ con Lý Tịch đều bình an, tâm trạng trở nên rất thay đổi một cách kỳ lạ.

Đứa bé nhỏ nhỏ kia, chính là em trai ruột của cô...

Triệu Thiên Cảnh cách hai ngày lại đến bệnh viện nhìn đứa bé đang được chăm sóc đặc biệt trong lồng kính, nhưng một tuần sau lại không thấy đến nữa.

Nguyễn Thần khó hiểu nghĩ nghĩ, tưởng rằng e ngại Lý Tịch và Hoắc Thành, dù thế nào thì hai người cũng là người ngoài, không tiện đến bệnh viện làm phiền, nhưng không biết được trong lòng Triệu Thiên Cảnh đang rất tội tệ.

Bệnh của đứa bé xuất hiện biến chứng, tình trạng cơ thể dần chuyển xấu, bác sỹ đã nói với Hoắc Thành chuẩn bị tốt tâm lý cho tình huống xấu nhất, bây giờ đang nỗ lực cấp cứu.

Triệu Thiên Cảnh vẫn chưa nói cho Nguyễn Thần biết, không muốn để cô biết được tin tức cô vừa mới có một đứa em trai nhỏ hơn hai mươi tuổi, còn chưa đầy tháng có thể sẽ rời khỏi cuộc đời này khiến cô đau lòng nên vẫn lặng lẽ giấu kín.

Anh cũng không dám đến thăm nữa, mới chỉ thấy vài lần, nhưng đối với đứa nhỏ kia lại có loại cảm giác xót thương không nói thành lời.

Triệu Thiên Cảnh sợ lúc sinh ly tử biệt lại càng khó, chỉ bằng dao sắc chặt đứt rồi, không hề đến bệnh viện thêm một lần nào nữa.

Nguyễn Thần không biết suy nghĩ của anh, nhưng cũng nhận ra trong khoảng thời gian này Triệu Thiên Cảnh muộn phiền không vui, giống như trong lòng có chuyện.

Nói gần nói xa vài lần, Triệu Thiên Cảnh giữ miệng so với trai ngọc còn chặt hơn, nói thế nào cũng bảo không hiểu, cô không còn cách nào khác đành

nói cuối tuần ra ngoài hẹn hò, dự định để anh thay đổi tâm trạng, không chừng sẽ khá hơn một chút.

Triệu Thiên Cảnh nhìn thấy ý tốt của cô, không nói hai lời liền đồng ý.

Đêm trước đó hai vợ chồng hào hứng lên kế hoạch cho hành trình một ngày hẹn hò, tắm rửa đi ngủ từ sớm để tinh thần thoải mái.

Bởi vì lo lắng cơ thể Nguyễn Thần không chịu được mệt nhọc quá sức, chuyến đi của hai người cũng không vội vàng, đi một đoạn lại dừng lại nghỉ ngơi, quan trọng nhất là muốn trước khi bé cưng chào đời tận hưởng thế giới ngọt ngào của hai người.

Sáng sớm hai vợ chồng đến nhà hàng nổi tiếng ăn sáng, tận hưởng vị ngọt ngào sau khi uống trà đắng, lại ăn chút điểm tâm ngọt ngào.

Nguyễn Thần không thích uống trà, mỗi loại điểm tâm đều ăn một chút, còn thừa giao cho Triệu Thiên Cảnh xử lý.

Anh cười nhận lấy tất cả, ngày hôm nay phải chăm sóc người sắp làm mẹ và hai đứa nhỏ trong bụng rất vất vả, sao có thể không ăn nhiều một chút để bổ sung thể lực.

Ăn sáng xong, hai người nắm tay sang trung tâm thương mại ở bên cạnh đi dạo, ở quảng trường ngoài trời mua hai cốc đồ uống nóng, rồi mua vé vào rạp chiếu phim xem phim hài.

Lúc Nguyễn Thần ra ngoài cả khuôn mặt đã cười đến cứng ngắc, lâu rồi không đi xem phim, còn nghĩ rằng mình sẽ ngủ, ai ngờ cười nghiêng ngả, Triệu Thiên Cảnh còn ôm lấy Nguyễn Thần sợ cô bị ngã.

Bộ phim hài này là do cô chọn, tiện thể muốn người sắp làm mẹ nên cười thật nhiều, xem phim buồn thảm như vậy sẽ rất dễ khóc, không phải là tạo cơ hội cho hai đứa nhỏ trong bụng chê cười sao?

Nhưng mà Nguyễn Thần cười nhiều quá, không những bụng cũng thấy đau mà còn chảy cả nước mắt, Triệu Thiên Cảnh thấy vậy không còn cách nào khác đành đưa cô xuống tầng dưới nghỉ một lúc.

Nguyễn Thần sau khi cười lại hơi đói bụng, chọn một vài đĩa đồ ăn.

Hai vợ chồng ngồi cạnh cửa kính sát đất, mặt trời lúc năm giờ chiều mang theo màu vàng óng, chiếu lên người có chút ấm áp, Nguyễn Thần ngồi trên ghế sofa không muốn động dậy, thật sự rất thoải mái.

Triệu Thiên Cảnh ngồi đối diện, nhìn cô nheo mắt lại giống con mèo nhỏ dựa vào ghế mơ màng ngủ, nhin không được mà bật cười.

Nếu mỗi ngày đều có thể như vậy thật là tốt biết bao nhiêu...

Hai người vui vẻ ở cạnh nhau suốt một ngày, sau khi về đến nhà thì ngã xuống ghế không muốn cử động.

Ngày hôm nay ăn không ít, bọn họ còn chưa thấy đói, nghĩ đến bầu không khí lúc này không bằng ở phòng chiếu phim gia đình xem tiếp một bộ phim nữa rồi mới bắt tay làm bữa tối.

Nguyễn Thần dựa vào đệm được một lúc, cảm thấy bụng có chút đau.

Bé cưng đã bắt đầu động dậy, duỗi tay đá chân, thỉnh thoảng cũng làm bụng cô thấy hơi đau, Nguyễn Thần cũng đã quen nên không để ý.

Thế nhưng không đến mười phút sau, cô càng lúc càng đau, hai tay ôm bụng, trên trán đầy mồ hôi lạnh.

Trong phòng tối đen như mực, Triệu Thiên Cảnh vốn không nhìn thấy động tác của cô, nhưng cô đột nhiên dựa vào người anh, cả người cứng ngắc, miệng còn râm rì kêu đau, khiến anh thiếu chút nữa sợ đến mức nhảy dựng lên.

Triệu Thiên Cảnh nhanh chóng bật đèn, thấy Nguyễn Thần đau đến độ cả người đầy mồ hôi, trong lòng nóng ruột muốn chết, sờ tay chân cô luống cuống: “Tiểu Thần, đau ở chỗ nào? Ở đây hay là ở đây?”

Nguyễn Thần nhắm mắt chỉ vào bụng, đã đau không nói thành lời.

Triệu Thiên Cảnh hoang mang lo lắng, có phải là cục cưng muốn ra đời sớm không?

Vừa nghĩ đến đứa nhỏ của Lý Tịch còn nằm trong lòng kính chăm sóc đặc biệt sống chết chưa rõ, anh run rẩy chuẩn bị cầm điện thoại gọi xe cấp cứu, lại nghĩ nghĩ Ngô Vận ở tầng dưới còn đến nhanh hơn cả bác sĩ, tức khắc gọi điện thoại xuống dưới nhà.

Ngô Vận nhanh chóng đi lên, không đi thang máy mà đi bằng cầu thang thoát hiểm chưa đến năm phút đồng hồ, Triệu Thiên Cảnh sắc mặt lo lắng ngồi chờ trước cửa, vừa thấy bà đã kéo vào trong phòng.

Bà thấy Nguyễn Thần đau đón ôm bụng, mặt mũi tái nhợt cũng bị dọa sợ.

“Tiểu Nguyễn bắt đầu khó chịu từ lúc nào? Ngày hôm nay hai đứa đã làm những gì?”

Không có đạo lý gì bỗng nhiên lại đau đến lợi hại như vậy, Ngô Vận cũng có phần lo lắng có phải hay không là sinh non.

Triệu Thiên Cảnh so với bà lại càng thêm khẩn trương, lắp bắp trả lời: “Không làm gì cả, cô ấy chỉ vừa mới đau...”

Ngô Vận cau mày, bỗng thấy Nguyễn Thần hai tay chống lên ghế muốn đứng lên, vội vàng lại gần đỡ cô.

“Con đừng lộn xộn, để mẹ kiểm tra xem, nếu không được thì đến bệnh viện.”

Nguyễn Thần nhỏ giọng nói gì đó, ôm bụng khó chịu, bị Ngô Vận đè xuống ngồi lại trên ghế.

“Con nói gì?”

Ngô Vận cúi người lại gần, nghe được Nguyễn Thần nói rõ ràng, vẻ mặt đỡ khốc đỡ cười, vội đỡ cô vào toilet, tiện tay đóng cửa lại.

Triệu Thiên Cảnh thấy thế trợn mắt há miệng, muốn chạy vào toilet thì bị Ngô Vận kéo lại.

Anh chà chà tay, đi vòng vòng xung quanh, quay đầu lại hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại không vào? Tiểu Thần muốn sinh sớm hay là làm sao?”

Ngô Vận không nhìn được mà “xì” một tiếng bật cười.

“Vợ con không có việc gì, chỉ là... ăn lung tung nên bị đau bụng thôi.”

Triệu Thiên Cảnh nghe một lúc lâu mới hiểu rõ những lời này, ngẩn người: “Ăn nhiều quá nên bị đau bụng?”

Ngô Vận thở dài: “Hai người các con hôm nay ra ngoài ăn lung tung cái gì vậy? Nhìn bộ dạng kia của Tiểu Nguyễn, rất dọa người.”

“Không ăn gì, chỉ là...” Triệu Thiên Cảnh đem tất cả những nơi đã đến trong ngày báo cáo lại, hai người đều ăn như nhau, sao chỉ có mỗi Nguyễn Thần đau bụng?

“Xem ra trong đồ ăn có những thứ kỳ nhau, khiến Tiểu Nguyễn bị đau bụng.” Ngô Vận nhanh chóng gọi điện thoại xuống tầng dưới thông báo cho Triệu Thanh đang lo lắng, bảo anh không cần phải sốt ruột, mang theo về mặt buồn cười đi xuống nhà mình.

Triệu Thiên Cảnh chờ bên ngoài toilet, mặt mày cứng ngắc, khóc miệng co giật.

Này người mẹ mầu mực, em không cần phải dọa người như vậy nữa đâu...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Hải Hòa Về Hạnh Phúc.

Niềm vui sướng và ai oán của ông bố chuẩn mực, đều là thử thách nhất định phải trải qua – BY Triệu Thiên Cảnh.

Người mẹ mầu mực Nguyễn Thần chạy tới chạy lui vào toilet ba lần rồi mới mặt không chút máu đi ra, bước chân không vững, hai mắt không có tinh thần, Triệu Thiên Cảnh thấy vậy thì đau lòng, cẩn thận đỡ cô ngồi xuốngs ghế salon.

Nguyễn Thần cũng bực bội, hai người cùng nhau ăn cơm, sao chỉ mình cô xui xẻo?

Triệu Thiên Cảnh trầm hạ quyết tâm, sau này hên hò sẽ tự mang đồ ăn theo, không để thức ăn làm cô đau bụng khó chịu.

Nguyễn Thần rên rĩ vui mình vào ghế salon, dựa vào Triệu Thiên Cảnh trong lòng cũng lo sợ không thôi.

Lúc vừa mới đau bụng, cô vô tình nghĩ đến em tai đang nằm chăm sóc đặc biệt trong lồng kính... Không biết lúc thăng bé ra đời, Lý Tịch sinh mổ cũng đau như vậy sao?

Nguyễn Thần tuy thích trẻ con, thế nhưng đối với chuyện sinh nở này cũng chỉ là nghe người ta nói, chưa tự mình trải qua.

Có người mẹ vào phòng sinh một hai tiếng đồng hồ đã đi ra, dễ dàng sinh sản, vẻ mặt tươi cười so với bình thường còn xinh đẹp hơn.

Có người lại đi vào hơn mười tiếng đồng hồ, đau đến mức chỉ hận không thể đem bụng xé toạc lấy đứa nhỏ ra, quả thực chỉ nghĩ thôi mà đau đến chảy nước mắt...

Nguyễn Thần dạo này hay vào các diễn đàn làm mẹ đọc bài viết của các thành viên post lên, trong lòng Nguyễn Thần sợ hãi, chỉ sợ hai bé cưng trong

bụng nghịch ngợm quá mức không muốn ra ngoài làm khổ chính mình.

Triệu Thiên Cảnh thấy Nguyễn Thần không nói câu nào, nghĩ rằng cô còn khó chịu, ôm lấy cô nhẹ nhàng vỗ về: “Sao thế? Vẫn còn khó chịu à?”

“Không sao,” Nguyễn Thần lắc đầu, cô đi ngoài ba lần bụng cũng hết đau, còn bắt mẹ chồng phải chạy lên lầu, bố chồng cũng bị dọa.

Dĩ nhiên, ông bố chuẩn mực bên người cô là sợ nhất, đến bây giờ mặt mày còn tái nhợt.

Nguyễn Thần xoa người ôm lấy Triệu Thiên Cảnh, buồn buồn nói: “Cũng may anh chưa kịp gọi xe cấp cứu, không thì em xấu hổ lắm.”

Triệu Thiên Cảnh không nghĩ đến việc lúc này cô còn có thể nhớ rõ chuyện đấy, không nhìn được bật cười: “Em đang đau bụng, xe cấp cứu ai dám cười em?”

Thật ra trong lòng anh cũng thầm nói, nếu thật gọi xe cấp cứu đến bệnh viện, không chừng bác sỹ y tá cũng muốn ném hai người họ đến chỗ nào đây mà ko thèm liếc mắt đến.

Thật may người đầu tiên Triệu Thiên Cảnh nghĩ đến là Ngô Vận, chứ không phải xa cấp cứu vừa không đáng tin lại còn đến trễ.

Ai bảo thành phố bây giờ phát triển nhanh quá, ngay cả xe cấp cứu cũng bị cả một đoàn xe chặn giữa đường. .

Nguyễn Thần bực bội tựa lên ngực anh vẽ vòng tròn: “Anh nói xem có phải là sinh con cũng đau như vừa nãy không, lúc đấy em còn nghĩ mình đau đến mức ngất luôn trong phòng vệ sinh.”

Triệu Thiên Cảnh đưa tay ôm lấy cô cũng nghĩ đến mà sợ: “Không sao đâu, anh nghe mẹ nói lúc bà sinh anh ra còn đang làm việc, chớp mắt cái là đã ra ngoài rồi, ngày ngày thứ hai bà đã có thể xuống giường đi làm, rất nhanh nhẹn.”

Nguyễn Thần kỳ quái nhìn anh, không nghĩ Ngô Vận nhìn vóc dáng cơ thể nhỏ nhắn mà lại khỏe mạnh như vậy, sinh em bé xong ngày thứ hai đã có thể đi làm. . . Cô tự nhận mình tuyệt đối không thể làm được như vậy!

Ai bảo cô bình thường đều ngồi trong phòng làm việc, không thường xuyên vận động cơ thể sao có thể mạnh khỏe được, nếu chính mình sinh xong lập tức khỏe mạnh nhanh nhẹn, đó mới chính là thân thể có chuyện kỳ lạ.

Nhưng mà Triệu Thiên Cảnh dễ dàng như vậy, Nguyễn Thần cũng dễ chịu hơn một chút.

Vài ngày sau Triệu Thiên Cảnh đặt điện thoại xuống, thăm thử phào nhẹ nhõm rồi mới qua sang nói với Nguyễn Thần: “Tình trạng đứa nhỏ của chị Tịch đã ổn định rồi, tạm thời vẫn còn nằm trong lồng kính để chăm sóc.”

Nguyễn Thần gật đầu, trong lòng vui mừng không thôi.

Xứng đáng là em trai cô, sinh mạng đủ cứng cỏi, Diêm vương cũng không dám bắt người!

Cô nghe nói em trai nhỏ có chút nguy hiểm là do Hoắc Thành trong lúc vô tình nhắc đến, lúc ấy không phát hiện ra, bây giờ nhìn bộ dạng Triệu Thiên Cảnh, rõ ràng là rất nguy hiểm.

“Không có việc gì đâu, cục cưng nhà chúng mình rất ngoan, vừa ăn được lại ngủ được, chờ đến lúc nào cần ra thì mới ra.” Nguyễn Thần vuốt ve cái bụng giống như chiếc trống của mình, trong lòng âm thầm nói.

“Cục cưng, con lúc ra ngoài cũng đừng làm khổ mẹ nhé, mẹ rất sợ đau đấy.”

Trong bụng khẽ động đậy, không biết là bé cưng nào duỗi tay hay đá chân, giống như đang đáp lại lời cô.

Nguyễn Thần cười kéo tay của Triệu Thiên Cảnh qua đặt lên phía trên, anh cảm giác được trong lòng bàn tay hơi nhúc nhích, tròn tròn mắt đem mắt dán lên bụng cô, ý cười trên khóe miệng giấu thể nào cũng không được.

Đúng rồi, bé cưng của hai người họ, sao có thể so sánh cùng với người khác?

Bố mẹ mẫu mực quan tâm như vậy, cục cưng của bọn họ nhất định là những đứa bé thông minh đáng yêu nhất trên đời.

Ông bố mẫu mực bị đồ ngọt đã quay trở lại rồi, ngày này qua ngày khác mặt mày hơn hờ chuẩn bị món bàn đồ ăn ngon, thường xuyên dính lấy bụng Nguyễn Thần cùng hai đứa nhỏ trò chuyện, cô chỉ có thể bật cười, cũng chiều nhìn người trong ngực mình.

Sờ đầu Triệu Thiên Cảnh một cái, Nguyễn Thần cúi đầu hỏi anh: “Cục cưng nói gì với anh thế?”

Triệu Thiên Cảnh mỉm cười: “Hai đứa nói ở bên trong rất thoải mái, mẹ ăn ngon miệng, tài nấu nướng của ba cũng không tệ!”

Nguyễn Thần chỉ thuận miệng đùa vui, không nghĩ đến anh thật đúng là nói ra lý do, gần người một chút mới biết Triệu Thiên Cảnh đang đùa mình.

Giỏi lắm, tâm trạng vừa tốt đã bắt đầu biết trêu chọc cô?

Vươn tay gõ lên đầu anh, Nguyễn Thần bĩu môi: “Cẩn thận cục cưng chê cười anh, rõ ràng chính là em ăn ngon, cục cưng chỉ là nhân tiện thôi.”

Ai bảo Triệu Thiên nấu đều là những món cô thích ăn, cục cưng còn chưa ra ngoài, muốn gọi đồ ăn tạm thời là chuyện không thể.

Hai người bỏ mẩu mứt trên đĩa một lúc rồi chuẩn bị một chút đến bệnh viện kiểm tra theo thường lệ.

Vừa muốn ra cửa, đột nhiên điện thoại cố định trong phòng khách đổ chuông, là lão Cung.

Anh ta nói năng lộn xộn tận năm phút mà Triệu Thiên Cảnh còn chưa hiểu ra chuyện gì, Nguyễn Thần lại mơ hồ hiểu.

Cô lại gần bên điện thoại, Triệu Thiên Cảnh bật loa ngoài, hai người đều nghe thấy, cười híp mắt nói với lão Cung: “Chúc mừng!”

Triệu Thiên Cảnh lúc này mới hiểu ra, Lý Khiết đã mang bầu.

Lão Cung kích động lắp ba lắp bắp hỏi, ông bố mẩu mứt Triệu Thiên Cảnh đã từng trải qua tình cảnh như vậy, đối với anh ta cực kỳ thông cảm mà cười cười, kiên nhẫn nghe anh ta nói năng lộn xộn biểu lộ sự cảm kích và hưng phấn.

Lải nhải đông dài hơn mười phút, nếu Lý Khiết không giật lấy điện thoại thì lão Cung còn nói mãi không ngừng.

“May nhờ có Tiểu Nguyễn giúp đỡ, nếu không chị cũng không có thai nhanh như vậy.”

Nguyễn Thần vội vàng phủ nhận: “Không, là nhờ ông lão bác sỹ Trung y tay nghề giỏi, hai người lại cố gắng như vậy...”

Triệu Thiên Cảnh lúng túng “khụ khụ” hai tiếng, cô mới phát hiện mình đang nói luyên thuyên, Nguyễn Thần ngừng lại, không dám nói tiếp.

Lý Khiết ở đầu dây bên kia đã cười lớn: “Tiểu Nguyễn dễ thương quá, quả thực lão Cung rất cố gắng, nếu mà đạo này không cần tăng ca thì lại càng tốt.”

Cô biết Triệu Thiên Cảnh nghe được, khéo léo đưa ra nguyện vọng để cho lão Cung được nghỉ ngơi, Triệu Thiên Cảnh vui vẻ đồng ý.

Anh là người từng trải qua, biết được ba tháng đầu mang thai vất vả cần phải thật cẩn thận.

Dù có ép lão Cung ở lại trong văn phòng làm việc, anh ta cũng không yên lòng muốn bay ngay về bên cạnh Lý Khiết, hiệu quả công việc chắc chắn cũng không tốt hơn được chút nào.

Lão Cung và Lý Khiết nhìn nhau cười, quả nhiên có Nguyễn Thần bên cạnh, Triệu Thiên Cảnh rất vui vẻ đồng ý.

Nguyễn Thần vừa nghe đã biết tính toán của hai người này, cũng không vạch trần, liếc mắt cười nhạo Triệu Thiên Cảnh.

Nhìn đi, mặt mũi ông chủ của anh, còn không lợi hại bằng bà chủ em đây!

Triệu Thiên Cảnh sờ mũi một cái, cười cười.

Đã có tin mừng, tất nhiên là cần phải chúc mừng.

Bọn họ hẹn nhau ở một nhà hàng Thái Lan, phải ăn mừng vui vẻ.

Về phần chọn chỗ ăn, là do lão Cung đề nghị, ai bảo Lý Khiết gần đây ngoại trừ chưa ra thì những thứ khác đều không nuốt trôi được?

Đề nghị cho người phụ nữ mới có thai, Nguyễn Thần bây giờ ăn uống rất tốt nên không quan trọng, mọi việc cứ quyết định như vậy.

Lúc kiểm tra ở bệnh viện, bác sỹ Lý nói tình trạng cơ thể Nguyễn Thần rất tốt, thời điểm này cần vận động nhẹ nhàng, đến khi sinh con sẽ dễ dàng hơn một chút.

Triệu Thiên Cảnh một lần nữa hỏi những việc cần phải chú ý, không bỏ sót điều gì sau đó mới đưa Nguyễn Thần đi, trong lòng thầm vui vẻ.

Bé cưng bây giờ đã được bảy tháng, bước vào thời kỳ ổn định, trái tim anh cũng hạ xuống một nửa, tốt xấu gì cũng không cần tiếp tục đề phòng lo lắng.

Nguyễn Thần vừa nhìn bộ dạng của anh đã biết ông bố mẩu mứt lại bắt đầu lo lắng, vội vã đòi đi sự chú ý của anh.

“Chúng mình không cần phải mua quà tặng cho lão Cung và chị Lý sao?”

Triệu Thiên Cảnh nghĩ một lúc, nghĩ mãi nhưng vẫn không biết nên mua cái gì.

Nguyễn Thần chớp mắt mấy cái, ngẩng đầu nhìn anh: “Không phải là anh đã mua rất nhiều thứ phù hợp cho em rồi sao, lấy một nửa đưa cho chị Lý là được rồi.”

Triệu Thiên Cảnh liếc mắt nhìn cô, chậm rãi lắc đầu: “Chúng mình đến hiệu sách là tốt rồi.”

Nguyễn Thần bực mình, quà tặng là sách liệu có chút lòng thành nào không?

Triệu Thiên Cảnh bắt đầu cười: “Những chuyện mà người sắp làm bố cần phải làm, chúng mình không thể quá phận làm thay được, sẽ làm giảm đi bao nhiêu lạc thú của người ta chứ?”

Nguyễn Thần không nói gì, hóa ra những người sắp làm bố còn thích chơi trò nhập vai, lại còn lạc thú, đem cục cưng ra làm đồ chơi đấy à?

“Những việc người sắp làm bố cần làm, tất cả đều giống nhau không thể thiếu. Mỗi món mỗi việc chỉ do tự bản thân chuẩn bị mới không mất đi ý nghĩa.” Triệu Thiên Cảnh nghĩ đến từ lúc Nguyễn Thần mang thai đến này, ăn uống sử dụng đều một tay anh lo lắng, sau đó phải đi mấy chỗ cần thận lựa chọn rồi mua về.

Ví dụ như tắm đệm dựa của Nguyễn Thần, anh chạy đến ba con đường thì có tới tám chín cửa hàng, thì mới mua được cái mềm mại thoải mái nhất.

Ví dụ như một ngày ba bữa của Nguyễn Thần, đều do Triệu Thiên Cảnh kết hợp từ trong sách với lời dặn của bác sỹ Lý, dinh dưỡng phối hợp, thay đổi thịt và rau, mỗi ngày đều luôn vắt óc ra suy nghĩ để cho cô ăn uống hài lòng.

Tất cả những điều ấy đều là anh cố gắng hết sức, vì Nguyễn Thần và bé cưng trong bụng của cô, nhiều chuyện như vậy có lẽ lão Cung cũng mong muốn tự mình làm từng việc một, mua sách hướng dẫn mới là quà tặng tốt nhất.

Dù sao cả hai người họ đều mới bắt đầu làm cha mẹ, còn gì có thể hữu dụng hơn so với sách?

Nguyễn Thần lấy lại tinh thần, rốt cuộc cũng suy nghĩ rõ ràng.

Cô vươn tay ôm Triệu Thiên Cảnh cọ cọ, trước kia giống như chim nhỏ nép vào người, bây giờ giữa hai người cách một cái bụng bầu, cảm giác có chút kỳ quái.

Nguyễn Thần không nhịn được bật cười, chờ sinh bé cưng ra, cô nhất định phải ôm ông bố mẫu mực không rời. Từ lúc bụng càng ngày càng lớn, hai người cũng chưa từng được gần gũi với nhau.

Mấy tháng nay cô nhiều mồ hôi, luôn cảm giác trên người có mùi, cũng không dám đến quá gần Triệu Thiên Cảnh.

Dù làm vợ chồng đã lâu, Nguyễn Thần vẫn hy vọng có thể để lại cho Triệu Thiên Cảnh ấn tượng tốt nhất, những chuyện thân mật gì gì đó đúng là quá khó rồi, chỉ có thể bắt đầu giữ khoảng cách một chút.

Hơn nữa với cái bụng này, thỉnh thoảng Nguyễn Thần muốn hôn nhẹ Triệu Thiên Cảnh, độ khó cũng tăng lên mấy chục lần, cuối cùng vẫn phải đổi cách khác, để anh đứng phía sau, tự mình nghiêng đầu đi hôn anh.

Một lúc sau, cổ mỗi muốn chết, thắt lưng cũng đau nhức, khó chịu khỏi phải nhắc đến.

Nguyễn Thần không nghĩ đến, sau khi mang thai ngay cả hôn cũng thấy vất vả, trong lòng thầm than sinh con thực sự là không dễ dàng...

Tuy rằng vào ba tháng cuối, thai nhi ổn định, tình trạng cơ thể Nguyễn Thần cũng tốt, Triệu Thiên Cảnh cũng không dám cùng cô thân mật.

Mỗi ngày chỉ có thể ôm một chút rồi hôn một hai cái cho đỡ thèm, thực sự nhịn không được thì đi tắm nước lạnh.

Nhìn mà không thể ăn, hai mắt Triệu Thiên Cảnh ngoại trừ nhìn ra cũng không còn cách nào khác.

Nguyễn Thần thỉnh thoảng cũng dùng năm ngón tay giúp đỡ, nhưng mà cô buổi tối buồn ngủ, bình thường tiến hành được một nửa liền ngủ mất, vẫn là Triệu Thiên Cảnh phải tự lực cánh sinh.

Anh đôi khi cũng oán, vì sao cục cưng phải ở trong bụng mẹ những gần một năm, nếu như chỉ một hai tháng đã ra ngoài, vậy thì thật là tốt.

Người mẹ mẫu mực thoải mái dễ chịu, người sắp làm bố lại càng thêm thoải mái...

Đương nhiên đây là nguyện vọng không thể nào thực hiện được, Triệu Thiên Cảnh chưa từng nói ra, Nguyễn Thần đã nhận ra được nhưng cũng không dám nói.

Cũng không thể bảo cục cưng nhanh ra ngoài đi, nhường chỗ cho ông bố mẫu mực này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Hải Hòa Chuyện “Núi Đồi”.

Người nào nói phụ nữ có thai thì ngực không thể to? – BY Nguyễn Thần.

Đến trước cửa nhà hàng, hai người đi vòng qua kệ sách chọn những cuốn sách thông dụng cho người sắp làm cha mẹ.

Nguyễn Thần xem qua một loạt sách “Làm thế nào để là một người mẹ tốt”, “Âm thanh của bé cưng”, “Làm thế nào để sinh được một đứa trẻ dễ thương” bắt đầu cảm thấy chóng mặt.

Tiên tay lấy mấy quyển lật vài tờ, không có gì mới, nhìn qua hình như còn không phải là do chính tác giả cẩn thận sưu tầm tài liệu, mà hoàn toàn là chép và sao chép lại thành một quyển sách, nội dung thì còn thiếu, chi tiết không rõ ràng, đọc qua cũng không đọc cũng chẳng khác nhau là bao...

Triệu Thiên Cảnh nhìn một lượt, lấy ra một quyển, Nguyễn Thần bước lại gần xem thử, lại là “Làm sao để trở thành người bố tốt của bé yêu”.

Thôi được rồi, người cha mẫu mực để ý đến vấn đề này là điều rất dễ hiểu, anh nhất định là muốn lão Cung cũng phải trải qua một lần kinh hồn táng đảm.

Nguyễn Thần cũng không đưa ra ý kiến gì khác, Triệu Thiên Cảnh vội vàng trả tiền, hai người rời đi trong ánh mắt tò mò nghi hoặc của những người khác.

Bên cạnh gác sách đầy có không ít nam nữ trẻ tuổi, không biết là người yêu hay vợ chồng, lén lút chọn một quyển rồi nhìn, giả vờ như không thèm để ý, thật ra nhìn bộ dáng nồn nóng kia xem ra cũng là đang muốn có con, thế mà lại xấu hổ đọc trước mặt mọi người.

Nguyễn Thần thấy thế thì bật cười, muốn sinh con cũng không phải là chuyện gì xấu, sao lại phải lén lút như vậy?

Hơn nữa muốn làm cha mẹ thật tốt, đúng là không phải chuyện dễ dàng, không phải là đọc sách rồi nghe người khác nói vài câu là có thể hiểu.

Giống như lúc này Nguyễn Thần mang thai, trước đây cũng chỉ nghe và nhìn, cực kỳ mong chờ có thể sinh ra được một bé cưng dễ thương.

Nhưng khi mang thai mới biết, mười tháng mang thai cũng không hề dễ dàng chịu đựng.

Bây giờ buổi tối lúc cô nằm thẳng để ngủ, bụng chèn ép đến nỗi không thở được.

Nằm nghiêng lại sợ đè nặng một bên, khiến cho một trong hai đứa nhỏ khó chịu, phải thường xuyên trở người.

Triệu Thiên Cảnh sợ Nguyễn Thần nằm nghiêng một bên lâu, ngủ say không để ý, buổi tối còn đặt đồng hồ báo thức, cách mấy tiếng lại tỉnh giấc, giúp cô trở mình.

Ai bảo bụng cô bây giờ quá lớn, ngay cả động tác trở mình đơn giản cũng không làm được.

Bình thường đến vườn trẻ, Nguyễn Thần đi lại cũng có chút khó khăn, đi được một lúc, xương sống và thắt lưng đau mỏi, từ cung sa xuống, chèn ép làm cô muốn đi vệ sinh.

Hiệu trưởng đã không còn giao nhiều việc cho cô, cô giáo Lương và Tiểu Quế cũng giúp cô làm một ít, có thể nói bây giờ trong vườn trẻ người rảnh rỗi nhất là Nguyễn Thần, vì vậy cô đôi khi cảm thấy áy náy.

Nhưng phụ nữ mang thai là lớn nhất, đặc biệt là Nguyễn Thần còn mang thai song sinh, bụng còn lớn hơn quả bóng, mỗi ngày dùng mất thường cũng có thể thấy được nó đang to dần lên.

Vệ Sanh hoàn toàn bất ngờ, nghĩ lúc trước vợ của anh mang thai, hai tháng sau bụng cũng to lên như thế này sao?

Bởi vì vậy anh ta vô cùng tiếc nuối không thể tận mắt nhìn thấy, đúng là người làm mẹ bao giờ cũng khổ hơn, bây giờ hai người dính lấy nhau cả ngày, bình thường cùng nhau đi làm, cùng nhau tan tầm, khiến cho các cô giáo trong vườn trẻ nhìn thấy có bao nhiêu hâm mộ.

Ngược lại cô giáo Lương vẫn còn chút lo lắng, có ngày bớt chút thời gian hỏi: “Tiểu Nguyễn, bụng em có phải là quá to không, bác sỹ nói như thế nào?”

Nguyễn Thần nhún mày, thật ra cô đã sớm nghĩ bụng mình thực sự quá to, lại rất nặng, ảnh hưởng đến công việc và sinh hoạt hàng ngày.

“Các chỉ số kiểm tra cơ thể vẫn thế, không xảy ra vấn đề gì cả.”

Cô nghĩ chắc là do nước ối nhiều quá, hoặc là do mình dạo này béo lên rất nhiều?

Dạo này Nguyễn Thần bắt ngờ ăn uống tốt lên, buổi sáng vừa ăn xong, một hai tiếng đồng hồ sau đã bắt đầu đói bụng.

Triệu Thiên Cảnh sợ hai đứa nhỏ và Nguyễn Thần bị đói, sáng sớm luôn làm đồ ăn nhiều hơn một chút, sau đó dùng bình giữ nhiệt đem chỗ còn thừa cho vào để cô mang theo.

Cô giáo Lương vài lần ném thử, đối với tài nghệ nấu nướng của Triệu Thiên Cảnh khen không dứt miệng.

Vừa nghĩ đến chồng cô ngay cả nấu cháo cũng không, lần trước mình đi công tác không ở nhà, muốn luộc trứng liền trực tiếp cho trứng gà vào lò vi sóng làm nó nổ tung, khiến cho phòng bếp hỗn loạn, cô giáo Lương nghĩ thôi mà đã thấy đau đầu.

Trước đây không nhận ra ông chồng nhà cô giỏi giang không có điểm nào kém, sao bây giờ kỹ năng sinh tồn lại càng ngày càng thấp thế này?

Xem ra ngày thường có cô giáo Lương ở nhà, anh ta liền không động tay chân. Về lâu về dài, anh ta lại được nuông chiều đến mức kỹ năng làm việc nhà dần về số không, vì vậy mới sinh ra bị kịch.

“Em phải cẩn thận một chút, bụng em làm người ta sợ đấy.” Cô giáo Lương chỉ nhìn thấy bụng Nguyễn Thần đã thấy nặng nề, mỗi ngày mang theo cái bụng lớn như vậy đi đi lại lại, lòng cô bắt đầu kinh hồn bạt vía.

“Em sẽ,” Nguyễn Thần cười, tuy rằng lời dặn dò như vậy ngày nào cô cũng nghe Triệu Thiên Cảnh và Ngô Vận nói mấy lần, nhưng cô vẫn nghe cẩn thận.

Người khác quan tâm mình, tại sao cô lại phải từ chối chứ?

Đến giờ nghỉ trưa, Hiệu trưởng gọi Nguyễn Thần vào phòng làm việc.

“Tiểu Nguyễn, cháu có muốn nghỉ sinh trước không?”

Nhìn thấy Nguyễn Thần mang thai, Hiệu trưởng bắt đầu lo lắng. Trong vườn trẻ nhiều trẻ con như vậy, nếu không cẩn thận va trúng cô, vậy thì rất rắc rối.

Trước đây lúc Hiệu trưởng mang thai, bụng cũng tương đối nhỏ, bảy tám tháng bụng chỉ hơi gồ lên, làm chồng cô lo đứa nhỏ bị thiếu dinh dưỡng, đem phần ăn của mình chia đôi cho cô.

Ai ngờ lúc đứa bé sinh ra rất khỏe mạnh, nặng sáu cân bốn lạng mới yên lòng.

Bây giờ nhìn bộ dạng Nguyễn Thần, Hiệu trưởng cảm thấy năm đó cô cũng không xem như là quá vất vả.

Nguyễn Thần nghĩ mình bây giờ mới bảy tháng mà đã bắt đầu nghỉ sinh, xem chừng vừa ở cữ xong đã phải quay lại vườn trẻ làm việc.

Nhưng mà bây giờ việc gì cô cũng không thể làm, mỗi ngày đều ngồi một chỗ xem mọi người bận rộn, cũng cảm thấy ngượng ngùng.

“Hiệu trưởng, ngày sinh dự tính của em còn gần ba tháng nữa mới đến.”

Nguyễn Thần vẫn cảm thấy lúc này mà nghỉ sinh thực sự là hơi sớm, tuy rằng mang thai song sinh có thể nghỉ sớm hơn những người khác nửa tháng, nhưng mà cô vẫn nghĩ thai đầu tốt nhất là nên nghỉ ngơi lâu một chút.

Nhất là lúc cô mang thai béo lên nhiều như vậy, sau khi sinh con còn phải giảm cân ít nhiều.

Không thể quay lại dáng người như trước kia thì tốt xấu gì cũng đừng béo đến mức không người nào nhận ra mới được.

Nếu vậy, ít nhất phải là chuyện của một hai tháng.

Hiệu trưởng cũng biết nghỉ sinh chỉ có hạn, ngày sinh dự tính của cô còn lâu như vậy mới đến, trong lòng cũng buồn bực.

“Không sao, từ lúc vào vườn trẻ làm việc Tiểu Nguyễn chưa xin nghỉ ngày nào, ngày nghỉ vẫn đang còn, nếu không thì dùng hết một lần luôn đi.”

Cô biết Nguyễn Thần không muốn chiếm tiện nghi của vườn trẻ nên mới nói vậy, không biết phải nói là tư tưởng trách nhiệm của Nguyễn Thần rất cao hay là không nỡ xa bốn nhỏ trong vườn trẻ?

Nguyễn Thần suy nghĩ một chút rồi cũng gật đầu.

Ngày nghỉ hàng năm của cô đều không dùng đến, trên cơ bản ngoại trừ những lúc bị ốm xin nghỉ một hai ngày, ngoài ra là chưa từng dùng đến, nếu để vậy cũng lãng phí, chỉ bằng gom lại xin nghỉ một lần vậy.

Bụng cô như vậy từ vườn trẻ qua về nhà quả thực cũng không tiện, còn khiến Triệu Thiên Cảnh lo lắng, mỗi ngày phải ba lần gọi điện thoại đến hỏi thăm tình hình của cô.

Mấy tháng này Triệu Thiên Cảnh lại gầy đi, Nguyễn Thần nhìn thấy lại đau lòng.

Mặc dù có hơi bực mình, nhưng cô như vậy, không thể làm gì khác hơn là nhìn đi một chút.

Nguyễn Thần cũng Hiệu trưởng bàn bạc qua, đem công việc bàn giao lại cho Tiểu Quế, dặn dò qua một vài việc, từ ngày mai không cần phải quay lại vườn trẻ làm việc.

Vệ Sanh vốn muốn tổ chức một buổi tiệc tạm biệt cô, dù sao đợi đến lúc Nguyễn Thần sinh con xong quay trở lại, thì cũng là chuyện của mấy tháng sau.

Thế nhưng lại bị cô giáo Lương một lời phủ quyết, đùa gì chứ, bụng Nguyễn Thần lớn như vậy, đi lại cũng thấy khó khăn, lại còn mở tiệc chúc mừng, nhờ đâu va vấp lại bị thương, Triệu Thiên Cảnh còn không qua đây phá sập vườn trẻ của bọn họ?

Vệ Sanh sờ mũi, không còn cách nào khác là phải bỏ đi ý định này.

Giáo viên trong vườn trẻ nói vài câu với Nguyễn Thần, rồi nhìn cô được Triệu Thiên Cảnh đón đi.

Nguyễn Thần có thể nghỉ trước thời hạn, người vui nhất là Triệu Thiên Cảnh, anh đã trông ngóng ngày này bao lâu nay.

Mỗi ngày nhìn Nguyễn Thần tay đỡ thắt lưng tay nâng bụng đến vườn trẻ, Triệu Thiên Cảnh vừa thấy vất vả vừa thấy lo lắng, chỉ sợ cô lúc lên cầu thang bị vấp chân, lúc đi không cẩn thận bị mấy đứa nhỏ trong vườn trẻ đụng trúng, đi đường thì vấp phải hòn đá mà bị ngã.

Lúc đang ở trong phòng làm việc anh vừa nghĩ thôi cũng đã thấy lo, nhịn không được mà gọi điện thoại cho Nguyễn Thần.

Mấy người quản lý đều cười Triệu Thiên Cảnh đúng là bị vợ quản chặt, đem bà xã làm bảo bối. Từ lúc mang thai, lại càng hận không nâng trong lòng bàn tay chỉ sợ không nhìn thấy, mỗi ngày vài lần gọi điện, còn tự mình đón đưa.

Triệu Thiên Cảnh chỉ cười lại, biết bọn họ cũng chỉ trêu chọc mình không có ý gì xấu.

Còn đối với cái danh bị vợ quản chặt này, Triệu Thiên Cảnh cũng không để ý.

Nói là bị vợ quản chặt, còn không bằng nói rằng Nguyễn Thần cũng có chút bị chồng quản nghiêm.

Nhưng mà vợ chồng chính là như thế, nhường nhịn lẫn nhau, hòa hợp với nhau, thông cảm lẫn nhau, mỗi người lui một bước, cũng không nhất định phải người nào nói thì người kia phải nghe theo, có chuyện gì đều cùng nhau bàn bạc, ý kiến bất đồng đều tự mình phân tích, người nào nói có lý hơn thì nghe theo người đấy.

Nhưng quả thực rất khó để nhận ra người nào nói có lý hơn, Triệu Thiên Cảnh hầu như đều nghe theo Nguyễn Thần.

Dù sao Nguyễn Thần quyết định việc nhỏ, chuyện lớn do Triệu Thiên Cảnh xử lý, rất ít khi bị lấn lộn.

Hai người chia nhau công việc, Triệu Thiên Cảnh cảm thấy mình thân là chồng phải có trách nhiệm, luôn cố gắng làm gì cũng phải hoàn hảo nhất, nhưng cũng sẽ không làm cho Nguyễn Thần cảm thấy khó chịu.

Nói cho cùng, thật ra người lo liệu việc nhà luôn là Triệu Thiên Cảnh.

Kiểm tiền là anh, không ít việc vặt trong nhà cũng do anh làm, đồ dành bà xã cũng là anh, Nguyễn Thần chỉ cần sống thật vui vẻ là được, cho đến tận bây giờ cũng chưa từng phân tranh địa vị cao thấp của hai người trong nhà.

Vì thế hai vợ chồng sinh hoạt rất hòa thuận, làm người ngoài mong ước mà không hề biết.

Lúc Triệu Thiên Cảnh lái xe đến đón Nguyễn Thần, khỏe miệng cong cong, dù chưa mở miệng nói chuyện nhưng cũng nhận ra là tâm trạng vô cùng tốt.

Nguyễn Thần liếc mắt nhìn anh, nghiêng đầu quay ra phía cửa xe cũng lên nở nụ cười.

Nhìn bộ dáng vui vẻ cao hứng của anh, không biết chuyện còn tưởng rằng hai cục cưng trong bụng cô muốn chào đời!

“Dừng! Dừng xe!” Nguyễn Thần đột nhiên lên tiếng, Triệu Thiên Cảnh lại càng hoảng sợ lập tức giãm lên phanh dừng xe lại, chiếc xe phía sau bấm còi liên tục tỏ vẻ bất mãn.

Anh cũng không để ý tiếng còi phía sau, lại gần khấn trương hỏi: “Sao vậy? Bụng lại đau sao?”

Lần trước Triệu Thiên Cảnh bị dọa một lần, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Nguyễn Thần cũng bị phanh gấp dọa sợ, sắc mặt trắng bệch, xấu hổ vội vàng phủ nhận: “Không phải, em muốn đi mau vài thứ. Anh dừng ở bên đường đi, anh lên!”

Triệu Thiên Cảnh thờ phào, đem xe dừng cẩn thận, cũng muốn cùng Nguyễn Thần xuống xe liền bị cô ngăn lại.

“Em phải đến chỗ quầy bán hàng hỏi vài câu, còn mua ít đồ nữa, anh đừng đi theo. Nhanh thôi, trong vòng năm phút sẽ quay lại.”

Nguyễn Thần hết lần này đến lần khác cam đoan, Triệu Thiên Cảnh liếc mắt nhìn khoảng cách đến cửa chính của cửa hàng bách hóa chưa đến một trăm mét, lúc này mới bắt đầu gật đầu.

Nguyễn Thần cười híp mắt vẫy tay với anh rồi chạy vào cửa hàng, tìm được quầy hàng mà người ta giới thiệu, nhìn quanh không thấy ai, nhỏ giọng lại gần hỏi.

Cô bán hàng không nghe rõ, nghi hoặc hỏi lại: “Xin lỗi, em không nghe rõ, chị cần gì ạ?”

Nguyễn Thần rút cổ, mặt đỏ hồng giờ tay chỉ vào mình.

Cô gái bán hàng liếc nhìn bụng cô, chợt hiểu ra vấn đề, lập tức lấy sản phẩm mới nhất ra, vẻ mặt tươi cười giới thiệu: “Ánh mắt của chị thật tốt, đây là sản phẩm bán chạy nhất của bọn em, cực kỳ có hiệu quả đối với việc xóa mờ vết rạn khi mang thai. Chị chỉ cần kiên trì sử dụng hai mươi tám ngày, vết rạn sẽ mờ dần, sau hai đợt sử dụng sẽ hoàn toàn biến mất...”

“Đây là sản phẩm mới đang được khuyến mại trên thị trường, chị mua cái này sẽ được tặng sản phẩm này, có chức năng làm săn chắc da, hai sản phẩm này dùng phối hợp với nhau, có hiệu quả rất tốt...”

Cô gái bán hàng một hơi giới thiệu sản phẩm, Nguyễn Thần nghe thấy giọng nói của cô càng ngày càng lớn, ánh mắt xung quanh thỉnh thoảng lại đảo qua, cả người cảm thấy không được tự nhiên.

Cô sờ mũi một cái, bất đắc dĩ cắt ngang cô nhân viên càng nói càng hăng say kia: “Ngại quá, tôi không muốn loại này, là cái kia cơ.”

Lúc trước vì Nguyễn Thần xấu hổ, nên chỉ lung tung, ai ngờ cô bán hàng lại cho rằng phụ nữ có thai đều muốn làm mờ vết rạn.

Cô bán hàng nhìn theo hướng ngón tay của cô, sắc mặt trở nên cổ quái: “Đây là bộ tinh chất dùng để làm tăng kích thước vòng một và ngăn ngừa chảy xệ...”

Nguyễn Thần gật đầu, cái mà cô muốn chính là cái này!

Không biết có phải là do sau khi mang thai vòng một trở nên lớn hơn hay không, chỉ trong mấy tháng Nguyễn Thần từ cúp B trở thành cúp C. Đây là chuyện mà bất kỳ cô gái nào sau khi nghe thấy đều trở nên vui mừng, nhưng vấn đề là... Bởi vì to lên, nên bắt đầu có xu hướng chảy xệ.

Tuy rằng chỉ là một chút thôi nhưng Nguyễn Thần cũng rất lo lắng.

Mặc dù cô còn trẻ, khả năng phục hồi cũng rất tốt, chờ bé cưng sinh ra được không bao lâu là có thể hồi phục.

Thế nhưng Nguyễn Thần lo lắng không hồi phục lại được như lúc ban đầu, cô còn muốn cùng Triệu Thiên Cảnh bên nhau mãi mãi, bây giờ sức hấp dẫn bị mất đi thì biết phải làm sao?

Cô ngay lập tức muốn lọ tinh chất làm tăng kích thước vòng một, lén lút giấu trong túi xách của mình, vui vẻ rời đi.

Cô bán hàng bộ dạng không tài nào hiểu nổi nhìn cô đi ra, trong lòng yên lặng không nói gì, chỉ có hai từ lặp đi lặp lại trong đầu.

Phụ nữ có thai... ngực to... phụ nữ có thai... ngực to...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Hải Hòa Chuyện Đến Muộn.

Cho dù là sân bay, đồng bằng hay là thung lũng, yêu thích thì chỉ là thích mà thôi – BY Triệu Thiên Cảnh.

Nguyễn Thần giấu giấu diếm diếm mua đồ, lại càng gọi lên trí tò mò của Triệu Thiên Cảnh.

Anh rất muốn biết, nhưng Nguyễn Thần che lại, không có ý định mở ra xem, cũng rất muốn hỏi, nhưng miệng Nguyễn Thần lại quá kín.

Triệu Thiên Cảnh không còn cách nào khác là nén sự tò mò của mình xuống, dù sao cũng ở với nhau, sau này cuối cùng sẽ biết.

Đi đến nhà hàng, Lý Khiết Nhi và lão Cung cũng đã đến trước.

Hai người vừa nhìn thấy quà tặng, vừa thấy biết ơn, vừa thấy bất ngờ.

Dạo này Lý Khiết Nhi cũng nhận được không ít quà, có đồ thủy tinh chạm khắc, ngụ ý cuộc sống đầm ấm đủ đầy, còn có không ít đồ dùng cho trẻ con, nhưng chưa từng thấy qua người ta tặng sách.

Nhưng mà tấm lòng của hai người sắp làm bố mẹ này, lão Cung lòng đầy biết ơn nhận lấy.

Chờ mấy tháng sau, lão lo âu bận rộn sút đầu mẻ trán mới nhận ra tác dụng của cuốn sách này, nhưng việc này thì để nói sau vậy.

Lý Khiết Nhi thích ăn chua, đa phần người vừa mới mang thai đều như vậy.

Nguyễn Thần thì không vấn đề gì, Triệu Thiên Cảnh cũng tùy ý, liền nhường cho Lý Khiết Nhi gọi món.

Cô ấy đến nơi này nhiều lần, đối với món ăn ở đây cũng thấy quen thuộc, chớp mắt đã chọn năm sáu món ăn, rồi nghiêng đầu cùng Nguyễn Thần nói chuyện phiếm.

Mọi chuyện không ngoài việc lúc Nguyễn Thần mới mang thai cần chú ý những gì, ăn uống thế nào đều hỏi rõ.

Nguyễn Thần là người từng trải qua, cẩn thận nói cho cô ấy biết một số thực đơn dinh dưỡng, một vài chuyện cần chú ý, đặc biệt là nhắc đến không thể trang điểm, mỹ phẩm dưỡng da cũng phải thật cẩn thận.

Cô ấy nhũn mày vô cùng thất vọng, không thể trang điểm đi ra ngoài liệu có ai nhận ra được mình không?

Nguyễn Thần cũng nghĩ đến vấn đề này, mỹ phẩm dưỡng da thì còn có thể tạm chấp nhận, nhưng đồ trang điểm ảnh hưởng nghiêm trọng đến đứa nhỏ, đơn giản là chạm vào cũng không được.

Lý Khiết Nhi cũng hiểu được, đứa bé này đến cũng không dễ dàng gì, nếu có một chút bất trắc, đừng nói là bố mẹ lão Cung không tha thứ cho cô ấy, ngay cả lão Cung và cô ấy cũng sẽ có khoảng cách.

Dù thế nào cũng không đến một năm, ngược lại không trang điểm thì không có nghĩa là cô ấy sẽ không được xinh đẹp, cũng sẽ không bị coi là xấu xí.

Chẳng qua là không thể gặp mặt xã giao, khách hàng thân thiết từ trước xem chừng chỉ có thể thăm hỏi qua điện thoại, nếu không đi ra ngoài thật đúng là không ai biết cô ấy là người nào...

Lý Khiết Nhi suy nghĩ một chút liền cảm thấy thoải mái hơn, đứa nhỏ là quan trọng nhất, những việc khác đều dẹp sang một bên.

Cô ấy nhìn thấy hộp quà của Nguyễn Thần, bỗng chốc liền hiểu ra.

“Nhãn hiệu mỹ phẩm dưỡng da này không tệ, có mấy sản phẩm được rất nhiều người khen, em mua tặng ai à?”

Nguyễn Thần vừa mới nói phụ nữ mang thai không thể sử dụng mỹ phẩm dưỡng da và đồ trang điểm, không thể nào làm một tấm gương tốt, biết sai lại phạm vào?

Lý Khiết Nhi hoài nghi nhìn cô, thấy sắc mặt Nguyễn Thần là lạ, trong lòng thầm nghĩ không lẽ lại mua để tự mình dùng chứ?

Nguyễn Thần xấu hổ cười: “Cái này để sau khi sinh cục cưng mới dùng, em nghe nói hiệu quả không tệ nên mua trước.”

Lý Khiết Nhi gật đầu, lại tò mò hỏi: “Em mua sản phẩm nào? Chị từng dùng qua rồi, kết quả tốt lắm, có cần chị giới thiệu cho em không?”

Nếu như ở trong phòng riêng, Nguyễn Thần không ngại lấy ra cho Lý Khiết Nhi xem, nhưng đây là ở nhà hàng, bên cạnh còn hai người đàn ông, cô cũng có chút không vui.

Dù sao cũng hơi mất mặt, Nguyễn Thần im lặng bỏ thể diện sang một bên.

Lý Khiết Nhi nói nhanh hơn làm, vươn tay cầm lấy đồ trong hộp, nhìn lướt qua rồi bỏ lại. Hình như không tin những gì vừa nhìn thấy, lại lấy ra xem một lần nữa, ngẩn người.

“Tiểu Nguyễn, sao em lại mua loại tăng kích thước vòng một này?”

Cô ấy còn tưởng Nguyễn Thần vội vàng mua kem làm mờ vết rạn da, ai ngờ lại là loại làm tăng kích thước vòng một...

Có khi nào nhân viên bán hàng không đáng tin, cố tình nói sai để dễ bán hàng.

Nhưng mà thấy Nguyễn Thần lắc đầu, Lý Khiết Nhi lại hỏi lâu không nói nên lời.

Lão Cung ngồi một bên nghe nói Nguyễn Thần mua kem làm tăng vòng một, nước trà trong miệng thiếu chút nữa thì phun ra ngoài, dùng sức ho khan, vỗ vỗ vai Triệu Thiên Cảnh biểu thị vô cùng thông cảm.

Hóa ra lão đại chê Nguyễn Thần ngực bé, người ta vẫn còn đang mang thai, đứa nhỏ trong bụng còn chưa sinh ra đâu, đã muốn tăng cỡ vòng một cho mình rồi...

Sắc mặt Triệu Thiên Cảnh đen thui, anh thật không ngờ Nguyễn Thần lại mua cái này.

Anh chưa bao giờ chê Nguyễn Thần ngực bé, rốt cuộc là tại sao cô đột nhiên lại mua thứ này?

Lão Cung muốn cười mà không dám cười, lại bị Lý Khiết Nhi thúc khuỷu tay vào mạng sườn một cái, vội vàng ngồi ngay ngắn nghiêm túc, nhưng vai không ngừng run lên, vừa nhìn đã biết là nhin cười, lại là bộ dạng sắp không nhịn nổi.

Nguyễn Thần chớp mắt mấy cái, ra vẻ vô tội nhìn Triệu Thiên Cảnh.

Đây là cô đề phòng nhờ có chuyện gì, chứ đâu có nói là anh chê?

Có người ngoài ở đây, Nguyễn Thần chỉ có thể giải thích qua loa: “Nghe nói sản phẩm này tốt, em chỉ muốn thử xem sao... Đương nhiên là ở cữ xong mới thử dùng một chút, em mới nóng lòng mua thôi.”

Triệu Thiên Cảnh đối với lời giải thích này không hài lòng, cực kỳ không hài lòng, nhưng mà ngại có người khác ở đây, hôm nay lại ra ngoài ăn để chúc mừng Lý Khiết Nhi mang thai.

Anh nín thở, nheo mắt biểu thị sự bất mãn của mình, sau đó im lặng, không tiếp tục đề tài này nữa.

Bốn người yên lặng không nói gì vội vàng ăn cơm, Nguyễn Thần chỉ kịp cùng Lý Khiết Nhi nói hai câu, liền bị Triệu Thiên Cảnh kéo đi.

Lý Khiết Nhi đồng cảm liếc mắt nhìn cô, lòng tự trọng của đàn ông rất lớn, Nguyễn Thần lại làm tổn thương nghiêm trọng trái tim của Triệu Thiên Cảnh rồi.

Nhất là lão Cung còn ở một bên cười trộm, đều do cô ấy nhất thời nhanh mồm nhanh miệng mà ra...

Lý Khiết Nhi thờ dãi, liếc mắt nhìn lão Cung ở bên cạnh đang không nhịn được cười. Nhìn lão cười đến sung sướng như vậy, cô ấy thật sự không muốn nhắc lão.

Lão Cung, đó là ông chủ của anh đấy, ngày mai anh ấy không chèn ép anh mới là lạ!

—bamholyland.com—

Động tác của anh vẫn nhẹ nhàng như vậy, trước tiên giúp Nguyễn Thần lau mồ hôi, rồi bỏ vào tay cô một cốc sữa tươi, xong xuôi mới nghiêm mặt hỏi.

Nguyễn Thần thành thật trả lời, thật ra cô chỉ là đề phòng chuyện chưa xảy ra, không giống như trong tưởng tượng của anh...

Triệu Thiên Cảnh đương nhiên là để ý, cho dù anh chê Nguyễn Thần ngực bé, đó cũng là chuyện của hai vợ chồng anh, lão Cung dựa vào cái gì mà cười từ đầu đến cuối?

Anh yên lặng trầm tính toán gần đây có mấy dự án mới, đang tính dành ra một khoảng thời gian rảnh, cẩn thận chăm sóc Nguyễn Thần, bây giờ có nên giao hết cho lão Cung không?

Dù sao cũng sẽ để cậu ta tan làm đúng giờ, rốt cuộc cũng nhận lời Lý Khiết Nhi mà, đây cũng không xem như là nói mà không làm nhỉ.

Ở bên này lão Cung đang nắm tay Lý Khiết Nhi anh anh em em bỗng nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, hắt xì hơi một cái, bực bội nghĩ xem ai đang thầm骂 mình?

Nguyễn Thần phiền não cau mày, không phải là cô chỉ mua sản phẩm làm tăng kích thích vòng một thôi sao, làm thế nào mà Triệu Thiên Cảnh lại như gặp phải cường địch thế này?

“Lớn một chút không phải là tốt hơn sao?”

Cô cúi đầu nhìn xuống, hai mắt ngập nước hướng về phía Triệu Thiên Cảnh.

Trong chớp mắt Triệu Thiên Cảnh bị Nguyễn Thần phòng điện, hai bên tai đỏ ửng, lặng lẽ nhìn sang hướng khác.

Phi lễ đừng nhìn, phi lễ đừng nhìn... nhìn nữa, nhìn nữa là anh sẽ ăn em luôn đấy!

Nhưng mà lúc này không thể ăn, Triệu Thiên Cảnh sắp nhịn đến nội thương, đột nhiên đứng phắt dậy chạy ào vào phòng bếp rót một cốc nước lạnh uống một hơi hết sạch, bây giờ mới cảm thấy thoải mái.

Anh đi ra ngoài nói tiếp: “Em như bây giờ... rất tốt mà.”

Mặc kệ Nguyễn Thần là sân bay, đồng bằng, thậm chí là thung lũng, chỉ cần là Nguyễn Thần, Triệu Thiên Cảnh đều yêu.

Yêu một người, đương nhiên là sẽ yêu thương tất cả những gì thuộc về cô ấy, bao bọc lấy toàn bộ những gì của cô ấy!

Nguyễn Thần bị một câu đơn giản của Triệu Thiên Cảnh làm cho mở cò trong bụng, hóa ra cup B cũng được người yêu. Nghĩ đến bạn đại học trước đây toàn những người cup CDEF, bạn nam hết người này đến người khác, so với thay quần áo còn nhanh hơn, cô trước đây buồn bực muốn chết, bây giờ rốt cuộc cũng có cảm giác được bồi đắp!

Nhìn đi, cô chỉ là cup B thôi, vậy mà có thể tìm được người đàn ông tốt như Triệu Thiên Cảnh.

So với những người bạn học trước đây của cô, đến lúc này còn chưa tìm được chân mệnh thiên tử, kết giao với bao nhiêu người đàn ông cùng một lúc, lúc họp mặt bạn cũ lại liên mồm oán hận đàn ông tốt bây giờ đều tuyệt chủng hết rồi.

Thôi được rồi, người đàn ông tốt cuối cùng trước khi bị tuyệt chủng đã bị Nguyễn Thần cô đào lên rồi, cô ưỡn ngực, cảm thấy rất kiêu ngạo.

Nguyễn Thần nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: “Nhưng mà, anh không phát hiện ra là em so với trước không giống sao?”

Triệu Thiên Cảnh không hiểu gì nhìn cô, lại thấy Nguyễn Thần lần thứ hai ưỡn ngực, qua quýt gật đầu một cái: “Ừ, hình như là vậy...”

Nhưng thực tế anh lại càng muốn nói, bà xã đại nhân, anh không chịu nổi cảm dỗ đâu, em đừng như thế nữa!

Nguyễn Thần cúi đầu nhìn một chút, lại nhìn anh, cảm giác câu trả lời này rất qua loa cho có lệ, nhưng bây giờ Triệu Thiên Cảnh chỉ có thể mắt nhìn mà không làm được gì, không nhận ra cũng là chuyện bình thường.

Cô đỏ mặt, được rồi, chờ bé cưng chào đời và mình ở cữ xong, Triệu Thiên Cảnh vừa hôn vừa tự cảm nhận thì nhất định sẽ cảm nhận được tương đối.

Vì thế hai người anh nhìn em, em nhìn anh, cuối cùng chuyện này cũng không giải quyết được gì.

Còn làm hại Triệu Thiên Cảnh hai lần chạy vào toilet, về mặt đau đớn vô cùng, chỉ có thể đem Thanh tâm chú mới mua gần đây ra đọc mấy lần mới đi vào giấc ngủ.

Nguyễn Thần hoàn toàn không nhìn ra nỗi thống khổ trong lòng anh, lòng tràn đầy vui vẻ nằm ở trên giường, không bao lâu thì tìm Chu công hện hò.

Mang theo hai đứa con trai ra ngoài ăn rất vất vả, hơn nửa ngày mai bắt đầu được nghỉ dài ngày, cô yên tâm thoải mái mà ngủ, cũng không lo lắng ngày mai sẽ dậy muộn.

Triệu Thiên Cảnh nhìn cô ngủ say sưa, vừa nhìn cái gì mà tăng kích thước vòng một đặt trên tủ đầu giường.

Ho khan một cái, thật ra thì lớn một chút, cũng không phải là không tốt...

Nếu ở phương diện này Nguyễn Thần chấp nhất như vậy, anh cũng không tiện nói gì nữa.

Ngày hôm sau Nguyễn Thần ngủ đến tận trưa mới dậy, đã lâu không ngủ dậy giấc, cả người cô đều cảm thấy thoải mái.

Triệu Thiên Cảnh cho bữa trưa vào lò vi sóng, bên cạnh đặt tờ giấy nhắc cô hâm nóng lại là có thể ăn.

Nguyễn Thần nhìn lướt qua, tất cả đều là những món mà cô thích, hí mắt cười đi rửa mặt rồi bắt đầu dùng bữa.

Ăn cho đến lúc bụng no căng, hai đứa nhỏ trong bụng bắt đầu nghịch ngợm.

Anh một đám em một đá chơi đến quên trời đất, cô sờ sờ bụng đúng lúc chạm trúng chân đứa nhỏ.

Bánh bao nhỏ giống như có thể cảm nhận được bàn tay của mẹ ở bên ngoài, ngo ngoáy lại càng thêm lợi hại, chơi đùa một lúc lâu sau mới dừng lại.

Nguyễn Thần cười vuốt ve cái bụng đã yên lặng trở lại, cảm thấy đứa nhỏ rất nhanh nhẹn, chắc chắn sau này sẽ rất khỏe mạnh, trong lòng tràn đầy thỏa mãn.

Bé cưng không cần phải rất thông minh, cô hy vọng hai đứa nhỏ chỉ cần khỏe mạnh bình an lớn lên, như vậy là đủ rồi.

Nghỉ ở nhà nên Nguyễn Thần xem lại ghi chép cuối tuần của hai người, cuối cùng chọn ra tên của cục cưng.

Một là Miêu, một là Sâm, vô cùng hòa hợp, Triệu Thiên Cảnh cũng rất hài lòng.

Vốn anh còn muốn đặt tên là Viêm, cảm thấy rất có khí phách, nhưng lại bị Nguyễn Thần bác bỏ.

Một lửa một nước, đó chẳng phải là thủy hỏa bất dung hay sao?

Bây giờ một thủy một mộc, dẫn nước vào ruộng, bổ sung cho nhau.

Giống như Nguyễn Thần hy vọng, bất kể là anh em trai hay chị em gái, cuộc sống sau này, bọn nhỏ cần phải giúp đỡ nhau.

Ngô Vân đối với hai cái tên này rất hài lòng, Triệu Thanh lúc đầu còn nghĩ tên có phần quá đơn giản, tất cả đều chỉ có một chữ, nhưng sau khi nghe xong Nguyễn Thần giải thích, ý nghĩ không tồi, chứa đựng kỳ vọng của bố mẹ đối với con cái, cũng gật đầu tán thành.

Triệu Thiên Cảnh vui vẻ, để lâu như vậy, tên của bé cưng cuối cùng cũng quyết định rồi.

Tất cả mọi việc đều chuẩn bị xong xuôi, bây giờ chỉ còn chờ Nguyễn Thần bình an sinh hai đứa nhỏ.

Nghe nói sinh con rất nguy hiểm, mặc dù bây giờ trình độ y học rất cao, thế nhưng phụ nữ mang thai gặp biến chứng, còn có các loại tình huống phát sinh khó lòng phòng ngừa.

Triệu Thiên Cảnh cảm giác mình bắt đầu trông gà hóa cuốc, đem vật nhọn trong nhà giấu kín, góc bàn góc tủ đều bọc lại, chỉ sợ Nguyễn Thần va trúng.

Nguyễn Thần nhìn Triệu Thiên Cảnh mỗi ngày căng thẳng lo lắng đi lại lòng vòng ở trong phòng, chỉ sợ có gì làm cô bị thương hoặc làm phiền đến cô, khiến cho cô cũng bắt đầu căng thẳng.

Đi bộ mỗi ngày là việc không thể thiếu, Triệu Thiên Cảnh bỏ xuống rất nhiều việc, về cơ bản là không ở công ty làm việc đúng giờ, đem máy tính về nhà, có việc gấp sẽ tự liên lạc.

Chỉ tội cho lão Cung bị anh chèn ép, mỗi ngày mặc dù có dự định thời gian, thế nhưng lúc làm việc tranh thủ thời gian, hiệu suất công việc của anh ta tăng gấp đôi, không biết là nên cảm ơn Triệu Thiên Cảnh kích thích tiềm lực của mình, hay là anh ta vì để có thể về nhà trước giờ tan làm với Lý Khiết mà cố gắng nỗ lực.

Còn nửa tháng nữa là tới ngày dự sinh, dưới sự sắp xếp của Ngô Vận, Nguyễn Thần trực tiếp chuyển vào bệnh viện, thuận tiện cho việc sinh nở bất kỳ lúc nào.

Triệu Thiên Cảnh vốn muốn mỗi ngày ngồi trong bệnh viện với cô, nhưng lại bị Ngô Vận đuổi đi.

Có bà ở đây, đâu cần Triệu Thiên Cảnh mỗi tối đều phải trực đêm?

Trong bệnh viện có y tá chuyên môn, Ngô Vận sắp xếp hai y tá có kinh nghiệm nhiều nhất đến chăm sóc Nguyễn Thần.

Mỗi ngày thay phiên nhau, trừ lúc Nguyễn Thần đi toilet, trên cơ bản là không cần di chuyển, áo mặc đến tay, cơm ăn đến miệng, so với ở nhà còn thoải mái hơn nhiều.

Triệu Thiên Cảnh quan sát hai ngày thấy yên tâm, tuy rằng ban ngày có ở lại, nhưng đến buổi tối cũng đi về nhà ngủ.

Chỉ là nằm ở trên giường thấy một bên người lạnh như băng, thiếu mất một nửa bên cạnh, cảm giác có chút không quen.

Ngắn ngủi nằm hai ngày mới thấy yên ổn, chất lượng giấc ngủ mới khôi phục lại như trước.

Thật ra có Nguyễn Thần ngủ ở bên cạnh, Triệu Thiên Cảnh mới thấy tâm yên ý mãn, lại muốn chăm sóc cho cô, giấc ngủ không được tốt, đây cũng là lý do tại sao anh lại gầy đi nhiều như vậy.

Anh đếm từng ngày, hơn nửa tháng vô cùng vất vả, hồi trắng hồi sao chờ bé cưng chào đời, từ người sắp làm bố thăng cấp thành ông bố mẫu mực.

Đáng tiếc là nửa tháng trôi qua, bụng của Nguyễn Thần vẫn không có động tĩnh gì.

Nguyễn Thần không vội, nhưng Triệu Thiên Cảnh bắt đầu nóng lòng...

Đợi chín tháng rồi, sao các con còn chưa chịu ra ngoài thế!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Hải Hòa Chuyển Sinh Con

Bé cưng muốn chào đời, sao có thể ngăn lại được – BY Triệu Thiên Cảnh

Người sắp được làm bố có lo lắng cũng vô dụng, bé cưng muốn ra hay không ra, cũng không thể ở bên ngoài gọi là được, Triệu Thiên Cảnh chán chường, nhưng sắc mặt lại không thể hiện ra điều gì.

Nguyễn Thần thì tỏ ra không sao cả, tiếp tục vui chơi thư giãn, dưỡng thân mình thật tốt, giữ tinh thần và sức khỏe, chờ đến lúc muốn sinh sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Qua ngày sinh dự tính được hai tuần, một người thì lo lắng không nói thành lời, một người thì vui vẻ thoải mái, ngay cả Lý Khiết Nhi đến thăm Nguyễn Thần cũng bắt đầu thấy lo lắng.

“Đứa nhỏ này nhà em ở trong bụng mẹ chơi vui vẻ, còn không muốn ra ngoài sao?”

Lý Khiết Nhi chỉ cần nhìn thấy cái bụng to đùng của Nguyễn Thần là đã sợ mất hồn mất vía, làm khó cho Triệu Thiên Cảnh ở cạnh cô ấy mấy tháng trời, chắc chắn là nóng lòng không chịu được.

Nguyễn Thần nhún vai: “Cực cung không muốn ra ngoài, em cũng không có cách nào khác.”

Cô ngoài trừ ăn ngon ngủ tốt, cũng chỉ có thể nhìn Triệu Thiên Cảnh đi vòng quanh mình không rời.

Lý Khiết Nhi hâm mộ nhìn thật lâu, lại cúi đầu nhìn cái bụng còn chưa lộ rõ của mình. Nguyễn Thần đúng là người có phúc, có được một người chồng tốt biết quan tâm và chăm sóc mình, bố mẹ chồng hòa ái dễ gần không gây phiền phức, đối xử với cô ấy cũng rất tốt.

Nghĩ đến bố mẹ lão Cung suốt ngày nhìn chăm chăm vào bụng mình, Lý Khiết Nhi bắt đầu cảm thấy phiền não/

“Em nói xem hai đứa nhỏ nhà em là trai hay gái?”

Nguyễn Thần lại cau mày: “Em thích con gái, ngoan ngoãn lại biết vâng lời. Nhưng cũng mong là con trai, giống như bố của nó. Nhưng mà cái này cũng không phải là việc em có thể quyết định, suy nghĩ làm gì chứ.”

Lý Khiết Nhi khẽ thở dài: “Em nói cũng đúng, đây không phải là việc mà chị hay em có thể quyết định, sao bọn họ lại không rõ chứ?”

Nguyễn Thần nhìn bộ dạng của cô ấy, liền biết trong nhà lão Cung làm cho Lý Khiết Nhi chịu không ít áp lực.

Lấy thân phận là con trai độc nhất của lão Cung, nhà họ Cung xem ra là trọng nam khinh nữ, nhất định muốn Lý Khiết Nhi vừa vất vả mang thai sinh được một thằng nhóc trắng trẻo mập mạp.

Nhưng mà con gái mang nhiễm sắc thể XX, con trai mang nhiễm sắc thể XY, việc quyết định giới tính di truyền này là do người đàn ông, đáng tiếc là nhà nào bố mẹ chồng trọng nam khinh nữ, chỉ biết đem tất cả oán hận và bất mãn trút lên người làm vợ.

Này, con trai nhà các người không bằng nhà người ta, lại còn có thể trách ai?

Nguyễn Thần đồng tình vỗ vỗ vai Lý Khiết Nhi: “Đừng suy nghĩ nhiều, tâm trạng của chị không tốt sẽ ảnh hưởng đến bé cưng trong bụng. Khiến cho mình vui vẻ một chút, dù sao cũng là chuyện không thể quyết định được, chỉ bằng thả lỏng bản thân, dù sao thì lão Cung không phải là người bảo thủ, không phải là con trai thì không được.”

Lão Cung quả thực đã thẳng thắn nói chuyện với Lý Khiết Nhi, anh ta không quan trọng chuyện sinh con trai hay con gái. Về phần bố mẹ của mình, đến lúc đó anh ta sẽ tự giải quyết ổn thỏa, để Lý Khiết Nhi không cần phải quá lo lắng.

Lý Khiết Nhi biết đây là lão Cung quan tâm đến cô, nhưng sau này nếu là sinh con gái, bố mẹ chồng không vui, lão Cung mắc kẹt ở giữa, cô cũng thấy đau lòng.

Cách giải quyết duy nhất là có thể lần đầu tiên mang thai sinh ra được một thằng nhóc mập mạp. Nếu có thể giống như Nguyễn Thần vậy, một lần được hai đứa lại càng tốt.

Nguyễn Thần liếc mắt nhìn cô, thấy Lý Khiết Nhi buồn rầu nhíu mày, đáng vẻ tâm sự nặng nề, liền biết cô ấy còn chưa buông chuyện này ra.

Bất kể là người mạnh mẽ đến nhường nào, vừa mang thai đã bị áp lực lớn như vậy, ai cũng không thể vui vẻ nổi.

Dù thế nào thì đây cũng là chuyện nhà của lão Cung, Nguyễn Thần ngoại trừ im lặng an ủi Lý Khiết Nhi ra, cũng không thể nào nhúng tay vào.

Cũng may lão Cung không để ý đến những chuyện này, con gái hay con trai đều là con của lão, không có gì khác biệt. Nếu không Lý Khiết Nhi những ngày này, sợ là càng thêm khổ sở.

Nghĩ đến đây, Nguyễn Thần không khỏi cảm thấy may mắn là mình gả cho Triệu Thiên Cảnh, còn có bố mẹ chồng tốt như Ngô Vận và Triệu Thanh.

Tối hôm đó Nguyễn Thần nhất thời tham ăn, đề nghị muốn đi ra ngoài dạo mát cho tiêu cơm.

Triệu Thiên Cảnh do dự, tuy rằng bụng Nguyễn Thần không có động tĩnh gì, nhưng đi ra ngoài cũng không được tốt cho lắm.

Nguyễn Thần đành lấy anh, vừa làm nũng vừa nhẹ giọng dụ dỗ Triệu Thiên Cảnh, anh không chịu nổi liền qua loa gật đầu một cái, ngay lập tức liền thấy hối hận.

Nhưng mà khả năng làm nũng của Nguyễn Thần ngày một tăng, không biết có phải là do anh quá cưng chiều cô mà thành.

Thế nhưng đối tượng mà cô làm nũng lại chính là bản thân Triệu Thiên Cảnh, vì thế trong lòng anh vô cùng cam tâm tình nguyện.

Gọi điện thoại báo cho Ngô Vận xong, hai người không dám đi xa mà chọn một công viên nhỏ cách bệnh viện không xa để tản bộ.

Trời vừa mới tối, mặt trời lặn dần về phía tây, ánh sáng màu vàng cam rực rỡ mang đến cảm giác ấm áp.

Nguyễn Thần một tay đưa lên đỡ lấy bụng, một tay nắm lấy tay Triệu Thiên Cảnh, vẻ mặt vui vẻ rạng ngời.

Từ lúc vào bệnh viện, bọn họ cũng không đi ra ngoài.

Mỗi ngày chỉ từ cửa sổ phòng bệnh nhìn ra bên ngoài, hoặc là ở trong sân bệnh viện đi dạo, nên vô cùng buồn chán.

Buổi tối Triệu Thiên Cảnh lại không thể ở cùng cô, Nguyễn Thần đọc sách lại bị nói hại mắt, xem ti vi thì sợ phóng xạ, càng không nói đến máy tính và điện thoại di động, giải trí mỗi ngày chỉ có thể nghe nhạc, nói chuyện cùng với người khác, thỉnh thoảng mới có người đến thăm, cảm thấy cuộc sống ngọt ngào có phần không chịu nổi.

Ngày hôm nay rốt cuộc cũng có thể được đi ra ngoài, hít thở một chút không khí trong lành, Nguyễn Thần càng thêm vui vẻ thoải mái.

Triệu Thiên Cảnh vừa nhìn là đã biết cô nhìn đã lâu, vừa cẩn thận quan sát xung quanh, vừa đỡ Nguyễn Thần sợ người đi đường va trúng.

“Phía trước có một nhà hàng nhỏ, chúng mình lại đây ngồi một lúc nhé.” Nguyễn Thần chỉ vào phía trước mặt, nhà hàng xây bên hồ nước, bên cạnh là vườn trúc, cửa sổ thủy tinh sát đất, ngồi ở đây giống như là được biến trúc vây quanh, cảm giác rất thoải mái.

Triệu Thiên Cảnh sợ cô đi bộ mệt, lập tức nghe lời.

Hai người bước vào, muốn tìm một góc yên tĩnh để ngồi xuống.

Cảm giác giống y như Nguyễn Thần nghĩ đến, hương trúc thơm ngát từ cửa sổ bay vào, mang đến cảm giác tươi mát sáng khoái, cả người khô nóng dường như cũng lập tức tan biến.

Triệu Thiên Cảnh gọi hai ly chocolate nóng, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Nguyễn Thần thỏa mãn uống hết, thỉnh thoảng lại say sưa ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ, nghĩ chờ sau khi sinh bé cưng, có thể đưa cô đến đây nhiều một chút.

Luôn cảm thấy thời gian hai người ở bên nhau còn chưa đủ, bé cưng lại đột nhiên xuất hiện, sau đó bọn họ tay chân vụng về lần đầu tiên nhận chức làm bố mẹ, sau này mới tập dần thành thói quen.

Bây giờ chờ sinh bé cưng ra, thời gian hai người ở cạnh nhau xem chừng lại còn ít hơn.

Triệu Thiên Cảnh đột nhiên cảm thấy trong lòng rất mâu thuẫn, đầu tiên là rất thích bé cưng của anh và Nguyễn Thần, nhưng sau đó lại cảm thấy nếu như vậy thể giới riêng của hai người sẽ bị bớt đi rất nhiều, không thể cảm thấy tiếc nuối.

Nguyễn Thần bỗng nhiên nhíu mày, ôm bụng nói: “Thiên Cảnh, bụng em khó chịu.”

Triệu Thiên Cảnh ngăn người một chút, trái lại không hốt hoảng giống như trước đó.

Anh nhìn hai ly nước, uống cũng không còn nhiều lắm, không lẽ Nguyễn Thần ăn nhiều quá nên bị đau bụng?

Phụ nữ mang thai lại không thể tùy tiện uống thuốc, Triệu Thiên Cảnh phiền não đứng dậy dựa sát lại gần hỏi: “Em có muốn đi toilet không?”

Nguyễn Thần nhẹ nhàng gật đầu, anh hỏi thăm vị trí toilet, lại nhờ nhân viên phục vụ đứng ở cửa hỗ trợ.

Nhân viên phục vụ liếc nhìn Nguyễn Thần đang mang bầu, thấy vẻ mặt cô đau đớn, sắc mặt lại trắng bệch, vội vàng gật đầu, đứng ở cửa nhà vệ sinh ngăn những khách hàng nữ khác, giải thích qua loa xong để cho mọi người vào sau.

Không ít khách hàng nhìn thấy Nguyễn Thần và Triệu Thiên Cảnh vào toilet nữ, vẻ mặt cũng căng thẳng.

Bụng lớn như vậy, có lẽ là sắp sinh, không phải là muốn sinh ở chỗ này chứ?

Nhân viên phục vụ cũng lo lắng, nhìn tình hình ở trong nhà vệ sinh, nếu người phụ nữ mang thai muốn sinh con ở trong này, ngày hôm nay bọn họ cũng không thể làm việc được.

Triệu Thiên Cảnh chờ ở bên cửa, Nguyễn Thần vào không lâu liền đi ra, ôm lấy bụng sắc mặt còn khó coi hơn.

Anh đỡ lấy Nguyễn Thần, vội vàng hỏi: “Vẫn đau lắm sao? Anh nhờ phục vụ gọi taxi, ngay lập tức quay về bệnh viện.”

Lúc này ăn bị đau bụng, đều tự trách mình tùy tiện vào nhà hàng nhỏ như vậy, không chú ý đến tình hình vệ sinh – Triệu Thiên Cảnh buồn phiền muốn chết.

Nguyễn Thần vốn cũng nghĩ mình ăn nhiều bị đau bụng, dù sao trước đây cũng từng bị qua một lần. Nhưng bây giờ bụng càng lúc càng đau, lại có cảm giác muốn rơi xuống.

Mặc dù là lần đầu tiên mang thai, nhưng thiên tính làm mẹ khiến cô hiểu rõ, đây là chuyện lớn. . .

“... Thiên Cảnh, bé cứng hình như muốn ra rồi.” Cô kéo tay áo Triệu Thiên Cảnh, yếu ớt nói.

Triệu Thiên Cảnh ngẩn ra, lập tức đỡ cô đi ra ngoài toilet, còn không quên nhỏ giọng dỗ dành: “Đừng sợ, có anh đây. Xe taxi ở bên ngoài rồi, chúng ta lập tức quay về bệnh viện.”

Nhân viên phục vụ đã nhanh chóng gọi xe taxi, tự mình đưa hai người lên xe, lúc này người trong nhà hàng mới thở dài nhẹ nhõm.

Chỉ cần nhìn thấy phụ nữ có thai lớn bụng đã sợ rồi, huống hồ còn sắp sinh...

Lái xe nhìn bụng Nguyễn Thần, lại bị Triệu Thiên Cảnh thúc giục, nhấn chân ga lao về phía trước, hân không thể thêm cánh vào xe taxi bay ngay đến bệnh viện.

Hai người đi mất hai mươi phút, xe taxi lại chỉ mất năm phút đưa họ về bệnh viện.

Ở trên xe Triệu Thiên Cảnh đã gọi cho bác sĩ Lý, vừa xuống xe thì đã có bác sĩ và hộ lý nhanh chóng đẩy Nguyễn Thần vào phòng sinh.

“Hai người đi dạo mát, lại có thể làm con rơi ra ngoài, thật sự là...”

Triệu Thiên Cảnh cũng bức bối, thử nói xem hơn nửa tháng Nguyễn Thần mỗi ngày đều ở trong bệnh viện, cục cưng không chịu ra ngoài, vừa ra khỏi bệnh viện nửa tiếng, lại có thể náo loạn đòi ra!

Chờ bọn nhóc này sinh ra, Triệu Thiên Cảnh nhất định phải vỗ mông hai đứa!

Ai bảo các con không chịu ra ngoài, ai bảo các con hành hạ bà xã của bố!

Bác sĩ vội vàng ra ngoài, muốn Triệu Thiên Cảnh ký tên.

Triệu Thiên Cảnh vốn lòng dạ không yên, nghe thấy Nguyễn Thần trong phòng sinh đau đớn kêu lên, càng thêm lo lắng sợ hãi.

Lúc này phải ký tên gì đó, ngăn người một lúc còn không đọc được một chữ, hoảng sợ cầm bút run rẩy không biết ký vào đâu.

Y tá ở làm việc ở phòng sinh đã hơn hai năm, gặp qua người sắp làm bố không phải một nghìn thì cũng đến một vạn, cũng biết bọn họ căng thẳng, cười cười chỉ vào phía dưới bên phải: “Triệu tiên sinh, xin ký tên của anh vào chỗ này.”

“A, được!” Đầu óc luôn thông minh của Triệu Thiên Cảnh ngừng hoạt động, máy móc ký tên dựa theo hướng dẫn của y tá.

Ký xong mới phát hiện là sai, anh lại quá căng thẳng, ký thành tên Nguyễn Thần.

Y tá cũng phát hiện ra, thái độ có phần lúng túng, Triệu Thiên Cảnh lập tức ký lại một lần nữa.

Nhưng mà vừa viết xong chữ Triệu, anh lại khở sở cau mày, quay sang hỏi y tá: “Cái đó... chữ ‘Thiên’ thì viết như thế nào?”

Ngô Vận ở bên cạnh nhìn không nổi, Triệu Thiên Cảnh quá căng thẳng, thậm chí cả tên mình viết hơn hai mươi năm cũng quên mất!

Y tá “xì” cười một tiếng, còn nói cho Triệu Thiên Cảnh viết như thế nào, anh mới buồn bực ký xong, đi đi lại lại trước cửa phòng sinh, thỉnh thoảng còn nhìn vào trong – sao vẫn chưa sinh xong?

Ngô Vận kéo anh lại ngồi trên băng ghế, bắt đắc dĩ nói: “Không nhanh như vậy đây, con trước tiên ngồi yên một chỗ đã.”

“Con lo lắng, không thể vào trong sao?” Triệu Thiên Cảnh gãi đầu, bắt anh ngồi chỗ này chờ tin, rất dầy vò người khác, còn không bằng đi đi lại lại.

Thật ra người chồng mắc vào đồ khừ trùng chuyên dụng là có thể đi vào, nhưng Ngô Vận nghĩ đến tên Triệu Thiên Cảnh còn ký sai, thì đi vào cũng không thể giúp được gì.

Còn không đợi đến lúc bà khuyên Triệu Thiên Cảnh, đã nghe thấy bác sĩ Lý đi ra ngoài.

Triệu Thiên Cảnh bước tới muốn hỏi tình hình của Nguyễn Thần, bác sĩ Lý nhỏ giọng thì thầm với Ngô Vận vài câu, Ngô Vận vội vàng khừ trùng sau đó nhanh chóng đi theo vào.

Lẽ nào tình trạng của Nguyễn Thần không tốt, nên ngay cả Ngô Vận cũng phải gọi vào!

Triệu Thiên Cảnh càng nghĩ càng thấy lo, lại càng muốn đi vào trong.

Lúc lão Cung khăn cấp chạy đến, đã thấy boss lớn luôn bình tĩnh khôn khéo tóc tai bù xù quần áo xốc xếch, hai mắt sưng hồng, sợ đến mức lão phải lùi lại hai bước, lại bị Lý Khiết Nhi đẩy qua.

Anh ta không biết an ủi người khác, lại vừa mới được làm bố, ậm ừ hồi lâu mới nói: “... Sẽ không có chuyện gì đâu, đừng lo lắng.”

Chỉ có hai câu này, Triệu Thiên Cảnh đã từ từ tỉnh táo trở lại.

Lại đợi thêm gần hai giờ đồng hồ, anh lo lắng đến mức sắc mặt trắng bệch, bác sĩ Lý và Ngô Vận mới đi ra ngoài.

Bà thấy Triệu Thiên Cảnh giống như là muốn vọt tới trước mặt mình, buồn cười gật đầu: “Đứa nhỏ khỏe lắm, là hai thằng nhóc mập mạp.”

Lão Cung hưng phấn huyết sáo, vỗ mạnh lên vai Triệu Thiên Cảnh: “Giỏi thật, một lần sinh được hai đứa, thật không tệ!”

“Nguyễn Thần thế nào?” Triệu Thiên Cảnh vừa nghe nói mẹ con bình an, trái tim treo trên cao cuối cùng cũng hạ xuống.

“Hơi khó sinh, vừa sinh xong nên còn yếu, tinh thần vẫn tốt, một lúc nữa là có thể ra ngoài được rồi.” Bác sĩ Lý vừa dứt lời, có y tá trong phòng sinh đi ra, vội vàng nói.

“Bác sĩ, bệnh nhân lại đau bụng, hình như bên trong còn có một đứa nữa.”

Y tá vừa nói xong, bác sĩ Lý sững sốt, Triệu Thiên Cảnh ngất người, lão Cung và Lý Khiết Nhi sợ hãi không nói thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Hải Hòa Chuyện Ngụy Hiếm...

Chuyện ngoài ý muốn có ở khắp mọi nơi, mà chuyện bất ngờ cũng vậy – BY Triệu Thiên Cảnh

Lúc Ngô Vận bị bác sĩ Lý gọi vào, Nguyễn Thần đã vỡ ối.

Cẩn thận quan sát một chút, đầu thai nhi đầu tiên đã xoay về phía dưới chuẩn bị ra ngoài, bà đứng một bên vừa hướng dẫn Nguyễn Thần dùng sức thờ sâu, vừa dùng mắt ra hiệu cho bác sĩ Lý.

Đứa nhỏ đầu tiên ra ngoài rất thuận lợi, nhưng mà đứa nhỏ thứ hai lại xoay mông ra trước.

Nếu là bình thường bác sĩ Lý sẽ khuyên Nguyễn Thần sinh mổ, nhưng Nguyễn Thần lại cương quyết sinh thường, hơn nữa còn có Ngô Vận ở đây, cô liền cứ như vậy sinh đứa nhỏ thứ hai, có Ngô Vận cùng ở đây cũng sẽ an toàn hơn một chút.

Đứa nhỏ thứ hai cũng không chịu thua kém, không lâu sau bác sĩ Lý tìm được chân của đứa bé, đưa nó từ trong sản đạo ra ngoài.

Bà thờ phào nhẹ nhõm, nhìn sắc mặt Nguyễn Thần trắng bệch, trên trán đầy mồ hôi, cơ thể suy yếu nhưng tinh thần xem như là không tệ, hai mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm vào hai đứa bé, chỉ hận không thể lập tức ôm chúng nó vào lòng.

Y tá nhanh chóng tắm rửa qua cho hai đứa nhỏ, chuẩn bị ôm ra ngoài.

Một y tá có kinh nghiệm ở lại chăm sóc cho Nguyễn Thần, bác sĩ Lý đi ra ngoài trước báo tin vui, dù sao nhìn bộ dạng Triệu Thiên Cảnh, chắc chắn là ở ngoài kia sốt ruột muốn chết.

Ai ngờ bà vừa mới đi ra ngoài, Nguyễn Thần đang mơ màng vẫn cảm thấy đau bụng.

Lúc đầu Nguyễn Thần còn nghĩ là vừa mới sinh con xong, ở phía dưới đau cũng là điều bình thường. Nhưng mà càng lúc càng đau, cô nhịn không được mà kêu to.

Y tá nhìn thấy không thích hợp, Ngô Vận lập tức lại gần kiểm tra, sắc mặt lập tức thay đổi.

Không nghĩ rằng trong bụng Nguyễn Thần lại còn một nhóc nữa, hơn nữa lại là khó sinh.

Cổ tử cung không mở nữa, hơn nữa nhịp tim của đứa nhỏ thứ ba so với hai đứa trước cũng yếu hơn, bây giờ lại đang giảm, đứa nhỏ này đang trong tình trạng nguy hiểm.

Bác sĩ Lý nghe y tá nói vậy, sững sốt trong chốc lát rồi vội vàng đi vào.

Triệu Thiên Cảnh kéo lấy cô y tá, nôn nóng đến mức đỏ cả mắt: “Không phải nói là sinh đôi sao, sao bây giờ lại thành sinh ba?”

Anh nghĩ đến đứa nhỏ thứ ba đang gặp nguy hiểm, có lẽ Nguyễn Thần cũng không chịu nổi, trong lòng càng thêm lo lắng, chỉ hận không thể chạy ngay

vào phòng sinh.

Cánh tay của y tá bị Triệu Thiên Cảnh túm đến phát đau, bắt đầu dĩ nói: “Tạm thời còn chưa biết nguyên nhân, nhưng đứa nhỏ thứ ba nhịp tim rất yếu, so với hai bé trước thì yếu hơn nhiều lắm, bây giờ nhịp tim còn lúc có lúc không, siêu âm không phát hiện ra cũng có thể là vì thế.”

Cô y tá cũng chỉ suy đoán như vậy, ở bệnh viện lâu như vậy chưa từng nghe nói có trường hợp sinh đôi lại đột nhiên biến thành sinh ba.

Không chỉ đem bác sĩ dọa cho xanh mặt, ngay cả nữ hộ sinh cũng thấy bất ngờ.

Bây giờ quan trọng nhất là sinh đứa nhỏ này ra an toàn, y tá đoán xem ra là bác sĩ sẽ chỉ định phẫu thuật, dù thế nào thì trường hợp của đứa bé so với hai anh của mình lại càng thêm nguy hiểm.

Y tá tránh khỏi cánh tay của Triệu Thiên Cảnh, rồi đi vào phòng sinh hỗ trợ.

Lý Khiết Nhi cũng nóng ruột, cau mày, miệng lại giả vờ thoải mái nói: “Triệu tiên sinh, anh cũng đừng sốt ruột, này xem chừng cũng là chuyện tốt.”

Lão Cung và Triệu Thiên Cảnh ngăn người, quay đầu cùng nhìn về phía cô, có phần không hiểu những gì Lý Khiết Nhi nói.

Cô cười cười, chỉ vào bên trong nói: “Tiểu Nguyễn chỉ đau một lần, rồi sinh ba, tốt hơn người khác nhiều.”

“Nói cũng đúng, đau chỉ một lần mà được ba, đúng là quá hời rồi!”. Lão Cung thấy Lý Khiết Nhi nháy mắt, lập tức hòa theo.

Triệu Thiên Cảnh biết hai người đang cố gắng an ủi mình, miễn cưỡng nhếch miệng, trong lòng cũng đang âm thầm tự thuyết phục bản thân: Nguyễn Thành chỉ cần chịu đau đớn một lần, miễn là lần này an toàn vượt qua, sau này không còn phải lo lắng nữa.

Anh im lặng lắm nhấm vài lần, rốt cuộc cũng bình tĩnh trở lại, nói cảm ơn với hai người kia.

Hai đứa biến thành ba đứa, thôi cứ xem như bọn nhỏ đang cho mình một niềm vui bất ngờ đi, mặc dù theo như Triệu Thiên Cảnh, là hoảng hốt bất ngờ nhiều hơn vui mừng hoan hỉ.

Y tá đi ra đi vào lấy thuốc, Triệu Thiên Cảnh không dám đi lên quấy rầy các cô ấy, trong lòng nôn nóng, sờ túi cũng không có thuốc lá, đang nghĩ có nên ra ngoài mua một bao hay không.

Lão Cung nhìn bộ dạng của anh liền biết anh muốn làm gì, chỉ tay về phía cửa.

Triệu Thiên Cảnh nhìn theo hướng lão vừa chỉ, thôi được rồi, bệnh viện cấm hút thuốc lá, tự mình phải nhịn một chút vậy.

Ba người không nói nữa, im lặng đứng trước cửa phòng sinh.

Ở phòng sinh bên cạnh cũng có phụ nữ có thai đang sinh, hình như cũng là lúc hai vợ chồng đi ra ngoài thì bị sinh non nên đưa đến.

Ông bố mặc âu phục kia cả vạt bị xô lệch, tóc tai rối bù, sắc mặt so với phụ nữ có thai còn tái nhợt hơn, đi đi lại lại nôn nóng muốn chết, còn túm lấy y tá oán hận.

“Không phải nói là ba tuần sau mới đến ngày sinh dự tính sao, sao đột nhiên bảo muốn sinh là sinh chứ?”

Y tá kiểm tra qua, liền biết phụ nữ có thai bị một nhọc quá độ, nên mới sinh non, cũng không biết người đàn ông này dày vò vợ mình kiểu gì, lại có thể làm cho phụ nữ có thai một nhọc mà sinh non.

Cô y tá trong lòng nghĩ vậy, nhưng không tiện nói ra: “Tôi làm sao biết được... Tiên sinh, anh nhường chỗ một chút, đừng chặn đường chúng tôi.”

Lão Cung nhìn người nọ tuổi tác cũng xấp xỉ Triệu Thiên Cảnh, so với anh còn xui xẻo hơn nhiều, chỉ là than phiền người kia làm cho mọi người khó chịu.

“Này, lần đầu tiên tôi nghe thấy có người sắp làm bố còn sợ con mình ra ngoài sớm.”

Lý Khiết Nhi hừ lạnh một tiếng: “Nhìn người phụ nữ đang mang bầu kia là biết không được chăm sóc tốt, sắc mặt kém như vậy, vừa gầy gò lại vàng vọt, nào đâu giống Tiểu Nguyễn được chăm sóc cẩn thận?”

Triệu Thiên Cảnh cũng cau mày, ấn tượng của anh đối với người đàn ông kia rất tệ, lại không mở miệng nói câu nào.

Chờ lúc y tá đi ra để cho người đàn ông kia ký tên, anh ta thế mà lại ký tên rất nhanh chóng, lại còn hỏi thêm mấy vấn đề, ví dụ như lúc nào thì đứa nhỏ mới sinh, anh ta còn phải đến công ty họp, ông chủ chỉ cho phép nghỉ mấy tiếng... .

Y tá lúc này cũng lười nhìn, xoay người bỏ đi, không muốn lại tiếp tục nhiều lời với loại đàn ông này nữa.

Lý Khiết Nhi nhìn thấy vậy vẻ mặt không hề không giận, bà xã còn đang đau đớn sinh con, ông chồng thì chỉ lo công việc, đúng thật là đồ không có lương tâm!

Lão Cung thấy sắc mặt cô không tốt, vội vàng ôm Lý Khiết Nhi dỗ dành.

Đùa à, bên trong ‘đại nhân’ này còn có một ‘tiểu nhân’, chọc giận ‘tiểu nhân’ coi như thôi, chọc giận Lý Khiết Nhi thì biết làm thế nào?

Người đàn ông ở ngoài phòng sinh đi tới đi lui, nhìn thấy chắc cũng gần đến giờ, đứa nhỏ vẫn chưa được sinh ra, liền muốn đi vào.

Tất nhiên là bị bác sĩ y tá ngăn lại, nhưng người đàn ông kia lại không chịu bỏ qua, tranh cãi ầm ĩ.

Cuối cùng đành phải để cho anh ta mặc đồ tiêu độc đi vào...

Khỏe miệng Lý Khiết Nhi giật giật, tên đàn ông này thực sự không thể chấp nhận được rồi, phản nản thì cũng coi như là xong đi, bây giờ lại làm trò ầm ĩ, chỗ này là bệnh viện chứ không phải là cái chợ!

Lão Cung ở bên cạnh cũng không vui, thật vất vả dỗ dành tốt ‘đại nhân’, bây giờ lại bị ồn ào làm cho hỏng bét.

Hai người vừa ở trong lòng thầm khinh bỉ tên đàn ông kia, vừa ngồi trên ghế đợi tin tức của Nguyễn Thần, sát vách truyền đến tiếng khóc “Oa” trong trẻo của đứa nhỏ, rốt cuộc thì cũng đã sinh rồi.

Ai ngờ kế tiếp đó lại “rầm” một cái, không chờ y tá bác sĩ đi ra ngoài báo tin mừng cho người nhà của người đàn ông kia, đã thấy y tá gọi hai người bảo vệ, sắc mặt kì quái chỉ huy hai người kia.

Tiếp theo đó, dứt khoát đi vào nắm lấy người đàn ông kia xách ra ngoài.

Một người đàn bà có vẻ khá đứng tuổi vừa nhìn thấy, thiếu chút nữa khóc òa lên, đứng tại chỗ vành mắt hồng hồng: “Con của mẹ, chuyện gì thế này!”

Nhìn thấy bà cô kia chuẩn bị xông lên liều mạng với các y bác sĩ, mấy người thanh niên trẻ tuổi đứng bên cạnh liền kéo lại.

Bác sĩ trên mặt tỏ vẻ không có chuyện gì, giải thích hiểu nhầm: “Không có chuyện gì đâu, vị tiên sinh này thấy máu thì bị choáng, đột nhiên ngất xỉu, chờ lát nữa là tỉnh.”

Người đàn ông kia lo nhìn xung quanh không may bị ngã, thiếu chút nữa va trúng nữ hộ sinh vừa ôm đứa nhỏ mới được sinh ra, bác sĩ nghĩ lại thấy bất lực, nhanh chóng gọi bảo vệ đem vị kia ra ngoài.

Lý Khiết Nhi nghiêng đầu qua chỗ khác, hai vai run lên, dùng sức nhịn cười.

Lão Cung không kìm được tức khắc cười to hai tiếng “ha ha”, thấy vẻ mặt người nhà tên đàn ông đầy ngượng ngùng, chỉ hận không thể đào hố chôn mình, lại càng cười to hơn...

Mọi người xung quanh vừa cười vừa dùng ánh mắt chế nhạo nhìn người kia, xem ra chỉ cần một lúc, người này sẽ nổi danh khắp bệnh viện...

Triệu Thiên Cảnh vốn đang căng thẳng, cũng bị người kia chọc cười...

Thật ra sợ máu cũng không có chuyện gì, đây là phản ứng sinh lý không phải ai cũng khống chế được.

Nhưng mà thai phụ sắp sinh còn chưa ngất, mà ông chồng đi vào cùng đã ngất xỉu, lại còn bị người ta xách ra ngoài, vậy làm sao có thể cảm thấy hân hoan vui mừng được!

Trò đùa vừa hạ màn, Nguyễn Thần rốt cuộc cũng mở sinh xong đứa nhỏ thứ ba.

Bác sĩ Lý tươi cười đi ra ngoài, báo tin mừng cho Triệu Thiên Cảnh: “Là con trai nhé, hai cân tám lạng, cơ thể so với hai anh trai thì yếu hơn, cần chăm sóc trong lòng kính một thời gian để quan sát, Tiểu Nguyễn lợi hại lắm, một lúc sinh ba thằng nhóc!”

Triệu Thiên Cảnh nở nụ cười, chỉ cần mẹ con bình an, nhưng thứ khác đều không quan trọng.

Nhưng mà ba đứa con trai, xem ra về nhà phải nghĩ thêm một cái tên nữa rồi...

—bamhollyland.com—

Thật ra đứa nhỏ thứ ba này sinh ra có chút nguy hiểm, may có Ngô Vận là bác sĩ phụ khoa có kinh nghiệm ở đây, nếu không chỉ có bác sĩ Lý thì đúng là không dám đảm bảo bé cưng không xảy ra vấn đề.

Lão Cung và Lý Khiết Nhi vội vàng chúc mừng Triệu Thiên Cảnh, hai người đi nhìn mấy đứa bé, còn Triệu Thiên Cảnh thì chờ Nguyễn Thần ra ngoài.

Nhìn sắc mặt cô trắng bệch, lúc đi ra vẫn còn tỉnh táo, lại nhìn mình cười, Triệu Thiên Cảnh yên lòng, cầm lấy bàn tay cô cúi đầu hôn lên đó một cái.

Ngô Vận lau mồ hôi đi ra, liền nhìn thấy một cảnh ấm áp như thế.

Bác sĩ Lý than nhẹ: “Hai đứa tình cảm thật tốt, sau này còn có ba đứa nhỏ, lại sắp sửa náo nhiệt rồi.”

“Đúng vậy,” Ngô Vận nghĩ đến sinh đôi trở thành sinh ba, náo loạn một hồi, không khỏi nhủ mảy. Cũng may đứa nhỏ thứ ba may mắn, nhanh chóng phát hiện ra, nếu không thể phát hiện bào thai trong bụng, như thế thật khiến người ta đau lòng...

Nguyễn Thần quá mệt mỏi, không nghĩ rằng sinh con lại mệt như vậy.

Nhưng lại nghĩ đến cô một lần sinh ba, cảm thấy bản thân có một loại kiêu ngạo không nói thành lời.

Là sinh ba đấy, tỉ lệ nhỏ như vậy, cô lại có thể may mắn trúng được!

Ngủ một hồi lâu mới tỉnh lại, Nguyễn Thần mở mắt ra liền thấy Triệu Thiên Cảnh ở bên giường lặng lẽ nhìn mình, không khỏi đỏ mặt.

“Anh nhìn gì thế, vừa mới sinh con xong xấu lắm...”

“Ai bảo thế, em lúc nào cũng đẹp.” Triệu Thiên Cảnh rót nước đút cho cô một chút, tự nhiên trả lời.

Lão Cung vừa muốn bước vào phòng bệnh, chân còn lơ lửng trong không khí chưa hạ xuống, da gà trên tay nổi rần rật. Đây là ông chủ lúc nào cũng trầm mặc ít nói của lão sao? Lễ nào đây chỉ là cái vỏ còn bên trong đôi người khác rồi, lại có thể nói ngon dở ngọt...

Lý Khiết Nhi nhanh chóng lặng lẽ kéo lão đi, để hai vợ chồng được ở với nhau.

Lúc quay đầu lại còn lạnh lùng lườm lão Cung một cái, trong lòng cô cực kỳ buồn bực.

Ngay cả Triệu Thiên Cảnh còn có thể như vậy, thuận miệng là có thể dỗ ngọt vợ, vừa tự nhiên lại vừa chân thành, người nghe không cảm thấy giả tạo.

Lúc nào thì miệng lão Cung mới có thể có khả năng như vậy?

Lão Cung vò đầu, trong nháy mắt cảm thấy mình bị tụt hạng so với Triệu Thiên Cảnh không hiểu phong tình, nhất thời bốc khói...

Nguyễn Thần đương nhiên đối với những lời dỗ ngon dỗ ngọt của Triệu Thiên Cảnh đã thành thói quen, nhưng mà nghe thấy vậy trong lòng vẫn cảm thấy thoải mái, quả nhiên là cô đã bị chiều hư, hư vinh trong lòng thăng tiến về phía trước...

“Cục cưng đâu rồi?”

Triệu Thiên Cảnh cười: “Bố mẹ đang bế rồi, nhóc út đang nằm trong lòng kính.”

Vừa nghe thấy đứa nhỏ thứ ba nằm trong lòng kính, trong lòng Nguyễn Thần thấp thòm bất an: “Con có khỏe không? Mẹ và bác sĩ Lý nói thế nào?”

“Không sao,” Triệu Thiên Cảnh nắm tay cô, nhỏ giọng an ủi Nguyễn Thần: “Dinh dưỡng bị hai nhóc anh cướp mất, cơ thể có chút yếu, lại ở trong bụng mẹ một hồi lâu mới phát hiện ra, tương đối yếu, trước tiên phải nằm trong lòng kính để bác sĩ quan sát.”

Nguyễn Thần gật đầu, cầm lấy tay anh bấu môi nói: “Không phải nói là sinh đôi sao, thế nào lại thành sinh ba... Lúc em sinh hai đứa xong, còn thấy đau bụng, nếu không thì không thể phát hiện ra được.”

Cô nghĩ đến đây lại thấy sợ, nếu như bọn họ không kịp thời phát hiện, đứa nhỏ thứ ba vẫn nằm trong bụng mình, đến lúc đó thiếu không khí, nó cũng không sống nổi...

Nguyễn Thần rung mình, vô cùng may mắn là bé út tuy hơi yếu ớt một chút, nhưng cũng rất kiên cường, sau cùng thuận lợi sinh mổ chào đời.

Triệu Thiên Cảnh cúi người nhẹ nhàng ôm lấy cô, biết Nguyễn Thần đang sợ hãi, anh sao lại không phải nắm trái qua?

Nếu đứa nhỏ thứ ba cứ như thế mà mất đi, trong lòng hai người sẽ tồn tại một bóng ma, sao có thể yên lòng được?

May mắn là, ba đứa nhỏ không có chuyện gì...

“Bé cưng giống ai?” Nguyễn Thần được Triệu Thiên Cảnh động viên rốt cuộc cũng khá hơn, lúc này mới yên lặng dời trọng tâm sang chuyện khác.

Cô biết mình lo lắng, Triệu Thiên Cảnh cũng vậy, còn ở ngoài phòng sinh khổ sở nôn nóng.

Dù thế nào mọi việc cũng đã qua, bọn nhỏ đã bình an, Nguyễn Thần cũng không muốn lại tiếp tục đề tài này.

Triệu Thiên Cảnh suy nghĩ một lúc lâu mới mở miệng: “Đa dẻ vừa hồng hồng lại nhăn nheo, anh nghĩ là không giống ai cả.”

Nguyễn Thần nghiêng đầu, cô cũng quên mất bé cưng vừa mới sinh ra còn chưa phát triển, tất nhiên là xấu...

Thôi được rồi, cô đang hỏi một vấn đề rất ngớ ngẩn.

Nhưng mà, Triệu Thiên Cảnh tại sao lại trả lời mình với vẻ mặt nghiêm túc như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Hải Hòa Trọn Vẹn.

Muốn có một gia đình, một nơi có thể khiến cho ta yên lòng ở lại – BY Nguyễn Thần.

Triệu Thiên Cảnh suy nghĩ một lúc, cuối cùng mới nghĩ ra được tên của đứa nhỏ thứ ba.

“Vậy gọi là ‘Hâm’, gần giống tên của hai anh trai nó, được không?”

Nguyễn Thần nằm trên giường nghe thấy vậy liền ồ, “Ba chữ ‘kim’... có ý nghĩ gì đặc biệt sao?”

*Chữ Hâm (鑫) là kết hợp của ba chữ Kim (金), Kim có nghĩa là vàng, Hâm có nghĩa là giàu có

Triệu Thiên Cảnh cau mày nghĩ nghĩ một chút, đứa đầu gọi là ‘Miểu’, đứa thứ hai gọi là ‘Sâm’, đứa thứ ba này gọi là ‘Hâm’...

“Ba chữ ‘Kim’, đại phú đại quý. Con của chúng mình số mệnh tốt như vậy, lại cho chúng mình bất ngờ lớn như thế, đặt tên này mới có thể an bình yên ổn được!”

Nguyễn Thần nghe xong cũng gật đầu: “Cũng đúng, bé cưng mạnh mẽ kiên cường như vậy, đặt tên này cũng tốt, sau này cũng sẽ thuận buồm xuôi gió.”

Hai vợ chồng nhất trí tên của ba đứa nhóc, tên vừa đơn giản lại dễ nhớ, hơn nữa lại cùng một kiểu chữ, khiến cho y tá ghi tên bị bất ngờ.

Giống như là chưa từng thấy ông bố bà mẹ nào vì để cho tiện mà đặt tên của con tương tự nhau như vậy.

Triệu Thiên Cảnh hai tay ôm hai đứa nhỏ đến trước mặt Nguyễn Thần để cho cô nhìn.

Nguyễn Thần đón lấy một trong hai đứa, nhìn đứa bé nhắm mắt bẹp bẹp miệng, không biết đang mơ thấy cái gì, không khỏi mỉm cười.

Cô cẩn thận nhìn một chút, bé cưng vẫn không hé ra, chưa nhìn rõ là giống ai, nhưng mũi và miệng thì rất giống Triệu Thiên Cảnh, khuôn mặt lại tương đối giống mình.

Ừm, lớn lên chắc chắn là sẽ đẹp trai!

“Bé cưng rất ngoan, y tá nói không khóc, ăn xong liền ngủ, rất dễ nuôi.” Triệu Thiên Cảnh dưới sự hướng dẫn của y tá, đã có khả năng bế đứa nhỏ rất thành thạo, khiến cho bé cưng có thể ở trong lòng mình ngủ say sưa ngon lành.

Nguyễn Thần nhìn thấy tư thế của ông bố mẫu mực, trong lòng ngầm hiểu khẽ nở nụ cười.

“Bé cưng không khóc, sau này khả năng hô hấp có bị kém đi không?”

Triệu Thiên Cảnh nghiêm túc gật đầu, nhìn chăm chăm vào bé cưng đang nằm trong vòng tay, anh có cần phải nheo mắt nhìn đứa nhỏ mấy cái để nó khóc nhiều lần cho tăng dung tích phổi không?

Nguyễn Thần vốn là đùa giỡn, ai ngờ Triệu Thiên Cảnh nghiêm túc như vậy, vừa nhìn liền muốn ra tay, làm cô sợ đến mức không dám cười, vội vàng ngăn lại.

“Em đùa thôi mà, anh đừng làm hai đứa thức giấc...”

Tuy rằng Triệu Thiên Cảnh còn chưa ra tay, nhưng mà bé cưng trong lòng anh đã tỉnh, há mồm khóc toáng lên.

Nguyễn Thần sững sốt, cục cưng trong lòng cô cũng bị đánh thức theo cùng nhau gào khóc.

Người nào bảo bé cưng không khóc, nghe tiếng khóc này đi, khả năng hô hấp vô cùng tốt!

Triệu Thiên Cảnh và Nguyễn Thần chân tay luống cuống, vừa ôm vừa dỗ, nhưng mà bé cưng khóc không ngừng, khiến hai người cũng bắt đầu thấy lo lắng.

Lúc Ngô Vận bước vào thấy hai đứa nhỏ khóc đến nổi mặt đỏ bừng, ông bố bà mẹ mới nhận chức chân tay vụng về, bất đắc dĩ cười: “Bảo bối đói bụng

lắm sao, cũng gần đến giờ bú sữa mẹ rồi.”

Dù đứa nhỏ không đói, cách ba bốn tiếng cũng phải bú sữa một lần.

Nguyễn Thần tháo móc áo lót, nhìn thấy Triệu Thiên Cảnh vẫn còn đang ở bên cạnh, cô xấu hổ: “Hay là anh đi ra ngoài chờ một lúc?”

Ngô Vận đón lấy bé cưng trong tay Triệu Thiên Cảnh, biết Nguyễn Thần da mặt mỏng, liền đuổi anh ra ngoài.

Triệu Thiên Cảnh sờ mũi một cái, không còn cách nào khác đành phải đi ra ngoài phòng bệnh.

Anh còn đang muốn đứng bên cạnh quan sát một chút bộ dạng dễ thương của bảo bối lúc bú sữa mẹ, nhưng dù sao cũng không phải vợ, chờ sau này Nguyễn Thần quen dần, về nhà chẳng phải cũng chỉ có hai người bọn họ thôi sao?

Tình trạng của Triệu Hâm so với đứa nhỏ nhà Lý Tịch tốt hơn rất nhiều, chỉ là nhịp tim tương đối thấp, hơn nữa cũng không thể vội vàng được, sau này cần dành nhiều thời gian chăm sóc nó.

Bệnh viện cẩn thận làm các xét nghiệm kiểm tra, bởi vì nhịp tim của đứa bé lúc còn trong bụng Nguyễn Thần quá yếu, máy móc không thể phát hiện được, cuối cùng cũng loại trừ nguyên nhân do sai sót.

Nhưng mà vì dễ bồi thường cho hai vợ chồng vì chuyện này, nên bệnh viện đã không thu phí theo dõi chăm sóc trong lồng kính của Triệu Hâm.

Cũng điều chuyên gia nhi khoa nhiều kinh nghiệm tiến hành hội chẩn, lo lắng trong lòng Nguyễn Thần coi như là giảm đi một nửa. Có chuyên gia theo dõi, bé cưng có thể phục hồi được nhanh hơn rất nhiều.

Càng có lý do để mừng hơn nữa là đứa nhỏ của Lý Tịch cũng đã được cấp cứu thành công.

Mặt khác, Lý Tịch trải qua điều trị bằng thuốc và tâm lý trị liệu, tâm trạng cũng dần trở nên tốt hơn.

Tuy rằng còn cần có Hoắc Thành luôn theo sát bên cạnh, nhưng bà cũng không tái phát tình trạng nổi nóng đánh người, rốt cuộc cũng tiến bộ không ít.

Đặc biệt lúc Hoắc Thành ôm đứa bé đến, Lý Tịch còn có thể lộ ra bộ dáng tươi cười, tâm trạng cũng vô cùng tốt.

Vốn hai ông bà nhà họ Hoắc sợ Lý Tịch làm đứa nhỏ bị thương, nói thế nào cũng không cho phép Hoắc Thành ôm đứa nhỏ đến cho Lý Tịch nhìn.

Thế nhưng sau này nhìn thấy vẫn còn có thiên tính của người mẹ, lại mời một y tá khỏe mạnh ở bên cạnh trông chừng, đứa bé không bị thương, ngược lại khiến có hiệu quả trị liệu của Lý Tịch lại trở nên tốt hơn.

Dù thế nào đi nữa, rốt cuộc cũng là mẹ của đứa bé, loại bản năng trời sinh này cũng khó mà bị mất đi.

Lúc Nguyễn Thần nghe chuyện này cũng lộ ra vẻ xúc động, cô cho rằng người mẹ không có trách nhiệm như Lý Tịch, yêu thích đứa nhỏ là chuyện không sai, bà vốn là người chỉ thích sinh ra nhưng lại không thích nuôi con.

Bây giờ xem ra, loại tình cảm vui mừng này đúng là xuất phát từ nội tâm.

Cho dù lúc này chưa hoàn toàn bình phục, nhưng trong lòng vẫn hướng về đứa bé, không hề có ý định làm tổn thương nó.

Hơn nữa đứa bé cũng giúp cho chứng uất ức của bà, đây cũng xem như là chuyện vui.

Sau khi ba đứa nhỏ được sinh ra, khách đến thăm càng lúc càng nhiều.

Hiệu trưởng mang theo tất cả các giáo viên của vườn trẻ đến chúc mừng, Vệ Sênh nhìn hai đứa nhỏ giống nhau, lại liếc mắt nhìn đứa nhỏ thứ ba, chặc lưỡi kinh ngạc. Thật không ngờ cái bụng kia của Nguyễn Thần, thoát cái đã nhảy ra ba đứa nhỏ.

Anh ta nghĩ đến mình vừa mới tân hôn, nghĩ xem có cần phải hỏi cách nào có thể một lần sinh con được liền mấy đứa như thế này không?

Biểu tình của Vệ Sênh quá rõ ràng, vừa tự nhủ tìm cách nào để nói ra, vợ của anh ta ở bên cạnh mặt đỏ bừng đập một cái, Vệ Sênh cười tủm tỉm nắm tay cô, lén chạy tới một góc tình chàng ý thiếp.

Tiểu Quế hò hét nói hai đứa nhỏ sau này lớn lên giống nhau như đúc, quay đầu sang hỏi Nguyễn Thần: “Chị Nguyễn, đứa nào là anh, đứa nào là em?”

Nguyễn Thần liếc nhìn bé cưng trên giường, nghĩ nghĩ một chút mới nói: “Chắc là bên trái là anh, bên phải là em.”

Cô giáo Lương bắt được hai chữ ‘chắc là’, về mặt cổ quái: “Em cũng không chắc chắn sao?”

Nguyễn Thần xấu hổ cười: “Triệu Thiên Cảnh thích ôm bọn nhỏ, lúc đặt xuống vị trí bị thay đổi nên dễ nhầm lẫn.”

Thật ra đến bây giờ cô cũng không phân biệt được đứa nào là đứa lớn, đứa nào là đứa bé, ai bảo bộ dáng của hai đứa giống nhau như vậy, chiều cao cũng không khác nhau là mấy, ngay cả cân nặng cũng không chênh lệch bao nhiêu?

Tiểu Quế nhìn bánh bao nhỏ dễ thương trong lòng ngựa ngáy, cô có nên kết hôn sớm một chút hay không, rồi sau đó sinh liền mấy đứa nhóc?

Vừa nhìn thấy bộ dạng bọn nhỏ vừa ảm áp lại mềm mềm, lòng dạ Tiểu Quế đã mềm ra.

Chờ giáo viên của vườn trẻ về hết, nhân viên trong công ty của Triệu Thiên Cảnh cũng tới.

Tất cả đều là đàn ông, y tá trước tiên thấy toàn là phụ nữ đến, vừa rời bước đi lại thấy đến nhiều đàn ông như vậy, ánh mắt kì quái liếc nhìn sang...

Hoàn cảnh công tác của hai vợ chồng thực sự là rất khác nhau, sao lại có thể quen nhau được?

Nguyễn Thần nhìn thấy tất cả đều là đàn ông, bản thân mình lại mặc đồ bệnh nhân, tóc tai bù xù, cảm giác rất bẩn, lại không tiện đi ra ngoài, cúi đầu không hề nói chuyện.

Triệu Thiên Cảnh cau mày, đuổi hết nhân viên ra khỏi phòng bệnh, nói qua loa rằng phòng bệnh không thể có nhiều người đến thăm như vậy được, có lòng là tốt rồi.

Mọi người thật ra cũng chỉ là đến xem phu nhân trong truyền thuyết của ông chủ, ai ngồi so với trong tưởng tượng lại càng thêm nhỏ nhắn xinh đẹp, một chút hung dữ cũng không thể nhận ra.

Vốn còn nói Triệu Thiên Cảnh bị vợ quản chặt, phu nhân chắc chắn là giống cộp mẹ, nếu không cũng như Lý Khiết Nhi vợ của lão Cung, vừa đẹp lại vừa dữ dằn.

Bây giờ xem ra cùng với tưởng tượng khác nhiều lắm, hơn nữa Nguyễn Thần thấy toàn người lạ, cũng không biết nói gì, khiến cho ấn tượng của mọi người về cô lại thêm một điểm dịu dàng hướng nội.

Dù nói thế nào, nhìn thấy phu nhân của ông chủ, lại nhìn thấy ba đứa nhỏ sinh ba dễ thương, rất nhiều người thức thời đi ra cửa.

Nguyễn Thần nhìn bọn họ đi ra ngoài, lúc này mới lặng lẽ kéo Triệu Thiên Cảnh: “Anh nói xem chúng mình có nên tổ chức một buổi gặp mặt làm quen, gọi nhân viên công ty anh và giáo viên vườn trẻ chỗ em ra cùng ngồi nói chuyện một chút?”

Hai công việc này do môi trường làm việc đều rất khó tìm được đối tượng, nếu sau khi bọn họ gặp mặt không thể làm người yêu của nhau, tốt xấu gì cũng thêm được một người bạn, nói không chừng lại giới thiệu cho nhau, càng có cơ hội tạm biệt độc thân để gặp được nửa kia của mình.

Thấy bộ dạng hăng hái của Nguyễn Thần, Triệu Thiên Cảnh không nghĩ ngợi nhiều liền gật đầu.

Trong công ty đàn ông nhiều, hơn nữa luôn tìm cơ hội chế nhạo anh bị vợ quản, tìm thời gian cho bọn họ gặp gỡ, tốt nhất là nhanh để bọn họ cam tâm tình nguyện kết hôn, cho mấy người kia biết cảm giác bị vợ quản là như thế nào.

Nguyễn Thần thấy Triệu Thiên Cảnh đồng ý, trong lòng vui vẻ, rốt cuộc cũng tìm được việc để làm.

Mỗi ngày không có việc gì, ngoại trừ ăn cơm cho bọn nhỏ bú sữa, cũng không có gì mới mẻ.

Cô nhanh chóng gọi điện thoại cho cô giáo Lương, nhờ cô ấy hỏi ý các cô giáo khác, rất nhanh đã có trả lời, tất cả mọi người đều nghĩ không tệ, đồng ý tổ chức gặp mặt làm quen, khiến không ít thanh niên nam nữ giải quyết được vấn đề tình cảm cá nhân.

Thật ra trong lòng các cô giáo đều đã có tính toán, nhìn thấy Nguyễn Thần gả cho Triệu Thiên Cảnh thực sự quá hạnh phúc.

Trước đây các cô nghĩ, đàn ông làm việc trong ngành IT đều lùn thuộm bản thủ giống nhau, mỗi ngày chỉ nhìn vào màn hình máy tính, cái gì cũng không biết, không hiểu lãng mạn, nặng nề muốn chết, không biết tình thú, lại còn khô khan.

Bây giờ xem ra, Triệu Thiên Cảnh thật tốt.

Về ngoài đẹp trai không nói, làm việc lại cẩn thận tỉ mỉ, đối với Nguyễn Thần dịu dàng chăm sóc, tuy rằng không hài hước, nhưng phần lớn mọi người trong lòng đều nghĩ gả cho một người đàn ông tốt như vậy.

Nguyễn Thần tất nhiên không biết, các cô giáo đồng ý gặp mặt làm quen, không phải là hướng về phía các thanh niên đang trong độ tuổi kết hôn của công ty Triệu Thiên Cảnh, mà là đem ông xã xuất sắc nhà mình làm vật tham chiếu.

Triệu Hâm xuất viện sau một tháng, lớn hơn một chút, đầu cũng không bé, sắc mặt trắng trẻo hồng hào, nhìn qua là biết được chăm sóc rất tốt.

Tuy rằng còn chút nhỏ gầy, tiếng khóc không to như hai anh trai, lại có phần yếu ớt nức nở như tiếng những con vật nhỏ, nhưng mà khỏe mạnh đáng yêu, Nguyễn Thần ôm nhóc cũng không muốn buông tay.

“Bé cưng, chúng ta về nhà.” Nguyễn Thần đã sớm xuất viện, ở nhà được Triệu Thiên Cảnh chăm sóc, tròn tròn mập mập.

Bây giờ Triệu Hâm cũng được về nhà, lực chú ý của Triệu Thiên Cảnh cũng có thể chuyển từ trên người cô sang ba đứa nhỏ.

Nguyễn Thần thờ dài, không đem tầm mắt của Triệu Thiên Cảnh dời đi, sao cô có thể bắt đầu kế hoạch giảm cân của mình được.

Triệu Hâm ngo ngoáy trong lòng cô, hai cánh tay nhỏ bé túm lấy tóc Nguyễn Thần không chịu thả ra, vô cùng nhanh nhẹn.

Triệu Thiên Cảnh ở một bên thấy vậy rất vui, lúc vừa mới sinh ra đứa nhỏ nằm trong lòng kính yếu ớt nhợt nhạt, vừa nhìn đã thấy đau lòng, bây giờ cũng đã tốt lên rồi, lại còn nhanh nhẹn như vậy, chắc chắn có thể bình an lớn lên.

Sau này không chừng lại có thể khỏe mạnh hơn so với hai anh trai, Triệu Thiên Cảnh vươn tay chạm nhẹ gò má Triệu Hâm, Triệu Hâm ngo ngoáy lại càng thêm vui vẻ.

Ngô Vận và Triệu Thanh ôm hai đứa nhỏ ở sau lưng bọn họ, ngày hôm nay Triệu Hâm về nhà, tất cả mọi người có mặt.

Ngô Vận cực kỳ yêu ba đứa cháu nội, chỉ hận không thể ôm ấp mỗi ngày.

Triệu Thanh lại cười rạng rỡ, người khác khác muốn sinh đôi cũng chưa chắc đã được, con dâu nhà ông chỉ một lần đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, ông mỗi lần ra ngoài cũng cảm thấy mặt mũi mình tỏa sáng.

Nếu không phải do Ngô Vận ngăn lại, ông nhất định phải ôm cả ba đứa cháu ra ngoài ra oai với mấy ông bạn già.

Triệu Miểu và Triệu Sâm cũng muốn Nguyễn Thần ôm, nhìn Triệu Hâm trong lòng Nguyễn Thần hình như không vui, tay nhỏ hua lên, giống như muốn nhào đến cướp chỗ.

Ngô Vận ôm bé cưng lại gần, Triệu Miểu lập tức túm lấy chân nhỏ của Triệu Hâm không buông tay, Triệu Sâm cũng muốn vào góp vui, nhưng tay nhỏ ngăn quá không thể với tới, liền bẹp bẹp miệng muốn khóc.

Trong tích tắc, cổng bệnh viện vang lên tiếng khóc không ngừng.

Nguyễn Thần nhìn ba thằng nhóc, lại nhìn Triệu Thiên Cảnh đang kè vai bên cô, nhìn khuôn mặt đang tươi cười của Ngô Vận và Triệu Thanh, cảm nhận được ánh mắt đầy ý tốt xung quanh, trong mắt không tự chủ toát ra ý cười ấm áp.

Nhiều năm qua cô vẫn luôn mong muốn có được một gia đình vui vẻ ấm áp, đến giờ phút này rốt cuộc cũng đã trọn vẹn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vợ Chồng Hải Hòa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.